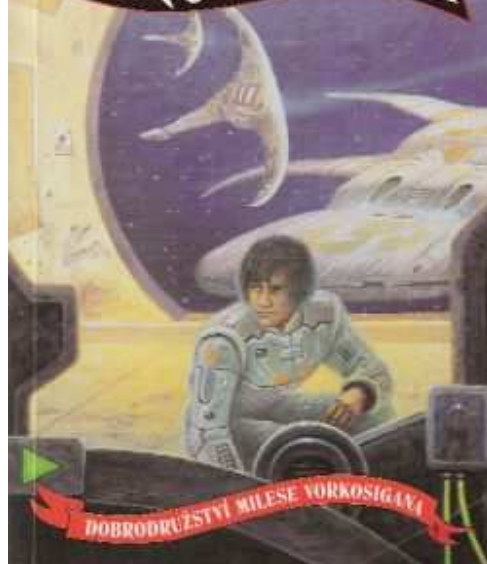

LOIS McMASTER BUJOLD

VOROVA HRA

DOBRODRUŽSTVÍ MILESE VORKOSIGAVA

Lois McMaster Bujold

VOROVA HRA

Copyright © 1990 by Lois McMaster Bujold

Translation © 2001 by Silvie Šustrová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 80-7197-167-7

Pro maminku

Poděkování

Charlesovi Marshallovi za popis arktické techniky

a Williamu Melgaardovi za připomínky

k vojenské taktice

KAPITOLA 1

„Služba na kosmické lodi!“ zaradoval se praporčík stojící v řadě čtyři místa před Milesem. V jeho tváři se zračilo nadšení. Sklopil oči, nepatrně zašustil tenkou složkou v ruce a pohlédl na rozkazy. „Jsem jmenován pomocným zbraňovým důstojníkem na císařském křižníku Komodor Vorhalas. Mám se ihned hlásit na Tanerské kosmické základně pro orbitální transfer.“ S neskrývanou radostí uskočil z cesty dalšímu, který byl na řadě. Zářil štěstím.

„Praporčík Plause.“ Seržant za stolem se zatvářil znuděně a nadřazeně a mezi palcem a ukazováčkem držel další složku. Jak dlouho už vlastně tohle na Císařské vojenské akademii dělá?, napadlo Milese. Kolik stovek - tisíců mladých důstojníků prošlo pod jeho vlašným pohledem prvním důležitým momentem své kariéry? Budou za pár let všichni stejní? Ty samé svěží zelené uniformy. Ty samé lesklé modré plastické obdélníky nově získaných hodností. Ty samé dychtivé pohledy prokletých absolventů elitní vojenské školy Císařských Služeb, kteří sní o vojenské slávě. My nejen kráčíme do budoucnosti, my ji chráníme.

Plause se postavil stranou, dotkl se snímače otisků a otevřel svoji obálku.

„No?“ vyzvídá Ivan Vorpatril, který stál hned za Milesem. „Nenapínej nás.“

„Jazyková škola,“ řekl Plause a četl dál.

Plause perfektně ovládal všechny čtyři barrayarské domorodé jazyky. „Jako student nebo učitel?“ dotazoval se Miles.

„Student.“

„Aha. Tak to budou galaktické jazyky. Má o tebe zájem rozvědka. Určitě budeš létat po celé galaxii,“ řekl Miles.

„A možná taky ne,“ namítl Plause. „Možná mě jenom posadí do kanclu a budu programovat překládací počítače, dokud z toho neoslepnu.“ Ale i přesto se v jeho očích zračila naděje. Miles v dobrém úmyslu nevyzdvihoval hlavní nevýhodu práce pro rozvědku - skutečnost, že skončíte práci pro šéfa Císařské bezpečnosti, Simona Illyana, muže, který si pamatuje vše. Ale možná Plause na svém postu zatrpklého Illyana nikdy nepotká.

„Praporčík Lubachik.“

Lubachik byl druhým nejvážnějším člověkem, kterého kdy Miles potkal. Takže nebyl ani moc překvapen, když Lubachik otevřel svoji obálku a tiše řekl: „Císařská bezpečnost. Kurz pro pokročilé v obraně a předcházení úkladným vraždám.“

„Á, škola palácové stráže,“ řekl Ivan vzrušeně a nahlížel přes Lubachikovo rameno.

„To je poměrně velká pocta,“ poznamenal Miles. „Illyan si své žáky obvykle vybírá z řad dvacetiletých mužů se spoustou vyznamenání.“

„Možná císař Gregor požádal Illyana, aby vybral někoho přibližně v jeho věku,“ napadlo Ivana, „aby trochu oživil jeho okolí. Ty vykopávky, které ho obvykle obklopují, frustrují i mě. Raději tam neprojevuj smysl pro humor, mohli by tě sesadit.“ Ale to u Lubachika určitě nehrozí, poznamenal v duchu Miles.

„Opravdu se setkám s císařem?“ zeptal se Lubachik. Nervózně těkal pohledem z Milese na Ivana.

„Možná se s ním budeš vídat každé ráno u snídaně,“ řekl Ivan. „Chudák.“ Myslel tím Lubachika nebo Gregora? Gregora, určitě.

„Vy Vorové ho znáte - jaký je?“

Miles se do toho raději vložil dříve, než se třpyt v Ivanových očích mohl změnit v nějaký nejapný žert. „Je velmi přímý. Jistě s ním budeš dobře vycházet.“

Lubachik odcházel a znovu četl své přidělení, jako by se chtěl ujistit, že je to skutečně pravda. „Praporčík Vorpatril,“ zavolal seržant. „Praporčík Vorkosigan.“

Vysoký Ivan si vzal svoji obálku a Miles svou a poodešli o kousek dál společně se svými dvěma přáteli.

Ivan otevřel obálku. „Ha. Císařské velitelství ve Vorbarr Sultaně. Stanu se, jak jsi předpokládal, pobočníkem komodora Jollifa z operačního.“ Sklonil hlavu a zavřel obálku. „A začínám už zítra.“

„Och,” řekl praporčík, který získal přidělení na loď. Ještě stále se trochu naparoval. „Ivan bude sekretářkou. Jenom si představ, jak tě generál Lamitz požádá, aby sis mu sedl na klín. Slyšel jsem, že -“

Ivan ho umlčel až roztomile drsným gestem. „Závidíš, prostě závidíš. Já si budu žít jako civil. Pracovní doba od sedmi do pěti, vlastní byt ve městě a samozřejmě holky - tam nahoře, na té tvé lodi, žádné nebudou, mimo jiné.” Ivan měl veselý hlas, ale v jeho pohledu bylo znát zklamání. Chtěl také sloužit na lodi. Všichni chtěli.

Stejně tak Miles. Služba na kosmické lodi. Případně velení, jako můj otec, jeho otec, jeho, jeho... Přání, molitba, sen... Chvilí vyčkával, než obálku otevřel. Namlouval si, že zkouší svou sebekázeň, ale ve skutečnosti se teď, v momentě, kdy se mělo splnit jeho největší přání, bál. Palcem se dotkl snímáče otisků a pečlivě obálku otevřel. Obyčejná plastická složka, hrst cestovních povolení... Tvářil se rozvážně, jen dokud nedočetl stručné sdělení. Stál jako přimrazený a nedokázal uvěřit tomu, co měl před sebou. Přečetl to ještě jednou. „Tak co?” Ivan nahlédl Milesovi přes rameno.

„Ivane,” řekl Miles přidušeným hlasem, „mám výpadek paměti, nebo jsme se opravdu ve škole meteorologii nikdy nevěnovali?”

„Pětirozměrná matematika - ano. Xenobotanika - ano.” Ivan postupně vyjmenovával předměty, na které si vzpomněl. „Geologie a utváření georeliéfu - ano. Jo, měli jsme teorii počasí pro letce, hned v prvním ročníku.”

„Ano, ale...”

„Tak co ti provedli tentokrát?” zeptal se Plause a byl připraven mu buď poblahopřát nebo ho politovat, podle toho, co bude potřeba.

„Jsem přidělen na základnu Lazkowski jako hlavní meteorologický důstojník. Kde, k čertu, vůbec ta základna Lazkowski je? Nikdy jsem o ní neslyšel!”

Seržant za stolem se na něj podíval se zlomyslným úšklebkem. „Já ano, pane.” řekl. „Je to na Kyrilském ostrově, kousek za polárním kruhem. Slouží jako zimní výcviková základna pro pěchotu. Vojáci jí říkají Tábor Permafrost.”

„Pěchota?”

Ivan se zamračil. „Ty a pěchota? To se mi nezdá.”

„No, mně také ne,” řekl Miles nesměle. Všechny deprese pramenící z jeho tělesného postižení se náhle vrátily.

Léta nelidského lékařského mučení jakžtakž napravila poškození, která málem způsobila Milesovu smrt při porodu. Jakžtakž. Sice zkroucený jako paragraf, ale přece jenom dokázal stát. Nohy, původně tenké jako párátka a nepevné, jako by byly z vosku, už byly silnější. Díky lékům totiž sílily na úkor růstu do délky. Miles sice se svými stopětačtyřiceti centimetry vypadal jako dítě, ale i tak doktor tvrdil, že posledních patnáct centimetrů výšky už bylo chybou. Koneckonců si Miles zlámal nohy tolikrát, že mu nakonec musel dát za pravdu. Ale už bylo pozdě. Ale nebyl mutant, to ne... nic takového. Jenom kdyby ho nechali, aby v Císařských Armádních Službách ukázal, co umí. To by stačilo k tomu, aby na všechna jeho postižení zapomněli. Ale už bylo rozhodnuto.

V Císařských Službách muselo být tisíc prací, na které by jeho podivný vzhled a občasná slabost neměly sebemenší vliv. Mohl být třeba pobočníkem nebo překladatelem u rozvědky. Nebo třeba zbraňovým důstojníkem, který stejně jen monitoruje počítače. To by bylo pochopitelné, samozřejmě by to bylo pochopitelné. Ale pěchota? Tady buď někdo nehraje podle pravidel, nebo se stala chyba. Nebyla by první. Pevně svíraje plastickou složku chvíli uvažoval. Potom se obrátil a odcházel směrem ke dveřím.

„Kam jdeš?” zeptal se Ivan.

„Za majorem Cecilem.”

Ivan vydechl skrz sešpulené rty. „Ano? Hodně štěstí.”

Opravdu se seržant pokusil skrýt úsměv tím, že odvrátil zrak směrem ke stohu složek? „Praporčík Draut,” řekl. Řada se pohnula o jedno místo vpřed.

Když Miles vešel dovnitř a zasalutoval, major Cecil se zrovna nahýbal nad stolem svého úředníka a konzultoval s ním cosi na holovizi.

Nejdříve se podíval na Milese a potom na chronometr. „Á, méně než deset minut. Vyhrál jsem sázku.“ Major zasalutoval, stejně tak i úředník, který se kysele usmál, vyndal z peněženky svazek bankovek, vybral z nich jednomarkovku a beze slova ji podal svému usmívajícímu se nadřízenému. Major byl však veselý jen navenek. Pokynul směrem ke dveřím. Úředník vzal plastickou složku, která právě vyjela ze stroje, a odešel z místnosti.

Major Cecil byl muž okolo čtyřicítky, hubený, rozvážný, ostražitý. Velmi ostražitý. Miles už dávno zjistil, že i když Cecil oficiálně není šéfem personálního oddělení, protože tento úřednický post příslušel výše postavenému důstojníkovi, je tím, kdo má poslední slovo. Cecilovými rukama v poslední době prošla všechna rozhodnutí o přidělení absolventů akademie. Miles si o něm vždy myslel, že je to přístupný muž, ve kterém učitel převládá nad důstojníkem. Měl smysl pro suchý humor, který navíc na veřejnosti nedával příliš najevo, a byl naprosto oddán službě. Miles mu vždy věřil. Až doteď.

„Pane,” začal. Nervózně mával rozkazy. „Co je tohle?”

Cecilovy oči zářily radostí - právě dával bankovku do peněženky. „Chcete po mně, abych vám to přečetl, Vorkosigane?”

„Pane, já se ptám -” Miles zmlkl, kousl se do jazyka a začal znovu. „Mám pár otázek ohledně svého přidělení.”

„Meteorologický důstojník na základně Lazkowski,” řekl major Cecil.

„Takže... to není chyba? Dostal jsem správnou obálku?”

„Tak, jak říkáte.”

„Jste si vědom, že veškeré mé meteorologické vzdělání spočívá v kurzu počasí pro letce?”

„Jsem.” Z majorovy tváře se nedalo vyčíst vůbec nic.

Miles chvíli mlčel. To, že Cecil poslal úředníka pryč, bylo jasným znamením, že rozhovor bude otevřený. „Má to být nějaký druh trestu?” Co jsem vám kdy udělal?

„Proč, praporčíku?” Cecilův hlas byl vlídný. „Je to úplně normální přidělení. Nebo jste snad očekával něco speciálního? Mojí prací je najít pro volné místo někoho s odpovídajícími schopnostmi. Každé místo musí někdo obsadit.”

„Ale toto místo nemuselo být obsazeno absolventem technické školy.” Miles mimoděk zatáhl pěsti, pokoušeje se skrýt nejistotu v hlase. „Lépe řečeno, tam nemusí být žádný absolvent akademie.”

„To je pravda,” souhlasil major.

„Proč tedy?” vybuchl Miles. Řekl to hlasitěji, než by si přál.

Cecil se narovnal a vzdychl. „Protože jsem si všiml, Vorkosigane, a vy moc dobře víte, že jste nejsledovanějším kadetem od doby, co v těchto zdech studoval sám císař Gregor-“

Miles přikývl.

„Že ačkoliv jste v jistých oblastech předvedl vynikající výkony, v jiných vám to moc nejde. A to ani nemluvím o vašich psychických problémech, kvůli kterým si každý kromě mě myslel, že tu nevydržíte ani první rok - jste až překvapivě citlivý kvůli těm -“

Miles pokrčil rameny. „Mrzí mě to.”

„Dobře. Ale vaším největším a dlouhodobým problémem je - jak bych to řekl co nejpřesněji - neschopnost podřídit se. Příliš často se přete.”

„To ne,” začal Miles rozhořčeně, ale potom raději zavřel pusku.

Cecil se zašklebil. „Vidíte to. Navíc je tu i váš nepříjemný zvyk mít občas své nadřízené za, ehm...” odmlčel se a opět hledal správná slova.

„Sobě rovné?” hádal Miles.

„Ovce,” rozvážně ho opravil Cecil. „Za ovečky, které budou skákat, jak vy budete pískat. Jste manipulátor par excellence, Vorkosigane. Pozoroval jsem vás tři roky - vaše schopnost ovlivňovat lidi

je fascinující. Ať už jste měl velení nebo ne, vždy to byl váš nápad, který byl nakonec vybrán.”

„Byl jsem snad... nezdvořilý, pane?” Milesovi se sevřel žaludek.

„Naopak. Ve skutečnosti je to, co dovedete, zázrak. A také je v tom trocha arogance. Ale Vorkosigane,” Cecil přešel do vážného tónu, Císařská akademie - to nejsou celé Císařské Služby. Vaši přátelé zde si vás váží, protože duševní schopnosti jsou tu ceněny nejvýše. Z tohoto důvodu jste byl mezi svými spolužáky, pokud šlo o umění strategie, vybírán jako jeden z prvních. A z té samé příčiny jste byl ve fyzických soutěžích vybírán jako poslední - tyhle horké hlavy chtějí vyhrávat. Vždy. Ať to stojí, co to stojí.”

„Nemohu být normální a přežít, pane!”

Cecil přikývl. „Souhlasím. Ale také se musíte naučit, jak velet obyčejným lidem. A být pod jejich velením.

Není to trest, Vorkosigane, a také to není vtip. Moje rozhodnutí neovlivňují pouze životy našich důstojníků, ale také životy těch nevinných, kteří s nimi budou spolupracovat. Kdybych se rozhodl špatně, někoho přecenil či podcenil, neohrozím pouze jeho, ale i lidi okolo něj. Teď, během šesti měsíců (plus neplánovaná zpoždění), dokončí císařský orbitální dok testování Prince Serga.

To Milesovi vyrazilo dech.

„Přesně tak,” přikývl Cecil. „Nejnovější, nejrychlejší nejvražednější věc, kterou kdy jeho císařské veličenstvo vypustilo do vesmíru. A s největším dostřelem. Vypluje ven a zůstane tam déle, než cokoli kdy předtím. To znamená, že i všichni na palubě si polezou na nervy mnohem déle než kdy předtím. Ústřední velení právě prověřuje psychologické profily důstojníků, kteří by připadali v úvahu. Pro změnu. Poslouchejte mě.” Cecil se naklonil k Milesovi. „Pokud budete schopni sekat šest měsíců dobrotu na izolovaném místě tam dole - upřímně, když dokážete, že jste schopni vést Tábor Permafrost, dokážete, že jste schopni velet i čemukoliv jinému, kam by vás Císařské Služby poslaly. Já potom doporučím vaše převelení na Prince. Ale když budete dělat problémy, ani já ani nikdo jiný už pro vás nebude moci nic udělat. Hop nebo trop, praporčíku.”

Létat, pomyslel si Miles. Já chci létat. „Pane, jenom mi řekněte... jak moc velká díra je ten Permafrost?”

„Nechci vám nijak ublížit, praporčíku Vorkosigane,” řekl Cecil zbožně.

Já vás také miluji, pane. „Ale... pěchota? Moje fyzické možnosti... neovlivní mou službu, pokud se vezmu v potaz... ale nemohu předstírat, že jsem v pořádku.” Mohl bych všechno skončit jedním skokem a ušetřil bych tak všem čas. Sakra, proč mě vůbec nechali tři roky v jedné z nejdražších barrayarských tříd, když mě nakonec stejně odstrčí? „Vždy jsem počítal s tím, že jsou brány v potaz.”

„Důstojník pro meteorologii je technická specializace, praporčíku,” uklidňoval ho major. „Nikdo vás nechce nabodnout na kůl. Pochybuji, že by někdo chtěl vaši smrt vysvětlovat admirálovi.” Hlas měl náhle odměřený. „Jeho přízeň vás chrání, mutante.” Cecil neměl žádné předsudky, jen ho zkoušel. Vždy ho zkoušel.

Miles uhnul pohledem. „Když mohu vystudovat já, mohou i mutanti, kteří přijdou po mně.”

„A k tomu jste dospěl?” Cecil měl najednou zamyšlený, téměř obdivný pohled.

„Již před lety, pane.”

„Hm.” Cecil se trochu pousmál, narovnal se a napřáhl pravici. „Pak tedy hodně štěstí, lorde Vorkosigane.”

Miles si s ním potřásl rukou. „Díky, pane.” Prohraboval se cestovními povoleními a urovnával je.

„Kam půjdete teď?” zeptal se Cecil.

Zase ho zkoušel. Už ho měl přečteného. Miles ale odpověděl naprosto neočekávaně. „Do archivu akademie.”

„Ach!”

„Stáhnou si Meteorologickou příručku Císařských Služeb. A doplňující materiály.”

„Velmi dobře. Mimochodem, člověk, který tam sloužil před vámi, vám prvních pár týdnů pomůže.”

„To rád slyším, pane,” řekl Miles upřímně.

„Nechceme vám to znemožnit, praporčíku.”

Jenom velmi ztížit. „To mě taky těší. Pane.” Zasalutování, kterým se Miles rozloučil, vypadalo téměř ponížene.

Poslední spoj na Kyrilský ostrov byl velký nákladní transportér s unuděným záložním pilotem a osmnácti tunami zásob. Většinu osamělé cesty Miles strávil studiem meteorologie. Zjistil, že od té doby, co se letový plán zhroutil kvůli několikahodinovým zpožděním na posledních dvou nákladových zastávkách, se do studia vložil mnohem více, než měl původně v úmyslu. Nechal toho, až když transportér dosedl na základně Lazkowski. Dveře nákladního prostoru se otevřely a místnost se naplnila světlem slunce, částečně skrytého za obzorem. Letní vánek měl pět stupňů nad nulou. Prvními vojáky, které Miles uviděl, byla skupina mužů v černém, pracujících s mechanickými drapáky pod velením unaveně vypadajícího desátníka, kteří teď přišli k transportéru. Ani jeden z nich nevypadal, že by o novém meteorologickém důstojníkovi něco věděl.

Miles si oblékl bundu a vydal se směrem k nim.

Dvojice černě oděných mužů pozorovala, jak skočil dolů z rampy. Hovořili mezi sebou v barrayarské řečtině, jedním z nejrozšířenějších dialektů pocházejícím ze Země, téměř zapomenutým ve staletích období Izolace. Miles byl unavený z dlouhé cesty a zaskočený příliš fádními výrazy v jejich tvářích. Rozhodl se, že bude ignorovat vše, co řeknou. Bude prostě předstírat, že jim nerozumí. Plause mu stejně říkal, že jeho akcent v řečtině je úplně nemožný.

„Podívej se na to. Není to dítě?”

„Jo, já vím, že nám sem posílají namísto důstojníků děti, ale tohle, tohle jsme tu ještě neměli.“

„Ale vždyť to není dítě. Je to jenom nějaký zatracený skřet. Porodní bábě se práce moc nepovedla.“

„Podívejte, vždyť je to mutant!”

Milese stálo mnoho úsilí, aby se za posměváčky neotočil. Byli si čím dál tím více jisti tím, že je neslyší, a tak přešli ze šepotu na normální hovor.

„Ale co potom dělá v uniformě, he?”

„Třeba je to náš nový maskot.”

Obavy z jakýchkoli odchylek bývají v lidech tak hluboce zakořeněny, že by byli schopni vás zabít, i když vlastně nevědí, proč vás nenávidí. Prostě se jen nechávají unést silou davu. Miles moc dobře věděl, že jeho chrání post jeho otce. Ovšem ne všichni měli tak dobré postavení, a těm se pak občas stávaly nepěkné věci. Před dvěma lety se na Starém Městě ve Vorbarr Sultane odehrála strašlivá událost. Tělesně postiženého muže vykastrovala skupina opilců rozbitou lahví od vína. Pokrokové hnutí z toho udělalo skandál. Nedávná vražda dítěte přímo v místě, kde Vorkosigan bydlel, ho pořádně vyděsila. Ano, hodnost a postavení ho mohly ochránit. Proto toho chtěl dosáhnout co nejdříve. Dřív, než se něco stane.

Miles si urovnal bundu tak, aby byly jeho důstojnické výložky dobře vidět. „Zdravím, desátníku. Mám se hlásit u poručíka Ahna, meteorologického důstojníka tady na základně. Kde ho najdu?”

Miles rádně zasalutoval a čekal, co bude. Desátník na něj stále ještě udiveně zíral. Nebyl si jist, zda Miles může opravdu být důstojníkem.

Nakonec přece jen zasalutoval. „Omluvte mě prosím, ale co jste říkal, pane?”

Miles znovu zasalutoval a zopakoval svůj dotaz.

„Aha, poručík Ahn, jasně. Obvykle je zalezlý, tedy, obvykle je u sebe v kanceláři. To je v hlavní administrativní budově.” Desátník ukázal směrem k asi kilometr vzdáleným dvoupatrovým budovám z panelů, vyčnívajícím nad řadou do poloviny zavátých skladišť. „Nemůžete to minout, je to nejvyšší budova základny.”

A také se dá dobře rozpoznat podle spousty komunikačních zařízení na střeše, uvědomil si Miles. Dobře, moc dobře.

A co teď, má tady nechat zavazadla těmhle hulvátům a doufat, že mu je přinesou, ať už bude kdekoliv? Nebo je má vyrušit od práce a nechat se odvézt na mechanickém drapáku? Na chvíli si představil, jak nafoukaně jede na přídi věci, která se podobá plující lodi, a pomalu se přibližuje ke svému setkání s osudem s půl tunou teplého dlouhého spodního prádla, dva tucty v každé krabici, typ #6774932. Nakonec se rozhodl hodit si výstroj na rameno a jít pěšky.

„Díky, desátníku.“ Vydal se na cestu směrem, který mu poradili, a až příliš si uvědomoval, jak kulhá. Podpěry kostí, které skrýval pod kalhotami, nebyly zrovna lehké. A cesta byla ve skutečnosti delší, než se původně zdála, ale dal si pozor, aby nezastavil nebo nešel nejistě předtím, než dorazil k prvnímu skladišti.

Základna vypadala opuštěně. Samozřejmě. Jedinými obyvateli byli armádní cvičitelé, kteří se tu střídali dvakrát za zimu. Teď tu byla jen stálá posádka a Miles by se vsadil, že většina osazenstva využila krátkého léta k dovolené. Vešel do administrativní budovy, zastavil se a zhluboka oddychoval. Až dosud nepotkal vůbec nikoho.

Rídící displej a mapa byly vypnuty přesně podle nařízení, vylepeného vedle. Miles bloudil po první a zároveň jediné chodbě, na kterou narazil, a hledal nějakou kancelář, kde by někdo byl. Většina dveří byla zavřená, ale ne zamčená. Všude se svítilo. Místnost s cedulkou Hl. účtárna obýval unavený muž v černém oblečení s červenými výložkami nadporučíka, úplně ponořený do holodispleje právě zobrazujícího dlouhé řady dat. Nervózně oddychoval.

Miles zaklepal na dveře. „Kde bych našel meteorologického důstojníka?“

„Dvojka.“ Nadporučík ukázal směrem nahoru, aniž by vzhlédl od práce. Naopak, vypadalo to, jako kdyby se ještě více nahrbil nad stůl. Opět začal oddechovat. Miles se potichu odplížil, nechtěl ho už vyrušovat.

Nakonec to přece jenom našel. Zavřené dveře ve druhém patře opatřené štítkem s pomalu se ztrácejícím nápisem. Zastavil se, shodil výstroj na zem a sundal bundu. Zkontroloval, jestli je vše v pořádku. Čtrnáctihodinová cesta se na oblečení podepsala. Pokusil se odstranit ze zelené uniformy a polovysokých holínek drobky, bláto a podobné nežádoucí doplňky. Srovnal zmuchlanou čapku a předpisově si ji nasadil. Kvůli této chvíli procestoval půlku planety a prožil půlku života. Tři roky cvičení k neustálé pohotovosti měl za sebou. Ale na akademii, tam bylo všechno Jenom jako“. Zatímto-jenom-trénujeme. Ale teď stál tváří v tvář skutečnosti, prvnímu opravdovému velícímu důstojníkovi. První dojem je důležitý, zvláště v jeho případě. Nadechl se zaklepal. Zpoza dveří se ozval drsný bručivý hlas. Slově nebylo rozumět. Byla to výzva ke vstupu? Otevřel dveře a vešel.

Letmo zahlédl spoustu počítačových interfaců a holodisplejů zářících u jedné ze zdí. Když ho do tváře udeřilo horko sálající z místnosti, udělal krok zpátky. Až na zářící displeje bylo v kanceláři šero. Nalevo zahlédl pohyb. Otočil se tím směrem a zasalutoval. „Praporčík Miles Vorkosigan se hlásí do služby dle rozkazu, pane,“ vyštěkl a podíval se nahoru. Ale nikdo tam nebyl.

Zvuk přicházel zespodu. Neoholený muž okolo čtyřicítky oblečený jen ve spodkách seděl na podlaze zády k desce komunikačního terminálu. Usmál se na Milese a pozvedl poloprázdnou láhev zlatavé tekutiny. „Zdravíčko, chlapče. Mám tě rád,“ zamumlal a svalil se na zem.

Miles ho dlouho, velmi dlouho zamyšleně pozoroval.

Muž začal chrápat.

Upravil teplotu v místnosti, sundal si bundu a přehodil přes poručíka Ahna (byl si jist, že je to on) přikrývku. Potom dobrou půlhodinku zkoumal své nové pole působnosti. Nebylo pochyb, bude pracovat právě tady. Kromě satelitních snímků přicházela data z tuctu zařízení podrobně zkoumajících mikroklima, rozmístěných po celém ostrově. Pokud kdy existovaly manuály k tomu všemu tady, už tu určitě nejsou. Nejdříve chvíli váhal a poslouchal chrápání, ale nakonec uklidil formuláře válející se na zemi a začal zkoumat Ahnův stůl a soubory v komunikačním terminálu.

Objevil několik věcí, které mu pomohly pochopit, co se tu dělo. Vypadalo to, že poručík Ahn slouží

již téměř dvacet let, ale od jeho posledního přeložení a povýšení uběhla už hodně dlouhá doba.

Posledních patnáct let strávil na Kyrilském ostrově jako jediný meteorolog. Ten chudák je na tomhle ledovci od té doby, co mně bylo šest, spočítal Miles. Neměl z toho dobrý pocit. Těžko říci, zda bylo Ahnovo opilství důvodem nebo důsledkem. Fajn, pokud do zítřka vystřízliví natolik, aby byl schopen ukázat Milesovi, jak to tu všechno funguje, bude to v pořádku. Ale pokud ne, bude Miles muset vyzkoušet půl tuctu způsobů, jak ho probrat, od těch krutých až po ty nejneobvyklejší, ať Ahn chce být při vědomí, nebo ne.

Miles nechal Ahna Ahnem, oblékl se, uklidil výstroj za stůl a vyrazil ven na průzkum. Přece tady někde musí být nějaký rozumný, střízlivý a pořádný člověk, který opravdu dělá to, co má. Nebo alespoň něco, co to tu řídí.

Nebo je to tu pod správou desátníků, kdo ví? V tom případě, přemítal Miles, musím najít toho nejschopnějšího desátníka, který tu je.

Když krácel dolů ze schodů, kohosi zahlédl. Neviděl nic víc než obrys, protože muž stál ve dveřích, ze kterých vycházelo světlo. Zavolal na něj. Stín se změnil ve vysokého svalnatého muže v propocených šortkách, tričku a běžeckých botách. Zřejmě právě dokončil kondiční běh na pět kilometrů a udělal několik stovek kliků. Ocelově šedé vlasy, ocelově šedé oči. Možná to byl jeden z těch poutivě cvičících seržantů. Stál tam a mračil se na Milese. Miles stál s rozkročenýma nohama a pozoroval ho s patřičně nadřazeným výrazem ve tváři. Vypadalo to, že si muž Milesových výložek nevšiml.

„Jsou všichni na dovolené, nebo tuhle opičárnu někdo řídí?“ vyštěkl Miles našťvaně.

V mužových očích se zablýsklo, jako kdyby v nich někdo křísł křemenem. Zapálily malý varovný plamínek kdesi v Milesově mozku, ale už bylo pozdě. Zdravím, pane! řvalo Milesovo hysterické já hluboko v jeho mysli. Já jsem nejnovější přírůstek do vašeho Pavilonu! Miles ten hlas nemilosrdně umlčel. Ovšem v mužově pohledu nebyla sebemenší známka pobavení. Velitel základny našťvaně odfrkl, upřel na Milese zlostný pohled a zabručel: „Já to tu řídím.“

Když Miles konečně našel cestu ke svému obydlí, nad vzdáleným šumícím mořem se převalovala hustá mlha. Důstojnické kasárny a vše okolo bylo ponořeno v mrazivé šedi. Miles došel k závěru, že je to znamení. Můj Bože, tohle bude dlouhá zima.

KAPITOLA 2

Když Miles druhý den ráno dorazil do Ahnovy kanceláře v hodinu, kdy podle jeho odhadu mohl být začátek směny, našel už - ke svému překvapení - poručíka vzhůru, střízlivého a v uniformě. Ne že by vypadal naprosto v pořádku, byl pobledlý a těžce dýchal. Seděl schoulený a upřeně civěl na displej s počasím. Obraz se zvětšoval a zmenšoval, jak tiskl tlačítka na dálkovém ovládání, které svíral ve vlhké a třesoucí se ruce.

„Dobré ráno, pane.“ Miles se snažil mluvit co nejtišeji. Dveře za sebou zavřel téměř neslyšně.

„Ha?“ Ahn vzhlédl a automaticky odpověděl na zasalutování. „Kdo jste k čertu vy, ah... praporčíku?“

„Přišel jsem vás vystřídat, pane. Copak vám nikdo neřekl, že přijdu?“

„Och, ano!“ ožil Ahn. „V pořádku, pojd'te dál.“

Miles, který už byl uvnitř, se jen pousmál.

„Myslel, jsem, že se máme setkat na kosmodromu,“ pokračoval Ahn. „Jste tu brzy. Ale zdá se, že jste cestu našel dobře.“

„Přijel jsem už včera, pane.“

„Och, pak jste se měl ohlásit.“

„To jsem udělal, pane.“

„Aha.“ Ahn s obavami zašilhal po Milesovi. „Udělal?“

„Slíbil jste mi, že mě dnes ráno seznámíte s technickými detaily práce v této kanceláři, pane,“ chopil se příležitosti Miles.

„Jo tak.“ Ahn zamžoural. „Dobře.“ Obavy se z jeho výrazu pomalu vytratily. Omezil svou reakci na Milesův příchod pouze na jeden zběžný zastřený pohled. Pravděpodobně usoudil, že společenské povinnosti a vzájemné představování musí mít za sebou už od včerejška, a tak se okamžitě pustil do popisu vybavení podél zdí, postupně zleva doprava.

Všechny počítače měly ženská jména. Kromě sklonu mluvit se svými stroji, jako by to byli lidé, se zdálo, že se Ahn během popisování své práce chová docela normálně. Pouze chvílemi mluvil nesouvisle, nebo na chvíli ztichl, když náhodně odbočil od tématu. Miles ho opatrně pobízel doplňujícími otázkami a dělal si poznámky. Po rozpačitém prohledávání celé místnosti Ahn konečně objevil protokolární disky pro svou kancelář přilepené na spodních stranách příslušných kusů vybavení. Uvařil čerstvou kávu na neschváleném vařiči - jménem „Georgette“ - který stál odděleně v rohové kredenci. Pak vzal Milese na střechu budovy, aby mu tam ukázal centrum sběru informací. Ahn jen zběžně přešel měřidla, kolektory a sběrné válce. Jeho bolest hlavy se ranní námahou stupňovala. Těžkopádně se opřel o rezavé střešní zábradlí obklopující automatizovanou stanici a úkosem pohlédl na vzdálený horizont. Miles ho poslušně následoval, protože vypadal, jako že chce trochu popřemýšlet při pohledu na každou světovou stranu. Nebo ten zkoumavý pohled mohl znamenat, že se chystá zvracet. Ráno bylo bledé a jasné, vyšlo slunce. No, slunce vlastně vyšlo už někdy kolem druhé ráno, uvědomil si Miles. V této zeměpisné šířce právě uplynulo těch několik nejkratších nocí v roce. Z tohoto mimořádně výhodného místa Miles se zájmem sledoval základnu Lazkowski a močálovitou krajinu za ní.

Kyrilský ostrov byl kus země vejčitého tvaru sedmdesát kilometrů široký, sto šedesát kilometrů dlouhý a přes více jak pět set vzdálený od dalšího ostrova kterýmkoli směrem. Slova neforemný a hnědý nejlépe popisovala jak základnu, tak ostrov. Většina zdejších budov, včetně Milesových důstojnických kasáren, byla zakopána v zemi, zakryta původními drny. Nikdo se tady netrápil zemědělskou terraformací. Ostrov si udržel svou původní barrayarskou ekologii, zjižvenou využíváním. Dlouhá plochá řada drnů kryla kasárny pro nováčky pěchoty, nyní prázdné a tiché. Blátivé koleje naplněné vodou směřovaly k pusté střelnici, překážkové dráze a oblasti zvrásněné cvičnými výbuchy. Směrem na jih se vzdouvalo olověné moře se slunečním třpytem na hladině. Daleko na severu šedá linie řetězu mrtvých sopečných hor označovala hranici tundry. Miles kdysi absolvoval krátký důstojnický kurz při zimních manévrech v Black Escarpment, hornaté zemi uprostřed druhého

kontinentu Barrayaru. Mnoho sněhu, samozřejmě, vražedný terén, ale vzduch tam byl suchý, ostrý a dráždivý. Zde se mu dokonce i dnes, uprostřed léta, mořská vlhkost vplížila pod bundu a způsobila bolest v každém starém zranění. Miles se otrásl, aby to zahnal, ale marně.

Ahn, stále zavěšený na zábradlí, se ohlédl přes rameno na Milese. „Řekněte mi, ehm, praporčíku, jste nějak spřízněn s tím Vorkosiganem? Podivil jsem se, když jsem uviděl na rozkazech vaše jméno.”

„Můj otec,” řekl Miles krátce.

„Dobrý Bože, dobrý Bože,” opakoval. Fascinovaně si žmoulal ret. V jeho otupělém pohledu se krátce zablýskla upřímná zvědavost. „Jaký je?”

Jak nemožná otázka, pomyslel si podrážděně Miles. Admirál hrabě Aral Vorkosigan. Kolos barrayarských dějin v této polovině století, dobyvatel Komarru, hrdina hrůzného ústupu z Escobaru. Po šestnáct let, během neklidného období nezletilosti císaře Gregora, lord regent Barrayaru, císařův nejdůvěrnější první ministr v posledních čtyřech letech. Ničitel Vordarianského puče, strůjce vítězství ve Třetí cetagandské válce, neohrožený odpůrce vražedné vnitřní politiky Barrayaru během posledních dvaceti let. Ten Vorkosigan. Viděl jsem ho smát se s nefalšovanou radostí v loděnicích ve Vorkosigan Surleau a řvát přes vodu rozkazy toho rána, kdy jsem složil a spravil svůj kluzák a poprvé plachtil. Viděl jsem ho plakat, až mu teklo z nosu, k smrti opilého víc, než jste byl vy včera. Té noci, kdy jsme se dozvěděli, že major Duvallier byl popraven za špionáž. Viděl jsem ho za rozbřesku bloudit kolem domu Vorkosiganů ve spodním prádle, zívajícího dloubat do mé spící matky, aby mu pomohla najít ponožky do páru. Nepodobá se ničemu, Ahne. Je svůj.

„Stará se o Barrayar,” řekl nakonec Miles nahlas, když ticho začínalo být trapné. „Málokdo... mu porozumí.” A, ovšem, jeho jediné dítě je deformovaný mutant. To také.

„Také si to myslím,” vydechl Ahn, ale možná to byl odpor.

Miles se rozhodl, že by Ahnův soucit mohl přijmout. Nebyla v tom ani stopa po povýšené lítosti, a překvapivě ani po obvyklé antipatii. To je proto, že ho tu mám nahradit, usoudil Miles. Mohl bych mít dvě hlavy, a stejně by měl velkou radost, že mě poznal.

„A proto jste tady, pokračujete ve šlépějích svého otce?” řekl Ahn klidně, ale pak se nejistě rozhlédl kolem. „Tady?”

„Jsem Vor,” řekl Miles nedůtklivě. „Sloužím. Nebo se o to v každém případě pokouším. Kdekoliv, kam jsem vyslán. Taková byla dohoda.”

Ahn zmateně pokrčil rameny - buď nad Milesem nebo na rozmarem Císařských Služeb, které ho poslaly na Kyrilský ostrov - to Miles nebyl schopen rozpoznat. „Dobře.” Ahn se se zachrochtáním odlepil od zábradlí. „Dnes žádná varování před wah-wah.”

„Žádná varování před wah čím?”

Ahn zívnuł a dotkl se pole znaků, které se tu náhle a jakoby odnikud objevilo, aspoň mu to tak připadalo, aby se dostal k souboru hlášení a předpovědí počasí na tento den hodinu po hodině. „Wah-wah. Copak vám nikdo neřekl, co je wah-wah?”

„Ne...”

„To měli udělat jako první. Vražděně nebezpečný wah-wah.”

Miles začal přemýšlet, jestli se ho Ahn nepokouší zmást. Jak už Miles zjistil, kanadské žertíky mohou být natolik rafinované, že jimi lze napálit kohokoli bez ohledu na společenské postavení. Ahn se opět naklonil přes zábradlí, aby mu něco ukázal.

„Všiml jste si všech těch lan, napnutých mezi budovami ode dveří ke dveřím? To je opatření proti wah-wah. Když se na něj zavěsíte, tak vás to neodfoukne. Jestli spadnete, nesnažte se zachytit pažemi a nehýbejte se. Viděl jsem, jak si tímto způsobem několik lidí zlomilo zápěstí. Stočte se do klubíčka a kutálejte.”

„Co je sakra wah-wah, pane?”

„Velký vítr. Náhlý. Viděl jsem ho přijít, když byl v okruhu sto šedesáti kilometrů úplný klid. Teplota klesla z deseti nad nulou na dvacet pod nulou během sedmi minut. Může to trvat od deseti

minut až do dvou dnů. Většinou to přichází od severozápadu, když jsou na to vhodné podmínky. Vzdálená stanice na pobřeží nám posílá varování s dvacetiminutovým předstihem. Spouštíme sirény. To znamená, že si nesmíte dovolit zůstat s chladným motorem dál než patnáct minut od nejbližšího bunkru. Bunkry jsou u všech cvičišť.” Ahn tím směrem mávl rukou. Tvářil se vážně, dokonce ustaraně. „Když uslyšíte sirény, utíkejte jako o život do krytu. Jestli vás to někdy zachytí a vyhodí na moře, nikdy vás už pak nemusí najít.”

„Dobře,” řekl Miles tiše a rozhodl se, že si nejprve všechna tato fakta sám ověří na základně v záznamech o počasí. Natáhl krk, aby se podíval na Ahnův panel s hlášením. „Odkud jste vyčetl všechna ta čísla, která jste sem právě zadal?”

Ahn překvapeně zíral na svůj terminál. „No - jsou na to diagramy.”

„Neptal jsem se na jejich správnost,” řekl Miles trpělivě. „Ptal jsem se, kde jste k nim přišel. Abych to zítra mohl dělat sám a vy mě budete jenom opravovat.”

Ahn ho přerušil mávnutím ruky. „No...”

„Nevymyslel jste si je, že ne?” řekl Miles s podezřením.

„Ne!” řekl Ahn. „Tak jsem to nemyslel, ale... hádám, že to je tím, jak je den cítit.” Hluboce se nadechl, aby to názorně demonstroval.

Miles pokrčil nos a zkusmo začichal. Chlad, mořská sůl, pobřežní bahno, vlhko a plíseň. Zahřáté obvody v nějakém blikajícím a točícím se poli přístrojů vedle něho. Průměrná teplota, barometrický tlak, současná vlhkost, nic z toho necítil. Dotkl se palcem meteorologického souboru. „Má tahle věc nějaký druh čichometru, aby se vaše údaje aspoň blížily k těm z přístrojů?”

Ahn byl opravdu v rozpacích, jako kdyby jeho vnitřní systémy, ať už to bylo cokoli, byly touto náhlou rozpačitostí přesunuty někam jinač. „Promiňte, praporčíku Vorkosigane. Máme tu samozřejmě standardní, počítačem generované předpovědi, ale abych vám řekl pravdu, roky jsem je nepoužil. Nejsou dostatečně přesné.”

Miles zůstal na Ahna zírat. Ahn ani nelhal, ani si nedělal srandu, a dokonce si ani nevymýšlel. Bylo to patnáct let zkušeností, dovedených k dokonalosti, které tyto jemné funkce dokázaly provádět. Zkušenosti, které Miles nemohl napodobit. Ne, že bych chtěl, přiznal si.

Později, zatímco Ahn soustředěně vysvětloval, jak se orientuje v systému, Miles si v meteorologických archívech základny ověřil všechna Ahnova zarážející tvrzení. Ahn si s wah-wah nedělal legraci. A co horšího, nedělal si legraci ani o počítačem generovaných předpovědích. Automatický systém generoval lokální předpovědi s přesností na 86%, a s přesností 73% pro dlouhodobou týdenní předpověď. Ahn se svým magickým nosem dosahoval pro lokální předpověď přesnosti 96% a pro týdenní předpověď přesnosti 94%. Až Ahn odejde, ztratí tento ostrov 11-21% na přesnosti předpovědí počasí. Toho si všimnou.

Důstojník přes počasí v Táboře Permafrost měl očividně zodpovědnější funkci, než si Miles zprvu myslel. Počasí tady mohlo být osudné.

A ten chlapík mě brzy nechá na tomto ostrově samotného s šesti tisíci ozbrojenými muži a říká mi, abych čichal wah-wah?

Pátý den, právě když Miles usoudil, že jeho první dojem byl až příliš drsný, Ahn znovu odpadl. Miles čekal celou hodinu, až se Ahn se svým nosem objeví nahoře v kanceláři a začne své denní povinnosti. Nakonec vytáhl rutinní údaje z nevyhovujícího počítačového systému, zadal je a začala honička. Nakonec si pro Ahna došel. Byl ve své ubikaci v důstojnických kasárnách, propocený a chrápající, páchnoucí zvětralou... ovocnou brandy? Miles se zachvěl. Třásl s ním, dloubal do něj a křičel mu do ucha, ale nepodařilo se mu ho vzbudit. Ahn se jen zavrtal hlouběji do peřin a odpudivého smetí. Miles se lítostivě vzdal představy, že to půjde násilím, a rozhodl se vzít věci do vlastních rukou. Brzy na to bude stejně sám.

Odebral se ke garážím. Včera ho sem Ahn zavedl v rámci pravidelné kontroly pěti nejbližších

meteorologických stanic s dálkovými senzory. Vzdálenějších šest bylo naplánováno na dnešek. Rutinní cesta okolo Kyrilského ostrova se odbývala v terénním voze, kterému se říkalo hopkočka. Řídit něco takového bylo skoro tak zábavné, jako ovládat antigravitační sáně. Hopkočky byly pozemní vozidla, která sice tundru nesnášela zrovna nejlépe, ale bylo zaručeno, že je neodfoukne wah-wah. Muž na základně dal Milesovi jasně na srozuměnou, že už je poněkud unaven neustálým vytahováním ztracených antigravitačních sání z ledového moře. Garáže byly, stejně jako většina ostatních budov na základně Lazkowski, dalším napůl zakopaným bunkrem, jen trochu větší. Miles sehnal desátníka Olneyho, který minule zapisoval jeho a Ahnův odchod. Jeho asistent, technik, který přijel s hopkočkou z podzemní garáže ke vchodu, mu připadal také trochu povědomý. Vysoký, černá kombinéza a tmavé vlasy - což mělo osmdesát procent mužů na základně -, to nebylo nic, podle čeho by se dal rozeznat, ale Miles poznal jeho přízvuk. Byl to jeden z těch posměváčků z kosmodromu. Miles se naučil nereagovat.

Miles pečlivě zkontroloval zásoby ve vozidle dřív, než podepsal jejich seznam, přesně jak ho to Ahn učil. U všech hopkoček byla vyžadována kompletní výbava pro přežití v chladu v kterémkoliv období. Desátník Olney s mírným opovržením sledoval Milese, jak tápe a neví, co si vybrat. Dobře, jsem pomalý, pomyslel si Miles podrážděně. Nováček a zelenáč. A tohle je jediný způsob, jak budu méně nový a méně zelený. Krok za krokem. Snažil se neztrácet sebedůvěru. Předchozí nepříjemná zkušenost ho naučila, že je to nejnebezpečnější stav mysli. Soustřed' se na úkol, a ne na nepříjemné publikum. Vždy je tu někdo, kdo tě sleduje. A pravděpodobně vždy bude.

Miles rozprostřel tenkou mapu přes kapotu hopkočky a ukázal desátníkovi plán trasy. Podle Ahna byla taková informace také bezpečnostní SOP - součástí operačního postupu. Olney, s pohledem člověka, který se dlouho nudí, zabručel cosi nesrozumitelného. Černě oděný technik, Pattas, který hleděl přes Milesova nerovná ramena, našpulil rty.

„Oh, praporčíku, pane.” Opět ta jasná ironie. „Chystáte se nahoru do Stanice Devět?”

„Ano.”

„Pro jistotu byste měl zaparkovat hopkočku, no, někde v závětrí. V tom výmolu přímo pod stanicí.” Tenký prst se dotkl mapy na modře označené oblasti. „Uvidíte to. Tak zajistíte, že hopkočka zase nastartuje.”

„Baterie v těchto motorech jsou navrženy pro vesmír,” řekl Miles. „Jak by mohla nenastartovat?”

Olneyovi zaplály oči, ale pak se zatvářil velmi neutrálně. „Ano, ale v případě náhlého wah-wah byste určitě nechtěl, aby vás to odfouklo.”

Odtáhl bych dřív, než by to odtáhlo mě. „Myslel jsem, že hopkočky jsou dost těžké, aby se to nestalo.”

„No, možná ne odfouknout, ale jsou známy případy, že se převrhly,” zamumlal Pattas.

„Ach tak. No, děkuji.”

Desátník Olney zakašlal. Když Miles vyrazil, Pattas mu srdečně zamával. Milesovi zaškubaly svaly na bradě. Starý nervový tik. Zhluboka se nadechl, aby se mimické svaly uklidnily, a zamířil s hopkočkou směrem od základny napříč krajinou. Přidal rychlost a hnal si to přes hnědý kapradovitý porost. Jak dlouho je to? Rok a půl? Dva roky. Tehdy na Císařské akademii znovu a znovu dokazoval svou způsobilost každému pitomci, který mu zkřížil cestu, kdykoliv něco udělal. Třetí rok ho možná rozmazlil, vyšel ze cviku. Bude to tak pokaždé, když přijde na nové místo? Možná byl příliš zatrpklý. Ještě trochu zrychlil. Věděl však, že by se přizpůsobil pravidlům hry, pokud by to bylo nezbytně nutné.

Dnes bylo téměř teplé počasí a bledé slunce svítilo skoro jasně. Když Miles dorazil na Stanici Šest na východním pobřeží ostrova, byl docela spokojený. Těšilo ho, že je pro změnu úplně sám, jen on a jeho práce, žádné publikum. Čas využít svůj čas. Pracoval pečlivě, kontroloval baterie, vyprazdňoval sběrné válce, díval se po známkách koroze, poškození nebo přerušeném spojení. A když upustil nějaký nástroj, nebyl tu nikdo, kdo by říkal něco o křečovitých mutantech. Když nebyl tak napjatý, nedělal tolik chyb a jeho tik přestal. Dokončil práci, natáhl se a pomalu se nadechl vlhkého vzduchu; liboval si v nezvyklém přepychu osamělosti. Dokonce se několik minut procházel po pobřeží a všiml si

rozmanitosti malých mořských živočichů a rostlin vyplavených na pobřeží.

Ve Stanici Osm byl poškozený jeden ze sběrných válců a rozbitý vlhkoměr. Během výměny si Miles uvědomil, že jeho časový plán byl příliš optimistický. Když odjížděl ze Stanice Osm, slunce se pomalu klonilo k soumraku. Když dorazil na Stanici Devět, v oblasti smíšené tundry a skal poblíž severního pobřeží, byla už skoro tma.

Stanice Deset, jak Miles zjistil, když si posvítil na mapu, byla nahoře v sopečných horách mezi ledovci. Bude lepší v té tmě dál nepokračovat. Ohlásil změnu plánu přes komunikační linku základně, vzdálené sto šedesát kilometrů na jih. Muž, který měl právě službu, nevypadal, že by ho to vůbec zajímalo. Dobře. Nikdo ho nesledoval, a tak Miles využil příležitosti, aby si vyzkoušel všechno nářadí uložené v zadní části hopkočky. Raději se procvičit teď, kdy k tomu byly vhodné podmínky, než někdy později uprostřed bouře. Bublinové přístřeší pro dva muže, které si Miles postavil, bylo pro jediného a malého obyvatele téměř luxusem. V zimě jako tepelná izolace posloužila vrstva sněhu. Umístil ho v závětrí hopkočky, kterou zaparkoval na doporučeném místě, několik set metrů od stanice postavené na skalnatém výběžku.

Miles v duchu porovnával hmotnost přístřešku a hopkočky. Záběry typického wah-wah, které mu Ahn ukázal, zůstávaly v jeho paměti stále živé. Pojízdna latrína, poletující ve vzduchu ze strany na stranu rychlostí sto kilometrů v hodině, byla zvláště působivá. Ahn mu nebyl schopen říct, jestli byl někdo uvnitř ve chvíli, kdy byl záznam pořízen. Miles udělal další opatření - připoutal přístřešek krátkým řetězem k hopkočce. Spokojen vlezl dovnitř.

Vybavení bylo prvotřídní. Zavěsil tepelnou lampu pod střechu, zapnul ji, posadil se do tureckého sedu a hřál se. Příděly také patřily k těm lepším. Na vařiči ohřál tácky s dušeným masem, zeleninou a rýží. Z prášku si namíchal přijatelně chutnající ovocný nápoj. Poté, co se najedl a uklidil zbytky, se natáhl na pohodlnou podložku. Strčil disk s knihou do své prohlížečky a připravoval se, že si celou krátkou noc bude číst. Poslední týdny byly plné napětí. Posledních několik let.

Kniha, beťanský mravoličný román, který mu doporučila hraběnka, neměl nic společného s Barrayarem, vojenskými manévry, mutacemi, politikou ani počasím. Ani si neuvědomil, kdy usnul.

Probudil se s trhnutím a zamžoural do temnoty okrášlené slabým měděným světlem tepelné lampy. Cítil, že zaspal, přestože průhledné části jeho příbytku byly černé jako smola. Hrdlo se mu stáhlo v bezdůvodné panice. Sakra, je jedno jestli zaspal, tady se nemohl opozdit na zkoušku. Pohlédl na svítící údaje na chronometru na zápěstí. Už mělo být jasné ráno.

Pružné stěny přístřešku se tlačily dovnitř. Nezůstala ani třetina původního vnitřního prostoru a podlaha byla pomačkaná. Miles šťouchl prstem do tenkého chladného plastiku. Poddal se tlaku velmi pomalu, jako jemné máslo, a zůstal v něm promáčklý otisk. Co je sakra...? Srdce se mu rozbušilo a hrdlo stáhlo. Vzduch byl vydýchaný a vlhký. Vypadalo to jako... jako nedostatek kyslíku a přebytek oxidu uhličitého. Tady? Závrať z jeho dezorientace zřejmě naklonila podlahu.

Podlaha byla nakloněná, uvědomil si, hluboko vmáčknutá na jedné straně a tlačila na jednu jeho nohu. Z toho stisku ho chytlá křeč. Aby se uklidnil a zabránil přebytku oxidu uhličitého, lehl si a snažil se dýchat pomaleji a přemýšlet rychleji.

Jsem pod zemí. Ponořil se do nějakého tekutého písku. Tekuté půdy. Připravili ho snad ti dva pitomí všiváci v garážích na něco takového? Napálili ho, proto takhle dopadl.

Pomalou se propadávající půda... Pokud si všiml, tak hopkočka za dobu, co stavěl přístřešek, vůbec nepoklesla. Nebo si nemusel všimnout nějaké pasti. Samozřejmě, byla tma. Ale pokud klesal celé hodiny, ve spánku...

Uklidni se, říkal si horečnatě. Povrch tundry, dýchatelný vzduch, by mohl být deset centimetrů nad jeho hlavou. Nebo deset metrů... uklidni se! Začal hmatat kolem sebe, hledal něco, co by mohl použít jako sondu. Byla tu dlouhá, skládací a na jednom konci zubatá trubka pro odběr vzorků sněhu z ledovce. Uložená v hopkočce. Spolu se dvěma komunikátory. Miles odhadl, že budou za ohybem

podlahy asi dva a půl metru pod ním a západně od jeho současné pozice. Byla to právě hopkočka, která ho stahovala dolů. Bublinový přístřešek by se sám o sobě zřejmě na povrchu tundrou zakryté bažiny udržel. Kdyby se mu podařilo rozpojit řetěz, mohl by se dostat nahoru. Určitě ne dost rychle. Cítil se, jako by se jeho hrud' plnila vatou. Musí se rychle dostat na vzduch, jinak se zadusí! Budou tu jeho rodiče, aby sledovali, jak jeho promrzlé a promodralé tělo vytahují společně s přístřeškem a hopkočkou... uklidni se.

Stoupl si a zatlačil rukou nahoru do těžké střechy. Jeho nohy zapadly do kašovitě podlahy, ale nedařilo se mu vyškubnout žebro z vnitřku bubliny, nyní ohnuté do nepřírozeného oblouku.

Málem to v řídkém vzduchu vzdal. Nahmatal nejhořejší okraj vstupu do přístřešku a sjel prsty několik centimetrů po zipu. Jen tolik, aby mohl protáhnout tyč. Obával se, že se dovnitř nahrne černé bahno, které ho okamžitě zaplaví, ale objevilo se jen několik kapek, které dopadly s blátivým žbluňknutím na podlahu. Přirovnání bylo přesné a odporné. Bože, a to jsem si myslel, že jsem byl úplně v hajzlu už předtím.

Prostrčil žebro nahoru. Šlo to ztuha a žebro mu ve vlhké dlani prokluzovalo. Nebylo to deset centimetrů. Ani dvacet. Ani metr, metr a třetina, a sonda už byla povážlivě krátká. Odpočinul si, znovu sevřel trubku a znovu zatlačil. Zmenšoval se odpor? Prorazil na povrch? Zacloumal s ní tam a zpět, ale bahno znovu utěsnilo díru.

Možná, možná je mezi vrcholem přístřešku a šancí nadechnout se vzdálenost nedosahující ani jeho vlastní výšky. Nádech, smrt. Jak dlouho potrvá, než se vydrápe nahoru? Jak rychle se díra v téhle látce uzavře? Jeho představy nebyly veselé, ani nemohly být. Osvětlení pobledlo. Vypnul tepelnou lampu a připnul si ji na přední kapsu blůzy. Zlověstná temnota jím hrůzyplně otřásla. Nebo to byl oxid uhličitý? Ted' nebo nikdy.

V náhlém popudu se sehnul, uvolnil si boty a rozeplnul přezky, pak po hmatu rozeplnul část zipu. Začal hrabat jako pes a malý prostor, který v bublině zbýval, plnil hroudami bláta. Vmáčkl se do otvoru. Naposledy se nadechl a zatlačil nahoru. Jeho hrud' se chvěla, před očima se mu objevovaly červené skvrny, když se konečně dostal na povrch. Vzduch! Vyplivoval černou špínu a kousky kapradí a snažil se vyčistit si oči a nos. Vyprostil jednu ruku a pak druhou a pokoušel se je vytáhnout do horizontální polohy, kde je roztáhl jako žába. Zmátl ho chlad. Cítil, jak se kolem jeho nohou, křehnoucích jako v objetí čarodějnice, bahno uzavírá. Prsty u nohou plnou silou opřel o střechu přístřešku, který klesl, a on se naopak o centimetr vytáhl. To byla poslední možnost, jak se dostat výš odstrkováním. Ted' se bude muset jenom přitahovat. Jeho dlaně sevřely kapradí. Šlo to. Dál. Dál. Pomalu se vytahoval, jeho vděčným hrdlem proudil chladný vzduch. Sevření čarodějnice zesílilo. Naposledy marně zakroutil nohama. Dobře, ted'. Vytáhni se!

Nohy mu vyklouzly z bot a kalhot, kyčle byly volné. Odvalil se. Ležel roztažený na zrádném povrchu obličejem k šedému vířícímu nebi. Jeho blůza a dlouhé spodní prádlo byly nasáklé bahnem a ztratil jednu ponožku, obě boty a kalhoty.

Padal zmrzlý déšť.

Našli ho o několik hodin později choulícího se k pohasínající tepelné lampě, vtěsnaného mezi vykuchaným vybavením z automatické meteorologické stanice. Oči v černě pruhovaném obličejí měl propadlé. V prstech na nohou a v uších neměl ani kapku krve. Jeho zkřehlé fialové prsty spojovaly a rozpojovaly dva dráty ve stejnoměrném, hypnotickém rytmu. Vysílal služební nouzový kód a doufal, že ho na základně někdo uslyší. Někdo si jednou musel všimnout náhlých chybných údajů, přicházejících ze stanice, případně neobvyklého vzoru na displeji.

Jeho prsty sebou cukaly ještě několik minut poté, co ho od jeho malé skříňky odtáhli. Když se pokoušeli narovnat mu tělo, na zadní části uniformy mu popraskal led. Dlouho z něj nemohli dostat ani slovo, kromě třaslavého sykotu. Jenom oči mu plály.

KAPITOLA 3

Když si Miles na ošetrovně základny lehal do horké lázně, měl sto chutí ty dva sabotéry z garáží ukřižovat. V různých úhlech - a hlavou dolů. Nebo je nechat viset nad mořem nepříliš vysoko od antigravitačních sání. Nebo ještě lépe - přivázat v mrazu a sněhové bouři ke kůlu... Ale když se zahřál a ošetřovatel mu pomohl z vany, aby se osušil, snědl přesně stanovenou porci jídla a byl znovu vyšetřen, hlava mu vychladla.

Nemusel to být pokus o vraždu. A tudíž nebylo nutné hlásit to Simonu Illyanovi, obávanému šéfovi Císařské bezpečnosti, který byl pravou rukou Milesova otce. Představa, že pro ty dva vtipálky přijdou hrůzu nahánějící důstojníci Císařské bezpečnosti a odvedou je daleko odsud byla sice krásná - ale bylo by to stejně nepraktické jako střílet na myši maserovým dělem. Tak jako tak - mohla je snad Císařská bezpečnost poslat někam, kde by to bylo ještě horší než tady?

Chtěli jen, aby se jeho hopkočka utopila v bahně, zatímco on by spravoval stanici, to bylo jisté. A Miles by neměl jak zavolat na základnu, aby ji přijeli vytáhnout. Měl mít potíže - ale ne smrtici. Nemohli tušit -nikdo nemohl tušit, že se Miles v rámci pudu sebezáchovy zajistí řetězem, což ho nakonec málem stálo život. Stejně to byla spíš záležitost pro vojenskou policii - a nanejvýš pro běžný kázeňský trest.

Zamával prsty nad postranicí postele, jediné v rohu prázdné ošetrovny, a odsunul nedojedené jídlo na podnosu.

Dovnitř vešel loudavým krokem ošetřovatel a vrhl pohled na zbytky jídla.

„Už je vám lépe, pane?“

„Fajn,“ odpověděl Miles rozmrzele.

„Hm... nedojedl jste.“

„Málokdy dojídám. Dávají mi příliš velké porce.“

„Jo. Už vypadáte líp. Hm...“ Ošetřovatel si něco poznamenal do hlášení, naklonil se a vyšetřil Milesovi uši, pak se ohnul a zkontroloval mu prsty - zkušeným pohybem mu je promnul mezi palci. „Zdá se, že o nic nepřijdete. Máte štěstí.“

„Ošetřujete omrzliny často?“ Nebo jsem jenom já takový idiot? Určitě by to zjistil z evidenční knihy.

„Až se sem nahrnou brigádníci, bude tady narváno. Omrzliny, zápal plic, zlámané kosti, pohmožděniny, naraženiny. S příchodem zimy to tady ožije. Je to pořád dokola - zasmušili nešťastní nováčci. A pár nešťastných instruktorů, kteří onemocní také. Ošetřovatel se postavil a znovu si něco poznamenal. „Je mi líto, ale musím vás propustit.“

„Líto?“ Miles tázavě zvedl obočí.

Ošetřovatel se zarazil, s výrazem muže, který přináší špatné zprávy. To staré známé oni-mi-řekli-abych-řekl-že-to-není-moje-chyba. „Hned, jak vás propustím, jste povinen hlásit se u velitele základny, pane.“

Milese napadlo, že by se mu mohlo zase přitížit. Ne. Lepší bude, když si některé věci hned ujasní. „Řekněte mi, už někdy někdo utopil v bahně hopkočku?“

„Jistě. Nováčci jich ztrácejí tak pět-šest za sezónu. A kromě toho každou chvíli nějaká zapadne do bahna. Technici na to kašlou. Velitel jim slíbil, že příště je za to... ehm.“ Ošetřovatel zmlkl.

Zajímavé, pomyslel si Miles. Velmi. Mohlo ho to napadnout? Tohle ho nemohlo napadnout. Miles pádil k ubytovně, aby se rychle převlékl - usoudil, že nemocniční háv se pro rozhovor, který ho čekal, jaksi nehodí. Záhy však zjistil, že to nebude tak jednoduché. Jeho černá pracovní uniforma se na to taky příliš nehodila - nebyla zrovna vhodná pro společenské příležitosti, zelená byla zase moc slavnostní na to, aby ji nosil kamkoli mimo císařské velitelství ve Vorbarr Sultaně. Kalhoty maskáčové uniformy a holínky byly ještě od bahna. Od každého druhu uniformy měl jenom po jedné. A náhradní - zřejmě na cestě - ještě nedorazily.

Od souseda si uniformu půjčit nemohl. Jeho uniformy byly speciálně šité na míru a stály přibližně čtyřikrát tolik než normální. Část této sumy padla na úsilí krejčího, že uniforma bude k nerozeznání od

normálních, strojově šitých, a zároveň zakryje jeho tělesná postižení - což vyžadovalo velmi pracné ruční šití. V duchu zaklel a natáhl si zelenou uniformu včetně vysokých holínek, vypulírovaných tak, že se leskly jako zrcadla. Ostatně, aspoň si nebude muset brát podpěry nohou.

Generál Stanis Metzov, četl na cedulce na dveřích, velitel základny. Miles se veliteli základny od jejich prvního setkání vytrvale vyhýbal. V Ahnově společnosti to nebyl žádný problém, i když tento měsíc bylo na Kyrilském ostrově lidí poskrovnu. Ahn se totiž vytrvale vyhýbal každému.

Miles teď litoval, že se v kantýně nikdy nedal do řeči s důstojníky. To, že se izoloval od ostatních a věnoval se pouze svým úkolům, se teď ukázalo jako chyba. Během pěti dnů by člověk i z několika útržkovitých rozhovorů musel pochopit, že celý Kyrilský ostrov je jedno všepohlcující vražedné bahno.

Desátník u komunikačního terminálu v přijímací místnosti uvedl Milese do kanceláře. Musel při své práci poznat Metzova i z té lepší stránky - za předpokladu, že Metzov vůbec nějakou měl.

Miles potřeboval spojence. Generál Metzov se s vážnou tváří podíval přes stůl, Miles zasalutoval a čekal. V černé uniformě vypadal Metzov agresivně. V jeho pozici výběr tohoto stylu oblečení poukazoval na to, že chce vypadat jako Muž Bojovník. Už jenom jeho výsadní postavení v mužstvu vyžadovalo upravenost. Získané řády omezil Metzov na pouhé tři, samá vysoká bojová vyznamenání. Pseudoskromnost. Bez ozdob a spousty méně významných řádů kolem byla jeho vyznamenání ještě nápadnější. Miles nad výsledkem v duchu tleskal - a zároveň mu trochu záviděl. Metzov byl bojový velitel jako vyšitý, i když zřejmě poněkud slabomyslný.

S oblečením je to tak půl na půl, asi jsem to odhadl špatně, vztekal se v duchu Miles, když ho Metzov sjížděl pohledem od hlavy k patám, zjevně pobavený jeho zelenou uniformou.

Dobrý, naznačoval Metzovův pohled a Miles si teď připadal jako nějaký druh vorského štábního šaška. Nebo něco podobného. Miles se rozhodl ignorovat jeho výsměch a zkrátit prohlídku tím, že sám začne rozhovor. „Pane?”

Metzov se se zkřívenými rty opřel o opěrku. „Koukám, že se vám podařilo najít nějaké kalhoty, praporčíku Vorkosigane. A... taky jezdecké boty. Asi nevíte, že na tomhle ostrově žádné koně nemáme?”

Ani na Císařském velitelství, pomyslel si Miles znechuceně. Já ty zatracené boty nenavrhoval. Jeho otec si kdysi myslel, že je budou potřebovat štábní důstojníci pro sportovní ježdění. A taky vysoké koně. A noční můry. To by však nebyla zrovna ta správná odpověď na Metzovovu vtipnou poznámku, a tak Miles důstojně mlčel a zůstal stát v parádním pohovu se vztyčenou hlavou. „Pane.”

Metzov nechal vtípkování, předklonil se, sepnul ruce a znovu se zatvářil drsně. „Ztratil jste cenný majetek, plně vybavenou hopkočku - nechal jste ji zaparkovanou v oblasti, která je jasně označená jako inverzní zóna. To vás na Císařské akademii nikdy neučili číst mapy? Nebo vás tam učili jen diplomacii v Nových Službách - jak popíjet čaj s dámami?”

Miles si v duchu vybavil mapu. Viděl ji jasně. „Modré oblasti označené IZ. Ta zkratka nebyla nikde popsána. V žádných vysvětlivkách, ani nikde jinde.”

„V tom případě jste si zapomněl přečíst příručku.”

Byl zahrabaný v příručkách od chvíle, co sem přiletěl. Meteorologické postupy, popis technického vybavení... „Kterou, pane?”

„Předpisy základny Lazkowski.”

Miles se usilovně snažil vzpomenout si, jestli takový disk viděl. „Já... Poručík Ahn mi možná dal kopii... předminulý večer.” Ve skutečnosti mu Ahn vysypal na postel na ubytovně plnou krabici disket. Tvrdil, že to je dárek do Milesovy knihovny a že to je teprve začátek. Toho večera Miles prostudoval dvě diskety, než šel spát. Ahn se pak vrátil do svého kamrlíku, aby to pro začátek oslavil. Ráno pak Miles odjel s hopkočkou do terénu.

„A vy jste to ještě neprostudoval?”

„Ne, pane.”

„Proč ne?”

Nechal jsem se napálit, pomyslel si Miles smutně. Cítil, že za ním ve dveřích jako vysoce zainteresovaný svědek stojí Metzovův úředník. Takže kázání bude veřejné, ne soukromé. Ale napálili by ho ti dva bastardi, kdyby si tu zatracenou příručku přečetl? Ať chce nebo nechce, pro tentokrát bude muset ustoupit. „Nemám nic, co by mě omlouvalo, pane.”

„Dobrá, praporčíku. V kapitole tři v Předpisech základny Lazkowski najdete kompletní popis všech inverzních zón včetně postupu, jak se jim vyhnout. Mohl byste se do toho podívat, když si budete opakovat lekci z... popíjení čaje.”

„Ano, pane.” Miles měl tvář jako ze skla. Generál měl právo pořezat mu - v tichosti - kůži vibranožem, kdyby chtěl. Důstojnost, kterou Milesovi dodávala jeho uniforma, stěží vyvážila jeho tělesné nedostatky, díky kterým byl na Barrayaru, planetě s hluboce zakořeněnými genetickými předsudky, terčem neustálého opovržení. Veřejné ponížení podkopávající jeho autoritu před muži, kterým musel velet, pak nemělo k podobným sabotážím daleko. Byl to úmysl nebo náhoda?

Generál se rozohnil. „Služby snad můžou o přebytné vorské lordíky pečovat na Císařském velitelství, ale venku, v reálném životě, lenochy nepotřebujeme. Já, než jsem se dostal tam, kde jsem, musel jsem projít tvrdými boji. Viděl jsem oběti Vordarianského puče, ještě než vy jste se narodil.”

Já jsem se stal obětí Vordarianského puče, ještě před tím, než jsem se narodil, pomyslel si Miles. Kypěl v něm vztek. Soltoxinový plyn málem zabil jeho těhotnou matku a z něj udělal mrzáka.

„A bojoval jsem v Komarrském povstání. Vy, děcka, která sem přicházíte v posledních deseti letech, nemáte ani ponětí, co je opravdový boj. Tahle dlouhá období míru Armádní Služby jen oslabují. Jestli to bude trvat ještě dlouho, nezbyde nikdo, kdo by měl opravdové bojové zkušenosti, až přijde krize.”

Miles sotva znatelně zašilhal. Neměla by tedy Jeho Císařská Excellence každých pět let vyhlásit válku, aby mohli císařští důstojníci udělat kariéru? Když na takové bojové cvičení jenom pomyslel, málem zavrával. Možná by stálo za to zjistit, proč tenhle krásně upravený důstojník skončil právě na Kyrilském ostrově.

Metzov se rozhovořil ještě víc. „Ve skutečné bojové situaci je vybavení vojáka otázkou přežití. Může rozhodnout o vítězství nebo porážce. Muž, který ztratí výstroj, přestává být vojákem. V technologické válce je odzbrojený muž stejně neužitečný jako žena. A vy jste se odzbrojil sám.”

Milese napadlo, zda by generál souhlasil s názorem, že ozbrojená žena je v technologické válce stejně platná jako muž. Pro Barrayarana jeho generace zřejmě ne.

Generál ztišil hlas a přešel od filozofie války k současným událostem.

Milesovi se ulevilo.

„Voják, který ztratí v bahně hopkočku, ji obvykle musí za trest sám vytáhnout. Ručně. Je mi jasné, že ve vašem případě to nebude jednoduché - tak hluboko jako vy tady ještě nikdo žádnou hopkočku nezabořil. Nicméně, ve 14:00 se budete hlásit u poručíka Bonna a budete mu pomáhat, kdykoli bude potřeba.”

Dobrá. Tohle bylo jistě fér. Třeba se něčemu přiučí. Miles si z celého srdce přál mít tenhle rozhovor už za sebou. Je už propuštěn? Ale generál se jen zamyšleně a trochu zlověstně odmlčel.

„Za škody, které jste způsobil na meteorologické stanici,” začal Metzov pomalu a pak pokračoval čím dál rázněji - Miles by klidně odpřísáhl, že mu v očích zaplály červené plamínky a koutky vrásčitých úst se nepatrně nadzvedly, „budete dohlížet na práci skupiny sběračů odpadků po dobu jednoho týdne. Čtyři hodiny denně. Samozřejmě kromě svých běžných povinností. Denně v 05:00 se budete hlásit u seržanta Nueveho z oddělení údržby.”

Desátník, který stál dosud za Milesem, vydechl. Byl to posměch? Zděšení? Miles to nedokázal rozpoznat.

Ale... to je nespravedlivé. A přijde tím o čas, kdy se od Ahna učí provádět technickou expertízu. „Škoda, kterou jsem způsobil na meteorologické stanici, nebyla obyčejná nehoda jako s hopkočkou, pane. Bylo to nutné, abych vůbec přežil.”

Generál Metzov ho provrtal ledovým pohledem. „Šest hodin denně, praporčíku Vorkosigane.”

„Dal byste raději přednost výslechu, kdybych tam byl dobrovolně umrzl, pane?” procedil Miles skrz zuby sevřené jako kleště. Nastalo mrtvolné ticho, jako když se za letního žáru na silnici rozkládá přejeté zvíře.

„Můžete jít, praporčíku,” sykl nakonec generál Metzov. Oči mu plály zpod přivřených víček.

Miles zasalutoval a krácel pryč, jako by spolkl pravítko. Nebo prkno. Nebo mrtvolu. Šel se vztyčenou hlavou a cítil, jak mu ve spáncích buší krev. Prošel kolem desátníka, který stál v pozoru a tvářil se jako vosková figurína. Dveře. Vnější dveře. Konečně byl sám, v dolní chodbě administrativní budovy.

Miles nadával nejdřív jen v duchu a potom nahlas. Určitě se měl naučit mít víc respektu vůči vyšším důstojníkům. Byl si jist, že za to mohla ta jeho zatracená výchova. Dlouhá léta zakopával v domě Vorkosiganů o houfy generálů, admirálů a vysokých štábních důstojníků - při obědě, při večeři, pořád... Příliš mnoho času s nimi seděl tiše jako myš, a tvářil se, že tam vůbec není, což mu dovoľovalo naslouchat jejich hádkám a debatám na nejrůznější témata. Viděl je tak, jako by byl jedním z nich. Když se normální praporčík podívá na svého velitele, měl by vidět poloboha, a ne jenom... budoucího podřízeného. Od novopečených praporčíků se očekávalo, že se budou chovat jako nějaký druh podlidí.

A kromě toho... Co je vlastně ten parchant Metzov zač? Už předtím potkal pár takových lidí různého politického smýšlení. Mnozí z nich byli veselí a schopní vojáci, pokud zůstali mimo politiku. Jako strana armádní konzervativci ztratili lesk s politickými intrikami některých důstojníků, kteří měli před dvaceti lety na svědomí katastrofální escobarskou invazi. Ale Miles také věděl, že jeho otec má pořád na paměti nebezpečí převratu ze strany extrémních pravicových konzervativců, kteří by chtěli zachránit císaře před jeho vlastní vládou.

Bylo to snad politické nadšení, které z Metzova čišelo, z čeho Milesovi běhal mráz po zádech? Určitě ne. Kdyby mu šlo o politiku, chtěl by ho využít, ne zneužít. Nebo jsi jen tak našťvaný, že tě strčil mezi nějakou četou popelářů? Nikdo by přece nemohl být takovým extrémistou, aby měl sadistické potěšení z toho, že bude deptat představitele vorské třídy. Napálil snad Metzova někdy v minulosti nějaký arogantní Vor? Politicky, společensky, geneticky... možností bylo bezpočet.

Miles zavrtěl hlavou a odkulhal se převléknout do černé pracovní uniformy, a pak najít technické oddělení základny. Teď mu nic nepomůže, byl v tom až po uši. Hluběji než jeho hopkočka. Jednoduše se bude muset následujících šest měsíců vyhýbat Metzovovi, jak jen to půjde. Když to tak skvěle zvládá Ahn, Miles to dokáže taky.

Poručík Bonn si připravil sondu na nalezení hopkočky. Byl to štíhlý muž kolem osmadvaceti třiceti let, s drsným výrazem a poťobanou tváří zrudlou podnebí. Bystré hnědé oči, zjevně šikvné ruce, trochu cynická povaha. Miles usoudil, že se vždy spoléhá jen sám na sebe.

Bonn a Miles se brodili v blátě, zatímco dva technici v černých nepromokavých kombinézách seděli na svém těžkém vznášedlu, zaparkovaném nedaleko skalnaté vyvýšeniny. Slunce bylo bledé, věčný vítr studený a vlhký.

„Zkuste to někdy tady, pane,” navrhl Miles a pokusil se v šeru odhadnout strany a vzdálenosti. „Myslím, že musíte jít tak nejmíň do dvoumetrové hloubky.”

„Poručík Bonn na něj vrhl nepřítis nadšený pohled, zvedl dlouhou kovovou sondu do svislé polohy a vrazil ji do bahna.

Sonda se téměř okamžitě o něco zarazila. Miles se zamračil. Hopkočka určitě nemohla vyplout nahoru...

Bonn se dál plnou váhou opíral o tyč a otáčel s ní. Postupně se začal provrtávat níž.

„Na co jste narazil?” zeptal se Miles.

„Na led,” odsekl Bonn. „Asi tři centimetry silný. Stojíme na ledové vrstvě, která je pod tímhle

rozbředlým povrchem. Je to jako zmrzlé jezero. Akorát že tohle je zmrzlé bahno.”

Miles zkusmo zadupal. Promáčené, ale pevné. Pevnější než tehdy, když tady tábořil.

„Tloušťka ledu se mění podle počasí,” dodal Bonn a pohlédl na Milese. „Od několika málo centimetrů až po pevný podklad. Uprostřed zimy by zde mohla přistát třeba nákladní loď. Ale když přijde léto, je led tenčí. Když je správná teplota, může zcela roztát i během několika hodin, a pak znovu zamrznout.”

„Já... myslím, že jsem to zažil.”

„Opřete se do toho,” přikázal Bonn lakonicky. Miles natáhl ruce k tyči a pomohl poručíkovi se zavrtáváním. Cítil, jak tyč pomalu proniká ledovým krunýřem. Co by se stalo, kdyby tu noc, kdy se takhle pomalu ponořoval dolů sám, teplota mírně klesla? Dostal by se nahoru skrz všechen ten led? Po zádech mu přejel mráz a zapnul si parku až ke krku.

„Zima?” zeptal se Bonn.

„Jen přemýšlím.”

„Jo, to byste měl dělat častěji.” Bonn stisk několik tlačítek a sonická sonda v tyči začala vydávat zvuk na ne zrovna moc příjemné frekvenci. Na snímku se v několikametrové hloubce objevil předmět ve tvaru slzy.

„Tady je.”

Bonn přečetl údaje. „No, tak tam dole tedy opravdu je. Měl bych vás ji nechat vyhrabat ven holýma rukama, ale obávám se, že to byste do zimy nestihl ani omylem,” povzdechl si a podíval se na Milese, jako by si to v duchu představoval.

Ten si to také dokázal představit. „Ano, pane,” řekl opatrně.

Vytáhli sondu zase nahoru. Byla celá od mazlavého bahna a klouzala jim pod rukama v rukavicích. Bonn označil místo a zamával na techniky. „Tady, hoši!” Mávli na znamení, že rozumí, naskákali do vznášedla a svezli se dolů k nim. Bonn a Miles se uklidili na skálu u meteorologické stanice.

Vznášedlo se vzneslo do vzduchu nad bažinou. Jeho silný tažný paprsek zamířil dolů. Bahno, nízký porost a led se za obrovského hluku rozestoupily do všech stran. Během několika málo minut paprsek vytvořil bahnitý kráter se třpytivou bublinou na dně. Stěny kráteru se začaly sesouvat, ale operátor ve vznášedle paprsek vyrovnal a zesílil. Hopkočka se s rámusem vymaňovala z objetí smrtící bažiny a pomalu stoupala vzhůru. A společně s ní i stan, připoutaný řetězem. Vznášedlo pustilo svůj náklad na skalnatý povrch a kousek opodál přistálo.

Bonn a Miles se vydali náklad prozkoumat. „Nebyl jste v tom stanu, že ne?” řekl Bonn a dloubal nohou do bublinového přístřešku.

„Ale ano, byl, pane. Chtěl jsem tam přečkat noc. A... usnul jsem.”

„Ale dostal jste se ven dřív, než se potopil.”

„No, ne tak úplně. Když jsem se vzbudil, bahno už bylo všude okolo.”

Bonn překvapeně zvedl obočí. „Jak hluboko?”

Milesova ruka vylétla nahoru k bradě.

Bonn vypadal zděšeně. „Jak jste se dostal z bažiny ven?”

„Těžko. Myslím, že hlavně díky adrenalinu. Sundal jsem si u toho boty a kalhoty. Což mi připomíná, mohl bych se po těch botách zkusit podívat?”

Bonn mávl rukou. Miles odkulhal zpět k bažině, v bezpečné vzdálenosti obešel kráter, který se teď velmi rychle plnil vodou, a začal hledat v bahně, které se tažným paprskem dostalo na povrch. Našel botu celou od bláta, ale jenom jednu. Měl by si ji nechat pro případ, že by mu někdy amputovali nohu? No, stejně by to nejspíš byla ta druhá... Povzdechl si a vyhrabal se zpátky nahoru k Bonnovi.

Bonn se zamračeně podíval na zabláčenou botu pohupující se Milesovi v ruce. „Mohl jste být po smrti,” řekl zamyšleně.

„Už nejmíň třikrát.” Udusit se ve stanu, utopit v bažině nebo umrznout během čekání na pomoc.

Bonn si ho zkoumavě prohlížel. Poodešel od zabláčeného stanu, loudavě, jako kdyby se chtěl

porozhlédnout okolo. Miles ho následoval. Když byli mimo doslech techniků, Bonn se zastavil a zíral do země. „Slyšel jsem,” prohodil jako by jen tak mezi řečí, „neoficiálně - že jistý technik z garáží jménem Pattas se chlubil jednomu ze svých kolegů tím, jak na vás tohle nastražil. A že vy jste natolik hloupý, že si ani neuvědomujete, že to byla past. Zajímalo by mě, jestli by se takhle vychloubal... i kdybyste tu zemřel.”

„Kdybych tu zemřel, bylo by úplně jedno, jestli by se vychloubal nebo ne,” pokrčil Miles rameny. „Na co by nepřišla Vojenská policie, to by jistě objevili lidé z Císařské bezpečnosti.”

„Vy jste věděl, že to na vás bylo nastražené?” Bonn pozoroval obzor.

„Jistě.”

„V tom případě mě překvapuje, že jste to nehlásil císařské bezpečnosti.”

„Překvapuje? Přemýšlejte o tom, pane.”

Bonn si Milese prohlížel, jako by chtěl spočítat všechna jeho tělesná postižení. „Jedno nedokážu pochopit, Vorkosigane. Jak je možné, že vás nechali vstoupit do Služeb?”

„Proč myslíte?”

„Vorské privilegium.”

„No právě.”

„Tak proč jste tedy tady? Díky tomu privilegiu byste přeci dávno měl být na velitelství.”

„Jo, ve Vorbarr Sultane je v této roční době opravdu krásně,” řekl Miles souhlasně. Jakkak si to asi užívá jeho bratranec Ivan? „Ale já chci sloužit na lodi.”

„A to jste si to nemohl zařídit?” opáčil Bonn skepticky.

„Bylo mi řečeno, že si to mám zasloužit. Proto jsem tady. Abych dokázal, že jsem pro Služby dost dobrý. Nebo... že nejsem. Zavolat sem hochy z Císařské bezpečnosti sotva týden po mém nástupu sem, aby celou stanici i se všemi jejími obyvateli obrátili nohama vzhůru kvůli vyšetřování pokusu o atentát - o který tu navíc z mého pohledu vůbec nešlo - to by mi v cestě za mým cílem rozhodně nepomohlo. Bez ohledu na to, jak zábavné by to asi mohlo být.” Ti dva ubožáci, jeho slovo proti jejich dvěma - dokonce i kdyby Miles spustil oficiální vyšetřování, kdyby sérum pravdy - fastpenta, dokázala, kdo mluví pravdu, všechnen ten humbuk okolo by mu ublížil mnohem víc, než ty dva v podstatě nespravedlivé tresty, které dostal. Ne. Žádná pomsta nestojí to, aby se vzdal Prince Serga.

„Garáže jsou součástí technického oddělení. Kdyby tam vlítla Císařská bezpečnost, vlítli by také na mě.”

Bonnovy hnědé oči se zúžily.

„Můžete si došlápnout, na koho chcete, pane. Ale pokud máte neoficiální zdroje informací, musíte mít také možnost poslat neoficiální cestou zprávy. A koneckonců, máte jenom moje slovo, že to, co tvrdím, je pravda.”

Bonn zamyšleně skopl několik kamínků do malého jezírka hnědé zkalené vody. „Slovo vorského lorda?”

„To už dneska nic neznamena.” Miles odhalil zuby v poněkud mrzutém úsměvu. „Zeptejte se, koho chcete.”

„Hm.” Bonn zavrtěl hlavou a zamířil zpět ke vznášedlu.

Druhý den ráno se Miles hlásil v oddělení údržby, aby splnil druhou část trestu za hopkočku a vyčistil ji, včetně veškerého vybavení, od bláta. Slunce jasně zářilo už hodnou chvíli, ale Miles se teprve rozehrával, začal se cítit lépe a dostal se do rytmu práce.

V 06:30 dorazil poručík Bonn a přivedl s sebou dva Milesovy pomocníky.

„Podívejme, desátník Olney. Technik Pattas. Rád vás zase vidím,” usmál se Miles kysele. Dvojice si vyměnila pohledy. Miles si zachoval dekorum - každého, včetně sebe, pak uváděl v úžas tím, jak rychle mu všechno šlo. Konverzace se omezila na krátké technické příkazy. Ve chvíli, kdy Milesovi padla a šel se hlásit poručíkovi Ahnovi, byla skoro celá hopkočka v ještě lepším stavu, než v jakém ji Miles dostal.

Popřál hezký zbytek dne svým dvěma pomocníkům, které nejistota dováděla až na pokraj šílenství. Pokud by jim ani teď nedošlo, že Miles o všem ví, museli by být naprosto ztracené existence. Miles si hoře uvědomil, jak velkou zkušeností pro něj bylo pracovat s takovým člověkem, jako byl Bonn. Cecil měl pravdu, pokud by Miles na vlastní oči nepoznal, jak velet tupcům, nikdy by to pak jako důstojník Služeb nedokázal. Ani v Táboře Permafrost.

Následujícího rána se podle příkazu generála Metzova hlásil u seržanta Nueveho. Seržant Milese v krátkosti seznámil s kompletním vybavením hopkoček, diskem příslušných manuálů a plánem vysoušení a kanálů základny Lazkowski. Evidentně to měla být další vyučovací lekce. Milese zajímalo, jestli mu tenhle úkol vybral Metzov sám. Předpokládal, že ano. Na druhou stranu, měl tu opět k ruce své dva pomocníky. Podobným, jednoznačně civilním úkolem, by Olney ani Pattas sami nebyli nikdy pověřeni, protože na ně to byla příliš složitá práce. Nejdříve si přečetli manuály. Miles prostudoval postupy a příslušné operace s dobrou náladou, byl tím veselejší, čím víc se jeho dva pomocníci tvářili jako nechápaví troubové.

Vysoušecí zařízení ho navíc doopravdy zaujala. A vzrušovala. Vysokotlakové proudové trysky by mohly mít poměrně překvapivé účinky, kromě toho tu bylo i pár chemických látek, které se evidentně daly použít k vojenským účelům. Měly třeba schopnost během několika málo sekund rozpustit cokoliv včetně lidského těla. Během následujících tří dnů se Miles dozvěděl o infrastruktuře základny Lazkowski víc, než by si kdy představil, že bude chtít vědět. Dokonce si vypočítal místo, kde by měla být odpálena nálož, aby to zničilo celý komplex. Pro případ, že by se někdy rozhodl s tímhle místem skoncovat.

Šestého dne poslali Milese a jeho pomocníky vyčistit ucpanou propust na jednom ze cvičišť pěchoty. Našli ji velmi snadno. Stříbrná vodní plocha lemovala vyvýšenou silnici po jedné straně, zatímco hlubokým příkopem na druhé straně protékala jen úzká stružka. Miles si vzal dlouhou teleskopickou tyč z korby hopkočky a vrazil ji do opálové vody. Zdálo se, že na této straně propusti průtoku vody nic nebrání. Ať už bylo překážkou cokoliv, bylo to někde v tunelu pod silnicí. Skvělé. Podal tyč zpátky Pattasovi, přešel na druhou stranu cesty a zadíval se dolů do díry. Propust mohla mít něco okolo půl metru v průměru. „Podejte mi světlo,” přikázal Olneymu.

Sundal si parku a hodil ji do hopkočky. Pak sešplhal dolů k otvoru a posvítil si dovnitř. Propust se zřejmě pomalu stáčela, protože neviděl vůbec nic. Povzdechl si a v duchu porovnal velikost Olneyových, Pattasových a svých ramen.

Je něco, co by se službě na kosmické lodi podobalo ještě méně než tohle?

Uchopil svítilnu pevněji, klekl si a začal se pomalu soukat dovnitř. Ledová voda mu začala okamžitě prosakovat skrz černé kalhoty. Roztřásl se zimou. Pak mu voda zatekla do rukavic. Cítil se, jako by ho někdo řízl břitvou do zápěstí.

Miles začal přemýšlet o Olneym a Pattasovi. Během posledních pár dní mezi nimi vznikl poměrně dobrý pracovní vztah, založený - o tom si Miles nedělal žádné iluze - na jejich strachu z Milesovi Bohem seslaného anděla, poručíka Bonna. Jak si ale Bonn dokázal získat takovou autoritu? Miles tomu bude muset přijít na kloub. Bonn svou práci dělal opravdu dobře, ale to nemohlo být ani zdaleka všechno.

Miles se prodral zatačkou, posvítil si dopředu a zděšeně zaklel. Na chvíli se zastavil, aby znovu popadl dech, blíže překážku prozkoumal a pomalu se soukal ven. Postavil se na nohy a pomalu se narovnal.

Desátník Olney stál nahoře na silnici. „Tak co tam je, praporčíku?”

Miles zaklonil hlavu ve snaze popadnout dech. „Pár bot.”

„Pár bot? Nic víc?” podivil se Olney.

„Jejich majitel je má ještě na sobě.”

KAPITOLA 4

Miles zavolal staničnímu lékaři z komunikační linky v hopkočce. Naléhavě ho žádal, aby okamžitě přijel s lékařským transportérem a přivezl s sebou vak na tělo. Miles a jeho tým mezitím zatarasili horní otvor propusti plastikovým ukazatelem, který si vypůjčili z prázdného cvičiště opodál. Tak promočený a zmrzlý, že už mu to bylo v podstatě jedno, vlezl Miles opět do propusti, aby k těm anonymním botám přivázal lano. Ve chvíli, kdy se opět vyškrábal ven, zrovna dorazili lékař a ošetřovatel.

Staniční doktor, vysoký plešatějící muž, se nedůvěřivě podíval do propusti. „Tak co se tu stalo? Co jste tam našel?”

„Z téhle strany vidím jenom nohy, pane,” hlásil Miles. „Je tam zaklíněný opravdu dobře. Všude nad ním bude asi voda. Uvidíme, co všechno vyplave, až ho vytáhneme.”

„Ale co tam ksakru dělal?” Lékař se nervózně podrbal na olysalé hlavě.

Miles rozhodil rukama. „Přijde mi to jako poněkud výstřední způsob, jak spáchat sebevraždu. Pomalý a nejistý druh utopení.”

Doktor souhlasně pozvedl obočí. Nakonec museli společně s Olneym, Pattasem a ošetřovatelem táhnout za provaz i Miles a lékař, než se mrtvola, zaklíněná v propusti, konečně pohnula.

„Je nafouklej,” usoudil pomocný ošetřovatel nepřiliš nadšeně. Konečně tělo vyklouzlo ven s přívalem špinavé vody. Pattas a Olney vše sledovali z uctivé vzdálenosti, Miles se díval lékaři přes rameno. Mrtvola vojáka v černém pracovním oblečení byla celá promodralá a jakoby z vosku. Podle výložek a obsahu kapes ho identifikovali jako vojína z oddělení zásobování. Na těle nebylo vidět žádné zranění, kromě odřených ramen a rukou. Lékař zaznamenával na diktafon stručné předběžné zjištění. Žádné zlomeniny, žádné puchýře po zasažení nervovým disruptorem. Předběžný závěr? Smrt byla způsobena během uplynulých dvanácti hodin utonutím nebo podchlazením, možná obojím. Vypnul diktafon a obrátil se přes rameno. „S určitostí to budu moci říct, teprve až se na něj podívám na ošetřovně.”

„Stávají se tu takovéhle věci často?” zeptal se Miles.

Doktor se zatvářil kysele. „Každý rok pitvám několik idiotů. Co byste čekal, když vypustíte pět tisíc dětí mezi osmnácti a dvaceti lety na ostrov, aby si tu hráli na válku? Ale uznávám, že tenhle kluk přišel na úplně nový a neotřelý způsob. Pochybuju, že něco takového ještě někdy uvidíte.”

„Takže vy myslíte, že si to udělal sám?” No, někoho zabít a až potom ho nasoukat do takovéhle šachty by bylo opravdu přinejmenším náročné.

Lékař se vydal k propusti, klekl si a zadíval se dovnitř. „Vypadá to tak. Ale mohl byste se tam ještě jednou podívat, pro jistotu, praporčíku.”

„Není problém, pane.” Miles doufal, že tohle je jeho poslední výlet do propusti. Nikdy by si nemyslel, že čištění ucpaného kanálu může být tak... vzrušující. Pečlivě prozkoumal tunel centimetr po centimetru, ale nenašel nic víc než svítilnu mrtvého muže. Vojín tam tedy vlezl kvůli něčemu konkrétnímu. Něco tam chtěl udělat. Ale co? Proč by člověk lezl do vodní propusti uprostřed zuřící bouře? Miles se vydrápal ven a podal svítilnu doktorovi.

Pak pomohl lékaři a ošetřovateli tělo zabalit a naložit do transportéru. Olney a Pattas pak vytáhli ukazatel, kterým propust předtím zatarasili. Hnědá voda se s rachotem začala valit teď již volnou rourou a pak dál příkopem. Lékař s Milesem sledovali, jak voda v horním jezírku rychle opadává.

„Co myslíte, nebude na dně ještě jeden?” zeptal se Miles morbidně.

„Tenhle chlapík byl podle ranního hlášení jediným pohřešovaným,” odpověděl doktor, „takže nejspíš ne.” Ale nevypadal, že by se chtěl vsadit.

Jediné, co se objevilo, když voda odtekla, byla vojínova zablácená parka. Zřejmě ji předtím, než vlezl do propusti, pověsil na zábradlí, odkud ji svál vítr, nebo prostě spadla do vody. Lékař ji vzal s sebou.

„Nijak zvlášť vás to nevzalo,” poznamenal Pattas, když se Miles otočil od lékařského transportéru, který se i s doktorem a ošetřovatelem rychle vzdaloval. Pattas nebyl o mnoho starší než Miles.

„Vy jste ještě nikdy neviděl mrtvolu?”

„Ne. A vy?”

„Já ano.”

„Kde?”

Miles zaváhal. Hlavou mu znovu prolétly události, které se odehrály před třemi lety. Těch několik měsíců zoufalého boje daleko od domova, když nešťastně padl mezi vesmírné žoldáky, nebyly tématem, o kterém by se tu chtěl být jen slůvkem zmínit. Císařské jednotky žoldáky stejně ignorovaly. Ale boje na Tau Verde ho naučily rozdíl mezi praxí a realitou, mezi válkou a hrou na válku, a taky tomu, že smrt dostane člověka těmi nejzákeřnějšími způsoby. „To už je dlouho,” odpověděl Miles nakonec.

Pattas pokrčil rameny a otočil se. „No,” poznamenal, „alespoň se nebojíte ušpinit si ruce.”

Miles překvapeně svažil obočí. Ne, tak toho se tedy opravdu nebojím.

V hlášení odškrtnl propust jako vyčištěnou, vrátil hopkočku, vybavení a nezvykle tichého Olneyho i Pattase zpět seržantu Nuevemu na údržbu a zamířil k důstojnickým kasárnám. Nikdy tolik netoužil po sprše jako právě teď.

Belhal se chodbou směrem ke svému pokoji, když vtom jeden z důstojníků vystrčil hlavu ze dveří. „Praporčík Vorkosigan?”

„Ano?”

„Před chvílí vás někdo sháněl přes terminál. Uložil jsem vám jeho číslo.”

„Někdo volal?” Miles se zastavil. „Odkud?”

„Z Vorbarr Sultany.”

Milesovi se sevřel žaludek. Nestalo se něco doma? „Děkuji.” Změnil směr a zamířil ke komunikačnímu terminálu na konci chodby, o který se dělili všichni důstojníci z tohoto patra. Unaveně se posadil na židli a vyvolal uložené číslo. Nic mu neříkalo. Naťukal ho společně s osobním kódem a čekal. Několikrát to zazvonilo a pak se displej probral k životu. Na obrazovce se objevil hezký obličej bratrance Ivana. Vesele se šklebil.

„A. Milesi. Konečně.”

„Ivan! Kde to sakra jsi? Co se děje?”

„No, jsem doma. Ale ne u rodičů. Myslel jsem si, že bys třeba rád viděl můj nový byt.”

Miles měl nejasný pocit, že jakýmsi podivným způsobem navázal spojení s nějakým paralelním vesmírem. Vorbarr Sultana, jasně. Taky kdysi žil v hlavním městě, někdy v minulém životě. Někdy před tisíci lety.

Ivan otáčel kamerou kolem dokola. „Je kompletně zařízený. Pronajal jsem si ho od kapitána z operačního, který byl převelen na Komarr. Za úžasnou cenu. Zrovna včera jsem se nastěhoval. Vidíš ten balkón?”

Miles viděl balkón zalitý zlatým odpoledním slunečním jasnem. Obrisy Vorbarr Sultany na pozadí vypadaly jako výjev z pohádky. Drchničky přepadající přes zábradlí byly tak rudé, že by z toho člověk oslepnul. Miles cítil, že začne buď slintat nebo brečet. „Hezké květiny,” vykřikl.

„Jo, moje přítelkyně mi je přinesla.”

„Přítelkyně?” Jo, jasně. Lidský druh má přece dvě pohlaví. A jedno z nich voní mnohem líp. Mnohem. „Která?”

„Tatya.”

„Znám ji?” Miles se marně pokoušel vzpomenout si.

„Ne-e. Je nová.” Ivan konečně přestal kroužit s kamerou po pokoji a znovu si před ni stoupl.

Milesovy vyburcované smysly se opět uklidnily.

„Tak co, jaké je tam u vás počasí?” Ivan si Milese udiveně prohlížel. „Nejsi mokrý? Co jsi proboha dělal?”

„Pohřebáka... instalatéra...” odpověděl Miles po chvíli.

„Cože?“ Ivan nevěřicně svraštil obočí.

„Ale nic.“ Miles kýchl. „Hele, jsem fakt rád, že vidím známou tvář a tak,“ a opravdu byl rád, i když tak nějak podivně, „ale jsem uprostřed denní služby.“

„Mně padla před pár hodinami,“ poznamenal Ivan. „Za chvíli odcházím s Tatyou na večeři. Měl jsi štěstí, že jsi mě ještě zastihl. Tak mi aspoň rychle řekni, jaký je život u pěchoty?“

„No, skvělý. Základna Lazkowski je... opravdová základna.“ Miles ale neřekl přesně, jak opravdová. „Ne jako skladiště pro přebytečné vorské lordíky typu Císařské velitelství.“

„Dělám svou práci!“ řekl Ivan uraženým tónem. „Myslím, že moje práce by se ti dost líbila. Zpracováváme informace. Je to úžasné, všechno víš jako první. Je to jako být na vrcholu světa. Fakt by se ti to líbilo.“

„Legrační. Já myslel, že tobě by se zase líbila základna Lazkowski. Hele, co myslíš, nechali by nás vyměnit si místa?“

Ivan se poškrábal na nose a zasmál se. „Neřekl bych.“ Jeho veselá nálada se však změnila v opravdové obavy. „Neměl by ses tam o sebe víc starat? Fakt nevypadáš moc dobře.“

„Měl jsem dost náročné ráno. Když mě omluvíš, šel bych se osprchovat.“

„Jo, jasně. Dej na sebe pozor.“

„Užij si večeři.“

„To si piš, že užiju. Měj se.“

Hlasy z jiného vesmíru. A přitom byla Vorbarr Sultana vzdálena jen několik málo hodin suborbitálního letu. Teoreticky. Milesovi se najednou udělalo podivně dobře, když si uvědomil, že se celá planeta nescvrkla do šedivého obzoru nad Kyrilským ostrovem, i když to tak v posledních několika dnech vypadalo.

Miles zjistil, že se po zbytek dne jen velmi obtížně soustředí na počasí. Díkybohu si toho jeho nadřízený nevšiml. Od nehody s hopkočkou Ahn udržoval odstup, jako by se cítil provinile. S Milesem se nebavil, kromě občasných úsečných příkazů nebo otázek. Miles hned po službě zamířil rovnou na ošetrovnu. Když strčil hlavu do dveří, lékař ještě stále pracoval, nebo přinejmenším seděl u svého stolu.

„Dobrý večer, pane.“

Doktor vzhlédl od práce. „Ano, praporčíku? Co se děje?“

Miles se rozhodl považovat to za vyzvání ke vstupu a vešel. „Jen jsem chtěl vědět, co jste zjistil o tom vojákovi z kanálu.“

Lékař pokrčil rameny. „Nebylo moc co zjišťovat. Jeho identita byla potvrzena. Utopil se. Všechny fyzické a metabolické jevy - stres, podchlazení, hematomy - vše nasvědčuje tomu, že se v té propusti zaklínil přibližně hodinu a půl před smrtí. Klasifikoval jsem jeho smrt jako nešťastnou náhodu.“

„Ano? Ale proč?“

„Proč?“ Obočí lékaře vylétlo vzhůru. „Zabil se sám, nebo si snad myslíte něco jiného?“

„Nechcete vědět, proč?“

„Proč bych měl chtít?“

„No... možná ze zvědavosti, nevím. Abyste měl jistotu.“

Lékař na něj vrhl nepřítelišský pohled.

„Rozhodně nezpochybňuji vaše medicínské schopnosti, to ani v nejmenším, pane,“ dodal Miles. „Ale je to tak ztraceně divné. Vás to opravdu nezajímá?“

„Ne, už ne,“ řekl doktor. „Jsem spokojen s tím, že to nebyla vražda ani sebevražda. Podrobnosti mě nezajímají. Zemřel kvůli své hlouposti.“

Milese zajímalo, jestli by to samé říkal o něm, kdyby se tehdy potopil s hopkočkou. „S tím nelze než souhlasit, pane.“

Když pak stál venku před ošetrovnou a vlhký vítr mu vál do tváře, zaváhal. Do té mrtvolky mu vlastně vůbec nic nebylo. Tady neplatí co jsem našel, to je moje. Předal tuto záležitost do patřičných rukou a neměl by si s tím vůbec lámat hlavu. A stejně...

Ještě stále zbývalo několik hodin do setmění. Miles měl tak jako tak problém v těchto téměř nekonečných dnech usnout. Vrátil se do ubikace, vzal si tepláky a běžecké boty a vyrazil se proběhnout.

Silnice byla opuštěná, stejně tak i cvičiště. Slunce se pomalu šinulo nad obzorem. Miles přešel z poklusu do rychlé chůze a pak ještě zpomalil. Výztuže nohou ho dřely pod kalhotami. Jednoho krásného dne vymění své křehké kosti za syntetické. Už brzy. Nutnost chirurgického zákroku by mohla být také pochopitelným a ospravedlnitelným důvodem, proč opouští Kyrilský ostrov, pokud by tu těch šest měsíců nevydržel. Byl by to sice podvod, ale...

Rozhlédl se a pokusil se ve tmě a hustém dešti orientovat. Kdyby byl vojínem, trmácejícím se tudy uprostřed noci, co by asi viděl? Co by mohlo upoutat jeho pozornost k propusti? A proč sem vůbec chodil v té tmě? Tahle silnice vedla pouze k překážkové dráze a střelnici.

Tady je ta propust... ale ne, ta je až o kus dál, tohle je jiná. Vyvýšenou silnicí procházely čtyři kanály, vždy jeden po půl kilometru. Miles našel ten správný tunel, nahnul se přes zábradlí a sledoval rychle tekoucí potůček. Teď už v tunelu nic zajímavého nemohlo být, to bylo jisté. Proč, proč, proč...?

Miles přecházel po silnici, zkoumal její povrch, zábradlí, mokré hnědé kapradí. Pak prohledal druhou stranu. Vrátil se na začátek cesty zpět k první propusti, ale nenarazil na nic zajímavého.

Opřel se o zábradlí a přemýšlel. Fajn, teď je ten správný čas zkusit použít trochu staré dobré logiky. Co mohlo přimět vojína, aby se sám uvěznil v kanálu i přes jasně hrozící nebezpečí? Zlost? Co by ho mohlo pronásledovat? Strach? Co by ho k tomu hnalo? Omyl? Miles věděl o omylech všechno. Co když si ten muž spletl propust...?

Miles vklouzl do prvního kanálu. Buď ten chlapík metodicky prohledával jeden kanál po druhém - pokud ano, postupoval od základny dál, nebo začal první propustí směrem od cvičiště? - nebo svůj cíl v té tmě a dešti prostě minul a vlezl do nesprávného. Miles by je byl ochoten klidně prolézt všechny, ale samozřejmě by bylo jednodušší, kdyby hned napoprvé narazil na ten správný. I když ho tady nikdo neviděl. Tahle propust byla o něco málo širší než ta, ve které ráno našli mrtvolu. Sundal baterku z pásku a pomalu začal kanál zkoumat centimetr po centimetru.

„Jo,” vydechl spokojeně, když byl asi v polovině. Tady byla jeho odměna, připevněná ke stropu lepicí páskou. Balíček v nepromokavém obalu. Zajímavé. Sebral ho a vysoukal se ven, k ústí tunelu a posadil se. Vlhko mu nevadilo, zato si dal dobrý pozor, aby na něj seshora ze silnice nebylo vidět.

Položil balíček do klína a s uspokojením si ho prohlížel, jako kdyby to byl narozeninový dárek. Mohly to být drogy, pašované zboží, tajné dokumenty, špinavé peníze? Miles doufal v tajné dokumenty, i když bylo dost těžké si představit, co by se dalo na Kyrilském ostrově utajovat - kromě provozních hlášení. Drogy by taky nebyly špatné, ale odhalit nějaké špiony by bylo mnohem lepší. Stal by se hrdinou - popustil uzdu fantazii a začal přemýšlet o dalším vyšetřovacím postupu. Sledování stop od mrtvého vojína až k vůdci, bůhví jak vysoko? Dramatická zatčení, možná pochvala od samotného Simona Illyana... Balíček byl neforemný a nějak to v něm praskalo. Že by plastické složky?

S bušícím srdcem jej otevřel a zklamaně strnul. Těžce vydechl, napůl smíchy, napůl našťavaně.

Cukroví. Několik desítek kousků s polevou a kandovaným ovocem, jaké se tradičně připravují na oslavy letního slunovratu. Měsíc a půl staré cukroví. Jaký to dává smysl, umírat kvůli... Miles znal život na ubytovně, takže si dokázal udělat celkem jasnou představu o tom, co se asi stalo. Vojín dostal balíček s cukrovím od někoho blízkého, dejme tomu od matky nebo sestry, a snažil se ho ukrýt před svými vyhládlými spolubydlicemi, kteří by se na něj okamžitě vrhli jako vlci. Třeba se tomu muži stýskalo po domově, a tak si cukroví šetřil, aby jej pak postupně ujídal kousek po kousku, a s každým soustem cítil trýzeň i radost zároveň, jako v nějakém masochistickém rituálu. Anebo si jej jednoduše nechal pro nějakou speciální příležitost.

Pak přišly dva dny neobvykle silného deště a muž začal mít strach, že se mu jeho poklad rozmočí. Vydal se tedy ukryté zásoby zachránit a ve tmě si spletl kanály - ve svém nešťastném odhodlání vlezl

do jiného a svou chybu si uvědomil příliš pozdě, až když voda stoupla.

Kruté. Nechutné. A zbytečné. Miles si povzdechl, cukroví zase zabalil a se sáčkem v ruce klusal zpět na základnu, aby vyhledal lékaře.

Když mu Miles řekl, co objevil, jeho jediným komentářem bylo: „Jo. Smrt z blbosti.” Pak cukroví ochutnal a ohrnul nos.

Následujícího dne končila Milesovi služba v údržbářské četě, aniž by se v kanálech objevilo něco zajímavějšího, než byl utopený muž. Asi to bylo lepší. Další den se po dlouhé nepřítomnosti vrátil do Ahnovy kanceláře jeho desátník. Miles zjistil, že pracoval v meteorologické kanceláři několik let, a za tu dobu se naučil většinu toho, co Miles nastudoval během uplynulých dvou týdnů. A neměl Ahnův nos.

Ahn opouštěl Tábor Permafrost střízlivý a na rampu šel po svých. Miles ho vyprovázel k přepravnímu člunu. Nebyl si jist, zda má mít radost, že meteorolog odchází. Ahn vypadal šťastně - jeho věčně smutná tvář téměř zářila.

„Tak, kam máte namířeno?” ptal se Miles.

„Na rovník.”

„Kam na rovník?”

„Kamkoli na rovník,” odpověděl Ahn nadšeně.

Miles byl přesvědčen, že si vybral nějaké místo s pevnou půdou.

Na rampě se Ahn zastavil, trochu zaváhal a podíval se dolů na Milese. „Bacha na Metzova,” poradil mu nakonec.

Tohle varování přišlo trochu pozdě a navíc bylo dost nejasné. Miles na Ahna zpod zdviženého obočí vrhl mrzutý pohled. „Pochybuju, že jsem se zapsal do jeho kalendáře společenských akcí.”

Ahn zvažněl. „Tak jsem to nemyslel.”

„Jak jste to myslel?”

„No... Nevím. Jednou jsem viděl...”

„Co?”

Ahn zavrtěl hlavou. „Ale nic. To už je dávno. Během Komarrského povstání se stala spousta strašných věcí. Ale - bude lepší, když mu půjdete z cesty.”

„S takovými starými puntičkáři už jsem měl co do činění.”

„Nejde o to, že je puntičkář. On má povahu... Prostě dokáže být nebezpečný. Nevyhrožoval jste mu někdy něčím?”

„Já, vyhrožovat Metzovovi?” Miles nechápavě sraštil čelo. Možná Ahn nakonec vůbec nebyl tak střízlivý, jak vypadal.

„Hele, nemůže být tak nebezpečný, jinak by ho přece nepřidělili k nováčkům.”

„Nevelí nováčkům, ti mají svou vlastní hierarchii - jejich instruktoři se zodpovídají svým vlastním velitelům. Metzov se stará o provozní záležitosti. Vy jste ctižádostivý moula, Vorkosigane. Hlavně ho... nikdy se ho nesnažte zahnat do rohu, jinak toho budete litovat. To je všechno, co jsem vám chtěl říct.” Ahn zmlkl a zamířil nahoru po rampě.

Už teď lituji, v duchu mu odpověděl Miles. No dobrá, týdenní trest má za sebou. Tím, že ho Metzov přidělil k četě „uklízečů”, ho chtěl nejspíš ponížit, ale pro Milese to ve skutečnosti byla docela zajímavá zkušenost. Ponížující bylo to, že ztratil v bahně hopkočku.

Tohle si zavínal sám. Miles zamával Ahnovi, který mizel v přepravním člunu, pokrčil rameny a zamířil zpět k důvěrně známé administrativní budově.

Když Milesův desátník odešel z meteorologické kanceláře na oběd, Miles během několika málo minut podlehl pokušení ukojit svou zvědavost a vyhledal si na terminálu základny přístupné údaje o Metzovovi. Pročetl běžné záznamy - samá přidělení a povýšení - nic zajímavého, i když něco se dalo vyčíst mezi řádky.

Metzov vstoupil do Služeb před nějakými pětaticeti lety. Během Komarrského povstání ho několikrát povýšili, což samo o sobě nebylo nijak zajímavé. Systém komarrských červích der byl pro Barrayar jedinou bránou k sérii dalších galaktických cest. Komarr měl strategický význam už v dobách, kdy se jeho vládnoucí oligarchie dala uplatit a nechala přes své červí díry projít cetagandskou invazní flotilu, která pak přistála na Barrayaru.

Barrayaranům pak trvalo celou generaci, než se jim podařilo Cetagand'anu zbavit. Až díky Milesovu otci Barrayar vrátil Cetagandě krvavou lekci.

Barrayar už nebyl slepou uličkou - tím, že ovládl komarrské cesty, se nevyhnutelně stal sice malou, ale zato velmi významnou velmocí. Ale ještě pořád se musel vyrovnávat se všemi důsledky.

Během Vordarianského puče, čistě barrayarského pokusu o uchvácení moci tehdy pětiletému císaři Gregorovi a jeho regentovi, se Metzovovi podařilo dostat na správnou stranu. Později, v následujících dvaceti letech, se však přidal ke straně, která měla na svědomí společenské nepokoje - Miles usoudil, že právě to bylo důvodem, proč tak zkušeného důstojníka v pokročilém věku nakonec uklidili na ledový Kyrilský ostrov. Ale zdálo se, že během Komarrského povstání, zhruba před nějakými šestnácti lety, se Metzovův postup v kariéře zastavil.

Proč, o tom v tomhle souboru nebyla žádná zmínka, jen odkaz na jiný soubor. Zakódovaný Císařskou bezpečností. Slepá ulička.

Anebo možná ne. Miles se sevřenými rty vytřukal jiný kód na svém terminálu.

„Operační, kancelář komodora Jollifa.“ Nad holodisplejem terminálu se zmaterializovala Ivanova tvář. „Nazdar. Co je?“

„Dělám malý průzkum. Myslím, že bys mi s tím mohl pomoci.“

„Pokud vím, nevolal bys mi na velitelství jen tak z kamarádství. Tak co chceš?“

„Hm. Jsi tam sám?“

„Jo. Starý je na poradě. Vypukla menší panika -v Hegen Hubu, na Stanici Vervain, zadrželi křižník registrovaný na Barrayaru - pro podezření ze špionáže.“

„Můžeme se tam dostat? Jako záchranná výprava?“

„Ne přes Pol... Teď se žádná barrayarská válečná loď nedostane přes jejich červí díry.“

„Myslel jsem, že jsme s Polem zadobře.“

„Svým způsobem ano. Ale Vervainci Polu vyhrožovali, že s ním přeruší diplomatické styky, a tak jsou Polani mimořádně opatrní. Byla by legrace, kdyby ten křižník ve skutečnosti nepatřil našim agentům. Zdá se, že je to celé smyšlené.“

Politika červích děr. Taktika skokových lodí. Miles se s tím setkal už na Císařské akademii. A kromě toho - na kosmických lodích a vesmírných stanicích bylo teplo. Miles si závistivě povzdechl.

Ivan až teď podezíravě přimhouřil oči. „Proč se ptáš, jestli jsem sám?“

„Potřebuju, abys mi tam našel jeden soubor. Je to stará historie, žádné současné události,“ ujišťoval Miles svého bratrance a rychle odříkal dlouhý kód.

„Hm.“ Ivan se chystal kód vytřukat, ale pak se zarazil. „Zbláznil ses? To je soubor Císařské bezpečnosti. To nikdo nesmí!“

„Ty samozřejmě můžeš - máš přece oprávnění, ne?“

Ivan odmítavě zavrtěl hlavou. „Vůbec ne. Celý systém souborů Císařské bezpečnosti je speciálně zabezpečený. Nemůžeš data přenést ven, jediné přes kódovací filtrační kabel, který musíš připojit ručně. Což bych musel podepsat. A musel bych vysvětlovat, proč ho chci, a předložit povolení. Máš povolení? Ha. Myslím, že asi ne.“

Miles se zklamaně zakabonil. „Ale určitě to můžeš na vnitřní síti najít.“

„Na vnitřní síti, to jo. Ale nemůžu propojit vnitřní síť s vnější a převést na ni hromadu dat. Takže máš smůlu.“

„Máš v kanclu terminál napojený na vnitřní síť?“

„Jistě.“

„Tak,” řekl Miles netrpělivě, „vyhledej ten soubor a natoč displeje obou terminálů proti sobě. To můžeš udělat, ne?”

Ivan se poškrábal za uchem. „Bude to fungovat?”

„Zkus to!”

Ivan neohrabaně otáčel stůl s terminálem a nervózně manipuloval s displejem. Miles bubnoval prsty na stole. Signál byl slabý, ale srozumitelný.

„Jde to! Myslel jsem si to. Natoč to víc ke mně, jo?”

Úžasné, opravdu úžasné. Soubor obsahoval řadu tajných záznamů a hlášení, od vyšetřování Císařské bezpečnosti až po záhadnou smrt Metzovova vězně, komarrského povstalice, který zavraždil svého hlídače a sám byl pak zabit při pokusu o útěk. Když si pak Císařská bezpečnost vyžádala tělo mrtvého vězně kvůli pitvě, Metzov se vymlouval, že tělo už nechal zpopelnit - prý měli říct o pár hodin dřív. Vyšetřující důstojník se zmínil o podezření z týrání svěřené osoby - že by pomsta za zabití hlídače? - ale nepodařilo se mu sehnat dostatek důkazů na to, aby mohl pod fastpentou vyslechnout barrayarské svědky, včetně technika-praporčíka Ahna. Vyšetřovatel podal formální protest proti rozhodnutí svého nadřízeného případ uzavřít, a tím to celé skončilo. Zřejmě. Jestli se kolem toho ještě něco dělo pak, tak to bylo zaznamenáno jedinečně v geniální paměti Simona Illyana, což byl tajný soubor, do kterého by se Miles raději nepokoušel získat přístup. Zde, stručně a jasně, Metzovova kariéra končila.

„Milesi,” přerušil ho Ivan už počtvrté, „Myslím, že tohle bychom neměli dělat. Tady jde o krk, jen když si z toho někdo přečte kousek.”

„Kdybychom to neměli dělat, neměli bychom mít možnost to udělat. Ještě bys měl mít ten přenosový kabel. Žádný opravdový špion by nebyl tak hloupý, aby seděl hodinu na zadku přímo na velitelství, stahoval data ručně a čekal, až ho při tom chytí a zastřelí.”

„Jasně.” Ivan bleskurychle zavřel soubor Císařské bezpečnosti a stůl s terminálem otočil zpět na místo tak rychle, že se obraz na holodispleji zavlhl. Bylo slyšet jen rychlé šoupání bot po koberci.

„Já to neudělal, slyšíš?”

„Nemyslel jsem tebe. My nejsme špioni,” uklidňoval ho Miles nevrlym hlasem. „A ještě něco... Myslím, že bys měl Illyanovi říct o té malé skulině, kterou v bezpečnostním systému přehlédli.”

„Já ne!”

„Proč ne? Podej mu to jako svou brilantní teoretickou dedukci. Možná si vysloužíš pochvalu. Jen mu neříkej, že jsme to dělali doopravdy. Leda bys mu tvrdil, že jsme tvou teorii jen ověřovali v praxi.”

„Ty,” řekl Ivan vážně, „jsi zhoubu mé kariéry. Příště mi už nezacláněj na displeji. Leda na domácím.”

Miles se zašklebil a nechal bratrance zmizet. Sedl si ke svému meteorologickému terminálu, sledoval blikající a měnící se obraz holodispleje a přemýšlel o tom, co všechno se mohlo přihodit neposlušným vězňům.

Dobrá, už to bylo hodně dávno. Metzov by po čtyřicítce stejně během nějakých pěti let odešel do penze a zařadil se mezi staré protivné páprdy. Nemusel by si lámat hlavu, jak přežít, alespoň podle Milese. Miles si připomněl svůj hlavní cíl - tiše jako dým opustit základnu Lazkowski. Metzov by se zde mohl zdržet.

V následujících týdnech se Miles věnoval svým běžným povinnostem. Přijelo pět tisíc sezónních dělníků, díky čemuž Milesova pozice trochu zesílila a připadal si jako „skoročlověk,” Dny se krátily a základna Lazkowski utrpěla první návaly sněhu, také přibýlo mírných wah-wah, které trvaly i den a půl. Milesovi se už dařilo obojí včas předpovědět.

Miles měl štěstí a zbavil se nechvalné pověsti největšího pitomce na ostrově, což si původně vysloužil za ztracenou hopkočku. Toto neblahé označení teď přešlo na několik dělníků, kterým se podařilo podpálit ubytovnu, když zkoušeli, jestli pšouky hoří. Na poradě o protipožárním zabezpečení,

která se konala hned následujícího dne, Miles navrhoval, že by tímto způsobem mohli vyřešit problém s útokem na zásoby paliva nepřátel, případně že by se měla na jídelníčku omezit jídla z červených fazolí - Metzov jeho návrhy zprovodil ze světa jediným ledovým zlověstným pohledem. Přesto mu později na chodbě jeden seriózní důstojník z vojenské zásobovací správy poděkoval za snahu.

Tolik o půvabu Císařských Služeb. Miles trávil dlouhé hodiny sám v meteorologické kanceláři, studoval teorii chaosu, svá hlášení a kancelářské zdi. Tři měsíce měl už za sebou, další tři ho ještě čekaly. Dny se krátily.

KAPITOLA 5

Miles vstal z postele a napůl se oblékl, než si jeho spánkem otupělý mozek uvědomil, že ten elektrizující zvuk klaxonu není varováním před wah-wah. Strnul s botami v ruce. Nebyl to ani požár, ani útok nepřátel. Nebylo to v jeho oddělení a pak, ať už to bylo cokoliv, rytmický hluk utichl. Ticho bylo drahocenné.

Zkontroloval svítící digitální hodinky. Podle nich byl ještě večer. Spal jenom dvě hodiny, poté, co po návratu z cesty ve sněhové vánici do hor, kde opravil větrem poškozenou Stanici Jedenáct, padl vyčerpaný na postel. Komunikační linka u jeho postele neblíkala červeně, aby ho informovala o mimořádné službě. Mohl se tedy vrátit do postele.

Ticho bylo matoucí

Nazul si druhou botu a vystrčil hlavu ze dveří. Několik dalších důstojníků udělalo to samé - právě společně spekovali nad příčinou poplachu. Poručík Bonn vyšel ze své ubikace, kráčel chodbou a cestou si oblékal kožešinovou bundu. Vypadal ztrhaně, trochu znepokojeně a trochu rozmrzele.

Miles popadl bundu a pospíchal za ním. „Nepotřebujete pomoc, poručíku?”

Bonn na něj shlédl a našpulil rty: „Možná ano,” připustil.

Miles se k Bonnovi přidal, v hloubi duše potěšen jeho nevysloveným míněním, že by skutečně mohl být užitečný. „Takže co se děje?”

„Nějaký incident v bunkru s toxickým materiálem. Jestli je to to, co si myslím, mohl by být malér.”

Z důstojnických ubikací vyšli dvojími tepelně izolovanými dveřmi přímo do mrazivé noci. Milesovi pod nohama křupal jemný sníh z povrchu unášen slabým východním větrem. Proti světlům základny byly na obloze vidět jen ty nejjasnější hvězdy. Oba muži vklouzli do Bonnovy hopkočky. Od úst se jim linula pára, dokud je neschoval tepelný kryt kabiny. Bonn rychle zamířil směrem na západ.

Několik kilometrů za posledním cvičišťem se ve sněhu krčila řada drny pokrytých vyvýšenin. Na konci jednoho z bunkerů byly zaparkované vozy - několik hopkoček, včetně té, která patřila veliteli požárního sboru, a lékařský transportér. Mezi nimi se pohybovali lidé s ručními svítilnami. Bonn zajel k nim, zabrzdil a zabouchl dvířka. Miles ho s křupáním po namrzlém sněhu rychle následoval. Lékař právě ukazoval pomocným zdravotníkům cestu k lékařskému transportéru. Nesli tělo zabalené ve fólii a vojáka v plášti, který se třásl a kašlal. „Až dorazíte ke dveřím, všichni si sundejte vše, co máte na sobě, a odhodte to do koše,” volal za nimi. „Pláště, spodní prádlo, dlahy, všechno. A všichni dekontaminační sprchu dřív, než mu začnete ošetřovat zlomenou nohu. Chvilí vydrží s léky proti bolesti. Pokud ne, ignorujte ho a pokračujte v očištění. Hned přijdu za vámi.” Lékař se otřásl, otočil se a s hrůzou vydechl přes zaťaté zuby.

Bonn zamířil ke dveřím bunkru. „Neotvírejte!” zakřičeli lékař s velitelem požárního sboru současně. „Nikdo už tam není, dodal lékař. „Všichni byli právě evakuováni.”

„Co přesně se stalo?” Bonn se snažil rukavicí odstranit námrazu z okénka ve dveřích, aby se mohl podívat dovnitř.

„Pár chlapů přesouvalo zásoby, aby udělali místo pro zítřejší zásilku,” vysvětlil mu rychle velitel požárního sboru, poručík Yaski. „Převrhli nakladač a jeden z nich pod ním uvízl se zlomenou nohou.”

„Opravdu geniální...,” řekl Bonn - zřejmě měl na mysli mechanismus nakladače.

„Museli s tím něco vyvádět,” řekl lékař netrpělivě. „Ale to není to nejhorší. Převrhli s tím zároveň několik barelů fetainu. A nejméně dva se poškodily. Ta látka se tam všude rozlila. Zapečetili jsme bunkr, jak jen to šlo. Dekontaminace,” vydechl lékař, Je váš problém. Musím jít.” Vypadal, jako by chtěl vyskočit ze šatů i kůže. Kývl na pozdrav a pospíchal ke své hopkočce, aby vyrazil za svými zdravotníky a pacienty v dekontaminaci.

„Fetain!” vykřikl Miles šokovaně. Bonn se rychle stáhl ode dveří. Fetain byl mutagenní jed vyvinutý jako hrůzná zbraň, ale nikdy, alespoň pokud Miles věděl, nebyl použit v boji. „Myslel jsem, že ta látka byla zlikvidovaná. Zakázaná.” Přednášky z chemie a biologie na akademii se o něm zmiňovaly jen zřídka.

„Je to zastaralé,” řekl Bonn zachmuřeně. „Už se dvacet let nevyrábí. Co vím, tak tohle je poslední

zásoba na Barrayaru. Sakra, ty barely se neměly otevřít, ani kdybyste je vyhodili z raketoplánu.”

„Ty barely jsou přinejmenším dvacet let staré,” podotkl velitel požárního sboru. „Koroze?”

„Pokud ano,” natáhl Bonn krk, „co s těmi ostatními?”

„Přesně,” přikývl Yaski.

„Nedal by se fetain zničit horkem?” zeptal se Miles nervózně, zatímco kontroloval, jestli nestojí po větru. „Slyšel jsem, že by se měl chemicky rozštěpit na neškodné prvky.”

„No, ne tak úplně neškodné,” řekl Yaski. „Ale přinejmenším by pak neporušil celou DNA ve tvejbch koulích.”

„Je někde v okolí sklad výbušnin, poručíku Bonne?” zeptal se Miles.

„Ne, je tu jen fetain.”

„Když dveřmi prohodíte plazmové miny, rozloží se fetain dřív, než se rozpustí střecha?”

„Nemůžete chtít, aby se střecha rozpustila. Ani podlaha. Kdyby se ta látka někdy dostala do zmrzlé půdy... Ale pokud by se miny nastavily na pomalé uvolňování tepla a vhodilo se tam s tím pár kilo neutrálního plazmového pečtidla, bunkr by se mohl sám uzavřít,” přemýšlel Bonn nahlas. „...Jo, to by mohlo fungovat. Vlastně by to mohl být jediný bezpečný způsob, jak se toho svinstva zbavit. Zvlášť jestli se začnou rozpadat i ty zbylé barely.”

„Taky záleží na tom, jakým směrem bude vát vítr,” připojil se Yaski a zahleděl se zpět k základně a pak na Milese.

„Asi v sedm ráno by měl začít vát lehký východní vítr. Teplota bude klesat,” odpověděl Miles na jeho tázavý pohled. „Potom se obrátí na sever a zesílí. Podmínky pro potenciální wah-wah nastanou okolo šesté večer.”

„Pokud to máme udělat takhle, tak raději už dnes,” řekl Yaski.

„Dobře,” řekl Bonn rozhodně. „Svolám svoje lidi, vy svolajte své. Já najdu plány bunkru, propočítám rychlost uvolňování náloží a za hodinu se s vámi a s náčelníkem arzenálu setkám v administrativní budově.”

Bonn postavil velícího seržanta požárního sboru na stráž před bunkr. Nezáviděníhodná služba, ale při současném stavu snesitelná. Až se teplota kolem půlnoci sníží, strážce se může schovat do své hopkočky. Miles odjel spolu s Bonnem do správní budovy na základně, aby si ověřil předpověď o směru větru.

Miles vložil data do meteorologického počítače, aby mohl Bonnovi poskytnout co nejpřesnější údaje o předpokládaném směru větru pro příštích 26,7 hodin barrayarského dne. Ale dřív, než mu z počítače vyjel výsledek, zahlédl Bonna a Yaskiho z okna, jak pospíchají z administrativní budovy do tmy. Možná se setkají s náčelníkem arzenálu někde jinde? Miles přemýšlel, jestli by se neměl vydat za nimi, ale nové předpovědi se nijak výrazně nelišily od těch starých. Skutečně potřebuje vidět, jak budou tu hromadu jedu spalovat? Mohlo by to být zajímavé a poučné, ale na druhou stranu by tam neměl co dělat. Jako jediné dítě svých rodičů a možný budoucí otec hraběte Vorkosigana zvažoval, jestli má vůbec právo vystavit své tělo tak vážnému mutagennímu nebezpečí z pouhé zvědavosti. Základně žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí, dokud se nezmění vítr. Nebo se jeho zbabělost převlékla za logiku? Opatrnost je ctností, jak slyšel.

Ted', když byl zcela probuzený a příliš vyděšený na to, aby si vůbec dokázal představit, že by šel spát, bloumal po kanceláři a studoval všechny rutinní záznamy, které ráno odložil kvůli své pracovní cestě. Po hodině nepřetržité činnosti dokončil vše, co i jenom vzdáleně připomínalo práci. Když se pak přistihl, že oprašuje poličky a vybavení, usoudil, že je čas vrátit se do postele, ať už usne nebo ne. Ale pak koutkem oka zachytil přibližující se světlo hopkočky.

Takže Bonn a Yaski jsou zpátky. Už? To šlo tak rychle, nebo ještě nezačali? Miles odtrhl plastovou fólii s novými informacemi o větru a sešel ze schodů do technické kanceláře základny na konci chodby.

Bonnova kancelář byla temná. Ale na chodbu pronikalo světlo z kanceláře velitele základny. Světlo

a hněvivé hlasy, chvíli hlasité, chvíli tiché. Miles se s fólií v ruce šel podívat blíž. Dveře do vnitřní kanceláře byly otevřené. Metzov seděl na desce svého terminálu, s jednou pěstí sevřenou na blikajícím barevném povrchu. Bonn a Yaski stáli napjatě před ním. Miles zašustil fólií, aby dal najevo svou přítomnost. Yaski se otočil a jeho pohled padl na Milese. „Pošlete Vorkosigana, on už mutant je, že jo?”

Miles vážně zasalutoval a okamžitě řekl: „Promiňte, pane, ale nejsem. Mé střetnutí s vojenským jedem způsobilo tělesné poškození, ne genetické. Mé děti budou stejně zdravé jako děti kohokoli jiného. A vůbec, poslat mě kam, pane?”

Metzov se na Milese zamačkal, ale Yaskiho znepokojující návrh už nerozváděl. Miles beze slova předal fólii Bonnovi, který na ni pohlédl, ušklíbl se a narval si ji do kapsy u kalhot. „Samozřejmě počítám s tím, že budou mít na sobě ochranné obleky,” pokračoval Metzov podrážděně. „Nejsem šílený.”

„Tomu jsem porozuměl, pane. Ale muži odmítají vstoupit do bunkru i v ochranném obleku,” ohlásil Bonn jasným, pevným hlasem. „Nemohu jim to vyčítat. Standardní opatření jsou podle mého názoru proti fetainu nedostatečná. Ta látka má neuvěřitelně vysokou hodnotu pronikání, kvůli své molekulární hmotnosti. Dostane se téměř přes všechno.”

„Nemůžete jim to vyčítat?” opakoval Metzov užasle. „Poručíku, vydal jste rozkaz. Nebo jste alespoň měl.”

„To jsem udělal, pane, ale -“

„Ale - dal jste jim najevo svou nerozhodnost. Svou slabost. Sakra, když dáváte rozkaz, máte ho dát, a ne kolem něj tancovat.”

„Proč musíme tu látku zachraňovat?” zeptal se Yaski žalostně.

„O tom už jsme mluvili. Je to naše povinnost,” zavrčel na něj Metzov. „Naše rozkazy. Nemůžete od nikoho vyžadovat kázeň, když ji sám nemáte.” Jak zaslepené.

„Výzkumné středisko má určitě recepturu,” připojil se Miles, a teprve pak si všiml znepokojivého významu tohoto argumentu. „Když budou opravdu chtít, mohou si namíchat víc.”

„Držte hubu, Vorkosigane,” zamručel zoufale Bonn koutkem úst. Generál Metzov zalapal po dechu. „Jestli se dnes setkám s jedinou další ukázkou vašeho humoru, praporčíku, půjdete před soud.”

Miles pevně stiskl rty, aby zakryl úsměv. Kázeň. Prince Serg, připomněl si.

Kdyby záleželo na něm, klidně by Metzova poslal ten fetain osobně vypít.

„Nikdy jste neslyšel o krásné staré bojové tradici, že muž, který neuposlechne rozkaz, bude zastřelen, poručíku?” vrátil se Metzov zpět k Bonnovi.

„Já... si nemyslím, že bych tím dokázal vyhrožovat, pane,” řekl Bonn strnule.

Kromě toho, pomyslel si Miles, nejsme na bojišti. Nebo snad ano?

„Technici!” řekl Metzov znechuceně. „Neřekl jsem vyhrožovat, řekl jsem strýlet. Stačí jedno varování, a ostatní už se podle toho budou řídit.”

Miles usoudil, že ani Metzovův smysl pro humor za moc nestojí. Nebo generál mluvil vážně?

„Pane, fetain je silný mutagen,” řekl Bonn zarputile. „Nejsem si jist, že se ostatní zaleknou příkladného potrestání, bez ohledu na to, čím jim budu hrozit. Toto téma je dost absurdní. Podle mě to je celé absurdní.”

„To vidím.” Metzov se na něj chladně podíval. Přešel pohledem na Yaskiho, který polkl a postavil se tak rovně, jak jen mu páteř dovoľovala.

Miles si přál být neviditelný.

„Jestliže chcete dál předstírat, že jste důstojníci, potřebujete lekci, jak donutit své muže k poslušnosti,” usoudil Metzov. „Oba teď do dvaceti minut svoláte své lidi před administrativní budovu. Uděláme si malou disciplinární přehlídku.”

„Nemyslel jste... vážně, že někoho zastřelíte, že ne?” řekl poručík Yaski znepokojeně.

Metzov se kysele usmál. „Pochybuji, že budu muset.” Pohlédl na Milese. „Jaká je teď venku teplota, meteorologický důstojníku?”

„Pět stupňů pod nulou, pane,” odpověděl Miles. Dával si pozor, aby mluvil, jen když je k tomu vyzván.

„A vítr?”

„Vítr od východu o rychlosti devět kilometrů za hodinu, pane.”

„Dobře.” Metzovovy oči se krutě zaleskly.

„Rozchod, pánové. Uvidíme, jestli tentokrát dokážete splnit rozkazy.”

Generál Metzov, s těžkými rukavicemi a zachumlaný do kožešinové bundy, stál vedle holé kovové vlnkové tyče před hlavní budovou a shlížel na zpola osvětlenou cestu. Co hledal? Miles by to rád věděl. Blížila se půlnoc. Yaski s Bonnem právě vyrovnávali své techniky do přehlídkového útvaru - asi patnáct mužů v kožešinových bundách a zateplených pláštích.

Miles se otrásl, a nejen zimou. Metzovův zjizvený obličej vypadal hrozivě. A unaveně. A staře. A strašidelně. Milesovi připomínal dědečka, když měl špatný den, i když Metzov byl ve skutečnosti mladší než Milesův otec. Jeho dědeček, starý generál hrabě Pjotr, někdy vypadal jako uprchlík z minulého století. Ve svém staromódním šatníku měl i úžasné nepromokavé spodky. Jak hluboce měl v sobě Metzov zakořeněnou barrayarskou historii?

Metzov se pokusil zamaskovat hněv úsměvem. Otočil hlavu zpět k cestě a hrozně srdečným tónem Milesovi sdělil: „Víte, praporčíku, ta pečlivě udržovaná rivalita mezi jednotlivými sekcemi armády kdysi na staré Zemi ukrývala jisté tajemství. V případě vzpoury jste vždycky mohl donutit armádu střílet na loďstvo nebo naopak, když se nedokázali ukáznit sami. Skrytá nevýhoda kombinovaných Služeb, jaké máme my.”

„Vzpoura!” řekl Miles, vylekaný tak, že zapomněl na své předsevzetí mluvit, jen když je tázán. „Myslel jsem, že nám jde o nebezpečí kontaminace.”

„Šlo. Bohužel, kvůli Bonnovu špatnému velení, nám teď jde o princip.” Na Metzovově čelisti naběhl sval. „Jednou se to muselo stát, v Nových Službách. Slabých Službách.”

Typické kecy o Starých Službách, které si mezi sebou vyprávějí starci, jak to tenkrát měli těžké. „Princip, pane, jaký princip? Jde tu o likvidaci odpadu,” vykuckal Miles.

„To je hromadné neuposlechnutí přímého rozkazu, praporčíku. Vzpoura podle všech vojensko-právních definic. Naštěstí se tyto věci dají snadno rozvrátit, dokud jsou ještě v zárodku a zmatené, a pokud jednáte rychle.”

Chumel dole pod okny se změnil v uspořádané čtyři vojáky v bílých zimních maskáčích, pochodující podle rozkazů seržanta. Miles v něm poznal jednoho z Metzovových osobních strážců, starého veterána, který pod Metzovem sloužil už za Komarrského povstání, a který zůstal se svým vůdcem i nadále.

Vojáci, jak Miles viděl, byli ozbrojeni smrtonosnými nervovými disruptory, což byly čistě protipěchotní ruční zbraně, a ačkoliv učením těchto věcí strávili mnoho času, příležitost vzít do ruky plně nabitou smrtící zbraň byla vzácná a Miles mohl i z dálky cítit jejich nervozitu.

Seržant seřadil vojáky do pozice pro křížovou palbu kolem ztuhle stojících techniků a vyšťekl rozkaz. Vytáhli zbraně a zamířili, zvonové hlavně se zatřpytily v rozptýleném světle z administrativní budovy. Řada Bonnových mužů se zachvěla. Bonnův obličej byl bílý a jeho oči se leskly jako ranní rosa v trávě.

„Svlékněte se,” procedil Metzov skrz zuby.

Pochybnosti, rozpaky. Jenom jeden nebo dva technici okamžitě pochopili, co se po nich chce, a začali se svlékat. Ostatní je s nejistými pohledy postupně následovali.

„Až budete zase připraveni plnit rozkazy,” pokračoval Metzov slavnostním hlasem, který se donesl ke každému muži, „můžete se obléct a vrátit se do práce. Je to na vás.” Ustoupil, kývl na seržanta a zůstal stát v pohovu. „To je zchladí,” mumlal si pro sebe, ale dost nahlas, aby to zaslechl i Miles. Metzov vypadal, jako by očekával, že tu nebude déle než pět minut, jako by už přemýšlel o prohrátém

pokoji a teplém pití.

Miles si všiml, že mezi techniky byli i Olney a Pattas, s téměř celým zbytkem řecky mluvícího oddílu, který ho před tím tak trápil. Ostatní znal od vidění, nebo s nimi mluvil během svého soukromého vyšetřování záhadné smrti utopeného muže. Patnáct nahých mužů se silně roztráslo zimou, když se jejich kotníků dotkl sníh. V patnácti zmatených obličejích se objevil děs. Jejich oči hleděly do hlavní namířených nervových disruptorů. Vzdejte se, pobízěl je Miles tiše. Nestojí to za to. Několik párů očí na něj s nadějí pohlédlo a odevzdaně se zase pevně zavřelo.

Miles tiše proklet anonymního inteligentního vědátora, který vyvinul fetain jako hrůznou zbraň, ne pro jeho chemické složení, ale kvůli tomu, jak se zapsal do barrayarského podvědomí. Fetain neměl být určitě nikdy použit, neměl by být nikdy použit. Každá politická frakce by byla sama proti sobě a mravně by se zhroutila.

Yaski stál za svými muži a vypadal vyděšeně. Bonn si s výrazem temným a studeným jako obsidián začal sundávat rukavice a kožešinovou bundu.

Ne, ne, ne! vykřikl Miles v duchu. Jestli se k nim připojíš, nikdy neustoupíš. Vědí, že mají pravdu. Velká chyba, velká... Bonn odhodil poslední zbytky svého oděvu na hromadu, vykročil kupředu, zařadil se, otočil, a zahleděl se na Metzova, jenž zuřivě přimhouřil oči. „Tak,” zasyčel, „odsoudil jste sám sebe. Zmrzněte si.”

Jak se mohlo všechno tak rychle podělat? Teď by bylo dobré zmínit se o povinnostech v kanceláři a dostat se konečně odtud. Kdyby ti třesoucí se parchanti ustoupili, Miles by mohl tuhle noc přežít bez záznamu ve složce. Neměl tu co dělat, žádnou povinnost...

Metzovův zrak padl na Milese. „Vorkosigane, můžete se buď chopit zbraně a být užitečný, nebo se považujete za propuštěného.”

Mohl by odejít. Mohl by odejít? Když se nehýbal, přistoupil k němu seržant a vrazil mu do ruky nervový disruptor. Miles ho zvedl, ale stále se nedokázal rozhodnout, protože místo mozku měl náhle ovesnou kaši. Předtím, než disruptor ledabyly namířil na mrznoucí muže, se s vypětím sil soustředil, aby se ujistil, že je zbraň zajištěna.

Tohle nebude vzpoura. To bude masakr.

Jeden z ozbrojených vojáků se nervózně zahihňal. Co jim bylo řečeno, že dělají? Co si myslí, že dělají? Osmnácti-devatenáctiletí, vědí vůbec, co je to trestný čin? Vědí, co dělat? Věděl by Miles?

Nejhorší na tom bylo, že situace byla nejasná. Nebylo to tak docela jednoznačné. Miles znal trestní řád, znal ho každý, kdo prošel akademií. Jeho otec jednou osobně vedl jednodenní seminář pro starší kadety uprostřed roku právě na toto téma. Ještě když byl regentem, udělal z něho, císařským rozkazem, podmínku pro absolvování školy. Co přesně tvoří trestní řád, kdy a jak ho neuposlechnout. Vše prokládal videozáznamy z různých historických situací a ukázkami špatných příkladů, včetně politicky katastrofálního Solstického masakru, který se odehrál pod admirálovým velením. Jeden nebo dva kadeti pravidelně během této části opouštěli místnost, aby se vyzvraceli.

Ostatní instruktoři Vorkosiganův den nenáviděli, protože jejich studenti byli ještě několik týdnů poté rozrušení. Jedním z důvodů, proč admirál Vorkosigan nechtěl pro svůj seminář pozdější termín v roce, bylo, že se téměř vždy musel po pár týdnech vracet, aby několika rozrušeným kadetům rozmluvil odchod ze školy, kterou už téměř dokončili. Pokud si Miles pamatoval, tyto živé přednášky měli pouze kadeti akademie, ale jeho otec mluvil o zaznamenání na holovizi - chtěl je použít jako součást základního výcviku pro celé Služby. Část semináře byla i pro Milese překvapením.

Ale tady... když technici byli civilové, Metzov bezesporu dělal chybu. V době války nebo při pronásledování nepřáteli by to bylo Metzovovo plné právo, možná i povinnost. Tohle bylo něco jiného. Vojáci pouze neuposlechl. Žádný nepřítel v dohledu. Ani bezprostřední ohrožení životů na základně (kromě jejich), ačkoliv kdyby se obrátil vítr, mohlo by se to změnit. Nejsem na to připraven, ještě ne tak brzy. Co bylo správně?

Má kariéra... Miles cítil narůstající klaustrofobickou paniku, jako člověk, jenž spadl po hlavě do

stoky. Nervový disruptor se mu třásl v ruce. Přes parabolický reflektor viděl němě stojícího Bonna, příliš ztuhlého na to, aby se ještě hájil. Uši jim pomalu bledly, stejně jako prsty na rukou a na nohou. Jeden muž se zhroutil do třesoucí se hromádky, ale ani pohybem nenaznačil, že by se chtěl vzdát. Objevily se v Metzovově přísném pohledu přece jen pochyby?

Na jeden bláznivý okamžik si Miles představil, jak odjíždí zbraň a střílí na Metzova. A pak co - postřílet vojáky? Pravděpodobně by je všechny nedostal dřív, než by oni dostali jeho. Můžeš být jediným vojákem pod třicet let, který už zabil nepřítele, ať už v bitvě nebo jinde.

Vojáci mohou vystřelit z neznalosti nebo z prosté zvědavosti. Nevědí o tom dost. To, co uděláme během příští půl hodiny, si budeme jasně pamatovat do konce života.

Mohl zkusit nedělat nic. Jen plnit rozkazy. Do kolika potíží se už mohl dostat, kdyby jen plnil rozkazy? Každý velitel, kterého kdy měl, by souhlasil, že musí plnit rozkazy lépe.

Představ si, jak si potom budeš užívat službu na kosmické lodi, praporčíku Vorkosigane, ty a tvá parta zmrzlých duchů? Aspoň nikdy nebudeš sám...

Miles se s namířeným nervovým disruptorem stáhl dozadu, jak z dohledu vojáků, tak mimo dohled Metzova. Slzy ho pálily a všechno viděl rozmazaně. Nepochybně z té zimy. Posadil se na zem. Sundal si rukavice a zul boty. Shodil bundu i košili. Kalhoty a teplé spodní prádlo skončily na hromadě a nervový disruptor opatrně položený navrchu. Vykročil kupředu. Jeho výztuhy nohou byly studené jako led. Nenávidím pasivní odpor. Skutečně, skutečně ho nenávidím...

„Co si sakra myslíte, že děláte, praporčíku?“ zavrčel Metzov, když se Miles belhal kolem něho.

„Udělám tomu konec, pane,“ odvětil Miles pevně. Dokonce i teď před ním několik třesoucích se techniků ucouvlo, jako by jeho znetvoření mohlo být nakažlivé. Ačkoliv Pattas se neodvrátil. Ani Bonn.

„Bonn už tenhle trik vyzkoušel. A teď toho lituje. Nebude to fungovat ani teď, Vorkosigane,“ třásl se Metzovův hlas, i když ne zimou.

Měl jste říct „praporčíku“. Co je jméno? Miles viděl vlnu strachu, která proběhla v řadách vojáků. Ne, u Bonna to nefungovalo. Miles by mohl být jediným člověkem, u něhož by mohl osobní zásah něco změnit. Podle toho, jak dalece chtěl Šílený Metzov zajít.

Miles teď promluvil jak v Metzovův prospěch, tak ve prospěch vojáků. „Je tu malá možnost, že Vojenská policie nebude vyšetřovat smrt poručíka Bonna a jeho lidí - pokud ošidíte záznamy tím, že to byla nehoda. Ale zaručuji vám, že mou smrt bude určitě vyšetřovat Císařská bezpečnost.“

Metzov se ušklíbl. „A když nepřežijí žádní svědci?“

Metzovův seržant hleděl stejně přísně jako jeho velitel.

Miles pomyslel na Ahna, opilého Ahna, tichého Ahna. Co Ahn kdysi dávno viděl, když se na Komarru děly ty šílené věci? Jakým typem svědka byl on? Možná tím vinným? „P-p-promiňte, pane, ale za těmi nervovými disruptory tu vidím nejméně deset svědků.“ Stříbrné paraboly vypadaly z tohoto nového úhlu jako obrovské servírovací talíře. Změna pohledu na celou záležitost vrhala nové světlo. Už žádné dvojznačnosti.

„Anebo máte v úmyslu odstranit i svou popravčí čet a pak se sám zastřelit?“ pokračoval Miles. „Císařská bezpečnost bude vyslýchat pod fastpentou každého v dohledu. Nemůžete mě umlčet. Budu svědčit, ať už jako živý nebo mrtvý, ať svými ústy nebo vašimi -nebo jejich.“ Milese zachvátil třes. Úžasné, jak může při této teplotě zapůsobit slabý východní vánek. Vší silou se snažil, aby ten třes nepronikl i do jeho hlasu, aby si ho nikdo nemohl splést se strachem.

„Malá útěcha, pokud skutečně umrznete, řekl bych, praporčíku.“ Metzovův hloupý sarkasmus lezl Milesovi na nervy. Ten muž si stále myslel, že vyhrává. Šílenec.

Milesova bosá chodidla se náhle zahřála. Řasy měl pokryté ledem. Rychle doháněl ostatní ve stadiu zamrzání - nepochybně kvůli své nízké váze. Na jeho pokožce se začaly objevovat fialovomodré skvrny.

Sněhem pokrytá základna byla tak tichá. Jako by slyšel každou sněhovou vločku dopadající na led.

Slyšel třesoucí se kosti mužů kolem sebe, dokázal odlišit hluboké vystrašené dýchání vojáků. Čas běžel.

Mohl by Metzovovi vyhrožovat, ukončit jeho samolibost skrytými narážkami na Komarr, pravda chce ven...Mohl by se dovolávat otcovy hodnosti a postavení. Mohl by... sakra, i když je Metzov šílený, musí pochopit, že to přehnal. Jeho trik s disciplinární přehlídkou nevyšel, a teď se ho odmítal vzdát, bránící svou autoritu, i kdyby ho to mělo stát život. Může být velmi nebezpečný, pokud ho skutečně ohrozíte... Bylo těžké vidět za tím sadismem strach. Ale musel tam být, tam dole. ...Nátlak nepomáhal. Co zkusit místo nátlaku tah...?

„Ale uvědomte si, pane,” zajíkal se Miles přesvědčivě, „ty výhody, když to teď zastavíte. Máte teď jasné důkazy vzpoury, hm, spiknutí. Můžete nás všechny uvěznit, hodit do díry. To je lepší pomsta, protože získáte vše a neztratíte nic. Já přijdu o kariéru, postupně mě degradují, možná zavraždí - myslíte, že bych raději nezemřel? Vojenská policie nás všechny kvůli vám potrestá. „Vyhraje tak jako tak.”

Milesova slova na něj očividně zapůsobila. Miles viděl záblesk v jeho přimhouřených očích i to, jak nepatrně zavrtěl hlavou. Milesovi nezbývalo, než v této hře pokračovat a udržovat Metzovovo bojové šílenství, počkat...

Metzov přistoupil blíž. V mdlém světle vypadal větší a Miles cítil jeho dech. Ztišil hlas, tak aby ho slyšel jen Miles. „Typický Vorkosigan. Váš otec byl k té komarrské špíně příliš mírný. Stálo nás to mnoho životů. Válečný soud s admirálovým malým chlapečkem - to by mohlo toho svatouška porazit na kolena, co, ty bastarde?”

Miles nasucho polkl. Ti, kteří neznají svou historii, pomyslel si, jsou odsouzeni k tomu, aby do ní vstoupili. Ale nikdy to k ničemu dobrého nevedlo. „Spálím ten zatracený rozlitéj fetain,” zašeptal drsně, „a uvidíme.”

„Všichni jste zatčeni,” odtáhl se náhle Metzov. „Oblékněte se.”

Ostatní si očividně oddechli. Naposledy se nejistě podívali na nervové disruptory a s chladem zkrhlýma rukama se začal spěšně oblékat. Ale to, že vyhrál, věděl Miles už před minutou, když se díval do Metzovových očí. Vzpomněl si přitom na jednu z otcových definicí. Zbraň je věc, kterou nepřítele donutíš změnit názor. Mysl byla prvním a posledním bojištěm, všechno to násilí okolo bylo jen tak, aby řeč nestála.

Yaski tiše proklouzl administrativní budovou, aby si vyřídil několik hovorů. Jejich výsledkem bylo, že velitel tréninku, lékař základny a Metzovův zástupce přiběhli, aby Metzova přemluvili, nebo spíš uklidnili a uklidili pryč. Mezitím již oblečený Miles s Bonnem a techniky pochodoval pod muškou nervových disruptorů směrem ke vězeňskému bunkru.

„O-očekává se, že ti z-za tohle poděkuju?” zeptal se Bonn a drkotal zuby. Jejich paže a nohy se klátily jako ochrnuté. Byli zavěšeni jeden do druhého a společně klopýtali silnicí.

„Máme, co jsme chtěli, ne? Spálí ten fetain dřív, než ráno začne foukat vítr. Nikdo nezemře. Nikdo nepříjde o koule. Vyhráli jsme. Aspoň podle mě.” Miles jen s velkým úsilím pohyboval zmrzlými rty.

„Nikdy jsem si nemyslel,” poznamenal nasupeně Bonn, „že někdy potkám většího blázna, než je Metzov.”

„Neudělal jsem nic jiného než vy,” namítl Miles. „Pouze s tím rozdílem, že u mě to fungovalo. Víceméně. Ráno se nám bude zdát všechno jiné.”

„Jo. Horší,” zamračil se Bonn.

Ve chvíli, kdy se dveře se zasyčením otevřely, se Miles okamžitě probral z lehkého spánku a bleskurychle vyskočil na nohy. Přiváděli zpět Bonna.

Miles si mnul neoholenou tvář. „Kolik hodin je tam venku, poručíku?”

„Svítá.” Bonn vypadal stejně tak bledě, neupraveně a kriminálně, jak se Miles cítil. S bolestným povzdechem se svalil na kavalec.

„Co se stalo?”

„Z pevniny sem přiletěl nějaký kapitán, zdá se, že to tu má teď na povel. Myslím, že Metzova nejspíš někam uklidili. Teď právě probíhají výslechy.”

„Zlikvidovali ten fetain?”

„Jo.” Bonn se kysele usmál. „Vzali mě ven, abych se sám podíval - a pak jim to dosvědčil. Bunkr moc pěkně vypálili, to se musí nechat.”

„Praporčíku Vorkosigane, žádají si vás,” řekl strážce, který přivedl Bonna. „Pojďte se mnou.”

Miles pomalu vstal a zamířil ke dveřím. „Zatím nashledanou poručíku.”

„No, mohl byste snad zkusit využít svého politického vlivu.”

Miles se - trochu smutně - usmál. „Zkusím to.”

Pak následoval strážce nízkou chodbou. Věznice základny Lazkowski rozhodně nepatřila mezi přísně střežené objekty, byl to jen bunkr s ubikacemi, které ovšem postrádaly okna a daly se otevřít jen zvenčí. Místní počasí bylo lepší než po zuby ozbrojená stráž. Nemluvě o pět set kilometrů širokém pásu ledově studené vody, která obklopovala ostrov. Bezpečnostní důstojník základny měl ráno plné ruce práce. Dva zamračení cizinci stojící přede dveřmi, nějaký poručík a vysoký seržant, oba s insigniemi Císařské bezpečnosti na uhlažených uniformách. Císařské bezpečnosti, kterou Miles velmi dobře znal. Chránili jeho rodinu během celé otcovy politické kariéry. Miles se na ně podíval s panovačným úšklebkem.

Bezpečnostní úředník stanice vypadal ztrhaně, terminál na jeho stole jen matně poblikával.

„Praporčíku Vorkosigane, pane, potřebuji otisk vaší dlaně.”

„Dobrá. Co to vlastně podepisuju?”

„Jen cestovní příkazy, pane.”

„Cože? Ach...” Miles pozvedl ruce zabalené v plastických rukavicích. „Kterou?”

„Pravou, myslím, že to znáte, pane.”

Miles s obtížemi za pomoci levé ruky vyndal pravou dlaň z rukavice. Leskla se. Byla pokryta průzračným lékařským gelem na omrzliny. Otekla a vytvořily se na ní tisíce červených pupínků. Vypadala, jako by ji strčil do mandlu, ale krém očividně fungoval. Počítač ho poznal až na třetí pokus.

„Teď vy, pane,” pokynul úředník poručíkovi Císařské bezpečnosti. Ten položil svou dlaň na scanner a počítač okamžitě souhlasně zapípal. Zvedl ruku a zhnuseně se podíval na lepkavou hmotu, která na ni ulpěla. Marně se rozhlížel po ručníku - nakonec si ji tajně utřel do kalhot, hned za koženým pouzdem s paralyzérem. Úředník scanner nervózně otřel rukávem uniformy a stiskl tlačítko interkomu.

„Jsem rád, že vás a vaše lidi vidím,” řekl Miles důstojníkovi bezpečnosti. „Kéž byste tu byli už minulou noc.”

Poručík mu úsměv neoplatil. „Jsem jen posel, praporčíku. Nemám dovoleno s vámi o případu hovořit.”

Do místnosti vešel generál Metzov s několika plastickými obálkami a kapitánem Vojenské policie po boku, který neustále ostražitě sledoval svůj protějšek z Císařské bezpečnosti.

Generál se téměř usmíval. „Dobré ráno, praporčíku Vorkosigane.” Bez známky strachu pohlédl na příslušníky bezpečnosti. Sakra, Císařská bezpečnost by tomu skoro vrahovi měla nahnat hrůzu. „Zdá se, že váš případ má jeden zajímavý aspekt, který jsem si nejdříve neuvědomoval. Když se nějaký Vor zaplete do armádní vzpoury, okamžitě následuje obvinění z velezrady.”

„Cože?” Miles polkl, aby se jeho hlas vrátil zpět do normálu. „Poručíku, já přece nejsem zatčen Císařskou bezpečností, nebo snad ano?”

Poručík vyndal pouta a vykročil k Milesovi, aby ho připoutal k obrovitému seržantovi.

Overholt, přečetl si Miles na mužově jmenovce, ale v duchu ho okamžitě přejmenoval - spíš se k němu hodí Overkill. Přezabil. Stačila by mu jediná ruka, aby Milese zvedl do vzduchu jako kotě.

„Jste zadržen kvůli dalšímu vyšetřování,” řekl poručík formálně.

„Na jak dlouho?”

„Na neurčito.”

Poručík zamířil ke dveřím, seržant a Miles chtě nechtě také. „Kam jdeme?” zeptal se Miles zoufale. „Na velitelství Císařské bezpečnosti.”

Vorbarr Sultana! „Musím si vzít své věci -“

„Vaše ubikace již byla vyklizena.”

„Vrátím se tam ještě někdy?”

„To nevím, praporčíku.”

Pozdní rozbřesk právě zaplavil Tábor Permafrost šedí a žlutou září, když se v hopkočce přibližovali ke startovací rampě. Suborbitální člun Císařské bezpečnosti stál na namrzlém betonu jako dravec v holubníku. Nádherně se leskl. Byl černé barvy a vypadal hrozivě. Jako by překračoval rychlost zvuku už jen tím, jak tu tak stál. Vše bylo připraveno ke startu.

Miles se nemotorně plížil za seržantem Přezabilem.

Pouta ho studila na rukou. Teplota se dnes ráno zmírní, poznal to podle podivné vlhké pachuti. Dobrý Bože, já se konečně dostanu z tohoto ostrova.

Miles se naposledy nadechl ledového vzduchu a pak už se za ním poklop s hadím zasyčením uzavřel. Uvnitř panovalo téměř posvátné ticho, které rušil snad jen hluk motorů. Hlavně, že tu bylo teplo.

KAPITOLA 6

Podzim býval ve Vorbarr Sultaně překrásným ročním obdobím a dnešek toho byl příkladem. Nebe bylo jasné a modré, bylo příjemně chladno a vzduch i navzdory průmyslovému oparu voněl. Podzimní květy ještě nestačily vymrznout, ale listí stromů dovezených ze Země se už začínalo barvit. Když Milese vyhodili ze skříňáku zadním vchodem, aby ho strčili do hranaté budovy ústředí Císařské bezpečnosti, jeden takový strom zahlédl. Pozemský javor s listy v barvě karneolu a stříbrošedým kmenem na druhé straně ulice. Pak se dveře zavřely. Miles se snažil zachovat si obraz toho stromu v paměti, zapamatovat si ho pro případ, že už by ho nikdy neměl vidět.

Poručík bezpečnosti vytáhl průkazy, které umožnily Milesovi a Overholtovi projít turniketem, a pak je bludištěm chodeb zavedl k výtahům. Nastoupili a vyrazili vzhůru. To znamenalo, že Milese nebrali přímo do bloku ultrazabezpečených cel pod budovou. Když si uvědomil, co to znamená, toužebně si přál, aby jeli dolů.

Uvedli je do kanceláře v nejvyšším patře, minuli kapitána bezpečnosti a vstoupili do další kanceláře. U obrovského stolu s komunikačním terminálem seděl hubený, uhlazený muž s hnědými, na skráních prošedivělými vlasy, oblečený do civilních šatů, a sledoval holovizi. Zvedl hlavu a pohlédl na Milesův doprovod. „Díky, poručíku, díky, seržante. Můžete jít.”

Overholt uvolnil pouta, kterými měl k sobě Milese připoutaného. „Budete v bezpečí, pane?” zeptal se poručík.

„Předpokládám, že ano,” odvětil muž suše.

Jo, a co já? naříkal v duchu Miles. Oba vojáci odešli a Milese nechali stát doslova na koberečku. Neumytého, neholeného, stále ještě v podivně páchnoucím černém pracovním oděvu, který na sebe hodil - teprve včera večer? Obličej rozedraný počasím, oteklé ruce a nohy stále zabalené v plastových léčivých návlecích, prsty na nohou zkroucené v papučích s léčivou hmotou. Žádné boty. Zdříml si, trhavě a přerušovaně, jenom během dvouhodinového letu, aniž by si nějak zvlášť odpočinul. Bolelo ho v krku, nos měl vycpaný vatou a v hrudi při každém nádechu cítil bolest.

Simon Illyan, šéf bezpečnosti Barrayaru, zkřížil ruce na prsou a pomalu si Milese prohlédl od hlavy až k patě a zpět. Milesovi to navodilo podivný pocit déjà vu.

Prakticky každý na Barrayaru se třásl, jen když slyšel vyslovit Illyanovo jméno, ačkoli jeho obličej znal jen málokdo. Tento efekt vycházel z odkazu jeho úžasného a zároveň hrozivého předchůdce, legendárního velitele bezpečnosti Negriho. Illyan a jeho oddělení střídavě zajišťovali bezpečnost pro Milesova otce celých dvacet let jeho politické kariéry a pochybili jenom jednou, oné noci, kdy došlo k neslavnému soltoxinovému útoku. Milese nenapadal nikdo, koho by se Illyan bál - kromě Milesovy matky. Jednou se otce zeptal, jestli to byla jejich vina, ten soltoxin, ale hrabě Vorkosigan tvrdil, že ne. Miles do doby, než vstoupil do Služeb, říkal Illyanovi „strýčku Simone”, potom už jen „pane”.

Když se teď díval na Illyanův obličej, pomyslel si, že konečně přišel na rozdíl mezi podrážděním a vztekem.

Illyan skončil s prohlídkou, zavrtěl hlavou a vzdychl: „Výborný. Fakt výborný.”

Miles si odkašlal. „Jsem... opravdu zatčen, pane?”

„To se uvidí, až si spolu promluvíme,” povzdechl si Illyan a opřel se o opěradlo židle. „Jsem kvůli téhle eskapádě vzhůru od dvou hodin ráno. Po celých Službách kolem toho poletují různějšší historky tak rychle, jak je jenom holovizní síť stíhá přenášet. Zdá se, že se fakta mění každých čtyřicet minut jako bakterie. Nedá se říct, že by sis mohl vybrat ještě okatější metodu, jak zničit sám sebe. Leda tak pokusit se zavraždit císaře při vojenské přehlídce u příležitosti jeho narozenin kapesním nožíkem. Nebo znásilnit ovci na Velkém náměstí během dopravní špičky.” Sarkasmus v jeho hlase přešel do opravdové lítosti. „On ti tak věřil. Jak jsi ho mohl takhle zradit?”

Nebylo potřeba ptát se, kdo je „on”. On Vorkosigan. „Já... nemyslím si to, pane. Nevím.”

Na Illyanově komunikačním terminálu zablikalo světélko. Illyan vydechl, přísně se na Milese podíval a stiskl nějaké tlačítko. Druhé dveře do jeho kanceláře - maskované na zdi napravo od jeho psacího stolu - se otevřely a do místnosti vstoupili dva muži v zeleném.

Ministerský předseda admirál hrabě Aral Vorkosigan nosil uniformu tak přirozeně, jako nosí zvířata kožich. Byl střední postavy, zavalitý, s šedými vlasy, velkou bradou, po celém těle zjizvený téměř jako zločinec - a měl nejpronikavější oči, jaké kdy Miles viděl. Doprovázel ho jeho pobočník, vysoký blondatý poručík jménem Jole. Miles potkal Joleho na své poslední dovolené. Stal se z něj perfektní důstojník, odvážný a inteligentní. Když sloužil na kosmické lodi, byl vyznamenán za odvahu a rychlý úsudek během hrozivé nehody na palubě, a zatímco se zotavoval ze zranění, vystřídal několik míst v ústředí. Pak byl ministerským předsedou převelen na místo vojenského tajemníka, protože ministerský předseda měl výborný čich na nové horké talenty. Byl tak skvělý, že člověku zůstával rozum stát - mohl by natáčet propagační náborové klipy. Miles si vždy žárlivě povzdechl, kdykoli ho potkal. Jole byl ještě horší než Ivan, který, ačkoli byl snědý a pěkný, nikdy nebyl podezírán z přílišné inteligence.

„Díky, Jole,” zašeptal hrabě Vorkosigan svému pobočníkovi, zatímco očima hledal Milese. „Uvidíme se v kanceláři.”

„Ano, pane.” Jole vycouval z místnosti se znepokojeným pohledem na Milese a své nadřízené. Dveře se se zasyčením zase zavřely.

Illyan měl stále ruku na tlačítku na stole. „Jste tu oficiálně?” zeptal se hraběte Vorkosigana.

„Ne.”

Illyan vypnul tlačítkem nějaký přístroj - nahrávací zařízení, uvědomil si Miles.

„Tak dobře,” řekl s nedůvěrou, jakou mívají novináři.

Miles otci zasalutoval. Otec salutování ignoroval a zeširoka ho objal, beze slova si sedl na jedinou volnou židli v místnosti. Zkřížil ruce na prsou, a přehodil si nohu přes nohu.

„Pokračuj, Simone,” řekl.

Illyan, kterého vyrušili právě ve chvíli, kdy se, aspoň podle Milesova odhadu, chystal pořádně vypěnit, si nespokojeně kousal ret. „Tak, a teď popravdě,” řekl Illyan Milesovi, „co se včera v noci na tom zatraceném ostrově vlastně stalo?”

Tak nezaújatě a stručně, jak jen mohl, popsal Miles události minulé noci, počínaje rozlitím fetainu a konče svým zatčením nebo vzetím do vazby nebo kdo ví čím - dle rozhodnutí Císařské bezpečnosti. Jeho otec celou dobu mlčel, ale nepřetržitě si pohrával se světelným perem, otáčel s ním tam a zpět, nebo si s ním klepal o koleno.

Když Miles domluvil, rozhostilo se ticho. Světelné pero Milese zneklidňovalo. Přál si, aby otec tu zpropadenou věc schoval nebo upustil.

Otec světelné pero nechal vklouznout do náprsní kapsy, díkybohu, zaklonil se, luskl prsty a zamračil se.

„Takže, ať si to srovnám. Ty říkáš, že Metzov si dělal, co chtěl a donutil nováčky, aby se stali jeho popravčí četou?”

„Deset z nich. Nevím, jestli šli dobrovolně nebo ne, v té době jsem tam ještě nebyl.”

„Nováčci.” Hrabě Vorkosigan se zatvářil zlověstně. „Kluci.”

„Kecal jakési nesmysly, že to je tak, jak to bývalo ještě na staré Zemi - armáda proti námořnictvu.”

„Cože?” vykřikl Illyan.

„Nemyslím si, že by Metzovovi nějak zvlášť věřili, když ho po těch problémech při Komarrském povstání poslali na Kyrilský ostrov. Za patnáct let, co tam seděl, se jeho sebeovládání příliš nezlepšilo.” Miles zaváhal. „Bude... generál Metzov kvůli svému jednání vůbec vyslýchán?”

„Generál Metzov podle tebe,” řekl admirál Vorkosigan „zatáhl rotu osmnáctiletých kluků do situace, kterou od brutální masové vraždy dělil jen vlasek?”

Miles přikývl. Celé tělo ho příšerně bolelo.

„Žádná díra není dost hluboká na to, aby ho schovala před mým hněvem. O Metzova bude postaráno.” Hrabě Vorkosigan byl hrozně rozčilený.

„A co Miles a ti vzbouřenci?” zeptal se Illyan.

„Obávám se, že to budeme muset řešit jako oddělený případ.”

„Nebo dva oddělené případy,” navrhl Illyan.

„Hm. Milesi, řekni mi něco o mužích na druhém konci těch zbraní.”

„Technici, pane, většinou. Spousta Řekounů.”

Illyan sebou trhnul. „Dobrotivý Bože, měl ten chlap vůbec smysl pro politiku?”

„Ničeho takového jsem si nikdy nevšiml. Myslel jsem si, že s tím bude problém.” Přemýšlel o tom později na lůžku ve své cele, když odešli lékaři. Hlavou mu proběhly další politické následky. Více než polovina pomalu mrznoucích techniků patřila k řecky mluvící minoritě. Jazykoví separatisté by začali dělat výtržnosti v ulicích, skončilo by to masakrem, a tvrdili by, že to, že generál přikázal Řekounům jít do úklidu, byla rasová sabotáž. Spousta mrtvých a chaos jako při masakru v Solstice.

„...Připadalo mi, že pokud bych zemřel s nimi, bylo by aspoň jasné, že to nebyl komplot tvé vlády nebo oligarchie Vorů. Takže kdybych zůstal naživu, vyhrál bych, a kdybych zemřel, vyhrál bych taky, nebo aspoň posloužil. Trochu podivná, ale úspěšná strategie.”

Největší barrayarský stratég století si třel spánky, jako by ho bolely. „Ano...svým způsobem, ano.”

„Takže,” polkl Miles, „co se bude dít teď, pánové? Budu obviněn z velezrady?”

„Podruhé během čtyř let?” zeptal se Illyan. „Zatraceně, ne. Nemám chuť tím procházet ještě jednou.

Prostě tě někam uklidím, dokud to nevyšumí. Kam, to jsem ještě nevymyslel. Kyrilský ostrov už je mimo hru.”

„To rád slyším.” Milesovy oči se zúžily. „A co ostatní?”

„Ti nováčci?” zeptal se Illyan.

„Ti technici. Mí... spoluvzbouřenci.”

Illyan se otočil k terminálu.

„Bylo by vážně nespravedlivé, kdybych se z toho měl vykrotit kvůli nějakým vorským privilegiím a nechat je čelit obvinění samotné.”

„Veřejný skandál spojený s tvým procesem by poškodil centristickou koalici tvého otce. Tvé morální zásady jsou obdivuhodné, Milesi, ale nejsem si jist, jestli si je mohu dovolit.”

Miles zíral na ministerského předsedu, hraběte Vorkosigana. „Pane?”

Hrabě Vorkosigan si zamyšleně kousal spodní ret. „Ano, mohl bych nechat žalobu proti nim anulovat císařským nařízením. Ale to by něco stálo.” Naklonil se dopředu, pohledem zkoumavě probodával Milese. „Už bys nikdy nemohl sloužit. Nejruznější pomluvy se budou šířit i bez soudu. Žádný velitel už by si tě potom nikdy nevzal. Nikdo by nemohl věřit, že jsi opravdový důstojník, nejen artefakt chráněný speciálními privilegii. Nemůžu po nikom chtít, aby ti velel, a přitom na tebe stále musel brát ohledy.”

Miles dlouze vydechl. „V jistém smyslu to byli mí lidé. Udělej to. Zruš ty žaloby.”

„Vzdáš se tedy další služby?” zeptal se Illyan. Zjevně se necítil dobře.

Milesovi bylo zle, zvedal se mu žaludek a třásl se zimou. „Ano,” odpověděl tiše.

Illyan najednou zvedl oči a přestal zírat na komunikační terminál. „Milesi, jak ses dozvěděl o sporném jednání generála Metzova během Komarrského povstání? Ten případ přece podléhal bezpečnostnímu utajení.”

„A... Ivan vám neřekl o malé skulině v souborech Císařské bezpečnosti, pane?”

„Cože?”

Čert vem Ivana. „Mohu se posadit, pane?” zeptal se Miles nesměle. Celý pokoj se mu točil před očima, krev mu bušila ve spáncích. Aniž by čekal na povolení, sedl si do tureckého sedu na koberec. Stále mžoural. Jeho otec málem nadskočil, ale hned se ovládl. „Zajímal jsem se o Metzova kvůli něčemu, co mi říkal poručík Ahn. Mimochodem, až půjdete po Metzovovi, doporučuji vám, abyste Ahna ještě jednou vyslechli. Ví víc, než řekl. Očekávám, že ho najdete někde na rovníku.”

„Moje soubory Milesi.”

„No, tedy, když proti sobě natočíte zabezpečený terminál a terminál s přístupem do vnější sítě, můžete si číst v souborech bezpečnosti odkudkoli z holovizní sítě. Samozřejmě musíte mít v ústředí někoho, kdo terminály natočí a najde vám ty soubory. Ale nemůžete si data rychle stáhnout k sobě. Ale, no, myslel jsem si, že byste to měl vědět, pane.”

„Perfektní zabezpečení,” řekl hrabě Vorkosigan přidušeným hlasem. Vysmívá se, uvědomil si vyděšeně Miles.

Illyan se tvářil kysele. „Jak jsi,” začal Illyan, pak se zarazil, podíval se na hraběte a začal znovu: „Jak jsi na to přišel?”

„Bylo to jednoduché.”

„Neprůstřelné zabezpečení, říkals,” zamumlal hrabě Vorkosigan, neúspěšně se pokoušeje potlačit sípavý smích. „Nejdražší ze všeho, co bylo až doposud vynalezeno. Odolné proti nejchytřejším virům, nejsofistikovanější odposlouchávací zařízení. A dva praporčíci tím bez problémů projdou?”

„Nesliboval jsem, že to bude blbuvzdorné!” odsekl popíchnutý Illyan.

Hrabě Vorkosigan si protřel oči a povzdychl si: „Ach, ten lidský faktor. Tu chybu napravíme, Milesi. Díky.”

„Jsi jako splašený kulomet, chlapče, střílíš kolem sebe do všech stran,” zabručel Illyan na Milese, natahuje krk, aby viděl přes stůl na místo, kde Miles seděl jako hromádka neštěstí. „Tohle společně s tou tvou dřívější eskapádou s těmi zatracenými žoldáky - na to domácí vězení nestačí. Nebudu moci klidně spát, dokud tě nebudu mít zavřeného v cele s rukama svázanýma za zády.”

Miles, který by dal cokoli za hodinku spánku, mohl jen pokrčit rameny. Možná by se Illyan nechal přesvědčit, aby ho do té tiché pěkné cely pustil co nejdřív.

Hrabě Vorkosigan se zatvářil zamyšleně. Illyan si toho všiml a zarazil se.

„Simone,” řekl hrabě Vorkosigan, „není pochyb, že Císařská bezpečnost bude muset Milese nadále hlídat. Jak v jeho zájmu, tak i v mém.”

„A v císařově,” dodal Illyan kysele. „A v zájmu Barraryaru. A všech ostatních zainteresovaných.”

„Ale jaký by byl lepší, přímější a účinnější způsob, jak ho hlídat, než ho přidělit k Císařské bezpečnosti?”

„Cože?” řekli zároveň Illyan a Miles zděšeným tónem. „To nemyslíte vážně,” pokračoval Illyan. „Bezpečnost nikdy nebyla na seznamu mých preferovaných pracovních míst,” dodal Miles.

„To není volba. To je nadání. Vzpomínám si, že to major Cecil se mnou jednou probíral. Ale Miles to, jak říká, nedal na svůj seznam.”

Polárního meteorologa jsem na ten seznam ale nedával, vzpomněl si Miles.

„Měl jste pravdu,” řekl Illyan. „Žádný velitel v celých Službách ho teď nebude chtít. Mě nevyjímaje.”

„Žádný, na kterého bych se mohl doopravdy spolehnout, že ho vezme. Kromě tebe. Vždycky jsem,” hrabě Vorkosigan se zašklebil, „na tebe spoléhal, Simone.”

Illyan vypadal poněkud konsternovaně, jako když si špičkový taktik začne uvědomovat, že se nechal převést.

„Máme několik možností,” pokračoval hrabě Vorkosigan přesvědčujícím hlasem. „Můžeme to uhrát tak, že jde o neoficiální interní vyhazov. To uklidní mé politické odpůrce, kteří by jinak téhle špíny patřičně využili. A nebude to vypadat, že jsme se vzpourou souhlasili, což si nemůže dovolit žádná ozbrojená služba.”

„Opravdový vyhazov,” řekl Miles. „I když jen neoficiální a interní.”

„Přesně tak,” přikývl hrabě Vorkosigan. „Ale, no - nic opravdu ponižujícího.”

„Šlo by to tak?” zeptal se Illyan nedůvěřivě.

„Určitě.” Úsměv hraběte vypadal jako odlesk čepele nože. „Bezpečnost může využít Milesův talent. Potřebuje ho víc než kterýkoli jiné oddělení.”

„Aby viděli očividné?”

„A to méně očividné. Císařův život můžeme svěřit mnoha důstojníkům. Mnohem menší části z nich jeho čest.“

Illyan neochotně souhlasil. Hrabě Vorkosigan, snad moudře, nezkoušel v tomto okamžiku vzbudit u svého šéfa bezpečnosti větší entuziasmus, ale otočil se k Milesovi: „Vypadáš, že potřebuješ ošetřovnu,” zkonstatoval.

„Potřebuju postel.“

„Co takhle postel v ošetřovně?“

Miles zakašlal a unaveně zamrkal: „Jo, to by šlo.“

„Tak pojď, nějakou najdeme.“

Postavil se a vrávoravě se zavěsil do svého otce. Na nohou mu šustily obaly.

„Mimoto, jak bylo na Kyrilském ostrově, praporčíku Vorkosigane?“ vyptával se hrabě. „Matka si stěžovala, že od tebe přes holovizní síť přichází málo zpráv.“

„Měl jsem moc práce. Podívej. Klima bylo drsné, terén vražedný a třetina populace včetně mého nejbližšího nadřízeného většinu času totálně ožralá. Průměrné IQ se rovnalo průměrné teplotě ve stupních Celsia, v okruhu pěti set kilometrů kolem tábora nebyla žena a velitelem základny bylo psychicky labilní individuum schopné vraždit. Jinak to tam ale bylo fajn.“

„Zní to, jako by se tam za těch pětadvacet let vůbec nic nezměnilo.“

„Tys tam byl?“ Miles se na otce nevěřicně otočil: „Tys tam byl, a stejně jsi mě tam nechal poslat?“

„Byl jsem velitelem základny Lazkowski pět měsíců, kdysi, když jsem čekal, až se stanu kapitánem na křižníku General Vorkraft.. V té době byla moje kariéra, tak řečeno, v politickém zatmění.“

Tak řečeno. „Jak se ti tam líbilo?“

„Moc si toho nepamatuju. Byl jsem téměř celou dobu namol. Každý si holt najde svůj způsob, jak se s Táborem Permafrost vyrovnat. Mohu říct, že ses zachoval lépe než já.“

„Shledávám vaše následné přežití...povzbuzujícím, pane.“

„Myslel jsem si, že bys mohl. Proto jsem se o tom také zmiňoval. Jinak to není zkušenost, kterou bych dával za příklad.“

Miles zvedl oči ke svému otci. „Udělal... jsem správnou věc? Včera v noci?“

„Ano,” odpověděl hrabě prostě. „Správnou věc. Možná ne tu nejlepší ze všech správných věcí. Za tři dny tě možná napadne nějaká chytřejší taktika, ale včera to bylo tam a tehdy. Snažím se nepřehodnocovat, jak se měli zachovat moji polní velitelé.“

Milesovi se v jeho bolavém hrudníku rozbušilo srdce - poprvé od té doby, co opustil Kyrilský ostrov.

Miles si myslel, že by ho mohl otec vzít do velké proslulé Císařské vojenské nemocnice, jen pár kilometrů přes město, ale našli ošetřovnu blíž - o tři patra níž v ústředí Císařské bezpečnosti. Zařízení bylo malé, ale plně vybavené - s několika vyšetřovnami, soukromými místnostmi, celami pro léčbu vězňů a střežených svědků, operačním sálem a se zamčenými dveřmi s mrazivým nápisem Výslechová chemická laboratoř, Illyan tam dolů zřejmě předtím zavolal, protože na ně už čekal voják, aby je pustil dovnitř. Udýchaný lékař dorazil za chvíli. Srovnal si uniformu, a než se obrátil k Milesovi, zsalutoval hraběti Vorkosiganovi.

Miles měl dojem, že lékař byl spíš zvyklý znervózňovat lidi kolem sebe, než že by se nechal znervóznit od nich, cítil se nesvůj záměnou rolí. Byla to snad aura starého násilí, která ulpívala na jeho otci ještě i po všech těch letech? Ta moc, ta historie? Nějaké osobní charisma, které zbavovalo jinak odvážné a energické muže odvahy tak, že se před ním plazili pryč jako zbití psi? Miles to napětí cítil zcela jasně, ale nezdálo se, že by na něho mělo stejný vliv.

Zvyk, snad. Bývalý lord regent byl člověk, který kdysi míval ve zvyku obědovat každý den dvě hodiny ztracený ve své rezidenci, aniž by bral ohled na jakoukoli krizi kromě války. Jenom Miles věděl, jak tyto dvě hodiny doopravdy probíhaly, jak ten velký muž v zelené uniformě sešrotoval během pěti minut sendvič a další hodinu a půl proseděl na zemi se svým synem, který nemohl chodit, a hrál si

s ním, povídal nebo mu nahlas četl. Někdy, když si Miles postavil hlavu v hysterickém odporu proti nějaké nové fyzioterapii a odporoval své matce a dokonce i seržantu Botharimu, byl to právě jeho otec, kdo byl dost silný, aby mohl trvat na deseti neskutečně bolestivých protaženích nohou, na podrobení se další hyposprejové kůře, na podstoupení další operace, na dalších ledových chemikáliích, které mu pálily žíly. „Jsi Vor. Nesmíš děsit své poddané ukázkou toho, jak se neumíš ovládat, lorde Milesi.”

Dráždivý zápach této ošetrovny, nervózní doktor, to vše přinášelo záplavu vzpomínek. Není se čemu divit, uvažoval Miles, že z Metzova neměl strach. Když pak hrabě Vorkosigan odešel, vypadala ošetrovna úplně prázdná.

Nezdálo se, že by se toho v ústředí Císařské bezpečnosti tento týden příliš dělo. Ošetrovna byla tichá, až na pár lidí, kteří od podplatitelného vojáka chodili žebrať léky proti bolení hlavy, nachlazení nebo kocovině. Několik techniků strávilo jeden večer v laboratoři tři hodiny kvůli nějaké neodkladné věci, a pak odběhlo. Doktor zarazil Milesův zápal plic těsně před tím, než se stačil rozvinout. Miles ležel a čekal, až mu zabere šestidenní antibiotiková kúra a plánoval detaily dovolené ve Vorbarr Sultane, kterou musí určitě dostat, jen co ho lékaři pustí.

„Proč nemůžu domů?” stěžoval si Miles matce při její návštěvě. „Nikdo mi nic neřekne. Pokud nejsem zatčený, proč si nemůžu vzít dovolenou? Pokud jsem zatčený, proč nejsou zamčené dveře? Cítím se jako v předpekli.”

Hraběnka Cordelia Vorkosiganová si ne příliš jako dáma odfrkla. „Jsi v předpekli, hošíku.” Její monotónní beťanský přízvuk lahodil Milesovým uším i navzdory jejímu cynickému tónu. Pohodila hlavou - ryšavé vlasy měla sčesané od obličeje a sepnuté vzadu, vlnily se jí po zádech, leskly se na drahé podzimní hnědé bundě ozdobené stříbrným vyšíváním a na pohupující se sukni ženy ze třídy Vorů. Její rozzářený obličej se šedýma očima vypadal tak sebevědomě a oduševněle, že si málokdo povšiml, že není nijak krásná. Už jedenadvacet let strávila jako vorská matrona ve stínu svého Velkého Muže, ale stále vypadala, jako by na ni barrayarská hierarchie neudělala žádný dojem - ačkoli, jak si Miles myslel, byla jistě poznamenána vším, co se jí na Barrayaru přihodilo.

Tak proč nikdy nepřemýšlím o svých ambicích velitele kosmické lodi tak, jako moje matka přede mnou? Kapitánka Cordelia Naismithová z Beťanského astronomického průzkumu působila v riskantním byznysu rozšiřování křižovatek červích děr jedním skokem za druhým - pro lidstvo, pro vědu samotnou, pro hospodářský rozvoj Bety, pro - co ji tam vlastně táhlo? Velela průzkumné lodi se šedesáti lidmi na palubě, daleko od domova i od pomoci - v její tehdejší kariéře jistě bývalo dost záviděníhodných období. Například velitelská hierarchie tam byla pouze vzdálenou právní fikcí, přání beťanského ústředí pak věcí spekulace a tajných sázek.

Pohybovala se barrayarskou společností tak lehce, že ten, kdo ji pozoroval pečlivě a zblízka, si mohl všimnout, jak jí byla vzdálená. Nebála se nikoho, ani obávaného Illyana, nebyla ovládána nikým, dokonce ani samotným admirálem. Asi to byl nadhled a odvaha, usoudil Miles, co způsobovalo, že jeho matka vypadala, jako by kolem sebe šířila nestálost a neklid. Admirálova Kapitánka. Jít v jejích stopách by bylo jako chodit po žhavých uhlících.

„Co se tam venku děje?” zeptal se Miles. „Tohle místo je jako samovazba, víš? Rozhodli se nakonec, že jsem vzbouřenec?”

„Nemyslím,” odpověděla hraběnka. „Zprošťují obžaloby ty ostatní - tvého poručíka Bonna i ten zbytek - ne úplně ponižujícím způsobem, ale bez jakýchkoli výhod a penzí nebo toho, co postavení císařského poddaného pro barrayarské muže zřejmě tolik znamená.”

„Zkus je brát jako zábavný druh záložáků,” navrhl jí Miles. „A co Metzov a ta druhá banda?”

„Myslím, že ho zprošťují obvinění stejným způsobem. Ztratil asi nejvíc.”

„Oni ho prostě pustí?” zamračil se Miles.

Hraběnka Vorkosiganová pokrčila rameny. „Protože se to obešlo bez obětí, přesvědčili Arala, že by u soudu nemohl prosadit žádný tvrdší trest. Rozhodli se, že ty nováčky nebudou do ničeho zatahovat.”

„Hm. To jsem docela rád. A, ah... a co já?”

„Ty zůstáváš oficiálně vedený ve vazbě Císařské bezpečnosti. Na neurčito.”

„Takže předpekli je vlastně takové neurčité místo.” Vzal povlečení mezi prsty. Klouby měl stále ještě oteklé. „Jak dlouho?”

„Tak dlouho, dokud to nebude mít očekávaný efekt.”

„Jaký? Že se zblázním? To nebude trvat víc jak tři dny.”

Ušklíbala se. „Tak dlouho, aby to přesvědčilo barrayarské militaristy, že jsi za svůj zločin dostatečně potrestán. Dokud tě drží v této poměrně neblahé budově, můžeme je podporovat v tom, aby si mysleli, že se ti děje - to, co si oni představují, že se tady obvykle děje. Pokud bys běhal ve městě z jedné party na druhou, jen těžko bychom udrželi iluzi, že visíš hlavou dolů na sklepní zdi.”

„Všechno mi to připadá tak... nereálné.” Zabořil hlavu zpátky do polštáře. „Chtěl jsem prostě sloužit.”

„Jsi připraven přemýšlet o jiném druhu práce, miláčku?”

„Být Vor je více než jen zaměstnání.”

„Ano. Je to patologické. Posedlost přeludy. Tam venku je obrovská galaxie, Milesi. Jsou tam i jiné způsoby, jak sloužit, větší... volební obvody.”

„Tak proč tu zůstáváš?” opětoval slovní palbu.

„Ha,” zasmála se smutně jeho poznámce. „Potřeby některých lidí dokážou přesvědčit lépe než zbraně.”

„Když už mluvíme o otci, přijde ještě?”

„Hm. Ne. Mám ti říct, že se na nějakou dobu stáhne. Tak, aby to nevypadalo, že kryje vzpouru, zatímco tě v podstatě vytáhl zpod řítící se laviny. Rozhodl se, že se na tebe bude veřejně zlobit.”

„A zlobí se doopravdy?”

„Samozřejmě, že ne. Ale... měl s tebou nějaké dlouhodobější plány ve svých sociopolitických reformních schématech, založené na tom, že úspěšně absolvuješ vojenskou kariéru... měl dokonce vymyšleno, jak využít tvá porodní zranění ve prospěch Barrayaru.”

„Jo, já vím.”

„No, neměj strach. Bezpochyby vymyslí nějaký způsob, jak využít i téhle situace.”

Miles si odevzdaně povzdychl. „Chci něco dělat. Ať mi vrátí mé oblečení.” Jeho matka sešpulila rty a zavrtěla hlavou.

Zkoušel ten večer zavolat Ivanovi.

„Kde jsi?” vyzvídal Ivan podezíravě.

„Uvězněnej v předpekli.”

„No, tak s tím nechci mít nic společnýho,” řekl Ivan drsně a zavěsil.

KAPITOLA 7

Druhý den ráno Milese přestěhovali do nové ubikace. Jeho průvodce ho zavedl o patro níž, čímž mu rozbil veškerou naději, že zase uvidí nebe. Důstojník odemkl dveře jednoho ze zabezpečených apartmá, která obvykle užívali pro chráněné svědky. A pro jisté nežádoucí osoby, napadlo Milese. Bylo možné, že by život v předpekli mohl mít takový chameleonský efekt, že by ho zprůsvitnil?

„Jak dlouho tady budu muset zůstat?“ zeptal se Miles důstojníka.

„Nevím, praporčíku,“ odpověděl muž a odešel.

Jeho vak narvaný oblečením a narychlo sbalená krabice ležely na podlaze uprostřed apartmá. Všechny jeho věci z Kyrilského ostrova páchly plesnivinou - studený dech arktického vlhka. Miles prohrábl věci - vypadalo to, že nic nechybí, ani jeho meteorologická knihovnička - a začal zkoumat svůj nový byt. Byl to jeden pokoj s příslušenstvím, spoře zařízený ve stylu, který byl moderní před dvaceti lety, s několika pohodlnými židlemi, postelí, jednoduchou kuchyňkou, prázdnými kuchyňskými skříňkami, regály a skříněmi. Nikde ani stopa po zapomenutém oblečení nebo věcech, které by vypovídaly o totožnosti nějakého předchozího obyvatele.

Určitě tam byly štenice. Jakýkoli lesklý povrch mohl skrývat kameru holovize, a odposlouchávání ani nemuselo být přímo v místnosti. Ale byly zapnuty? Nebo se, a to by se dalo brát i jako urážka, Illyan ani neobtěžoval je zapínat?

Ve venkovní chodbě byl hlídač a monitory, ale nezdálo se, že by měl Miles v současnosti i nějaké sousedy. Zjistil, že může opustit chodbu a projít několik méně hlídaných částí budovy, ale stráž u venkovních dveří, poučeny o tom, kdo je, ho vždy zdvořile ale nekompromisně poslaly zpět. Představoval si sám sebe, jak se pokouší uprchnout slaněním ze střechy -pravděpodobně by ho zastřelil nějaký hlídač, který by tím, ubožák, přišel o kariéru.

Důstojník bezpečnosti ho našel, jak se bez cíle potuluje, poslal ho zpět do jeho apartmá, dal mu hrst stravenek do jídelny v budově a naznačil mu, že by bylo vhodné, aby v době mezi jídly zůstal ve svém pokoji. Když odešel, Miles spočítal stravenky, pokoušeje se odhadnout délku svého pobytu. Byla jich rovná stovka. Miles se otřásl.

Vybalil krabici i vak, vše, co šlo, naházel do sonické pračky pokoušeje se zbavit posledního zbytku oděru z Tábora Permafrost, pověsil uniformy, vyčistil si boty, veškerý svůj majetek úhledně srovnal na regály, osprchoval se a převlékl do čistých maskáčů.

Hodina pryč. Kolik jich ještě zbývá?

Zkusil si chvíli číst, ale nemohl se soustředit, a tak skončil se zavřenýma očima v nejpohodlnější z židlí a představoval si, že tato hermeticky uzavřená místnost bez oken je kabina vesmírné lodi. Letící vesmírné lodi.

V té samé židli seděl i o dvě noci později a trávil těžkou večeří z jídelny, když se ozval zvonek.

Překvapený vstal a šel otevřít. Pravděpodobně to nebude popravčí četa, ačkoli člověk nikdy neví.

Názor ohledně popravčí čety změnil, když za dveřmi zahlédl drsné obličejе několika důstojníků bezpečnosti v zelených maskáčích. „Promiňte, praporčíku Vorkosigane,“ zamumlal jeden z nich a protáhl se za Milesem, aby proscannoval Milesův pokoj. Miles zamrkal, pak uviděl, kdo stojí za muži a vydechl chápavě „Aha“. Při pouhém pohledu na muže se scannerem Miles zvedl ruce a otočil se, aby se nechal zkontrolovat.

„Čisté, pane,“ ohlásil muž se scannerem. Miles o tom samozřejmě nepochyboval.

Tihle muži nikdy nevynechali ani čtvereční decimetr, a to ani v samotném srdci Císařské bezpečnosti.

„Díky. Nyní nás prosím nechte o samotě. Můžete počkat třeba tady venku,“ řekl třetí muž.

Důstojníci bezpečnosti přikývli a u Milesových dveří se postavili do pohovu.

Protože oba byli v důstojnických maskáčích, Miles se třetím mužem si zasalutovali, i když návštěvník neměl na uniformě žádné hodnostní nebo příslušnostní označení. Muž byl hubený, střední postavy, s tmavými vlasy a temnými oříškovými očima. Jeho mladou tvář postrádající vrásky od

smíchu rozjasnil úsměv.

„Pane,” řekl Miles formálně.

Císař Gregor Vorbarra pokývl hlavou. Miles zamkl dveře a oba dva muže z bezpečnosti nechal venku. Mladý hubený muž se uvolnil. „Ahoj Milesi.”

„Ahoj. No...” Miles ukázal rukou směrem ke křeslům. „Vítej v mém skromném příbytku. Jsou ty štěnice zapnuté?”

„Říkal jsem Illyanovi, aby je vypnul, ale nedivil bych se, kdyby mě v mém vlastním zájmu neposlechl.” Gregor se ušklíbl a následoval Milese. V levé ruce nesl igelitovou tašku. Sedl si do křesla, které Miles před chvílí opustil, opřel se, přehodil jednu nohu přes opěradlo a unaveně si povzdychl. Jako by ze sebe chtěl vypustit veškerý vzduch. Zvedl tašku. „Na. Elegantní anestezie.”

Miles si ji vzal a nahlédl do ní. Dvě láhve vína, dobrotivý Bože, a už vychlazené. „Bůh ti žehnej, synu. Už kolik dní toužím opít se. Jak jsi to uhodl? A když už jsme u toho, jak ses sem vůbec dostal? Myslel jsem, že jsem v samovazbě.” Miles dal jednu láhev do ledničky, našel dvě sklenice a vyfoukl z nich prach.

Gregor pokrčil rameny. „Sotva mě sem mohli nepustit. Jsem čím dál neústupnější, však víš. Ale Illyan zajistil, aby moje návštěva byla skutečně soukromá, to se můžeš vsadit. Ale můžu zůstat jenom do pětadvaceti.” Gregorova ramena poklesla, jakoby pod tíhou jeho programu naplánovaného minutu po minutě. „Mimoto, náboženství tvé matky garantuje jakýsi druh dobré karmy za návštěvu nemocných a vězňů, a já slyšel, že ty jsi teď obojí najednou.”

A, tak to byl matčin nápad. Mohlo ho to napadnout už podle soukromé vorkosiganské etikety na víně -nebesa, poslala opravdu kvalitní značku. Přestal mávat lahví, kterou držel za hrdlo, a nesl ji teď s větším respektem. Miles byl až dosud dost osamělý, takže byl za tuto materiální intervenci spíš vděčný než v rozpacích. Otevřel víno, nalil a v souladu s barrayarskou etiketou se napil jako první. Božský nápoj. Svalil se na druhé křeslo do pozice podobné Gregorově. „Ať je to jak chce, rád tě vidím.”

Miles na svého kamaráda z dětství vrhl zamyšlený pohled. Kdyby k sobě byli věkově ještě trochu blíže, byli by skoro jako nevlastní bratři. Hrabě a hraběnka Vorkosiganovi byli Gregorovými oficiálními pěstouny od zmatků a krveprolití během Vordarianského puče. Tehdy dali dohromady skupinku dětí jakožto „bezpečných” Gregorových společníků: Milese, Ivana a Eleny, kteří byli téměř stejného věku. Už tehdy vážný Gregor často toleroval hry trochu dětštější, než kterým by sám dával přednost.

Gregor vzal svoji sklenici a napil se. „Mrzí mě, že ti to nevyšlo,” řekl rozmrzele.

Miles naklonil hlavu. „Malý voják, krátká kariéra.” Polkl větší doušek. „Doufal jsem, že se dostanu pryč z planety. Služba na kosmické lodi.”

Gregor absolvoval Císařskou akademii o dva roky dříve, než do ní Miles nastoupil. Zvedl souhlasně obočí. „To chtěli všichni.”

„Tys strávil rok aktivní službou ve vesmíru,” podotkl Miles.

„Většinou jenom na orbitální dráze. Předstírané hlídkové lety, a všude kolem raketoplány bezpečnosti. Brzy to začalo být nepříjemné, všechno to předstírání. Předstírání, že jsem důstojník, předstírání, že pracuju, že nekomplikuju nikomu práci tím, že tam vůbec jsem... Tys aspoň mohl opravdu riskovat.”

„Většinou to nebylo plánované, to tě mohu ujistit.”

„Jsem čím dál tím víc přesvědčený, že v tom to právě vězí,” pokračoval Gregor. „Tvůj otec, můj, oba naši dědečkové - všichni přežili opravdové válečné situace. Tím se stali opravdovými důstojníky, ne tímhle... studiem.” Mávl rukou.

„Vržení do situací,” nesouhlasil Miles. „Vojenská kariéra mého otce oficiálně začala toho dne, kdy vražedné komando Šíleného Jurije vtrhlo do domu a rozstřílelo většinu jeho rodiny - myslím, že mu tehdy bylo jedenáct nebo tak nějak. Díky, ale tento způsob zasvěcení bych si raději nechal ujit. Není to nic, o co by normální člověk stál.”

„Hm.” Gregor se zachmuřil. Dnes večer, uvažoval Miles, je deprimován svým legendárním otcem -

Princem Sergem, stejně jako Miles svým živým otcem -hrabětem Vorkosiganem. Miles se na chvíli zamyslel nad „Dvojicí Sergů“. První - možná jediná verze, kterou znal? - byl mrtvý hrdina, který odvážně obětoval život na bitevním poli, nebo se alespoň dočista rozložil na orbitální dráze. Ten druhý, potlačený Serg, byl hysterický velitel a sadistický sodomita, jehož náhlá smrt při neúspěšné escobarské invazi mohla být největším zásahem politické štěstěny, který se kdy na Barraryu přihodil... Pronikl alespoň kousek této povahy mnoha tváří ke Gregorovi? Nikdo, kdo znal Serga, o něm nemluvil, nejméně ze všech pak hrabě Vorkosigan. Miles kdysi potkal jednu ze Sergových obětí - doufal, že Gregorovi se nic takového nestane. Raději změnil téma. „No, všichni vědí, co se stalo mně, ale co se v posledních třech měsících dělo s tebou? Mrzelo mě, že jsem se nedostal na oslavu tvých narozenin. Tam, na Kyrilském ostrově, se v rámci oslavy tvých narozenin všichni opili, takže ten den byl úplně stejný jako ostatní.“

Gregor se zasmál a pak si povzdychl: „Příliš mnoho formalit. Příliš mnoho času, který člověk prostojí -myslím, že na polovinu mých funkcí by mě mohli nahradit plastovou figurínou v životní velikosti a nikdo by si toho ani nevšiml. Spousta času stráveného vyhýbáním se radám od mých nespočetných poradců ohledně ženění.“

„Vlastně mají pravdu,“ musel připustit Miles. „Kdyby tě... zítra přejel nákladák s čajem, tvrdě se začne řešit otázka následnictví. Z hlavy mě napadá minimálně šest kandidátů s dostatečnou podporou říše a určitě by se vynořila spousta dalších. Někteří by byli určitě schopni zabít, aby se ujistili, že někteří jiní trůn nezískají, což je právě důvod, proč ještě nevybrali tvého potenciálního následníka a dědice.“

Gregor zvedl hlavu. „Taky patříš mezi kandidáty, však víš.“

„S tímhle tělem?“ odfrkl Miles. „Museli by opravdu někoho nenávidět, aby vybrali mě. V tom okamžiku by byl nejvyšší čas utéct z domu. Daleko a rychle. Udělej pro mne něco. Ožeň se, usad se a co nejdřív měj šest malých Vorbarrů.“

Gregor se ještě více zachmuřil. „Ale to je nápad. Utéct z domu. Zajímalo by mne, jak daleko bych se dostal, než by mne Illyan dohonil?“

Oba se mimoděk podívali nahoru, ačkoli si Miles ve skutečnosti ještě nebyl jist, kde štěnice v pokoji jsou. „Raději doufej, že by tě Illyan dostihl dřív než kdokoli jiný.“ Bože, tenhle rozhovor začíná být pěkně morbidní.

„Já nevím, nebyl kdysi čínský císař, který skončil někde se smetákem? A tisícovka méně významných emigrantů - hraběnky, které vedly restaurace... Útěk je možný.“

„Útěk od vorského titulu? To je... jako pokusit se uprchnout vlastnímu stínu. Ve tmě by se mohlo zdát, že se to podařilo, ale pak -,“ Miles zavrtěl hlavou a prozkoumal tašku, která byla ještě vyboulená. „Ach! Tys přinesl soupravu na tacti-go.“ Ani v nejmenším nechtěl hrát tacti-go, nudilo ho to, už když mu bylo čtrnáct, ale cokoli bylo lepší než tahle debata. Vyndal hru a s odhodlaným úsměvem postavil mezi ně. „Přináší to spoustu vzpomínek.“ Příšerná myšlenka. Gregor se odhodlal k úvodnímu tahu. Předstíraje zaujetí, aby pobavil Milese, který simuloval zájem, aby potěšil Gregora, který fingoval... Miles, rozrušený, porazil Gregora v prvním kole příliš rychle, a tak začal dávat větší pozor. V dalším kole udržel výsledek těsnější a byl odměněn jiskrou opravdového zájmu - požehnané zapomnění na sebe - z Gregorovy strany. Otevřeli druhou láhev vína. V tomto bodě Miles začal cítit následky, ztěžkl mu jazyk, cítil se ospalý a otupělý; nedalo mu téměř žádnou práci nechat v dalším kole Gregora vyhrát.

„Mám pocit, že jsem tě neporazil od tvých čtrnácti let,“ vzdychl Gregor, skrývaje zadostiučinění z malého bodového rozdílu v posledním kole. „Měl bys být důstojníkem, zatraceně.“

„Táta říká, že tohle není dobrá válečná hra,“ podotkl Miles. „Nedostatek náhodných faktorů a nekontrolovatelných překvapení, které by simulovaly realitu. Mně se líbí.“ Bylo to téměř uklidňující, bezduchá rutina logiky, obrany a protiútoků, několik spojených tahů se vždy perfektní volbou cílů.

„Vždyť to znáš.“ Gregor zvedl oči od hry a podíval se na Milese. „Stále nechápu, proč tě poslali na Kyrilský ostrov. Vždyť už jsi velel opravdové vesmírné flotile. I když to bylo jen několik umouněných

žoldáků.”

„Pšššt. Tahle epizoda mého života v mých aktech oficiálně neexistuje. Naštěstí. Určitě by se nelíbila mým nadřízeným. Velel jsem, ale neposlouchal. V každém případě jsem Dendarijským žoldněřům ani tak nevelel, spíš jsem je zhypnotizoval. Bez kapitána Tunga, který se mě - ze svých vlastních důvodů - rozhodl podpořit - bych skončil mnohem méně příjemně. A mnohem dříve.”

„Vždycky jsem si myslel, že Illyan toho pak s nimi mohl udělat víc,” řekl Gregor. „Tobě se podařilo přivést potají celou vojenskou organizaci do služeb Barrayaru.”

„Ano, dokonce aniž by to sami věděli. V tom je to tajemství. Podívej. Jejich přidělení k Illyanovu oddělení byla jen právní fikce. To věděl každý.”

Skončí i jeho přidělení k Illyanovu oddělení jako právní fikce? „Illyan je příliš opatrný na to, aby se jen tak pro potěšení pletl do mezigalaktických ozbrojených dobrodružství. Obávám se, že jeho zájem - co se týče Dendarijských žoldněřů - je udržet je co nejdál od Barrayaru. Žoldáci vždycky dobře prospívají na zmatcích ostatních lidí. A navíc, je jich směšný počet - míň než tucet lodí, tři nebo čtyři tisíce lidí - není to sice tvé neviditelné šestičlenné komando pro tajné operace, ale i přesto je jich příliš málo na účast v meziplanetárních válečných situacích. Mají základny ve vesmíru, ne pozemní jednotky. Jejich specialitou byly blokády červích děr. Jednoduché operace nenáročné na vybavení, nejčastěji otravují neozbrojené civilisty - tak jsem se s nimi taky poprvé setkal, když naši nákladní loď zastavila jejich blokáda a jejich otravování začalo být nesnesitelné. Ještě teď mě polévá studený pot, když si představím rizika, která jsem tehdy podstoupil. Ačkoli jsem hodně přemýšlel, jestli, kdybych věděl, co vím, jestli...” Miles se zarazil a zavrtěl hlavou. „Je to jako ve výškách. Raději se nedívat dolů. Ztuhneš a spadneš.” Miles neměl rád výšky.

„A kdybys to - z hlediska vojenských zkušeností - srovnal se základnou Lazkowski?” zeptal se Gregor trochu zmateně.

„Ale ano, byly tam jisté podobnosti,” připustil Miles. „Obojí byla práce, na kterou jsem nebyl vycvičen, obojí bylo potenciálně smrtící, z obojího jsem se dostal sám, i když to něco stálo. Ta dendarijská epizoda byla... horší. Ztratil jsem seržanta Bothariho. V jistém smyslu jsem ztratil Elenu. V Táboře Permafrost jsem nakonec neztratil nikoho.”

„Možná se zlepšuješ,” nadhodil Gregor.

Miles zavrtěl hlavou a napil se. Měl by pustit nějakou hudbu. Tíživé ticho v pokoji bylo skličující, kdykoli začala konverzace vážnout. Strop nebyl pravděpodobně hydraulicky nastaven tak, aby ho rozmáčkl ve spánku - bezpečnost měla čistější způsoby zacházení se vzpurnými vězni. Strop jen vypadal, že se snížil. No co, jsem malý. Třeba mě mine.

„Asi by bylo... nevhodné,” začal Miles váhavě, „žádat tě, abys mě odsud zkusil dostat. Vždycky mě přivádělo do rozpaků žádat o císařskou přízeň. Připadalo mi to vždycky jako podvod, nebo tak.”

„Cože? Žádáš jednoho vězně Císařské bezpečnosti, aby osvobodil druhého?” V Gregorových očích se zablesklo pobavení. „Přivádí mě trochu do rozpaků jít proti omezením daným mým vlastním císařským nařízením. Tvůj otec a Illyan jsou jako pouta.” Dal zápěstí k sobě.

Tahle místnost má vliv na podprahové vnímání, uvědomil si Miles. Gregor to určitě cítil také. „Kdybych mohl, udělal bych to,” dodal Gregor omluvně. „Ale Illyan dal jednoznačně najevo, že tě chce mimo dohled veřejnosti. Alespoň na čas.”

„Čas.” Miles polkl poslední kapku svého vína a rozhodl se, že další už si raději nenalije. Alkohol je depresivum, říká se. „Kolik času? Zatraceně, jestli nebudu moci začít brzy něco dělat, budu první případ lidského spontánního samovznícení nahraný na holovizi.” Ukázal prostředníkem ke stropu neslušné gesto.

„Nepotřebuju - nemusím opustit tuhle budovu, ale aspoň by mi mohli dát nějakou práci. Kancelářskou, instalátorskou - na trubky jsem odborník -jakoukoli. Otec mluvil s Illyanem o mém přidělení k bezpečnosti - jako k jediné sekci, která by mě vzala - musel mít na mysli něco jiného, než jako m-, m-, maskota.” Nalil si a napil se znovu, aby zarazil proud slov. Už toho řekl moc. Zatraceně

víno. Ztracené víno.

Gregor, který mezitím postavil malou věž z tacti-go žetonů, ji jedním prstem shodil. „No, dělat maskota není zas tak špatná práce, pokud ji ovšem dostaneš.” Zamíchal pomalu hromadu žetonů. „Uvidím, co se dá dělat. Ale nic neslibuju.”

Miles nevěděl, jestli to byl císař, štenice, nebo Boží mlýny (co pomalu melou), ale o dva dny později mu přidělili práci administrativního asistenta velitele ostrahy budovy. Byla to práce u komunikačního terminálu: rozvrhy, výplaty, doplňování dat. Práce byla zajímavá asi tak první týden, kdy se ji učil, pak ho přestala bavit. Ke konci měsíce mu už začínala lézt na nervy. Byl loajální nebo stupidní? Miles si uvědomil, že hlídači musí také zůstat celý den ve vězení. A doopravdy: když se stal hlídačem, součástí náplně jeho práce se stalo i to, že musel hlídat sám sebe. Ztraceně chytré od toho Illyana, nikdo jiný by ho neudržel, kdyby se rozhodl utéct. Jednou našel okno a vyhlédl ven. Byla tam pěkná plískanice.

Dostane se z téhle zpropadené bedny dřív, než přijde Svátek Zimy? Jak dlouho bude vůbec trvat světu, než na něho zapomene? Kdyby spáchal sebevraždu, mohli by ho oficiálně připsat na seznam těch, které stráž zastřelily na útěku? Snaží se Illyan, aby zešílel, nebo ho chce jenom vypudit ze svého oddělení?

Uběhl další měsíc. Jako duševní cvičení se rozhodl vyplnit volný čas prohlížením všech tréninkových programů, které byly ve vojenské knihovně, a to v přísně abecedním pořadí. Nabídka byla opravdu omračující. Mírně ho zmátl třicetiminutový program (pod písmenem „H: Hygiena”), který vysvětloval, jak se sprchovat - no, ano, asi existují rekruti z krajů, kde dávají lišky dobrou noc, kteří takovou instruktáž potřebují. Po pár týdnech se propracoval až k písmenu „L: Laserová puška. Vzor D-67; energetický zdroj, údržba a oprava.” Tehdy ho zavolali do Illyanovy kanceláře.

Illyanova kancelář se od Milesovy poslední trýznivé návštěvy téměř nezměnila - stále ta stejná spartánská vnitřní místnost bez oken, jejíž největší část zaujímal stůl s komunikačním terminálem, který vypadal, že by se dal využít k pilotování kosmické skokové lodi -ale dnes u něj stály dvě židle. Jedna z nich slibně prázdná. Že by Miles tentokrát neskončil tak doslova na koberečku? Na druhé židli seděl muž v maskáčích a s insigniemi kapitána Císařské bezpečnosti.

Zajímavý chlapík, ten kapitán. Miles zasalutoval Illyanovi. Koutkem oka přitom kapitána pozoroval a přemýšlel, co je asi zač. Mohlo mu být tak kolem pětatřiceti, měl podobně nevýrazný obličej jako Illyan, ale byl silnější. A byl bleďý. Klidně by mohl dělat nějakého méně významného byrokrata, zavřeného celý den v kanceláři. Ale podobný výraz může člověk získat také během dlouhé doby strávené ve vesmírných lodích.

„Praporčíku Vorkosigane, to je kapitán Ungari. Kapitán Ungari je jedním z mých galaktických tajných agentů. Má deset let zkušeností se sbíráním informací pro tohle oddělení. Jeho specialitou je vyhodnocování vojenských sil.”

Ungari směrem k Milesovi zdvořile pokývl hlavou, jako by prozatím souhlasil. Hned Milese prozkoumal přísným pohledem. Miles přemýšlel, jaké může být špionovo hodnocení trpasličího vojáka, a pokusil se víc narovnat. Z výrazu v jeho tváři se absolutně nedalo poznat, co si o Milesovi myslí. Illyan se opřel ve své otočné židli. „Řekněte mi, praporčíku, jaké jste měl v poslední době zprávy od Dendarijských žoldnérů?”

„Pane?” Miles se zarazil. Nemělo to přesně ten vývoj, který očekával... „Já... v poslední době žádné. Dostal jsem asi před rokem zprávu od Eleny Bothariové - tedy Bothari-Jesekové. Ale to bylo soukromě, no, blahopřání k narozeninám.”

„O tom vím,” přikývl Illyan.

Víš, ty bastarde.

„Od té doby nic?”

„Ne, pane.”

„Hm.” Illyan mávl rukou směrem k volné židli. „Posaď se, Milesi.” Začal mluvit rychleji a jeho hlas teď zněl více formálně. Že by? „Projděme si rychle trochu astrografie. Geografie je, jak se říká, matkou strategie.” Illyan si chvilku hrál s ovladačem na svém komunikačním terminálu. Na displeji se objevila trojrozměrná mapa s křižovatkou červích děr. Vypadala spíš jako plastový model nějaké divné organické molekuly, poskládaný z kuliček a tyčinek. Kuličky znázorňovaly křižovatky místních částí vesmíru a tyčinky červí díry - vesmírné skoky mezi nimi. Schematický model, spíš komprese informací než přesné měřítko. Illyan jednu část zvětšil, červené a modré jiskřičky uprostřed kuličky se čtyřmi tyčinkami vedly pod šílenými úhly k dalším, mnohem složitějším kuličkám. Celé to vypadalo jako nějaký zkosený keltský kříž.

„Poznáváte to?”

„To uprostřed je Hegen Hub, nebo ne, pane?”

„Správně -” Illyan mu podal svůj ovladač. „Udělejte mi strategický rozbor oblasti Hegen Hub, praporčíku.”

Miles si odkašlal. „Je to systém dvojhvězdy bez obyvatelných planet, s několika nepříliš významnými stanicemi včetně energetických. Tak jako spousta dalších vesmírných křižovatek je to spíš cesta než místo - má cenu kvůli tomu, co je kolem. V tomto případě čtyři přilehlé regiony místního vesmíru s obydlenými planetami.” Miles vždy zvýraznil tu část schématu, o které mluvil. „Aslund. Aslund je slepá ulička, podobně jako Barrayar - Hegen Hub je jejich jedinou bránou do celé galaktické sítě. Je pro ně stejně životně důležitý, jako pro nás brána Komarr.

Jackson. Hegen Hub je jenom jednou z pěti bran jejich místního vesmíru. Za Jacksonem leží polovina prozkoumané galaxie.

Vervain. Z Vervainu se dá dostat dvěma směry. Jeden vede na Hegen Hub, druhý do dalších sektorů křižovatek, které ovládá Cetagandská říše.

A čtvrtým regionem je náš dobrý soused, republika Pol. Ta se napojuje na naši křižovátku na Komarru. Také z Komarru je to jenom jeden přímý skok do cetagandského sektoru - ale ta cesta je od té doby, co jsme ji obsadili, pro cetagandskou dopravu uzavřena.” Miles se podíval na Illyana, aby si potvrdil, že je na správné stopě. Illyan pohlédl na Ungariho, který zdvihl obočí. Co to znamená?

„Strategie červích děr. Kolébka ďáblový kočky,” mumlal Illyan. Pošilhával po svítícím modelu. „Čtyři hráči, jedna šachovnice. To by mělo být jednoduché... No,” Illyan natáhl ruku po ovladači a s povzdechem se posadil, „Hegen Hub není potenciálním škrtícím bodem jen pro ty čtyři přilehlé systémy. Prochází tudy, přes Pol, také dvacet pět procent naší obchodní přepravy. A ačkoli je pro cetagandské válečné lodě Vervain uzavřen tak, jako Pol pro naše, Cetagand'ané vedou významnou část osobní dopravy právě tudy a pak dál za Jackson. Cokoli, co zablokuje Hegen Hub - třeba válka - by mohlo být stejně nebezpečné pro Cetagandu jako pro nás.

Navíc po letech vzájemné ignorace a nudné neutrality je tento region náhle na nohou kvůli tomu, čemu já říkám závody ve zbrojení. Zdá se, že všichni čtyři sousedé mají chuť válčit. Pol posiluje válečný potenciál na všech šesti skokových stanicích směřujících k Hegen Hubu - dokonce stahují síly ze strany směřující k nám, což mě mírně překvapilo - od té doby, co jsme obsadili Komarr, z nás měli dost velký strach. Jackson dělá to samé na druhé straně. Vervain si najal žoldáckou flotilu, která si říká Randallova elitní jednotka.

Díky tomu všemu mírně narůstá panika na Aslundu, který má největší zájem o Hegen Hub. Aslund'ané už polovinu svého armádního rozpočtu narvali do skokové stanice - ksakru, navíc je to létající pevnost -a aby skryli své mezery, zatímco se připravují, najali si taky vojáky. Měl byste je znát - dřív si říkali Dendarijská flotila svobodných žoldnéřů.” Illyan se odmlčel, zvedl obočí a čekal, jak Miles zareaguje.

Konečně něco, co dávalo smysl - ale opravdu to dávalo smysl? Miles vydechl. „Bývali specialisté na blokády. To by podle mě dávalo smysl... a dřív si říkali Dendarijští? Změnili snad v poslední době

název?”

„Zdá se, že se nedávno vrátili ke svému původnímu názvu Oserovští žoldnéři.”

„To je divné. Proč?”

„Ano, proč?” Illyan sevřel rty., Jedna z mnoha otázek, ač ne ta nejdůležitější. Ale je tu to spojení s Cetagandou - nebo možná není. To mě trápí nejvíc. Všeobecný chaos v téhle oblasti by poškodil stejně Cetagandu jako nás. Ale, pokud by - až chaos utichne - Cetaganda skončila jako ten, kdo ovládá Hegen Hub - ach! Pak by mohli kontrolovat nebo blokovat barrayarskou přepravu tak, jako my teď kontrolujeme jejich na Komarru. Opravdu, když si představíme, že by druhou stranu skoku Komarr-Cetaganda ovládli oni - to by nakrásně mohli ovládnout dvě z našich čtyř galaktických cest. Je to zamotané a nejasné - ale zavání to jejich způsoby. Nebo by to jimi aspoň zavánělo, pokud opravdu tahají za některé nitky. To zatím nevím jistě.” Illyan zamyšleně zavrtěl hlavou. „Pokud by byl odříznut Jackson, pak by všichni museli létat přes Cetagandskou říši... zisk pro ně...”

„Nebo přes nás,” podotkl Miles. „Proč by to ale Cetaganda pro nás dělala?”

„O jedné možnosti jsem přemýšlel. Vlastně o devíti, ale tahle se týká tebe, Milesi. Jak se dá nejlépe obsadit skokový bod?”

„Z obou stran červí díry najednou,” odpověděl Miles automaticky.

„Což je jeden z důvodů, proč Pol v Hegen Hubu nikdy nechtěl naše armádní jednotky. Ale předpokládejme, že někdo na Polu zaslechne tu ošklivou povídačku, že Dendarijští žoldnéři jsou soukromou armádou jistého barrayarského vorského lordíka? Co si asi pomyslí?”

„Asi to, že se chystáme je obsadit,” řekl Miles. „Zpanikaří, začnou se chovat paranoidně, a možná začnou hledat i dočasného spojence, třeba Cetagandu?”

„Velmi dobře,” přikývl Illyan.

Kapitán Ungari, který poslouchal s trpělivostí člověka, který tohle všechno už ví, se povzbudivě podíval na Milese a kývnutím hlavy potvrdil jeho hypotézu.

„Ale i kdyby Dendarijce považovali za nezávislou sílu, pořád jsou jednou z destabilizujících složek v regionu. Celá situace je znepokojující - napětí bez zjevných příčin roste ze dne na den. Ještě kapka - jeden omyl, jedna smrtelná nehoda - a celé se to roztočí, začne chaos, který už nepůjde zastavit. Důvody, Milesi. Chci informace.”

Illyan byl touhou po informacích téměř posedlý. Otočil se k Ungarimu. „Tak co myslíte, kapitáne? Bude na to stačit?”

Ungari si dal s odpovědí na čas. „Je... fyzicky ještě více nápadný, než jsem čekal.”

„Jako kamufláž to není na škodu. V jeho společnosti budete téměř neviditelný. Koza jako návnada a lovec.”

„Snad. Ale, zvládne to? Nebudu mít čas starat se o něj.” Ungari mluvil městským barytonem - zřejmě patřil k moderně vzdělaným důstojníkům, i když nenosil odznak akademie.

„Admirál myslí, že ano. Mám něco namítat?”

Ungari se podíval na Milese. „Jste si jist, že admirálův úsudek není ovlivněn... osobními ambicemi?”

Chcete říct zbožným přáním, přeložil si to mírné zaváhání v duchu Miles.

„I kdyby, pak je to poprvé,” pokrčil Illyan rameny.

Vždycky je to poprvé, viselo ve vzduchu. Illyan se teď otočil k Milesovi a probodával ho pohledem. „Milesi, myslíš, že bys - pokud by to bylo nutné - byl schopen hrát opět roli admirála Naismithe, alespoň krátce?”

Očekával to, ale slova vyslovená nahlas jím podivně otrásla. Oživit znovu tu zapomenutou osobu. ...To nebyla jen role, Illyane. „Samozřejmě, že ano. Co mě děsí je přestat ho hrát.”

Illyan se pousmál, zřejmě to považoval za vtip. Milesův úsměv byl o trochu kyselejší. Ty nevíš, jaké to bylo... Ze tří čtvrtin podvod a z jedné... něco jiného. Zen, gestalt, přelud? Nekontrolovatelné okamžiky euforie ve stavu alfa. Zvládl by to ještě jednou? Možná, že už se dost poučil. Napřed ztuhneš

a potom spadneš. Třeba to tentokrát opravdu bude jen hraní role.

Illyan se opřel, spojil ruce a uvolnil se. „Dobrá, kapitáne. Je váš. Použijte ho, jak budete potřebovat. Vaším úkolem je sesbírat informace o současné krizi v Hegen Hubu. Za druhé pak s pomocí praporčíka Vorkosigana odstranit Dendarijské žoldnéře ze hry. Pokud bude nutné uzavřít nějaký pseudokontrakt, můžete čerpat z konta tajných operací, abyste měl na přesvědčivou zálohu. Víte, co chci. Bohužel vám nemohu dát přesnější rozkazy předem.”

„To mi vůbec nevadí, pane,” řekl Ungari a usmál se.

„Užívejte si volnost, dokud ji máte. Jediná chyba, a máte po ní.” Illyanův hlas zněl cynicky, ale tvářil se důvěřivě do okamžiku, kdy se otočil k Milesovi.

„Milesi, budeš cestovat jako admirál Naismith, který se inkognito vrací k Dendarijské flotile. Pokud se kapitán Ungari rozhodne aktivovat tvou roli admirála Naismithe, bude se krýt jako tvůj tělesný strážce, aby měl vždy situaci pod kontrolou. Ale nemůžeš po něm chtít, aby se staral ještě o tvou bezpečnost, takže dostaneš skutečného osobního strážce. To kapitánu Ungarimu umožní volný pohyb, protože ty budeš mít vlastní dopravu - máme skokového pilota a rychlou kurýrní loď, což jsme získali od - no, to je jedno odkud, ale s Barrayarem to nemá nic společného. Loď je registrovaná u Jacksoniánů, což se nám krásně hodí k tajemnému pozadí admirála Naismithe. Je to tak zřejmý podfuk, že v něm nikdo nebude hledat ještě jednu vrstvu triků.” Illyan se odmlčel. „Budeš poslouchat rozkazy kapitána Ungariho. To je snad samozřejmé.” Illyanův přímý pohled byl ledový jako půlnoc na Kyrilském ostrově.

Miles se poslušně usmál, aby dal najevo, že pochopil. Já budu hodný, pane - jen už mě pusťte pryč z téhle planety. Nejdřív neviditelný duch, pak nastrčená koza - je tohle povýšení?

KAPITOLA 8

Victor Rotha, prokurista, zprostředkovatel. Znělo to trochu jako pasák. Miles si nejistě prohlížel svoji novou identitu na holodispleji ve své kabině. Co vůbec nebylo v pořádku s tím prostým spartánským zrcadlem? Odkud má Illyan tu loď?

Beťanská výroba, plno luxusního beťanského vybavení... Miles se pobavil při strašné představě, že by jeho sonický zubní kartáček byl špatně naprogramovaný.

„Rotha” byl oblečen ve stylu planety, ze které měl pocházet. Miles navrhl něco ve stylu beťanského sarongu. Stanice Šest na Polu na to byla dostatečně teplým místem. Volné zelené kalhoty měl v pase svázané beťanským provazem na sarong a na nohou měl beťanské sandály. Zelená košile byla ze syntetického hedvábí z Escobaru, pytlovité krémové sako patřilo ke drahé kolekci stejného stylu. Eklektický ohoz někoho, kdo pochází z Bety, ale už se chvíli poflakuje po galaxii. Procházel se po zdobené kabině a něco si pro sebe mumlal, aby si oživil téměř zapomenutý beťanský přízvuk.

Na stanici Pol Šest přistáli už včera, aniž by měli sebemenší potíže. Celý třítydenní výlet z Barrayaru se obešel bez jediného problému. Zdálo se, že Ungarimu se to tak líbí. Kapitán Císařské bezpečnosti strávil většinu času počítáním věcí, focením a zase počítáním - lodě, jednotky, bezpečnostní hlídky vojenské i civilní. Použili nejružnější úskoky, aby se mohli zastavit na čtyřech ze šesti skokových základen na cestě mezi Polem a Hegen Hubem, kde Ungari počítal, měřil, dělil a všechno cpal do počítače a počítal celou cestu. Teď dorazili na poslední (nebo první - to záleželo na směru cesty) předsunutou stanici Polu, na jeho nejvzdálenější místo v oblasti Hegen Hubu.

Kdysi Pol Šest označoval jenom bod skoku, nic víc než nouzové stanoviště a komunikační spojení. Nikdo ještě nevymyslel způsob, jak dostat zprávy přes červí díru, kromě možnosti fyzicky je převézt na lodi. V nejrozvinutějších regionech komunikační lodě skákaly červí dírou každou hodinu, aby pak vyslaly úzký paprsek, který doletěl rychlostí světla až k dalšímu bodu skoku v tom regionu místního vesmíru, kde se zprávy přebíraly a rozesílaly dál - nejrychlejší tok informací vůbec. V méně rozvinutých regionech prostě čekali, někdy celé týdny nebo měsíce, než přiletěla nějaká loď, a doufali, že nezapomene poštu vyložit a předat.

Dnes už Pol Šest nebyl pouze pozorován, ale skutečně střežen. Ungari si vzrušeně pomlaskával, zatímco identifikoval a sčítal loďstvo Polu, roztroušené kolem nové konstrukce. Zvládli spirálovité přistání do doku, přičemž si prohlédli základnu ze všech stran a zároveň všechny lodě.

„Vaším hlavním úkolem,” řekl Ungari Milesovi, bude ukázat každému, kdo by nás pozoroval, něco zajímavějšího, než jsem já. Procházejte se tady dokola. Pochybuji, že byste se musel nějak mimořádně snažit vypadat nápadně. Pracujte pod svou krycí identitou -s trochou štěstí můžete získat jeden - dva kontakty, které budou stát za bližší průzkum. Ale pochybuju, že něco zajímavého najdete hned - tak to většinou nefunguje.”

Miles položil kufřík se vzorky na postel a ještě jednou ho zkontroloval. Prostě jsem obchodní cestující, nic jiného. Před ním se zlověstně leskl tucet ručních zbraní - bez zdrojů energie. Řada holovizních disků popisovala větší a zajímavější zbraňové systémy. A ještě zajímavější - dalo by se říci i sloužící k ještě rychlejšímu způsobu, jak se nechat zatknout - byla sbírka disků ukrytá v Milesově saku. Smrt. Můžu ji pro vás sehnat ve velkém.

Osobní strážce na Milese čekal u poklopu v doku. Proč, Bože, na tuto misi přidělil Illyan seržanta Přezabila? Určitě ze stejného důvodu, proč ho poslal na Kyrilský ostrov - protože mu věřil, bezpochyby. Ale Milese přivádělo do rozpaků pracovat s člověkem, který ho jednou zatknul. Jak se teď asi cítil Overholt před Milesem? Naštěstí ten vysoký muž nebyl příliš ukecaný.

Overholt byl oblečen tak eklekticky a tak neformálně jako Miles, jen na nohou měl namísto sandálů pořádné boty. Vypadal přesně jako bodyguard, který se snaží vypadat jako turista. Přesně ten typ člověka, kterého by obchodníček se zbraněmi, Victor Rotha, logicky zaměstnal. Funkční a ozdobný najednou, seká, krájí a porcuje... Každý zvlášť, jak Miles, tak Overholt, byli nepřehlédnutelní. Dohromady, no... Ungari měl pravdu. Opravdu nemusí mít strach, že by si jich někdo nevšiml. Miles šel po podzemní cestě do Polu Šest první. Vstupní chodba se zužovala a ústila do celnice, kde Miles i

jeho kufřík prošli řádnou prohlídkou, a kde Overholt musel vytáhnout registraci na svůj paralyzér. Odtud pak mohli volně přejít kamkoli do překládkových zařízení, kromě hlídaných chodeb vedoucích do vojenských zón. Tyto oblasti byly ovšem - jak Ungari naznačil Milesovi - záležitostí Ungariho, nikoli Milese.

Miles, nadšený prvním úkolem, se pomalu procházel a vychutnával pocit, že je na vesmírné stanici. Místo sice nebylo tak průchozí a příjemné jako na Kolonii Beta, ale bez jakéhokoli vyptávání se pohyboval centrem moderní galaktické technokultury. To nebylo jako zpola zaostalý Barrayar. Křehké umělé prostředí vyzařovalo v nárazech jakousi auru nebezpečí, v takových nárazech, které se mohly okamžitě nafouknout do podoby klaustrofobizujícího teroru v případě, že by došlo k náhlému nebezpečnému poklesu tlaku. Obchody, ubytovny a jídelny z tohoto místa vytvořily hlavní společenské středisko.

Naproti - kousek od Milese - postávala podivná trojice. Vysoký muž ve volném oblečení ideálním pro ukrytí zbraní se nejistě rozhlížel kolem. Bezpochyby profesionální protějšek seržanta Přezabila. Když zahlédli jeden druhého, vyměnili si vzájemné pohledy a dál si jeden druhého nevšimli. Muž, kterého strážce hlídal, vedle své ženy téměř nebyl vidět.

Nebyla vysoká, ale vyzařovala z ní energie, štíhlá postava a sestříhané bílozlaté vlasy jí dodávaly vzhled elfa. Její černý skokový oblek jako by byl poset elektrickými jiskrami a zářil na její kůži jako rosa - večerní toaleta přes den. Díky černým botám s vysokými podpatky vypadala o několik nepatrných centimetrů vyšší. Krvavě karmínová rtěnka měla stejnou barvu, stejně jako šála, přehozená přes alabastrové klíční kosti a ramena a rámující její světlou kůži na zádech.

Vypadala... draze.

Její oči zachytily Milesův okouzlený pohled. Zvedla hlavu a chladně se na něj zadívala.

„Victor Rotha?“ Hlas u lokte Milese téměř vylekal.

„Á... pan Liga?“ odhadl Miles, když se otočil. Králičí bledý výraz, vystrčený ret, černé vlasy. Tvrdil, že chce vylepšit výzbroj strážců svého dolu na jakémisi asteroidu. Jistě. Jak - a kde - vyhrabal Ungari tohohle Ligu? Miles si nebyl jist, jestli to chce opravdu vědět.

„Zajistil jsem místnost, kde si můžeme v klidu pro- mluvit,“ usmál se Liga a pokynul směrem ke vchodu nedaleké ubytovny. „Zdá se, že tu dnes ráno všichni obchodují,“ dodal Liga. Kývl hlavou k nedaleko stojící trojici, která se mezitím rozrostla na čtveřici a byla na odchodu. Cípy šály vlály za rychle jdoucí blondýnou jako prapory.

„Kdo je ta žena?“ zeptal se Miles.

„Nevím,“ řekl Liga. „Ale muž, kterého doprovázejí, je tady naším hlavním konkurentem. Agent Fellů, jacksonských specialistů na zbrojení.“

Vypadal spíš jako obchodník středního věku, alespoň zezadu. „Pol tu nechává pracovat Jacksoniány?“ zeptal se Miles. „Myslel jsem, že jsou mezi nimi napjatější vztahy.“

„Mezi Polem, Aslundem a Vervainem jsou pěkně napjaté, to ano,“ řekl Liga.

„Jacksonské Konsorcium ale hlasitě proklamuje neutralitu. Doufají, že tím získají na všech stranách. Ale tohle místo není nejlepší na politické diskuse. Pojd'me.“

Přesně, jak Miles očekával, je Liga zavedl do hostelového pokoje, zřejmě pronajatého pouze za účelem schůzky. Miles začal nacvičeným přízvukem nabízet zboží. Probral ruční zbraně, bez náznaku nervozity informoval Ligu o dostupných doplňcích a datech dodání.

„Sháním něco,“ řekl Liga, „něco trochu... víc autoritativního.“

„Další vzorky mám na palubě své lodi,“ vysvětloval Miles, „nechtěl jsem s nimi obtěžovat celníky z Polu. Ale můžu vám je ukázat na holodispleji.“

Miles předvedl sortiment těžkých zbraní. „Tyhle záběry samozřejmě slouží jen jako vzdělávací pomůcka - tyto zbraně jsou totiž u soukromých osob v místním vesmíru Polu ilegální.“

„V místním vesmíru Polu jistě,“ souhlasil Liga. „Ale právo Polu neplatí na Hegen Hubu. Zatím. Jediné, co musíte udělat, je odletět z Polu Šest a udělat si malý výlet za hranici dopravní kontroly ve

vzdálenosti deseti tisíc kilometrů. Tam můžete krásně a legálně obchodovat, s čím chcete. Problém je doručit zásilku zpět do místního vesmíru Polu.”

„Obtížné doručování patří mezi mé speciality,” ujistil ho Miles. „Za malý příplatek, samozřejmě.”

„Bože...” Liga si nervózně prohlížel katalog. „Jaké jsou tyhle těžké plazmometry ve srovnání s kanónovými nervovými disruptory?”

Miles pokrčil rameny. „To záleží na tom, jestli chcete likvidovat jenom lidi, nebo lidi i jejich majetek najednou. Můžu vám udělat dobrou cenu.” Řekl číslo v polských kreditech.

„Dostal jsem nedávno lepší nabídku na zbraně stejné výkonnosti,” řekl Liga bez zájmu.

„To se vsadím, že ano,” zašklebil se Miles. „Jed za jeden kredit, protijed za sto kreditů.”

„To znamená co?” zeptal se Liga podezíravě.

Miles si rozepl klopou, sjel po ní dolů palcem a vytáhl z ní malý disk. „Podívejte se na tohle.” Vložil disk do holoprohlížečky. Vynořila se postava a udělala piruetu. Byla oblečená od hlavy až po konečky prstů na nohou i na rukou do něčeho, co vypadalo jako lesknoucí se síťka připevněná na kůži.

„Nebude to zrovna levné na dlouhé podvlíkačky, co?” řekl Liga skepticky.

Miles mu věnoval kyselý úsměv. „To, na co se díváte, je věc, na kterou by si chtěly všechny ozbrojené složky v galaxii aspoň sáhnout. Zdokonalená ochranná síť proti nervovému disruptoru. Poslední trumf beťanské technologie.”

Ligovi se rozšířily oči. „To je poprvé, co slyším, že by něco takového bylo na trhu.”

„Na běžném trhu to ještě není. Tohle je privátní předprodej.” Kolonie Beta ohlásila její druhé nebo třetí vylepšení; to, že byli vždy o několik kroků před konkurencí, bylo charakteristickým rysem tohoto drsného světa už po několik generací. Postupně by měla Beta prodávat tuhle síťovou ochranu po celé galaxii. Ale zatím...

„Používáme hodně nervových disruptorů.” Liga si olízl ohrnutý ret.

Ochranka? To určitě. „Mám jich jen omezené množství. Kdo dřív přijde...”

„A cena?”

Miles řekl sumu v beťanských dolarech.

„Hrůza!” Liga se zhoupl v křesle.

Miles pokrčil rameny. „Rozmyslete si to. Vaše organizace bude v nevýhodě, jestli nebudete mezi prvními, kdo vylepší svoji obranu. Jistě si to dovedete představit.”

„Budu... to muset prověřit. Hm... mohl bych si nechat ten disk pro svého, ehm, nadřízeného?”

Miles našpulil rty. „Ať vás s tím nikdo nechytí.”

„V žádném případě.”

Liga ještě jednou pohlédl na displej, fascinovaně zíral na jiskřící postavu vojáka a pak strčil disk do kapsy.

Tak. Návnada byla nalíčena a vhozena do tmavých vod. Miles byl zvědavý, jestli zabere jen malá rybka, nebo nějaký kolos. Liga byl rybka z té nejnižší podtřídy, hádal Miles. No co, někde se musí vždycky začít.

„Bylo to dobré?” zeptal se pak v hale Miles Overholta.

„Velmi dobré, pane,” ujistil ho Overholt.

Tak snad. Bylo příjemné, když šlo vše podle plánu. Cítil, jak se téměř noří do úlisné postavy Victora Rothy.

Na oběd vzal Miles Overholta do jídelny s výhledem do haly, takže kdokoli, kdo zrovna nesledoval Ungariho, mohl pozorovat je. Žmoulal sendvič s umělými bílkovinami a nechal své napjaté nervy trochu odpočinout. Tohle by mohlo být v pořádku. Ne tak povzbuzující, jako -

„Admirále Naismithi!”

Miles se málem udusil napůl rozkousaným soustem, rozhlížel se na všechny strany, aby zjistil, odkud ten překvapivý hlas přišel. Overholt málem vyskočil, ale ovládl se natolik, že zarazil předčasný pohyb ruky ke skrytému paralyzáru.

U jejich stolu se zastavili dva muži. Jednoho z nich Miles nepoznal. Toho druhého... sakra! Znal ten obličej. Čtverhranná brada, snědá tvář, která nemohla patřit nikomu jinému než vojákovi, i když měl na sobě polské civilní oblečení. Jméno, jméno...! Jeden z velitelů Tungových komand, velitel výsadkářů. Když ho Miles viděl naposledy, připravovali se ve zbrojnici Triumfu na výsadkovou bitvu.

Clive Chodak, tak se jmenoval!

„Obávám se, že se mýlíte,” odmítl jej Miles obezřetně. „Jmenuji se Victor Rotha.”

Chodak zamrkal. „Cože? Och! Promiňte. To - jste velmi podobný někomu, koho jsem kdysi znal.” Prohlédl si Overholta, jenž pozorně sledoval Milesův výraz. „Uh, můžeme si přisednout?”

„Ne!” vyštěkl Miles ostře. Ne, počkat. Neměl by zahazovat možný kontakt. Tohle byla komplikace, na kterou měl být připraven. Ale aktivovat Naismithe příliš brzy, bez Ungariho rozkazu... „Určitě ne tady,” rychle dodal.

„Já... Dobrá, pane.” Chodak s krátkým pokývnutím okamžitě odešel a svého váhavého společníka odtáhl s sebou. Naštěstí se ohlédl jen jednou. Miles překonal pocit, že spolkně ubrousek. Oba muži zmizeli v hale. Podle jejich živé gestikulace to vypadalo, že se o něčem dohadují.

„To bylo taky dobré?” zeptal se Miles sklesle.

Overholt vypadal trochu vyděšeně. „Moc ne.” Zamračil se směrem, kterým dva muži odešli.

Chodakovi netrvalo ani hodinu, než Milese vystopoval v doku na palubě jeho beťanské lodi. Ungari byl ještě pryč.

„Říká, že s vámi chce mluvit,” oznámil Overholt. Pozorovali s Milesem na obrazovce oblast u průlezu, kde Chodak netrpělivě přešlapoval z jedné nohy na druhou. „Co si myslíte, že doopravdy chce?”

„Asi se mnou mluvit,” odpověděl Miles. „A ať mě vezme čert, jestli já s ním ne.”

„Jak dobře jste ho znal?” zeptal se podezíravě Overholt s pohledem upřeným na obraz Chodaka.

„Moc dobře ne,” připustil Miles. „Vypadal jako schopný poddůstojník. Znal své možnosti, dokázal ustát boj.” Popravdě, jak si Miles vzpomněl, jeho kontakty s tímto mužem byly minimální, vše jen v rámci povinností, a některá z těch krátkých setkání byla v divoké nejistotě boje na lodi kritická. Byla Milesova intuice dostatečnou zárukou u muže, kterého neviděl téměř čtyři roky? „Pořádně ho proscannujte. Ale ať jde dál a řekne, co chce.

„Pokud je to váš rozkaz, pane,” řekl Overholt nezaujatě.

„Ano.”

Nezdálo se, že by Chodak nesl scannování příliš nelibě. Měl u sebe jen registrovaný paralyzér, ale Miles si vzpomněl, že byl vynikající v boji zblízka. To byla zbraň, kterou mu nikdo nemohl zabavit. Overholt ho doprovodil do malé důstojnické jídelny na lodi - Beťané by ji nazvali rekreační místností.

„Pane Rotha,” řekl Chodak. „Já... Myslel jsem, že tu budeme o samotě. Nedůvěřivě se podíval na Overholta. „Nebo jste nahradil seržanta Bothariho?”

„Nikdy.” Miles naznačil Overholtovi, aby s ním šel na chodbu a nepromluvil, dokud se za nimi nezavřely dveře. „Myslím, že vaše přítomnost je znervózňující, seržante. Nevadilo by vám počkat venku?” Miles neupřesnil, koho Overholt vlastně znervózňuje. „Můžete nás samozřejmě monitorovat.”

„To není dobrý nápad,” zamračil se Overholt. „Co když se na vás vrhne?”

Miles nervózně klepal prsty na švy svých kalhot. „I to se může stát. Ale jako další zastávku máme Aslund, říká Ungari, kde jsou Dendarijci. Možná od něj získáme užitečné informace.”

„Pokud bude mluvit pravdu.”

„I lež kolikrát něco prozradí.” S tímto pochybným argumentem se Miles zbavil Overholta a protáhl se zpátky do jídelny.

Kývl na svého návštěvníka, který teď seděl u stolu. „Desátníku Chodaku.”

Chodak se rozzářil. „Přece si pamatujete.”

„Ó ano. A... vy jste stále s Dendarijci?”

„Ano, pane. Ted' jsem seržant Chodak.”

„Výtečně. To mě vůbec nepřekvapuje.”

„A... Oserovští žoldnéři.”

„Tak. Rozumím. Jestli je to dobré, to se teprve uvidí.”

„Za koho se ted' vydáváte, pane?”

„Victor Rotha prodává zbraně.”

„To je dobré krytí,” přikývl Chodak rozvážně.

Miles chtěl, aby následující rozhovor vypadal nenuceně, a připravil dvě kávy.

„A co děláte na Polu Šest? Myslel jsem, že Den- že flotila je najatá na Aslundu.”

„Na Stanici Aslund, tady na Hubu,” opravil ho Chodak. „Je to jen pár dní letu. Co z toho? Vládní smlouvy.” Zavrtěl hlavou.

„Zpoždění a vyčerpaný rozpočet?”

„Přesně tak.” Bez zaváhání si vzal kávu a usrkl. „Nemůžu tu zůstat dlouho.” Postavil hrnek na stůl.

„Pane, obávám se, že jsem vám nechtěně způsobil potíže. Tolik mě překvapilo, když jsem vás tam uviděl... Jenže, chtěl jsem... vás spíš varovat. Vracíte se k flotile?”

„Bohužel své plány ted' nemohu rozebírat. Ani s vámi.”

Chodak se na něj pronikavě podíval svýma černýma mandlovýma očima. „Vždycky jste byl opatrný.”

„Jste zkušený bojovník - dáváte přednost frontálním útokům?”

„Ne, pane,” usmál se Chodak.

„Můžete mi něco říct? Předpokládám, že patříte mezi špiony flotily, kteří jsou rozptýleni po celém Hubu. A mělo by vás tu spíš být víc, než jen vy sám. Nebo se za tu dobu, co jsem byl pryč, celá organizace rozpadla?” Ve skutečnosti polovina obyvatel Polu Šest byli špióni, kteří se v současné době snažili v této hře spočítat potencionální hráče, nepočítaje dvojité agenty - nebo by je měl počítat dvakrát?

„Proč jste byl pryč tak dlouho, pane?” Tón Chodakova hlasu byl téměř obviňující.

„Původně jsem to neměl v úmyslu,” hrál Miles o čas. „Určitou dobu jsem byl vězněm v... místě, které raději nebudu popisovat. Podařilo se mi uprchnout teprve asi před třemi měsíci.” No, i tak se dal popsat Kyrilský ostrov.

„Vy, pane! Bývali bychom vás mohli zachránit -“

„Nemohli,” řekl ostře Miles. „Situace byla velmi delikátní a vše se vyřešilo k mé plné spokojenosti. Ale musel jsem čelit... výrazným čistkám v jiných oblastech, kde také operuji. V odlehlých oblastech. Bohužel nejste jediným předmětem mého zájmu, přesto jsem znepokojen. Komodor Jesek mě měl více informovat.” To opravdu měl.

„Komodor Jesek už nevlí. Došlo k finanční reorganizaci a restrukturalizaci velení, asi před rokem, v rámci výboru kapitánů-vlastníků a admirála Osera. V čele s admirálem Oserem.”

„Kde je Jesek?”

„Byl degradován na technika flotily.”

Znepokojující zprávy, ale Miles to předpokládal. „To nemuselo být nic zlého. Jesek nebyl nikdy tak agresivní jako řekněme třeba Tung. Co je vůbec s Tungem?”

Chodak zavrtěl hlavou. „Byl degradován ze štábního kapitána na kádrového úředníka. Práce na nic.”

„To se mi zdá... jako plýtvání.”

„Oser Tungovi nevěří. A Tung Osera taky nijak zvlášť nemiluje. Oser se ho už asi rok snaží vypudit, ale nedaří se mu to, i přestože ho hodně ponižuje. Nebude lehké se ho zbavit. Oser si ještě nemůže dovolit přicházet o vojáky, a spousta klíčových lidí je k Tungovi loajální.”

Miles zvedl obočí. „Včetně vás?”

„Udělal vždy, co bylo potřeba. Bral jsem ho jako nadřízeného důstojníka,” řekl Chodak

nepřítomně.

„Já také.”

Chodak přikývl. „Pane... víte...ten muž, co byl se mnou v té jídelně, je tady mým nadřízeným. A je to jeden z Oserových lidí. Nenapadá mě žádný způsob, jak mu zabránit, aby oznámil, že jsme se setkali. Leda ho zabít.”

„Nemám chuť rozpoutat uvnitř svého velitelského sboru občanskou válku,” řekl Miles tiše. Zatím. „Myslím, že je důležitější, aby vás nepodezíral, že jste se se mnou setkal soukromě. Ať si klidně hlásí. Už jsem s admirálem Oserem párkrát jednal a vždy to skončilo vzájemnou dohodou.”

„Nejsem si jist, jestli by s tím Oser souhlasil. Podle mě má dojem, že byl podveden.”

Miles se rozesmál. „Cože? Během války na Tau Verde jsem zdvojnásobil flotilu. A on i jako třetí důstojník velel nakonec více lidem než předtím - menší kousek většího koláče.”

„Ale strana, pro kterou jsme původně pracovali, prohrála.”

„Kdepak. Obě strany profitovaly na příměří, které jsme vybojovali. Byla to hra s nerozhodným výsledkem, až na to, že jsme trochu ztratili tvář. Nebo snad Oser nemá pocit vítězství, když nevidí nikoho prohrát?”

Chodak se zakabonil. „Vypadá to tak, pane. On říká - slyšel jsem ho to říkat - že to byla jenom bouda na nás. Že jste nikdy nebyl admirál ani důstojník. Kdyby prý Tung nehrál na obě strany, kopl by vás do zadku, až byste odletěl do všech pekel.” Zamyšleně se na Milese podíval. „Kdo jste byl doopravdy?”

Miles se jemně pousmál. „Vítěz. Pamatujete?”

Chodak napůl pobaveně zafuněl: „Jo.”

„Nenechte Oserovu revizionistickou historii, aby vám zatemnila mozek. Vždyt' jste tam byl.”

Chodak nešťastně zavrtěl hlavou. „Vy jste moje varování vlastně nepotřeboval, že ne?” Vstal.

„Nikdy nic nepředpokládejte. A... mějte se dobře. To znamená, dávejte si bacha. Budu si vás pamatovat. Uvidíme se později.”

„Pane.” Chodak kývl. Overholt, který čekal v chodbě v póze císařského pseudostrážce, ho zavedl až k průlezu lodi.

Miles seděl v jídelně a nervózně si hrál s hrnkem s kávou. Přemýšlel o určitých podobných rysech mezi restrukturalizací vedení ve svobodné žoldácké flotile a bratrovražednou válkou barrayarských Vorů. Dali by se žoldáci brát jako zmenšená, zjednodušená nebo laboratorní verze reality? Oser měl zažít boje o vordarianský trůn a vidět, jak jednají ti opravdu velcí hoši. Stejně, Miles by neměl podceňovat všechna možná nebezpečí a záludnosti situace. Jeho smrt v malém konfliktu by byla stejná jako v konfliktu velkém.

Ksaku, jaká smrt? Co měl nakonec s Dendarijci, nebo Oserovci, dělat? Oser měl pravdu. Byla to bouda, a jediné, co Milese udivovalo, bylo, jak dlouho tomu chlapovi trvalo, než na to přišel. Milese nenapadal jediný důvod, proč se s Dendarijci znovu zaplétat. Když je Oser chce, ať si je nechá, stejně mu původně patřili.

Mám tam lidi, kteří mi odpřísáhli věrnost. Moje soukromá politika.

Jak jednoduché bylo sklouznout zpátky do role Naismithe...

Jenže aktivovat Naismithe nemělo být rozhodnutím Milese, nýbrž kapitána Ungariho. Ungari byl také první, kdo ho na to upozornil hned když se vrátil a Overholt mu podal hlášení. Uměl se ovládat, takže jeho vztek prozrazovaly jen nepatrné náznaky - hlubší vrásky kolem očí a úst, ostřejší tón hlasu. „Porušil jste svou krycí identitu. To se nikdy nedělá. První zásada přežití v takovéto situaci.”

„Pane, rád bych uctivě dodal, že jsem to nebyl já,” odpověděl Miles. „Byl to Chodak. Zdálo se, že si to taky uvědomil, není hloupý. Hrozně se omlouval.” Chodak mohl být opravdu důvtipnější, než se na první pohled zdálo, neboť touto dobou už měl podrobnosti o obou stranách údajného velitelského rozkolu mezi Dendarijci. Výpočet nebo náhoda? Chodak byl buď chytrý nebo měl štěstí, ale v každém případě by byl na Milesově straně užitečný... Na jaké straně, co? Ungari mě po tomhle nenechá k

Dendarijcům ani přiblížit.

Ungari se mračil na obrazovku, která právě přehrála záznam Milesova rozhovoru s žoldákem. „Zdá se mi čím dál víc, že Naismithova identita by mohla být příliš nebezpečná na to, abychom ji mohli aktivovat. Jestliže ten palácový převrat toho vašeho Osera znamená to, co ten chlapík naznačoval, pak Illyanovy fantasmagorické představy, jak vy Dendarijcům jednoduše přikázete odletět, můžou jít pěkně do hajzlu. Zdálo se mi, že to zní moc jednoduše.“ Ungari rázoval po jídelně a bouchal si pravou pěstí do levé dlaně. „No, snad budeme moci ještě využít Victora Rothu.“

Ačkoli bych vás nejraději zavřel do vaší kajuty -“ Zajímavé, kolik nadřízených mu tohle říká.

„- ale Liga se chce s Rothou setkat dneska večer. A možná i objednat něco z našeho fiktivního nákladu. Jděte do toho, na další úroveň jejich organizace. K jeho šéfovi nebo k šéfovi jeho šéfa.“

„Pro koho Liga pracuje, co myslíte?“

Ungari se zastavil a otočil ruce dlaněmi vzhůru. „Cetagand'ané? Jacksoniáni? Někdo z půltuctu dalších? Císařská bezpečnost tu nemá moc lidí. Ale kdyby se dokázalo, že Ligovu organizaci tvoří cetagandské loutky, pak by stálo za to poslat sem agenta. Tak zjišťujte! Naznačte mu, že toho máte v zásobě ještě víc. Berte úplatky. Zamíchejte se do davu. A rozpohybujte to. Já už jsem tu téměř skončil a Illyan chce hlavně vědět, kdy bude Stanice Aslund plně funkční jako obranná základna.“

Miles zmáčkl zvonek na dveřích pokoje v hostelu. Ve tváři měl tik. Odkášlal si a narovnal ramena. Overholt si prohlížel pustou chodbu.

Dveře se se zasyčením otevřely. Miles údivem zamrkal.

„Ach, pan Rotha.“ Chladný hlas patřil jemné blondýně, kterou viděl ráno v hale. Její červený hedvábný oděv s tvarovaným výstřihem jí padl jako druhá kůže. Vysoký třpytivý límec jí rámoval pěkně tvarovanou hlavu. Na nohou měla červené semišové lodičky na vysokém podpatku. Věnovala Milesovi elektrizující úsměv.

„Promiňte,“ řekl Miles automaticky. „Asi jsem si spletl dveře.“

„Ale vůbec ne.“ Útlá ruka se otevřela do uvítacího gesta. „Jdete právě včas.“

„Měl jsem tu schůzku s panem Ligou.“

„A já jsem schůzku převzala. Pojd'te dál. Jmenuji se Livia Nu.“

No, určitě u sebe nemá schované zbraně. Miles vstoupil dovnitř a nebyl překvapen, když v rohu místnosti zahlédl postávat jejího bodyguarda. Muž kývl na Overholta, ten na něj, oba ostražití jako dvě kočky. Ale kde je ten třetí muž? Evidentně nebyl v místnosti.

Žena se přesunula k vodní pohovce a posadila se.

„Vy jste, ehm nadřízená pana Ligy? Zeptal se Miles. Ne, Liga ji přece neznal, ani nevěděl, kdo to je.“

Krátce zaváhala. „V jistém smyslu ano -“

Jeden z těch dvou lhal. Možná. Pokud by byla opravdu vysoko v hierarchii Ligovy organizace, asi by ji Rothovi neprozradil. Ztraceně.

„- ale můžete mě považovat za zprostředkovatele.“

Bože. Celý Pol Šest byl plný špionů. „Pro koho pracujete?“

„Ach,“ zasmála se., Jedna z výhod obchodování s malododavateli bývala vždy jejich obchodní politika s heslem, na nic se neptáme. Jedna z mála výhod.“

„Na nic se neptáme. To je slogan dynastie Fell. Život mě naučil opatrnosti, když prodávám zbraně lidem, kteří z nich po mně mohou zítra střílet.“

„Kdo by po vás chtěl střílet?“ Její modré oči se rozšířily.

„Zmanipulování lidí,“ odsekl Miles. Bože. Tenhle rozhovor neměl vůbec pod kontrolou. Vyměnil si uštváný pohled s Overholtem, který byl nervózní ze svého protějšku.

„Musíme si popovídat.“ Pohládila vyzývavě matraci vedle sebe. „Posad'te se, Victore. Ach,“ kývla na svou gorilu, „ty počkej venku.“

Miles se posadil na kraj pohovky, pokoušeje se uhodnout ženin věk. Její plet' byla hladká a bílá, jen kolem očí lehounce zvrásněná. Miles si vzpomněl na Ungariho rozkazy - brát úplatky, vmísit se... „Možná byste měl také počkat venku,” řekl Overholtovi.

Tomu se to sice moc nelíbilo, ale kdyby si měl vybrat, raději by hlídal toho ozbrojeného chlapa. Příkryl - na první pohled se podroboval rozkazu, ale v podstatě jen souhlasil s návrhem - a následoval muže ven.

Miles vyloudil na tváři něco, o čem doufal, že to vypadá jako přátelský úsměv. Žena vypadala svůdně. Miles se opatrně uvolnil a zkoušel se tvářit, že by se možná nechal svést. Fantastické špionážní setkání. Ungarimu se nic takového asi nestává... Slečno, vy ale máte ostré zuby.

Sáhla si do dekoltu - gesto, které upoutává pozornost - a vytáhla miniaturní disk. Naklonila se, aby ho vložila do přehrávače na stole před nimi, a Milesovi chvilku trvalo, než se na displej soustředil. Opět malá jiskřící postavička vojáka se stylizovanými gesty. Ha. Takže byla Ligovou nadřazenou. No dobře, zdá se, že už to někam vede.

„Tohle je opravdu výjimečné, Victore. Jak jste se k tomu dostal?”

„Šťastná náhoda.”

„A kolik jich můžete dodat?”

„Jen omezené množství. Řekněme padesát. Nejsem výrobce. Zmínil se Liga o ceně?”

„Připadala mi vysoká.”

„Jestli najdete dodavatele, který toto zboží nabízí levněji, dorovnáám jeho cenu a ještě odečtu deset procent.” Miles se vsedě uklonil.

Vydala neurčitý hrdelní zvuk. „Množství, které nabízíte, je příliš malé.”

„Existuje několik způsobů, jak na tom vydělat, i když jich máte málo - ale dostanete se k nim včas. Například prodej funkčních modelů vládám. Mám v úmyslu vydělat na tom dřív, než se trh nasytí a cena klesne. Taky byste mohla.”

„Tak proč to neděláte? Proč je neprodáváte přímo vládám?”

„A proč si myslíte, že to nedělám,” usmál se Miles. „Ale - víte, mé obchodní cesty vedou jinudy. Přiletěl jsem přes Barrayar a Pol. Musím odletět buď přes Jackson nebo přes Cetagandskou říši. Naneštěstí při obou těchto cestách riskuji, že se zbavím svého drahocenného nákladu, aniž bych za něj vůbec dostal náhradu.” Mimochodem, kde vůbec Barrayar sehnal svůj funkční model toho ochranného obleku? Je nějaký opravdový Victor Rotha? A kde je teď? A kde sehnal Illyan jejich loď?

„Takže, máte je s sebou?”

„To jsem neřekl.”

„Hm.” Zasmála se. „Mohl byste jeden dodat ještě dnes v noci?”

„Jakou velikost?”

„Malou.” Jeden prst s dlouhým nehtem sjel po jejím těle od prsou ke stehnům a ukázal přesně, jak malou.

Miles si smutně povzdechl. „Bohužel. Vyrábějí se standardně pro normálně nebo nadměrně velké pěšáky. Zmenšit je je problém, který se zatím nepodařil vyřešit ani mně.”

„Jak hloupé od výrobce.”

„Zcela souhlasím, paní Nu.”

Podívala se na něj pozorněji. Nevypadal teď její úsměv upřímně?

„Stejně dávám přednost prodeji ve velkých baleních. Pokud na to vaše organizace nemá -“

„Dohoda je stále možná.”

„Ale spěchá to. Brzy odlétám.”

„Možná ne... zamumlala nepřítomně. Pak se zamračila a rychle zvedla hlavu. „Kde plánujete další zastávku?”

Ungari stejně musel oficiálně oznámit jejich letový plán. „Na Aslundu.”

„Hm... ano, musíme se dohodnout. Určitě.”

Neříkalo se těmhle modrým jiskrák oči ložnic? Efekt byl konejšivý, téměř hypnotický. Konečně potkávám ženu, která je jen o trochu vyšší než já, a ani nevím, na čí straně je. Ze všech mužů právě on by měl nejlépe rozlišovat mezi výškou, slabostí a neschopností.

„Mohu se setkat s vaším šéfem?“

„S kým?“ Oči se jí zúžily.

„S mužem, se kterým jsem vás dneska ráno zahlédl.“

„...ach. Takže vy už jste ho viděl.“

„Sjednejte mi s ním schůzku. Ať děláme pořádné obchody. Nezapomeňte, bet'anské dolary.“

„Napřed zábava, potom práce... jasně,“ zašeptala mu do ucha. Snažila se ho obměkčit? Proč? Hlavně se neprozradit - zdůrazňoval mu Ungari. Využít vše, co se dalo - k Rothovi by se to hodilo. A ještě něco navíc. „Tohle nemusíte,“ vymáčkl ze sebe přidušeným hlasem. Srdce mu bušilo už i tak dost rychle.

„Nedělám všechno z obchodních důvodů,“ zapředla.

Proč by se taky měla namáhat sváděním chatrného obchodníčka se zbraněmi? Jaké jí to mohlo přinést potěšení? Co jí to přinášelo kromě potěšení? Možná se jí líbím. Miles sebou trhnul. Její ruka obejmula jeho krk. Jeho ruka ji mimoděk pohladila po vlasech. Vysoce estetický hmatový zážitek, přesně jak si to představoval...

Její ruka se kolem něj stáhla. Vyskočil na nohy.

Stál a cítil se jako idiot. To bylo pohlazení, ne začátek škrcení. Úhel ruky byl úplně mimo.

Opřela se a natáhla útlou ruku na matraci. „Victore!“ Hlas měla pobavený a obočí stažené do oblouku. „Nechystala jsem se vás zakousnout.“

Zrudl. „Už-musím-jít.“ Odklašlal si. Rychle vytáhl disk z přehrávače. Její ruka se po něm natáhla, ale pak mdle poklesla, v předstíraném nezájmu. Miles stiskl komunikátor na dveřích.

Overholt tam byl hned. Miles se uvolnil. Kdyby tam nebyl jeho bodyguard, Miles by věděl, že to byla past. To už by bylo samozřejmě pozdě.

„Snad se uvidíme později,“ vykotal Miles. „Až převezmete zakázku. Pak bychom se mohli setkat.“ Zakázka na neexistující zboží? Co to vykládá?

Nedůvěřivě zavrtěla hlavou. Chodbou ho pronásledoval její pronikavý smích.

Miles se náhle probudil, když se v jeho kabině prudce rozsvítila světla. Ve dveřích stál Ungari, úplně oblečený. Za ním stál pilot, jenom v prádle, byl ještě rozespálý a nervózně přešlapoval.

„Oblečete se později,“ zavrčel Ungari na pilota. „Hlavně nás odsud rychle dostaňte za hranici deseti tisíc kilometrů. Hned za vámi přijdu a pomůžu vám určit kurs.“ Pak dodal napůl sám k sobě: „Jenom co budu vědět, kam k čertu letíme. Pohyb.“

Pilot odběhl. Ungari došel k Milesově posteli. „Vorkosigane, co se k čertu stalo v tom hostelovém pokoji?“

Miles přivřel oči před světlem i před Ungarim a potlačil chuť schovat se před obojím pod peřinu. „Ha?“ V ústech měl ze spaní sucho.

„Dostal jsem právě tip - máme jen několik minut náskok - že bude bezpečností Polu Šest vydán zatykač na Victora Rothu.“

„Ale já jsem se té dámy ani nedotkl!“ protestoval Miles ospale.

„V místnosti, kde jste měli schůzku, se našla Ligova mrtvola.“

„Cože?“

„V laboratoři právě určili dobu smrti - odpovídá době, kdy jste se setkali. Nebo měli setkat. Zatykač bude během několika minut na síti a my tu zamrzeme.“

„Ale já nic nevím. Neviděl jsem ho už. Jenom Livii Nu, jeho šéfku. Tím chci říct - kdybych něco takového udělal, okamžitě bych vám to ohlásil, pane!“

„Děkuju,“ řekl Ungari suše. „To rád slyším.“ Hlas mu zhrubnul. „Někdo se vás samozřejmě

pokouší falešně obvinít.”

„Kdo -” Ano. Mohl existovat jiný, děsivější způsob, kterým mohla Livia Nu připravit Ligu o supertajný disk. Ale pokud nebyla Ligovou nadřízenou ani členkou jeho organizace, kdo tedy byla? „Potřebujeme vědět víc, pane! Tohle by mohl být začátek něčeho velkého.”

„Tohle by mohl být konec naší mise. Ksaku! A teď ani nemůžeme zpět na Barrayar přes Pol. Jsme odříznuti. Kam teď?” Ungari přecházel po místnosti a přemýšlel nahlas. „Chci na Aslund. Jejich dohoda s Polem o vydávání zločinců teď neplatí, ale... zase tam jsou ty komplikace s vašimi žoldáky. Teď, když si spojili Rothu a Naismithe. Kvůli vaší neopatrnosti.”

„Podle toho, co říkal Chodak, si nemyslím, že by admirála Naismithe vítali zrovna s otevřenou náručí,” souhlasil neochotně Miles.

„Jacksonské Konsorcium nemá žádné dohody o vydávání. Tyhle identity jsou úplně v háji. Rotha i Naismith, obě nanic. Musíme na Konsorcium. Tam se zbavím téhle lodi, zmizím a vrátím se na Aslund sám.”

„A co já, pane?”

„Vy a Overholt se budete muset rozdělit a hodně velkou oklikou jet domů.”

Domů. Domů s ostudou. „Pane... utéct, to vypadá špatně. Co kdybychom tu zůstali a očistili Rothu od jeho obvinění? Pak bychom tu nebyli odříznuti a Rotha by se dal použít jako falešná identita. Je možné, že na nás někdo tlačí, abychom to udělali - a utekli.”

„Nenapadá mě, jak tu někdo mohl předjímat mé informační zdroje v polské civilní bezpečnosti. Zdá se mi, že to byl něčí záměr, chytit nás v doku.” Ungari bouchl pravou pěstí do levé dlaně, ale tentokrát to bylo gesto rozhodnutí. „Konsorcium.” Otočil se a odešel, jenom chodbou zněla ozvěna jeho kroků. Změna vibrací a tlaku a pár tupých zařinčení Milesovi prozradily, že jejich loď opouští Pol Šest.

„Ale co když mají plán pro obě eventuality. Já bych ho měl,” řekl Miles nahlas prázdné kabině. Pak nedůvěřivě zavrtěl hlavou a vstal, aby se oblékl a následoval Ungariho.

KAPITOLA 9

Skoková základna jacksonského Konsorcia, uvědomil si Miles, se od té na Polu Šest lišila jenom nabídkou zboží, které prodávali místní obchodníci. Stál před automatem na videoknihy a rychle si prohlížel nabídku v mohutném katalogu pornografie. Většinou se u ničeho nezdržoval dlouho, jen občas se u něčeho buď omámeně nebo omráčeně krátce zastavil.

Kuriozitám se raději vyhnul. Pak si prohlédl oddělení vojenských dějin, ale výběr byl žalostný.

Vložil do stroje svoji kreditní kartu a vypadla tři tenká kolečka. Ne že by na Nástinu strategie ve válkách o Minos IV bylo něco zajímavého, ale cesta domů bude dlouhá a úmorná a seržant Overholt nebyl zrovna příslibem duchaplného společníka. Miles strčil disky do kapes a povzdychl si. Tahle mise byla jen plýtvání časem, energií a nadějemi.

Ungari zařídil „prodej“ lodi Victora Rothy, pilota a technika nastrčenému chlapíkovi, který pak vše dopraví Císařské bezpečnosti na Barrayar. Milesova prosebná doporučení svému nadřízenému, jak ještě využít Rothu, Naismithe a dokonce i praporčíka Vorkosigana byla přerušena ultrakódovanou zprávou z Císařské bezpečnosti, určená jen pro Ungariho. Ungari si ji odešel přečíst a vynořil se za půl hodiny smrtelně bledý.

Pak vytáhl diář a za hodinu odletěl první obchodní lodí na Stanici Aslund. Sám. Odmítl se podělit o obsah zprávy s Milesem, dokonce i se seržantem Overholtem. Odmítl vzít Milese s sebou. A odmítl dát Milesovi povolení pokračovat v nezávislých vojenských pozorováních tady na Konsorciu.

Overholta Ungari zanechal Milesovi, nebo naopak. Bylo těžké určit, kdo má komu velet. Zdálo se, že Overholt se většinu času nechová jako podřízený, spíš jako chůva. Zrazoval Milese od pokusů prozkoumat Konsorcium a trval na tom, aby zůstával ve svém pokoji. Čekali, aby se mohli nalodit na escobarský linkový raketoplán, který měl namířeno nonstop na Escobar. Tam se měli ohlásit na barrayarském vyslanectví, odkud je bezpochyby pošlou domů. Domů a s prázdnou.

Miles zkontroloval čas. Ještě musí zabít dvacet minut, než nastoupí. To ještě nikam nemuseli chodit. S našťvaným pohledem na svůj stín, Overholta, se unaveně plahočil halou. Overholt šel za ním a mračil se na celý svět.

Miles přemýšlel o Livii Nu. Tím, že odmítl její erotické pozvání, určitě přišel o jedno z největších dobrodružství svého krátkého života. Ale ten její pohled - nebyla to láska, co viděl na jejím obličejí. No, stejně by pochyboval o zdravém rozumu ženy, která by se na první pohled šíleně zamilovala do Victora Rothy. Světlo v jejích očích mohlo spíš patřit gourmetovi, který si prohlíží neobvyklý předkrm. Připadal si, jako by mu z uší trčela petržel.

Mohla být oblečená jako kurtizána, pohybovat se jako kurtizána, ale nebyla na ní vidět ta touha potěšit, kterou by kurtizána oplývala. Gesta síly a moci v šatu bezmoci. Zvláštní.

Tak nádherná.

Kurtizána, zločinec, špion, kdo vlastně byla? A hlavně, ke komu patřila? Byla Ligovou šéfkou nebo konkurentkou? Ligovým osudem? Zabíla toho králičího muže sama? Ať byla čím chtěla, Milesovo přesvědčení, že je klíčovým dílkem skládačky Hegen Hubu, rostlo. Měli jít za ní, a ne od ní utéct. Sex nebyl jedinou věcí, kterou prošvihl. Schůzka s Livií Nu ho bude trápit ještě dlouho.

Miles zvedl zrak a spatřil, že mu cestu zablokovali dva hrdlořezové - totiž dva důstojníci veřejné bezpečnosti, opravil se v duchu ironicky. Zastavil se, nohy jako by mu vrostly do země, a zvedl bradu. Co teď? „Pánové?”

Velký chlap se podíval na svého ještě většího kolegu, ten si odkašlal a řekl: „Pan Victor Rotha?”

„A pokud to jsem já, tak co?”

„Někdo koupil zatykač na vás. Jste obviněn z vraždy Sydneyho Ligy. Chcete nabídnout víc?”

„Asi, ano.” Miles podrážděně našpulil rty. Jaký pokrok. „Kdo koupil ten zatykač?”

„Jmenuje se Cavilo.”

Miles zavrtěl hlavou. „Nevíte náhodou, jestli nepatří k polské civilní bezpečnosti?”

Důstojník chvíli koukal na displej komunikačního přístroje. „Ne. Lidé z Polu s námi moc nejednají. Myslí si, že bychom jim měli vracet zločince zdarma. Jako kdybychom my chtěli zpátky ty naše.”

„Uf. Pro vás je to otázka nabídky a poptávky,” vydechl Miles. Illyanovi se tenhle výběr z jeho provozního konta určitě líbit nebude. „Kolik za mě ten Cavilo nabízí?”

Důstojník opět zabořil zrak do displeje. Pak zvedl obočí. „Dvacet tisíc betánských dolarů. Zřejmě o vás opravdu stojí.”

„Tolik u sebe nemám,” řekl Miles nejistě.

Důstojník vyndal obušek. „Jak myslíte.”

„Budu si muset něco zařídit.”

„Zařídíte si to z vazby, pane.”

„Ale to mi uletí loď!”

„O to možná jde,” souhlasil důstojník. „Vezmeme-li v úvahu otázku času.”

„A co kdyby - pokud jde Cavilovi právě o tohle - potom svoji nabídku stáhl?”

„Přišel by o značnou část zálohy.”

Jacksonská justice byla opravdu zaslepená. Prodali by zatykač komukoli. „Uh, promiňte, mohu si promluvit se svým asistentem?”

Důstojník našpulil rty a podezíravě si prohlédl Overholta. „Ale rychle.”

„Co myslíte seržante?” Miles se otočil k Overholtovi. „Nezdá se, že mají zatykač i na vás...” podotkl.

Overholt vypadal napjatě. V očích měl hrůzu. „Kdybychom doběhli do lodi...”

Zbytek věty visel nedořeknut ve vzduchu. Escobařané sdíleli polskou nechuť k „právu” na Konsorciu. Jakmile by jednou byli na palubě, byl by Miles na escobarské „půdě” a kapitán by ho jen tak dobrovolně nevydal. Je ten Cavilo dost bohatý, aby mohl zastavit escobarskou loď? Cena by byla astronomická. „Zkuste to.”

Miles se s úsměvem otočil k důstojníkům Konsorcia a nastavil zápěstí ve vzdávajícím se gestu. Overholt vybuchl do pohybu.

První seržantův kop zajistil, že kamsi odletěl obušek většího z chlapů. Pak Overholtova setrvačnost přešla do víření, díky kterému se jeho ruce dostaly do velmi tvrdého kontaktu s hlavou druhého z mužů. To už byl v pohybu i Miles. Jeden z mužů se ho pokusil chytit.

Miles uskočil a co nejrychleji se rozběhl přes halu. V tom okamžiku spatřil třetího hrdlořeza, v civilu. Miles ho poznal podle lesklé sítě, kterou mu hodil pod nohy. Když Miles zavrával a spadl dopředu pokoušeje se převalit a zachránit tak své křehké kosti, muž jenom zachrochtal smíchy. Miles bezmocně žuchl na zem haly a přišel o všechny vzduch v plicích. Nadechl se přes sevřené zuby, aby nezařval, když mezi sebou začaly o větší intenzitu soutěžit bolesti v hrudníku s bolestí od pálicí sítě kolem kotníků. Zkroutil se na zemi a podíval se směrem ke svým pronásledovatelům.

Menší z hrdlořezů stál v předklonu, omámený, a rukama se držel za hlavu. Druhý zrovna sbíral ze země svůj obušek. Omráčená hromada masa na zemi byl evidentně seržant Overholt.

Hrdlořez s obuškem zíral na Overholta a kroutil hlavou. Pak ho překročil a vydal se směrem k Milesovi. O Overholta zjevně nikdo neměl zájem.

„Bude to s desetiprocentním příplatkem za bránění se zatčení,” poznamenal chladně jeden z mužů. Miles zašilhal po lesklých komínech jeho bot.

Elektrický obušek dopadl jako hůl.

Při třetí tvrdé ráně začal rvát. Při sedmé omdlel.

Probral se k vědomí příliš brzy, v době, kdy ho ještě táhli dva chlapi v uniformách. Trásl se. Nepravidelné lapání po dechu mu nedodávalo dost vzduchu. Jeho nervovým systémem pulzovaly vlny špendlíků a jehel. Měl kaleidoskopické představy vodorovných i svislých chodeb a šachet. Náhle se zastavili. Když ho pustili, spadl napřed na všechny čtyři a pak na studenou zem.

Nějaký důstojník bezpečnosti na něj nakoukl přes stůl s komunikačním terminálem. Čísi ruka ho vzala za vlasy a šklubla s ním. Červené blikající světlo kontroly sítě ho dočasně oslepilo. Jeho oči se

zdály být na světlo mimořádně citlivé. Jeho třesoucí se ruce někdo tvrdě přitiskl na identifikační podložku, pak je pustil a on spadl zpátky na zem. Vyprázdnili mu kapsy, zabavili paralyzér, doklady, lístky, peníze a všechno nacpali do plastového sáčku. Když do sáčku zmuchlali i jeho bílé sako se všemi jeho tajemstvími, Miles ze sebe vydal tlumený skřek hrůzy.

Vazební důstojník natáhl krk. „Chce nabídnout víc?”

„Unh...” podařilo se Milesovi reagovat, když ho opět zatahali za vlasy.

„Říkal, že chce,” řekl ochotně jeden z těch, co ho zatýkali.

Vazební důstojník zavrtěl hlavou. „Budeme muset počkat, až se dostane ze šoku. Trochu jste to, chlapci, přehnali. Je to jenom zakrslík.”

„To jo, ale měl s sebou velkýho chlapa, kterej dělal problémy. Tenhle malej mutant vypadal, že ho měl na povel, tak jsme mu to dali sežrat za oba.”

„To je fér,” připustil vazební důstojník. „Ale bude to chvíli trvat. Dejte ho do chládku, dokud se nepřestane třepat a bude moct mluvit.”

„Jste si jistý, že je to dobrý nápad? I když chlapeček vypadá dost směšně, mohl by si ještě zkusit zahrávat. Možná se ještě bude chtít vykoupit.”

„Hm.” Vazební důstojník si Milese rozvážně prohlédl. „Hod'te ho do cely k Mardovým technikům. Ti toho moc nenakecají a nechají ho na pokoji. A budou brzy pryč.”

Milese znovu odvěkli - nohy ho ještě neposlouchaly, jen se křečovitě škubaly. Výztuhy nohou měly zřejmě zesilující vliv na elektrické šoky, které dostal, možná za to mohla kombinace s chytací síťkou. Dlouhá místnost připomínající kasárny s dlouhou řadou kavalců se mu vlnila před očima. Dva hrdlořezové ho složili, ne nevlídně, na jeden z prázdných kavalců v méně zalidněné části místnosti. Starší z nich se ho neobratně pokusil narovnat, pak přes jeho stále se škubající tělo hodil lehkou přikrývkou, a oba odešli.

Chvíli trvalo, než si uvědomil všechny fyzické pocity. Donedávna si myslel, že za svůj krátký život vyzkoušel veškeré druhy agónie, ale elektrické obušky těchhle pořezů našly v jeho těle nervy, synapse a gangliální uzly, o kterých ani nevěděl, že je má. Není nic lepšího než bolest, když se člověk potřebuje soustředit na své vlastní já. Bylo to téměř egocentrické. Ale zdálo se, že se jeho stav postupně zlepšuje - jen kdyby jeho tělo chtělo přestat s těmi kvaziepileptickými záchvaty, které ho tak vyčerpávaly.

Před očima se mu zavlnil nějaký obličej. Známý obličej.

„Gregore! To jsem rád, že tě vidím,” zamumlal hloupě Miles. Cítil, jak se mu rozpálené oči rozšiřují. Ruce mu téměř vystřelily v pokusu sevřít Gregorovu košili - světle modrou vězeňskou halenu. „Co tady, u všech čertů, pohledáváš?”

„To by bylo na dlouhé povídání.”

„Ach! Ach!” Miles se pokusil zvednout na loktech a divoce se rozhlížel kolem po nějakých atentátnících, halucinacích či představách - sám nevěděl po čem. „Proboha! Kde je-“

Gregor mu položil dlaň na hrudník a lehce ho přitiskl zpět na lůžko. „Uklidni se. A mlč už!... Teď si musíš odpočinout. Nevypadáš vůbec dobře.”

Ale ani Gregor nevypadal nejlíp, jak tak seděl na kraji Milesova kavalce. Bledý obličej se strništěm vousů, jindy vojensky sestřižené a učesané vlasy rozčuchané, a nervózně se rozhlízející oříškové oči. Miles potlačil paniku.

„Jmenuju se Greg Bleakman,” informoval Milese císař.

„Nemůžu si vzpomenout, jak se teď vlastně jmenuju,” zajíkl se Miles. „Á - už to mám. Victor Rotha - aspoň myslím. Ale jak ses dostal z -“

Gregor se nenápadně rozhlédl. „Myslím, že zdi tu mají uši.”

„Ano, možná.” Miles se trochu uklidnil. Muž na sousedním kavalci zavrtěl hlavou s pohledem, který říkal „Bože, zbav mě těchhle idiotů”, otočil se a přetáhl si polštář přes hlavu. „Ale, jak ses sem dostal - myslím, jen tak sám?”

„Bohužel si za všechno můžu sám. Pamatuješ, jak jsme vtipkovali o útěku z domova?”

„Jo?“

„No,“ nadechl se Gregor, „nakonec to nebyl vůbec dobrý nápad.“

„Na to jsi přišel až teď?“

„Já -“ Gregor se zarazil a podíval se přes celou místnost ke dveřím, do nichž právě strčil hlavu jeden ze strážníků a zakřičel: „Pět minut!“

„Sakra.“

„Co je? Co se děje?“

„Jdou si pro nás.“

„Kdo si jde pro koho, co se sakra děje, Gregore - Gregu -“

„Myslel jsem, že budu mít místo na nákladní lodi, ale vyhodili mě tady. Bez výplaty,“ vysvětloval rychle Gregor. „Opili mě. Neměl jsem u sebe víc než půl marky. Pokusil jsem se sehnat něco na jiné lodi, ale než se mi to podařilo, zatkli mě za tuláctví. Jacksonské právo je šílené,“ dodal přemítavě.

„Já vím. A co bylo pak?“

„Zjevně to byla promyšlená akce, něco jako násilné verbování. Vypadá to, že nějaký podnikavec prodává skupinky techniků Aslund'ánům, aby pracovali na jejich stanici na Hubu, která je ve skluzu.“

Miles zamrkal. „Otroctví?“

„Svým způsobem. Vtip je v tom, že pokud dostaneme vysoký trest, vysadí nás na Stanici Aslund. Většině těch techniků je to v podstatě jedno. Sice bez výplaty, ale dostaneme - dostanou - najíst a budou mít kde spát, a zbaví se jacksonské bezpečnosti, takže nakonec na tom nebudou o nic hůř než na začátku, bez peněz a bez práce. Většina z nich si myslí, že najdou třeba místo na lodích z Aslundu. Být bez peněz tam přece jen není takový ohavný zločin.“

Milesovi bušila krev ve spáncích. „A tebe tam berou taky?“

Gregor vypadal napjatě.

„Jo. Zrovna teď.“

„Bože! Nemůžu-“

„Ale jak jsi mě tu našel -“ zeptal se Gregor a pak se s obavami rozhlédl po místnosti. „Jsi tu abys -“

Miles se zuřivě rozhlížel. Chlapík v modrém na sousedním kavalci teď ležel na boku a jakoby bez zájmu je pozoroval. Nebyl příliš vysoký.

„Ty!“ Miles se k němu doškrábal a sehnul se k němu. „Chceš se dostat pryč z tohoto výletu?“

Muž se přestal tvářit znuděně. „Jak?“

„Vyměníme si oblečení. Vyměníme si doklady. Já půjdu místo tebe, ty místo mě.“

„Co je to za boudu,“ zeptal se muž podezíravě.

„Žádná bouda. Mám dost kreditů. Zrovna jsem se chystal, že se odsud za chvíli vykoupím.“

Miles se odmlčel. „Ale bude to s příplatkem za to, že jsem se bránil zatčení.“

„Ach.“ Bouda prozrazena. Muž vypadal, že ho to začíná zajímat.

„Prosím! Musím jít s - se svým přítelem. Hned teď.“ Hlasy na druhé straně místnosti zesilovaly. Gregor postával u mužova kavalce.

Muž našpulil rty. „Ne-e,“ rozhodl se. „Jestli je to, za co tě zabásli, horší než tohle, pak s tím nechci mít nic společného.“ Svižně se posadil a chystal se postavit do řady k ostatním.

Miles, stále ještě shrbený, k němu prosebně zvedl sepnuté ruce. „Prosím -“

Gregor, právě stojící ve výhodné pozici, se na muže vrhl. Chytil ho za krk, začal ho škrtit a stáhl ho za kavalce, takže na ně nebylo vidět.

Díky Bohu, že barrayarská aristokracie stále ještě trvala na tom, aby její potomci absolvovali vojenský výcvik. Miles se narovnal, aby znemožnil pohled z druhé strany místnosti. Od podlahy se ozvalo jen několik tupých úderů. Po několika okamžicích proklouzla pod postelí modrá vězeňská halena a zachytila se o Milesovy sandály. Miles se sehnul a natáhl si ji - naštěstí byla o pár čísel větší - a pak se nasoukal i do kalhot, které ji následovaly. Ozvaly se šoupavé zvuky, když mužovo tělo schovávali pod postel, a pak se Gregor, úplně bílý, se supěním postavil.

„Nějak nemůžu zvládnout ty zatracené tkanice od kalhot,” řekl Miles. Vypadávaly mu z třesoucích se rukou.

Gregor zavázal Milesovi kalhoty v pase a zahrnul mu dlouhé nohavice. „Potřebuješ jeho doklady, jinak nedostaneš jídlo ani si nebudeš moci zaregistrovat vydělané kredity,” zašeptal Gregor koutkem úst a opřel se o konec kavalce v pozici člověka, který se nudí.

Miles překontroloval obsah kapes a našel standardní počítačovou kartu. „V pořádku.” Postavil se vedle Gregora se zatnutými zuby. „Je mi na omdlení.”

Gregor ho chytil za loket. „Neomdlívej. Přilákalo by to pozornost.”

Prošli místností a vmísili se do vlnící se a stěžující si modře oděné řady. Ospale vypadající stráž u dveří je pustila ven poté, co si prověřila jejich doklady.

„... dvacet tři, dvacet čtyři, dvacet pět. Tak, to je všechno. Odved'te je.”

Jiná skupinka stráží - už ne v uniformách Konsorcia, nýbrž ve zlatém a černém, což byly barvy nějakého méně významného jacksonského spolku, je převzala. Když je odváděli z vazby, Miles sklonil hlavu, na nohou ho držela jenom Gregorova ruka. Prošli chodbou, pak další, pak jeli výtahem - Miles se v tu chvíli téměř pozvracel - a další chodba. Co když má ta zpropadená identifikační karta lokátor? náhle napadlo Milese. U další šachty ji zahodil - malá karta se zatřpytila v dálce a tiše zmizela, aniž by si ji kdokoli všiml. Kosmický přístav, poklop, chvíle beztlíže v přechodovém tunelu, a byli na palubě lodi. Seržante Overholte, kde jste teď? Byla to jen vnítrosystémová loď a nijak zvlášť veliká. Oddělili od sebe muže a ženy a poslali každou skupinu na opačný konec chodby s dveřmi, vedoucími do kajut se čtyřmi pryčnami. Věžňové se rozběhli a začali obsazovat kabiny, aniž by jim do toho strážci nějak zasahovali.

Miles chvíli počítal. „Pokud sebou hodíme, můžeme mít jednu celou kabinu pro sebe,” zašeptal rychle Gregorovi. Skočili do nejbližší z nich a oba rychle sáhli po ovladači dveří. Jeden z vězňů se je pokusil následovat, ale zarazilo ho zabručení: „Vypadni!” Neochotně vycouval. Pak už se dveře neotevřely.

Kajuta byla špinavá a chyběl v ní takový komfort jako třeba lůžkoviny v postelích, ale instalace byly v pořádku. Když se Miles napil vlažné vody, slyšel a cítil, jak se poklop zavírá a loď startuje. Teď byli v bezpečí. Ale na jak dlouho?

„Za jak dlouho myslíš, že se ten chlap, cos ho škrtil, probere?” zeptal se Miles Gregora, který seděl na kraji jedné palandy.

„Nejsem si jistý. Ještě nikdy jsem nikoho neškrtil.” Gregor vypadal, že mu není dobře. „Já... cítil jsem něco divného, pod rukama. Obávám se, že jsem mu zlomil vaz.”

„Ještě dýchal,” řekl Miles. Šel k protější spodní pryčně a dloubl do matrace prstem. Když se neobjevil žádný hmyz, opatrně se posadil. Prudké křeče pomalu ustávaly, zůstalo po nich jen chvění, ale stále se mu ještě podlamovala kolena. „Až se probudí - jakmile ho najdou, ať už se probudí nebo ne - nebude jim dlouho trvat, než si uvědomí, kam jsem šel. Měl jsem počkat, pak jít za tebou a vykoupit tě. Za předpokladu, že bych napřed mohl vykoupit sebe. To byl ale blbý nápad. Proč jsi mě nezastavil?”

Gregor zíral. „Myslel jsem, že víš, co děláš. Ty za sebou nemáš Illyana?”

„Pokud vím, tak ne.”

„Myslel jsem, že jsi teď v jeho oddělení. Že tě poslali, abys mě našel. Tohle... není žádný bizarní pokus mě zachránit?”

„Ne!” Miles zavrtěl hlavou a okamžitě toho pohybu litoval. „Asi bys měl začít od začátku.”

„Byl jsem týden na Komarru. Pod kopulemi. Rozhovory na vysoké úrovni ohledně dohod o červích dírách - stále ještě se pokoušíme přesvědčit Escobařany, aby umožnili průlet našim vojenským lodím. Někdo přišel s nápadem, že bychom mohli nechat jejich inspekční týmy zablokovat během průletu naše zbraně. Náš generální štáb si myslí, že to je příliš málo. Podepsal jsem pár dohod - cokoli, co přede mne strčí Rada ministrů -“

„Otec tě jistě nutí, abys je četl.“

„Ó, ano, ale stejně. Toho odpoledne tam byla vojenská přehlídka. A večer státní večeře, která ale skončila brzo, protože pár vyjednávačů muselo stihnout loď. Vrátil jsem se do svého apartmá ve starém domě nějakého oligarchy. Velké místo u kraje kupole, blízko kosmického přístavu. Mé pokoje byly dost vysoko. Vyšel jsem na balkón - moc to nepomohlo. Pořád jsem se pod tou kupolí cítil klaustrofobicky.“

Komařané zase nemají rádi otevřená prostranství,” podotkl Miles. „Znal jsem jednoho, který měl dýchací potíže - něco jako astma - kdykoli musel vyjít ven. Je to čistě psychosomatické.“

Gregor pokrčil rameny, pozoruje své boty. „No, ale, všiml jsem si, že nikde v dohledu nebyly stráže. Pro změnu. Nevím jak to, že tam najednou byla díra. Předtím tam byl chlap. Asi si mysleli, že spím. Bylo po půlnoci. Nemohl jsem usnout. Nakláněl jsem se z balkónu a přemýšlel, kdybych přepadl...” Gregor se zarazil.

„Bylo by to rychlé,” dodal Miles suše. Ten stav mysli dobře znal.

Gregor na něj vrhl pohled a ironicky se usmál. „Jo. Byl jsem trochu opilý.“

Byl jsi hodně opilý.

„Rychlé, to ano. Rozbitá lebka. Bolelo by to hodně, ale ne dlouho. A možná, že ani ne hodně. Možná bych cítil jen proud horka.“

Miles se otřásl, ale tvářil se že je to chvění po zásahu elektrickým obuškem.

„Přešel jsem zábradlí a chytil jsem se nějakých rostlin. Pak jsem si uvědomil, že bych po nich mohl lézt nahoru i dolů. Prostě jsem se cítil tak volný, jako kdybych zemřel. Vykročil jsem. Nikdo mě nezastavil. Celou tu dobu jsem čekal, že mě někdo zastaví.“

Skončil jsem v nákladní části kosmického přístavu. V baru. Řekl jsem nějakému chlápku, že jsem vesmírný navigátor. Už jsem to dělal, když jsem sloužil na lodi. Že jsem ztratil doklady a bojím se, že mě sebere barrayarská bezpečnost. Uvěřil mi, nebo aspoň něčemu. No, hlavně mi dal flek. Pravděpodobně jsme odletěli dřív, než mě můj strážce ráno přišel vzbudit.“

Miles si kousal klouby na ruce. „Takže z pohledu Císařské bezpečnosti ses vypařil z místnosti obklopené strážemi. Beze stopy, beze zprávy - a na Komarru.“

„Lod' letěla přímo na Pol - zůstal jsem na palubě - a pak přímo na Konsorcium. Zpočátku jsem s ostatními na lodi příliš dobře nevycházel. Myslel jsem, že je to lepší, ale asi nebylo. No, a taky jsem si myslel, že Illyan je mi v patách.“

„Komarr.” Miles si třel spánky. „Uvědomuješ si, co se tam asi dělo? Illyan bude přesvědčen, že jde o nějaký politický únos. Myslím, že teď všichni jeho agenti a k tomu polovina armády rozebírají ty kupole šroubek po šroubku. Nepodívají se mimo Komarr, dokud...” Miles počítal dny na prstech. „Illyan určitě vyhlásil poplach pro všechny vzdálené agenty... už před týdnem. Ha. Vsadím se, že to bylo v té zprávě, kvůli které Ungari tak narychlo odletěl, Illyan ji poslal Ungarimu, ne mně.” Ne mně. Se mnou nikdo nepočítá. „Ale musely toho být plné zprávy -“

„Byly, určitým způsobem,” řekl Gregor. „Bylo tam oznámení, že jsem onemocněl a jel se léčit do ústraní ve Vorkosigan Surleau. Tají se to.“

Miles si to dokázal představit. „Gregore, jak jsi to mohl udělat! Všichni z toho doma zešílí!”

„Je mi to líto,” řekl Gregor křečovitě. „Věděl jsem, že je to chyba... téměř okamžitě. Ještě než mě začala bolet hlava po opici.“

„Proč jsi nevystoupil na Polu a nešel na barrayarské vyslanectví?”

„Myslel jsem, že stále ještě mohu... do háje,” odmlčel se, „proč by mě ti lidé měli vlastnit?”

„Dětinskost, kaskadérina,” procedil Miles mezi zuby.

Gregor se na něj vztekle podíval, ale neřekl nic.

Miles začínal chápat svoji pozici. Jsem jediný člověk v celém vesmíru, který ví, kde se právě teď nachází císař Barrayaru. Pokud by se Gregorovi něco stalo, mohl bych být jeho následníkem. Ve skutečnosti, jestli se něco Gregorovi stane, spousta lidí si bude myslet, že já...

Kdyby v Hegen Hubu poznali, kdo je Gregor doopravdy, to by se děly věci. Jacksoniáni by ho chtěli kvůli výkupnému. Aslund'ané, Polané a Vervainci by mohli chtít hrát nějakou mocenskou hru. Cetagand'ané ze všech nejvíc - kdyby mohli Gregora získat tajně, kdo ví, jaký psychologický nátlak by zkoušeli, a pokud veřejně - jaké hrozby? A Miles a Gregor byli oba v pasti na jedné lodi, kterou neovládali - Milese mohli navíc zase chytit ti hrdlořezi z Konsorcia nebo i někdo horší.

Miles byl teď důstojníkem Císařské bezpečnosti, i když jen krátce a s ostudou. Ale všichni příslušníci Císařské bezpečnosti přísahali, že budou střežit císařovu bezpečnost. Císař, symbol jednoty Barrayaru. Gregor, který byl do této role dosazen nedobrovolně. Mohl si nárokovat Milesovu věrnost? Je můj. Vězeň na útěku, kterého vězní bůhvíjací nepřátelé, se sebevražednými myšlenkami pramenícími z depresí, a celý můj. Miles potlačil šílený chichot.

KAPITOLA 10

Po krátkém zamyšlení, možném až teď, když doznívala bolest po zásahu elektrickým obuškem, si Miles uvědomil, že se musí ukrýt. Gregor jako každý smluvní otrok dostane jídlo, oblečení a bude v teple a v bezpečí celou cestu na Stanici Aslund - pokud ho Miles neohrozí. Možná. Miles si do svého seznamu životních lekcí přidal další pravidlo. Říkejme mu třeba Pravidlo 27B: Nikdy nedělej klíčová rozhodnutí, pokud máš křeče.

Miles začal průzkumem kajuty. Loď původně zřejmě nebyla určena pro transport vězňů - kabina byla vytvořena pro levnou linkovou dopravu, ne jako zabezpečená cela. Prázdné skříně za palandami byly příliš velké a dobře viditelné. Podlahový panel se dal zvednout, aby člověk dosáhl na ovladače průlezu do mezipatra, na klimatizaci a elektroinstalaci a na gravitační nosník - dlouhý, úzký, plochý. Hrubé hlasy v chodbě Milesovo rozhodnutí urychlily. Vmáčkl se do té trošky místa, které tam bylo, obličejem nahoru, ruce přimáčkuté u těla, a vydechl.

„Hra na schovávanou ti šla vždycky dobře,” řekl Gregor s obdivem a zasunul za ním panel.

„Tehdy jsem byl menší,” zamumlal Miles se zmačkanou tváří. Trubky a skříňky s elektrickými obvody se mu zaryly do zad i do zadku. Gregor upevnil držáky a na pár minut vše potemnělo a ztichlo. Rakev. Zmačkaná květina. Nový biologický druh - praporčík v konzervě.

Dveře se se zasyčením otevřely a nad Milesem byly slyšet kroky, které ho zamáčkly ještě hlouběji. Všimnou si ozvěny pod nohama?

„Vstaň, technickej.” Pokyn hlídače určený Gregorovi. Údery a rány, jak nadzvedávali matrace a otevírali skříně. Jo, ty skříně by mu nepomohly.

„Kde je, pověz, technickej?” Podle zvuků Miles odhadl, že Gregor teď stojí u zdi, pravděpodobně s rukou zkroucenou za zády.

„Kde je kdo?” řekl rozmrzelým tónem Gregor. Tak, a je obličejem ke zdi.

„Ten tvůj malej mutantí kamarád.”

„Tedy podivný malý mužíček, který šel za mnou? To není žádný můj kamarád. Odešel.” - Víc hluku - „Auvajs!” Císařovu ruku zvedli ještě tak o pět centimetrů, odhadoval Miles.

„Kam šel?”

„Nevím! Nevypadal moc dobře. Někdo mu dal zabrat elektrickým obuškem. Ne moc dávno. Nechtěl jsem se do toho zaplést. Zmizel jen pár minut potom, co jsme opustili dok.”

Šikovní Gregor; možná má deprese, ale hloupý není. Miles stiskl rty. Hlavu měl vytočenou, jednu tvář přitisknutou k podlaze zespoda, druhou k něčemu, co připomínalo struhadlo na sýr.

Další rány. „No tak! Odešel! Nebijte mě!”

Nesrozumitelné vrčení stráží, praskot elektrického obušku, ostrý nádech, rána jako když se svalí tělo na dolní pryčnu.

Hlas druhého hlídače, plný nejistoty. „Musel se vrátit ještě na Konsorciu, předtím než jsme odletěli.”

„Pak je to jejich problém. Ale pro jistotu bychom měli prohledat celou loď. Ti z vazby vypadali, že nás pěkně sjedou.”

„Nebo spíš někdo sjede je?”

„Ha. Já se nevsázím.”

Nohy v botách - Miles odhadoval, že čtyři - se vydaly směrem ke dveřím kajuty. Dveře se se zasyčením zavřely. Ticho.

Na zádech budu mít opravdu pozoruhodnou sbírku modřin, napadlo Milese. S každým nádechem dostal do plic jenom polovinu vzduchu, který potřeboval. Chtělo se mu čurat. Pohni, Gregore...

Musí Gregora dostat z té otročiny hned, jak to bude možné, po jejich příletu na Stanici Aslund. Tihle smluvní dělníci vždycky dostanou tu nejhorší a nejnebezpečnější práci, jsou dlouhodobě vystaveni radioaktivitě v pochybných ochranných oblecích, a nebezpečným situacím. Je pravda, že je to ale zároveň krytí, které jen tak někdo neprokoukne. Jakmile se osvobodí, musí najít Ungariho, muže s kreditními kartami a všemi kontakty, a pak - pak už bude Gregor Ungariho problém, ne? Všechno je

tak jednoduché, tak prosté, tak přesné. Není třeba vůbec panikařit.

A co když Gregora někam odvedli? Smí se pokusit osvobodit sám a riskovat -

Šoupavé kroky a rozšiřující se pás světla, jak se víko zvedalo. „Jsou pryč,” zašeptal Gregor. Miles se vyhrabal ven, centimetr po centimetru - všechny bolely stejně - vyšplhal se na podlahu a lehl si na ni. Brzy se pokusí postavit na nohy.

Gregor měl jednu dlaň přitisknutou na rudé značce na tváři. Hrdinsky ji připažil. „Klepli mě elektrickým obuškem. To... nebylo to tak zlé, jak jsem si představoval.” Vypadal, že je na sebe pyšný.

„Použili nízké napětí,” zabručel na něj Miles. Z Gregorova obličej se úplně ztratil výraz. Podal Milesovi ruku. Miles se chytil, zvedl se na nohy a ztěžka se posadil na jednu z pryčů. Pověděl Gregorovi o svém plánu najít Ungariho.

Gregor v mdlém souhlasu pokrčil rameny. „Dobrá. Bude to rychlejší než můj plán.”

„Tvůj plán?”

„Chystal jsem se kontaktovat barrayarského konzula na Aslundu.”

„Ach. Dobrá.” Miles ustoupil. „Možná, ...že moji záchranu ani nepotřebuješ.”

„Zvládl bych to. Dostal jsem se až sem. Ale... mám ještě jeden plán.”

„No?”

„Nekontaktovat barrayarského konzula. ...Možná, že je vlastně dobře, žes mě potkal.” Gregor ležel na zádech na své pryči a nepřítomně se díval vzhůru. „Jedno je jisté. Možnost, jako je tahle, už nikdy nepřijde.”

„Utéct? A kolik lidí by muselo umřít, tam doma, aby vykoupili tvoji svobodu?”

Gregor našpulil rty. „Kdybychom vzali Vordarianský puč jako měřítko pro palácové převraty - řekněme sedm nebo osm tisíc.”

„Nepočítáš Komarr.”

„Ach. Ano. Pokud přidáme Komarr, tak by to bylo ještě víc,” uznal Gregor. Ironicky se zakabonil. „Neboj. Nemyslím to vážně. Jen... jsem chtěl vědět... Zvládl bych to sám, nemyslíš?”

„Určitě! Ale o to přece nejde.”

„Ale mně ano.”

„Gregore,” ťukal si Miles prsty o koleno. „Můžeš si za to sám. Ty máš opravdovou moc. Otec bojoval po celou dobu regentství, aby ti ji uchoval. Buď víc přizpůsobivý!”

„A, praporčíku, pokud vám já, váš nejvyšší velitel, dám rozkaz, abyste opustil tuto loď na Stanici Aslund a zapomněl na to, že jste mě viděl, udělal byste to?”

Miles polkl. „Major Cecil říkal, že mám problém s podřizováním se.”

Gregor se téměř zašklebil. „Starý dobrý Cecil. Pamatuji si na něho.” Přestal se ušklíbat a zvedl se na lokti, „Ale pokud nejsem schopný ovládnout jednoho poměrně malého praporčíka, jak potom zvládnou armádu nebo vládu? O moc přece vůbec nejde. Absolvoval jsem všechny přednášky tvého otce o moci, jejích iluzích a uplatnění. Budu ji mít, ať chci nebo ne. Ale budu dost silný, abych ji zvládl? Vzpomeň si na to, jak špatně jsem se předvedl před čtyřmi lety během Vordrozdo a Hessmanova spiknutí.”

„Udělal bys tu chybu znovu? Věřit lichotníkovi?”

„Ne, to ne.”

„No, tak.”

„Ale já to musím zvládnout lépe, jinak bych byl pro Barrayar špatným císařem.”

Jak asi neúmýslné bylo to, že lezl po tom balkónu? Miles stiskl zuby. „Neodpověděl jsem na tvou otázku - o rozkazech - jako praporčík. Odpověděl jsem na ni jako lord Vorkosigan. A jako přítel.”

„Ach.”

„Podívej. Nepotřebuješ, abych tě zachraňoval. V téhle situaci ne. Ale já se aspoň cítím lépe.”

„Je příjemné, když se člověk může cítit užitečný,” souhlasil Gregor. Oba se usmáli. Z Gregorova úsměvu se vytratila hořkost. „A... je příjemné mít společnost.”

Miles přikývl. „To ano.”

Miles během následujících dvou dnů strávil hodně času ve svém úkrytu, ale jejich kabinu prohledávali už jenom jednou. Dvakrát přišli Gregora navštívit jiní vězni a jednou, na Milesovu radu, jim Gregor návštěvu oplatil. Gregor byl opravdu dobrý, říkal si Miles. Automaticky se s Milesem dělil o přídělý potravin, a nikdy si nevzal větší porci.

Sotva loď přistála na Stanici Aslund, vyhnali Gregora spolu s ostatními vězni ven. Miles nervózně čekal, až se vše na lodi zklidní a posádka přestane dávat pozor, ale zase ne tak dlouho, aby riskoval, že loď odletí a on zůstane na palubě.

Chodba, do které Miles opatrně vystrčil hlavu, byla tmavá a liduprázdná. Poklop vedoucí do přístavu na této straně nikdo nehlídal. Miles měl přes své normální oblečení ještě stále modrou halenu a kalhoty - počítal s tím, že jako technik nebude podezřelý a že by se mohl ztratit v davu. Pevně vykročil, a když uviděl muže ve zlatočerné uniformě na druhé straně chodby u poklopu, téměř zpanikařil. Paralyzér měl v pouzdře a v ruce držel plastový sáček, ze kterého se kouřilo. Pošilhávaje červenýma očima si Milese bez zájmu prohlédl. Miles se na něj usmál, aniž by se zastavil. Hlídač se v odpověď kysele zašklebil. Zjevně měl za úkol zabránit podivným individuům vejít dovnitř, nikoli vyjít ven z lodi.

Na jednom konci překladiště tiše pracovalo asi půl tuctu lidí od údržby. Miles se zhluboka nadechl a ležérně kolem nich prošel, aniž by se rozhlížel, jako by přesně věděl, kam jde. Nikdo ho nezastavil.

Když se ujistil, že to funguje, začal se po stanici potulovat s výrazem, že přesně ví, kam má namířeno. Široká rampa vedla do velké haly, plné nových konstrukcí a nejrůzněji oděných pracovních čet - tady se doplňuje palivo a opravují bitevníky, odhadl podle zpola složeného vybavení. Přesně tohle by zajímalo Ungariho. Miles nepředpokládal, že by měl takové štěstí, že by... ne. Po Ungarim, převlečeném za dělníka, tu nebylo ani stopy. Byla zde řada mužů a žen v aslundských vojenských uniformách, ale ti vypadali jako přepracovaní a zaujatí inženýři, a ne jako podezřívaví strážci. Miles přesto rychle přešel dál, do další chodby.

Našel portál, jehož průhledné plexisklo nabízelo kolemjdoucím širokoúhlý pohled. Položil jednu nohu k dolnímu okraji a vyklonil se - jakoby nic - a polkl několik nadávek. Několik kilometrů odtud se leskla obchodní přestupní stanice. A nějaká loď zřejmě zrovna přistávala, aspoň tomu naznačoval lesklý pohybující se bod. Vojenská stanice byla zjevně navržena jako oddělené zařízení, nebo dosud nepřipojené. Tak proto si mohli vězni chodit, kam chtěli. No co, prohledá tohle místo a najde napřed Ungariho, potom ostatní. Otočil se a chtěl -

„Hej ty! Malej technickej!”

Miles se zarazil, uvědomil si, že musí ovládnout nutkání rozběhnout se a utéct - tahle taktika se mu minule nevyplatila - a otočil se se zdvořile tázavým pohledem. Muž, který ho zastavil, byl vysoký, neozbrojený a měl na sobě žlutohnědé montérky dozorcího. Vypadal zničeně. „Ano, pane?” řekl Miles.

„Ty jsi přesně to, co hledám.” Jeho ruka ztěžka dopadla na Milesovo rameno.

„Pojď se mnou.”

Miles ho chtě nechtě následoval a snažil se zachovat klid, případně dát najevo, že je trochu mrzutý.

„Na co se specializuješ?” zeptal se muž.

„Trubky,” zanotoval Miles.

„Perfektní.”

Zděšený Miles následoval muže do místa, kde se křížily dvě nedokončené chodby.

Klenutá chodba vypadala syrově, chyběly jí lišty, které už ležely připravené na zemi.

Dozorce ukázal směrem k úzké skulině mezi stěnami. „Vidíš tu trubku?”

Kanalizace, podle šedého barevného označení, se vzduchovou a gravitační pumpou. Trubka mizela v dálce. „No?”

„Někde to tam za zdí téhle chodby teče. Protáhni se tam a najdi to, ať nemusíme sundávat všechny tyhle panely. Zrovna jsme je postavili.”

„Máte světlo?“

Muž zalovil v jedné z mnoha kapes kombinézy a vytáhl baterku.

„Tak,“ vzdychl Miles. „Už je to zapojený?“

„Už by mělo být. Ale ta zpropadená věc neprošla závěrečným tlakovým testem.“

Takže ven půjde jen vzduch. Miles se rozzářil. Možná, že se na něj Štěstěna zase usměje.

Vklouzl dovnitř, krok za krokem prohmatával hladký oblý povrch a naslouchal. Asi po sedmi metrech nahmatal proud studeného vzduchu unikajícího ze sotva postřehnutelné trhliny. Zavrtěl hlavou, pokusil se v úzkém prostoru otočit a prostrčil nohu panelem.

Překvapeně vystrčil hlavu ven a rozhlédl se chodbou na obě strany. Pak vytrhl kus panelu a pozorně si ho prohlížel. Dva muži, kteří lesklými nástroji zrovna instalovali osvětlení, se k němu otočili a zírali na něj. „Co to tu k sakru děláš?“ řekl rozezleně ten v žlutohnědých montérkách.

„Kontrola kvality,“ řekl Miles pohotově, „a zdá se, chlapče, že máš problém.“ Miles přemýšlel, jestli nemá díru ještě zvětšit, ale nakonec se otočil a pomalu se vracel zpět. Vynořil se u znepokojeně vyhlížejícího a netrpělivě přešlapujícího dozorce.

„V sekci šest je díra,“ ohlásil Miles. Podal muži kus panelu. „Jestli ty panely v chodbách mají být z dřevovláknitých desek namísto vinuté křemenky - tady na vojenské základně, která má přežít útok nepřítele - tak si teda někdo najal hodně mizerného architekta. Jestli ne, pak vám doporučuju sebrat pár hrdlořezů s elektrickými obuškami a navštívit svého dodavatele.“

Dozorce zaklel. S pevně sevřenými rty zabral za okraj nejbližšího panelu. Praskl a pak se odloupl úlomek velikosti pěsti. „Sakra. Kolik se toho už nainstalovalo?“

„Spousta,“ řekl Miles bodře. Otočil se, aby zmizel, než si pro něj dozorce, který teď zrovna přemýšlel o kouscích panelu a něco si pro sebe mumlal, najde další práci. Zarudlý a zpocený Miles se zastavil až za druhým rohem.

Minul dva ozbrojené muže v šedobílých uniformách. Jeden z nich se otočil a zíral na Milese. Miles šel dál, zuby si drtil spodní ret, ale neotočil se.

Dendarijci! Nebo, Oserovci! Tady, na téhle stanici - kolik, kde? Tihle dva byli první, které potkal. Neměli by být někde venku a hlídat? Přál si, aby byl zase vevnitř ve zdi, jako krysa v kanálu.

Ale i kdyby pro něj všichni žoldáci měli znamenat nebezpečí, byla tu jedna osoba - opravdu dendarijská, ne oserovská - která by mu mohla pomoci. Pokud by ji ovšem mohl kontaktovat. Pokud by si ji troufl kontaktovat. Elena... mohl by vyhledat Elenu.... Jeho představy se mu vymkly.

Miles opustil Elenu před čtyřmi lety, jako manželku Baze Jeseka a Tungovu vojenskou učednici, v maximálním bezpečí, které jí mohl tehdy zajistit. Ale od Oserova velitelského převratu nedostal od Baze žádné zprávy - mohl by je Oser pronásledovat? Teď byl Baz degradován, Tung zjevně zostuzen - jakou mohla mít pozici v žoldácké flotile Elena?

Jakou pozici v jeho srdci? Zastavil se pln vážných pochybností. Kdysi ji vášnivě miloval. Kdysi ho znala lépe, než kterákoli jiná lidská bytost. Ale její návraty do jeho mysli se postupně vytrácely stejně jako se vytrácel jeho smutek po smrti jejího otce, seržanta Bothariho. Až na výjimky, jako když zabolí stará zlomenina. Chtěl i nechtěl ji zase vidět. Mluvit s ní. Dotýkat se jí...

Určitě by poznala Gregora - všichni si spolu hrávali. Druhá obranná linie pro císaře. Znovu se s ní potkat by mohlo být nepříjemné - bolelo by ho to. Ale zase by to bylo lepší než tohle neefektivní a nebezpečné potulování se tady. Teď, když to tu prozkoumal, by měl začít využívat všechno, co objevil. Kolik důvěry má ještě admirál Naismith? Zajímavá otázka.

Potřeboval najít místo, ze kterého by dobře mohl pozorovat okolí, aniž by byl sám vidět. Byla spousta způsobů, jak být nenápadný, i když by zůstal na dohled - třeba díky modré blůze.

Ale jeho neobvyklá výška - no, spíš krátkost - mu bránila, aby se mohl spoléhat jen na oděv. Potřeboval - ha! - nástroje, jako třeba ten kufřík, který nějaký muž ve žlutohnědé kombinéze zrovna položil dole v chodbě, když si šel odskočit. V okamžiku měl Miles kufřík v ruce a byl za rohem. O kousek dál našel chodbu vedoucí do jídelny. Hm. Každý musí jíst - to znamená, že každý jednou musí

projít touhle chodbou. Pachy jídla jako by probudily jeho žaludek, který kručením protestoval proti polovičním přidělům potravy v posledních třech dnech. Miles ho ignoroval. Vytáhl ze zdi jeden z panelů, nasadil si ochranné brýle, které našel v kufříku, takže částečně schoval obličej, vyšplhal se do díry ve zdi, aby zamaskoval svůj výškový handicap a začal předstírat, že za pomoci diagnostického scanneru kontroluje rozvodnou skříň a nějaké trubky. Měl vynikající výhled do chodby.

Z privátých vůní cítil, že se dnes podává velmi dobré hovězí se zeleninou. Snažil se, aby mu netekly sliny do miniaturní laserové pájky, se kterou manipuloval, zatímco si prohlížel kolemjdoucí. Jen málo z nich bylo v civilu, Rothovo oblečení by tu určitě budilo větší pozornost než modrá halena. Spousta různobarevných kombinéz, modré haleny, zelené haleny, aslundské modré uniformy, většinou nižších hodností. Jedí snad Dendarijští - Oserovští - žoldáci jinde? Už už uvažoval, že opustí své místo - téměř k smrti už opravil všechny rozvody v okolí - když prošla dvojice v šedobílém. Protože je však neznal, nehlásil se k nim a nechal je projít.

Promyslel všechna rizika. Z těch pár tisícovek žoldáků, kteří jsou teď u aslundské červí díry, jich mohl znát pár set od vidění a ještě méně jménem. U této zcela dokončené vojenské základny teď byly jenom některé z lodí žoldácké flotily. A jak velké části z této části mohl zcela důvěřovat? Pěti lidem? Nechal projít další šedobílou čtveřici, ačkoli si byl jist, že ta blondýnka určitě pracovala jako technik na Triumfu. Začínal být opravdu vyhládlý.

Ale snědý obličej, který zahlédl v další skupince šedobílých, ho přiměl zapomenout na žaludek. Byl to seržant Chodak. Že by se na něj konečně usmálo štěstí? Kdyby šlo jen o něj, riskl by to, ale když jde o Gregora...? Ale už nebylo o čem dumat, protože Chodak si všiml Milese. Seržantovy oči se mírně rozšířily údivem a trochu pobledl.

„Ó, seržante,” zapěl Miles a poklepal na jednu ze skříněk, „nepodíval byste se na tohle?”

„Hned vás doženu,” zamával Chodak na svého společníka, muže v uniformě aslundského vojína.

Jakmile byli hlavami u sebe a zády do chodby, zašeptal Chodak: „Zbláznil jste se? Co tu děláte?” Bylo to rozčilením, že zapomněl na své obvyklé „pane?”

„To by bylo dlouhé vysvětlování. Teď potřebuji vaši pomoc.”

„Ale jak jste se sem dostal? Admirál Oser má v celé přepravní stanici hlídky. Jdou po vás. Neproklouzne ani myš.”

Miles se přesvědčivě zasmál. „Mám své metody.” Jeho dalším plánem bylo připravit si cestu právě do přepravní stanice... Opravdu, Bůh musí ochraňovat bláznů a šílence. „Teď ale potřebuji navázat spojení s velitelkou Elenou Bothari-Jesekovou. Nutně. Nebo, pokud by to nebylo možné, s komodorem Jesekem. Je tu?”

„Měla by tu být. Triumf tu kotví. Komodor Jesek je ale mimo se skupinou opravářů, pokud já vím.”

„No, když ne Elena, pak Tung. Nebo Arde Mayhew. Nebo poručík Elli Quinnová. Ale dal bych přednost Eleně. Řekněte jí, ale nikomu jinému, že je tu se mnou náš starý kamarád Greg. Řekněte jí, ať mě za hodinu čeká v ubikacích pro smluvní dělníky, v kabině Grega Bleakmana. Šlo by to?”

„Ano, pane,” Chodak s ustaraným výrazem ve tváři odspěchal. Miles spravil zničenou zeď, vrátil panel na jeho původní místo, sebral kufřík s náradím a lhostejně odkráčel. Snažil se nevypadat jako by měl na hlavě blikající červené světýlko. Nechal si brýle, obličej sklonil k zemi a vybíral si nejméně obsazené chodby, které našel. V žaludku mu kručelo. Elena tě nakrmí, řekl si pevně. Potom. Stále větší výskyt modrých a zelených halen mu napovídal, že se blíží do ubikací smluvních dělníků. Byl tam adresář. Zaváhal, pak vyťukal „Bleakman, G. Modul B, Kabina 8.” Našel modul, zkontroloval čas - Gregor by měl mít touhle dobou po šichtě - a zaklepal. Dveře se se zasyčením otevřely a Miles vklouzl dovnitř. Gregor seděl na své pryčně. Byla to kabina pro jednoho, umožňující soukromí, ač tu bylo sotva místo na otočku. Soukromí tu bylo větším psychologickým luxusem než prostor. I otroci-technici musí žít v přijatelných podmínkách, jinak by mohli sabotovat práci. Bylo by riskantní dohnat je až na pokraj jejich sil.

„Jsme zachráněni,” oznámil Miles. „Právě jsem kontaktoval Elenu.” Posadil se ztěžka na kraj

pryčny, náhle zesláblý tím, jak z něj v téhle bezpečné krabičce spadlo všechno napětí.

„Elena je tady?“ projel si Gregor rukou vlasy. „Myslel jsem, že sháníš kapitána Ungariho.“

„Elena je první krok k Ungarimu. Nebo, pokud by to nevyšlo s Ungarim, k tomu, aby nás odtud dostala. Kdyby tehdy Ungari tak blbě netrval na tom, aby levice nevěděla, co dělá pravice, všechno by bylo jednodušší.“ Prohlédl si znepokojeně Gregora. „Jsi v pořádku?“

„Pár hodin strávených tím, že připevňuju držáky na světla, mi zdraví určitě nezničí,” řekl Gregor suše.

„To tě nechali dělat? Nic, co jsem si představoval, jako...”

Gregor stejně vypadal, že je v pořádku. Opravdu, císař se zdál být veselý i při svém údělu otroka, tak veselý, jak jen to při jeho mrzutých standardech radosti bylo možné. Možná bychom ho měli poslat každý rok na dva týdny do solných dolů, aby měl radost a vydržel nám u své běžné práce. Miles si trochu oddechl.

„Je obtížné představit si Elenu Bothariovou jako žoldáka,” dodal zamyšleně Gregor.

„Nepodceňuj ji.” Miles skryl náhlé pochybnosti. Věděl sám dobře, jak moc se za čtyři roky změnil. A co Elena? Její život mohl být jen stěží méně hektický. Časy se mění. Lidé s nimi...Ne, musí o sobě pochybovat, stejně jako o Eleně.

Půlhodina čekání, než se ručičky na hodinkách doplazily ke smluvené hodině, byla hodně nepříjemná. Miles se zbavil napětí a pocítil únavu, ale nestihl si pořádně oddychnout. Uvědomoval si, že se přestává soustředit ve chvíli, kdy potřeboval být ostražitý. Znovu zkontroloval čas. Hodina je příliš neurčitý pojem. Měl to určit přesněji. Ale kdo ví, jaké problémy musí Elena překonat?

Miles několikrát zamrkal, matně si uvědomoval, že vsedě usíná. Dveře se se zasyčením otevřely, aniž by Gregor uvolnil zámek. „Tady je, chlapi!”

Půl čtyř žoldáků v šedobílém naplnilo vstupní otvor a chodbu za ním. Ani nemuseli mít v rukou paralyzéry a elektrické obušky, aby Miles poznal, že tahle banda nepatří k Eleně. Nápor adrenalinu sotva odstranil mlhu únavy. Tak, a co budu předstírat, že jsem teď? Pohyblivý terč? Opřel se o zeď a ani se nepokoušel klást odpor. Gregor vyskočil na nohy a statečně se pokusil v omezeném prostoru bránit a přesným karatistickým kopem poslal paralyzér jednoho z mužů na zem. Dva žoldáci ho hned chytili a praštili s ním o zeď. Miles uhnul. Pak zvedli z palandy i Milese a spoutali ho sítí. Silové pole sítě páliло. Používají tolik energie, že by to znehybnilo i divokého koně. Co si myslíte, že jsem, hoši?

Vzrušený velitel čtyř zakřičel do komunikátoru: „Mám ho, pane.”

Miles ironicky zvedl obočí. Velitel čtyř zrudl, narovnal se a málem mu zasalutoval. Miles se pousmál. Velitel čtyř stiskl rty. Ha. Skoro jsem tě dostal, co?

„Odved'te je,” rozkázal velitel čtyř.

Dva muži Milese vynesli ze dveří. Svázané nohy se mu klátily pár centimetrů nad podlahou. Sténajícího Gregora odtáhli. Když procházeli křižovatkou chodeb, Miles koutkem oka zahlédl Chodakův napjatý obličej, mizející ve stínu.

Miles proklel svůj odhad. Tak ty sis myslel, že umíš číst v lidech. Jeden ze tvých zjevných talentů. Rozhodně. Jasně. Měl jsi to umět, měl, měl, měl, prolétlo mu hlavou jako krákání nějakého supa nachytaného na mršíně.

Když je táhli přes velký dok a pak malým průlezem na loď, Miles si najednou uvědomil, kde je. Triumf, malý bitevník, který občas sloužil jako vlajková loď flotily. Tung kdysi, ještě před Tau Verde, býval kapitánem-vlastníkem Triumfu. Oser míval jako vlajkovou loď raději svoji Peregrine - mělo to být nějaké politické gesto? Chodby lodi byly tak podivně, bolestivě, mocně známé. Pachy mužů, kovu a strojů.

Myslel jsem, že už jsem zapomněl.

Odváděli je rychle a v tajnosti, před nimi šla dvojice mužů a vyklízela chodby, aby mohli projít

beze svědků. Tohle bude tedy velmi intimní rozhovor. Fajn, Milesovi to vyhovovalo. Raději by se sice Oserovi vyhnul, ale když už se mají znovu potkat, bude muset najít způsob, jak toho využít.

Miles Naismith, vesmírný žoldák a tajemný zaměstnavatel, který přišel na Hegen Hub kvůli...čemu? A jeho smutný, věrný kumpán Greg - samozřejmě, bude muset vymyslet také výmluvu pro Gregora.

Prošli chodbou kolem taktického střediska, bojového mozku Triumfu a zastavili se u menšího ze dvou informačních center. Obrazovka holovize uprostřed konferenčního stolku byla tmavá a tichá. Admirál Oser, stejně tmavý a stejně tichý, seděl v čele stolku, po boku měl bledého blondáka, kterého Miles z předchozích dob neznal. Milese a Gregora usadili do dvou židlí tak, aby jim bylo vidět na ruce a na nohy. Všechny kromě jednoho člena hlídky poslal Oser ven na chodbu. Podle Milese se Oser za ty čtyři roky moc nezměnil. Pořád hubený, obličej jako orel, jen vlasy mu trochu prošedivěly. Miles si původně myslel, že je vyšší, ale ve skutečnosti byl menší než Metzov. Připomínal mu generála. Možná to bylo věkem, možná stavbou těla. Možná tím krutým zlostným pohledem, vražedně ostrými ostny rudého světla v očích...

„Milesi,” zašeptal Gregor, „cos provedl, že je ten chlápek tak našťavaný?”

„Nic!” ohradil se sotva slyšitelně Miles. „V každém případě nic proti němu.”

Gregor nevypadal, že by ho to moc přesvědčilo.

Oser položil ruce na stůl, předklonil se a provrtal Milese pohledem šelmy. Kdyby měl ocas, napadlo Milese, určitě by s ním vztekle švihal. „Co tady děláte?” zeptal se Oser namísto uvítací řeči.

Nechal jste mě sem přivést, ne? Ale teď nebyl čas na legrácky a Miles si uvědomoval, že dnes nevypadá zrovna nejlépe. Ale admirál Naismith by se takovými drobnostmi nezabýval, na to byl vždy příliš koncentrovaný. Naismithovi by nevadilo, že má na sobě modrou blůzu technika. Odpověděl stejným arogantním tónem.

„Byl jsem najat, abych zhodnotil situaci v oblasti Hegen Hub pro jednu neválčící stranu, která tudy dopravuje náklad.” Tady je pravda, tak přímo, že ji nikdo neuvěří. „Protože nemají chuť posílat záchranné expedice, chtěli dostatečná varování, aby mohli stáhnout své lidi z Hubu dřív, než se něco semele. Kromě toho jako bokovku prodávám zbraně. Krytí se vyplatí.”

Oser přivřel oči. „Ne Barrayar...”

„Barrayar má své vlastní lidi.”

„Cetaganda taky... Aslund se Cetagandy bojí.”

„Není divu.”

„Barrayar je ve stejné vzdálenosti.”

„Podle mého profesionálního názoru,” Miles věnoval Oserovi malou úklonu, zatímco se vsedě pokoušel zbavit sítky, která mu svazovala nohy (Oser téměř kývnutí oplatil) - „není Barrayar pro Aslund nijak nebezpečný. Aby mohli kontrolovat Hegen Hub, museli by ovládnout Pol. Ale protože probíhá terraformace jejich druhého kontinentu a otvírá se planeta Sergyar, má teď Barrayar kolem sebe dostatek hranic. A navíc je tu problém udržet tvrdošíjný Komarr. Válečné tažení na Pol by teď znamenalo vážné přečerpání barrayarských zdrojů. Levněji vyjde přátelství, nebo alespoň neutralita.”

„Aslund se bojí Polu.”

„Myslím, že by nezaútočili jako první. Udržení míru s Polem je jednoduché a levné, stačí nic nedělat.”

„A Vervain?”

„Vervain jsem ještě nezkoumal. Mám ho v seznamu jako další zastávku.”

„Opravdu?” Oser se s překříženými rukama předklonil v křesle. Vypadal napjatě. „Jako špiona bych vás mohl nechat popravit.”

„Ale já nejsem nepřátelský špion,” odpověděl Miles, předstíraje klid. „Přátelsky neutrální nebo - kdo ví - potenciální spojenec.”

„A co vás zajímá na mé flotile?”

„Můj zájem o Denda - o žoldáky je čistě akademický, to mi věřte. Prostě jste součástí scény. Můžete mi říct, jaký je váš kontrakt s Aslundem?“ Když Miles začal mluvit o tom, co ho zajímalo, zvedl hlavu.

Oser mu už už chtěl odpovědět, ale pak zlostně sevřel rty. Kdyby byl Miles tikající bomba, nepřítáhl by jeho pozornost lépe.

„Ale, no tak,“ ušklíbl se Miles do prodlužujícího se ticha. „Co bych asi mohl udělat, sám s jedním mužem?“

„Vzpomínám si, jak to bylo poprvé. Vstoupil jste do soustavy Tau Verde se čtyřčlennou posádkou a za čtyři měsíce jste si už diktoval podmínky. Tak co plánujete teď?“

„Přeceňujete můj vliv. Jen jsem pomohl několika lidem jít směrem, kterým chtěli jít. Něco jako katalyzátor, dalo by se říct.“

„Podle mne ne. Strávil jsem tři roky, než jsem se dostal tam, kde jsem byl původně. Ke své vlastní flotile.“

„Je těžké zavděčit se všem.“ Miles sledoval Gregorův zhrožený výraz Gregor přece admirála Naismithe nikdy nepotkal. „Ani vám nebylo nijak vážně ublíženo.“

Oser sevřel rty ještě pevněji. „A kdo je tohle?“ ukázal palcem na Gregora.

„Greg? To je jen můj osobní strážce,“ řekl Miles dřív, než se Gregor zmohl na slovo.

„To se mi nezdá. Spíš vypadá jako nějaký oficír.“

Gregor se zatvářil trochu pobaveně.

„Nemůžete soudit podle vzhledu. Komodor Tung taky vypadá jako zápasník.“

Oserův pohled byl najednou mrazivý. „To jistě. A jak dlouho si s kapitánem Tungem dopisujete?“

Divný pocit v břiše Milesovi napověděl, že zmínka o Tungovi nebylo to pravé. Pokusil se zachovat si ironický výraz, kterým maskoval svůj neklid. „Pokud bych si dopisoval s Tungem, nemusel bych na Stanici Aslund osobně.“ Oser, s lokty na stole a rukama sepnutýma, Milese pozoroval snad celou minutu. Nakonec se jedna z jeho rukou otevřela a ukázala na strážce, který se automaticky postavil do pozoru. „Vyhod'te je do vesmíru,“ rozkázal.

„Cože?!“ vyštěkl Miles.

„Ty,“ Oser ukázal na svého tichého poručíka, „půjdeš s nimi. Dohlídneš na to. Použijte uzávěr u přístavu - je nejbliž. Pokud tenhle,“ kývl na Milese, „začne mluvit, umlčte ho. Jazyk je jeho nejnebezpečnější orgán.“

Strážce sundal Milesovi z nohou síťku a postavil ho.

„To mě ani nebudete vyslyšet?“ zeptal se Miles, zmatený náhlou změnou situace.

„A nechat vás obalamutit všechny svoje vyšetřovatele? Poslední, co bych chtěl, je dát vám možnost mluvit, s kýmkoli. Nenapadá mě nic horšího než možnost, že by se mi v oddělení špionáže rozšířila nákaza neloajality. Ať jste chtěl mluvit o čemkoli, když vás umlčíme, nic nám nehrozí. Málem jste přesvědčil i mne.“ Oser se téměř otrásl.

Ano, všechno šlo tak dobře... „Ale já -“ to už zvedali na nohy i Gregora. „Ale vždyť nemusíte -“

Dva zbylí členové ochranky vpadli dovnitř jako kdyby je tam někdo nahnul, a pak odpochovali i s Milesem a Gregorem po chodbě. „Ale -!“ Dveře se za nimi zavřely.

„Tohle nevypadá dobře, Milesi,“ podotkl Gregor. V jeho bledém obličejí se zračily zároveň lhostejnost, vztek i strach. „Nějaký další chytrý nápad?“

„Ty jsi ten, kdo experimentoval s létáním bez křídel. Je tohle snad horší než padat jako olovnice?“

„Ale z vlastní vůle,“ čím víc se přibližovali k přetlakové komoře, tím víc se Gregor bránil, „a ne z rozmaru nějaké bandy...“ teď už ho museli vléct tři strážci, „zatracených buranů.“

Miles téměř šlel. Do hajzlu s tím krytím. „Víte,“ zavolal nahlas, „že tou přetlakovou komorou vyhodíte pěkně kulatou sumičku výkupného?“

Dva ze strážců pokračovali v zápasu s Gregorem, třetí se zarazil. „Jakou sumičku?“

„Pořádnou,“ sliboval Miles. „Koupíš si za ni vlastní flotilu.“

Poručík pustil Gregora a soustředil se na Milese. Vytáhl vibranůž. Ten poručík vykonává rozkazy téměř doslova, uvědomil si Miles, když se muž pokusil chytit ho za jazyk. Téměř uspěl - Miles cítil to zlé, jakoby hmyzí bzučení, jen pár centimetrů od nosu - kousl do tlustých prstů a začal se kroutit, aby se svého strážce zbavil. Sítka, která Milesovi poutala ruce k tělu, jako by naříkala a praskala, ale vydržela. Miles prudce ustoupil směrem k muži za sebou, který vyjekl, když se ho síťka dotkla. Povolil stisk a Miles spadl. Odvalil se a narazil do nohou poručíka. Nebylo to zrovna judistické zahození. Poručík o Milese prostě zakopl.

Dva Gregorovi oponenti byli tak zaujati barbarským příslibem hrátek s vibranožem i Milesovým marným odporem, že si ani nevšimli snědému muži, který vystoupil z chodby, namířil paralyzér a stiskl spoušť. Sprej. Oba dva se po zásahu křečovitě prohnuli a spadli na zem. Muž, který předtím držel Milese a který se pokusil ho znovu chytit, když skákal klouzavě jako když plave ryba, uskočil tak, že protnul dráhu čtvercového paprsku obličejem.

Miles se vrhl na blondatého poručíka a - na chvíli - ho přišpendlil k zemi. Pak se pokusil přitisknout síťku muži na obličej, ale marně. Poručík měl jedno koleno pod sebou a připravoval se k útoku, Gregor vyskočil a kopl ho do brady. Paralyzérem praštil poručíka zezadu do hlavy - poručík omdlel.

„Dobrý boj,” zasupěl Miles Chodakovi do náhlého ticha. „Myslím, že ani netuší, co se vlastně stalo.” Tak jsem ho odhadl dobře napoprvé. Neztratil jsem cit pro lidi. Bůh vám žehnej, seržante.

„Vy dva nejste vůbec špatní, na to, že máte ruce svázané za zády,” zavrtěl udivené hlavou Chodak a vykročil, aby je zbavil pout.

„Tomu říkám tým,” poznamenal Miles.

KAPITOLA 11

Milesovu pozornost upoutal zvuk rychlých kroků na chodbě. Dlouze vydechl a zůstal stát, Elena.

Měla na sobě žoldnéřskou uniformu: šedo-bílé sako s kapsami, kalhoty a na dlouhých, opravdu dlouhých nohou se jí leskly boty po kotníky. Stále byla tak vysoká, stále štíhlá, stále tak bledá, žhavé hnědé oči, klenutý aristokratický nos a dlouhá tvarovaná brada. Je ostríhaná, pomyslel si omráčený Miles. Celá ta kaskáda zářivých vlasů, které mívala až do pasu, byla pryč. Teď měla mikádo, zastřižené nad ušima - přísné, praktické, velmi elegantní. Vojenské. Došla k nim, prohlízejíc si Milese, Gregora a čtyři Oserovce. „Dobrá práce, Chodaku.“ Poklekla k nejbližšímu ležícímu muži a přiložila mu prsty na krk, aby zkusila tep. „Mrtví?“

„Ne, jenom omráčení,“ vysvětlil Miles.

S lítostí se podívala na otevřené vnitřní dveře přetlakové komory. „Asi je nemůžeme vyhodit do vesmíru, že?“

„To přesně chtěli udělat oni nám, ale nejde to. Určitě je ale musíme odstranit z dohledu, než zmizíme,“ řekl Miles.

„Tak.“ Zvedla se a kývla na Chodaka, který začal pomáhat Gregorovi s odtahováním omráčených mužů do přetlakové komory. Zamračila se na blondátého poručíka, kterého nesli nohama napřed jako prvního. „Ne že by vyhození do vesmíru nezlepšilo některé osobnostní vlastnosti.“

„Můžeš nám poskytnout útočiště?“

„Proto jsme přišli.“ Otočila se ke třem vojákům, kteří ji čekali nedaleko. Čtvrtý zůstal hlídat na nejbližší křižovatce chodeb. „Myslím, že jsme měli štěstí,“ řekla jim. „Běžte před námi a vyčistěte nám cestu. Pak se vytraťte. Nebyli jste tu a nic jste neviděli.“

Muži přikývli a odešli. Miles slyšel zvuky jejich kroků. „To byl on?“

„Jo.“

Miles, Gregor a Elena se spolu s těly naskládali do prostoru přetlakové komory a na chvíli zavřeli vnitřní dveře. Chodak zůstal hlídat přede dveřmi. Elena pomohla Gregorovi stáhnout boty jednomu z Oserovců, který měl přibližně stejně velké nohy jako on. Miles si sundal vězeňské šaty a odhalil zmačkaný oděv Victora Rotha, který byl po čtyřech dnech a nocích, kdy v něm spal, pořádně propocený a špinavý. Chtěl si také vzít pevné boty namísto sandálů, ale nenašel u nikoho vhodnou velikost.

Když si Gregor natáhl šedobílou uniformu a vklouzl do bot, Elena si ho udiveně prohlédla.

„Jsi to opravdu ty? Co tu děláš?“

„Byl to omyl,“ řekl Gregor.

„Nelži. Čí omyl?“

„Obávám se, že můj,“ řekl Miles. K jeho mírné nelibosti to Gregor nepopřel. Poprvé se usmála. Miles se rozhodl nechtít po ní žádné vysvětlování. Tohle uspěchané převlékání ani v nejmenším nepřipomínalo žádný z rozhovorů, které si Miles předem připravoval na jejich první setkání. „Jakmile se tihle chlapci nevrátí včas s hlášením, pátrání po nás se rozběhne během několika minut,“ řekl tiše. Sebral dva paralyzéry, síťku a vibranůž a vše si zavěsil na pásek. Pak se znovu zamyslel a sebral všem čtyřem Oserovcům jejich kreditní karty, průchodky, identifikační karty a zbylé peníze a nacpal je sobě a Gregorovi do kapes. Pak se ujistil, že Gregor zahodil svou sledovatelnou identifikační kartu. Ke své radosti našel napůl sněženou potravinovou tyčinku a tu a tam do ní kousl. Žvýkal, zatímco je Elena vedla ven z přetlakové komory. Poctivě kousek nabídl Gregorovi, ale ten odmítl. Zřejmě měl večeři v jídelně.

Chodak Gregorovi rychle srovnal uniformu a všichni vypochovali, Miles uprostřed, napůl skryt, napůl chráněn. Dřív, než se mohl téměř zbláznit ze své význačnosti, se spustili výtahem o několik palub níž a vynořili se ve velkém nákladním doku s raketoplánem. Zde už čekal jeden z členů Elenina průzkumného týmu a jakoby nic se opíral o zeď. Kývl na ně a Chodak se s letným zasalutováním Eleně oddělil od skupinky a připojil se k němu. Miles a Gregor prošli za Elenou pružným uzávěrem přechodové komory do prázdného nákladního prostoru jednoho ze dvou člunů Triumfu a dostali se z

umělé gravitace mateřské lodi do závratí beztlíže. Dopluhli až do pilotní kabiny. Elena za nimi zavřela poklop komory a pokynula Gregorovi, aby se posadil na volné sedadlo v technicko - komunikačním stanovišti.

Sedadla pilota a spolupilota byla obsazená. Arde Mayhew se vesele zašklebil přes rameno, zasalutoval a zamával na pozdrav. Druhého muže Miles poznal podle vyholené hlavy dřív, než se stačil otočit.

„Bud' zdrav, synku.“ Ky Tungův úsměv byl spíš ironický než veselý. „Vítej zpátky. Ale že ti to trvalo.“ Tung měl založené ruce - nezasalutoval.

„Ahoj, Ky,“ Miles kývl hlavou směrem k Eurasijci. Tung se vůbec nezměnil. Pořád vypadal, že mu je něco mezi čtyřiceti a šedesáti. Pořád připomínal starobylý tank. A pořád se zdálo, že ví víc, než dává najevo, což je nepříjemné pro lidi s černým svědomím.

„Volám věž,“ řekl do komunikátoru pilot Mayhew, „už jsem zjistil, proč svítilo to červené světýlko na displeji. Špatně načtený tlak. Už je to v pohodě. Jsme připraveni k odletu.“

„Nejvyšší čas, C-2,“ odpověděl hlas komunikátoru. „Start povolen.“

Pilot naučeným pohybem uzavřel poklop a nastavil směrové trysky. Syčení, řinčení... a člun se odpoutal od své mateřské lodi a vydal se na cestu. Mayhew vypnul komunikátor a dlouze a uvolněně si vydechl. „Tak, prozatím jsme v bezpečí.“ Elena se se svými dlouhými nohama vklínila za Milese. Miles si zahákl ruku kolem opěradla, aby se zabezpečil při Mayhewových akceleračních manévrech.

„Doufám, že máte pravdu,“ řekl. „Jste si tím jist?“

„Má na mysli, že teď můžeme bez obav mluvit,“ řekla Elena. „Ale jinak nejsme v bezpečí v žádné části vesmíru. Tohle je rutinní plánovaný let, až na pasažéry, kteří nejsou v seznamu. Ještě vás nepostrádají, jinak by nás věž nenechala odletět. Oser vás bude hledat nejdřív na Triumfu a na vojenské stanici. Možná se nám podaří dostat vás zpět na Triumf, až začnou hledat dál od stanice.“

„To je Plán B,“ vysvětlil Tung, otáčeje se k Milesovi. „Nebo možná Plán C. Plán A - v případě, že bychom u vašeho osvobození nadělali víc kraválu - byl uprchnout ihned na Ariel, který je teď na hlídkové stanici, a vyhlásit revoluci. Jsem rád, že se to dalo provést poněkud méně spontánně.“

„Bože. To by bylo horší, než poprvé,“ řekl Miles přidušeným hlasem. Vřazen do řetězce nekontrolovatelných událostí, postaven do čela žoldácké vojenské vzpoury se stejným množstvím svobodné vůle, jako má hlava nabodnutá na píce.... „Ne. Raději nic moc spontánního, děkuju. Určitě ne.“

„Takže,“ vztyčil Tung silné prsty, „jaký je tvůj plán?“

„Můj co?“

„Plán,“ zopakoval Tung. „Jinými slovy, proč jsi tady?“

„Na to se ptal i Oser,“ povzdychl si Miles. „Věřil bys, že jsem tu omylem? Oser ne. Nevíš proč ne, že?“

Tung našpulil rty. „Náhoda? Možná... Tvé náhody dokážou protivníka natolik rozhodit, že by i nejlepší a nejopatrnější stratégové mohli blednout závistí. Vše do sebe příliš zapadá na to, aby to byla náhoda. Musí to být něco jako nevědomá vůle. Kdybys jen byl zůstal se mnou, synku, mezi námi bychom... nebo jsi největší oportunista. V tom případě ti doporučuji zkusit znovu převzít Dendarijské žoldnéře.“

„Neodpověděl jsi mi na otázku,“ podotknul Miles.

„Ty jsi neodpověděl na moji,“ kontroval Tung.

„Nechci Dendarijské žoldnéře.“

„Já ano.“

„Ach.“ Miles se odmlčel. „Proč se tedy nethneš s mužstvem, které je ti věrné, a nezačneš znovu? Nebylo by to poprvé.“

„Chceme plout vesmírem?“ Tung napodobil rybí ploutve vlněním prstů a nafoukl tváře. „Oser získal celé vybavení. Včetně mé lodi. Triumf je všechno, co jsem za třicet let nastrádal. A pak díky

tvým machinacím ztratil. Někdo mi něco dluží. Pokud ne Oser, pak..." Tung se na Milese významně zamračil.

„Na oplátku jsem ti dal celou flotilu," řekl Miles. „Jak to, že jsi nad ní ztratil kontrolu, starý stratég?"

Tung si ukázal prstem na levou stranu hrudníku, aby zdůraznil, jak se ho to dotklo. „Všechno šlo zpočátku dobře, rok, rok a půl poté, co jsme opustili Tau Verde. Měli jsme dva pěkné kontrakty nedaleko východní sítě - nepříliš velké operace úderných oddílů, samé tutovky. No, ne úplné tutovky - dalo nám to zabrat. Ale zvládli jsme to!"

Miles se podíval na Elenu. „Něco jsem o tom slyšel."

„Napotřetí jsme se dostali do problémů. Baz Jesek se stále víc zabýval zařízením a údržbou - je to dobrý inženýr, to se musí nechat - já jsem byl taktickým velitelem, a Oser - myslel jsem, že to byla náhoda, ale musel to mít promyšlené - převzal administrativní práci. Mohlo to být dobré, pokud by každý dělal, co umí, ale to by Oser musel být s námi, ne proti nám. Já být ve stejné situaci, tak pošlu atentátníky. Oser zaměstnal guerillové účetní. Při té třetí akci jsme trochu schytali. Baz byl až po uši v těch svých opravách, a než jsem se já dostal ze špitálu, Oser zařídil jeden ze svých nebojových kontraktů - hlídání červí díry. Dlouhodobá záležitost. Tehdy to vypadalo dobře. Ale jemu to zajistilo pevnou půdu pod nohama. Protože se vlastně nebojovalo, já..." Tung si odkašlal, „začalo mě to nudit, nedával jsem pozor. Oser na mě vyžrál dřív, než jsem si uvědomil, že jsme ve válce. Pak na nás přišel s tou finanční reorganizací."

„Půl roku předtím jsem ti říkala, abys mu nevěřil," přidala se zamračená Elena. „Poté, co se mě pokoušel svádět."

Tung nešťastně pokrčil rameny. „Vypadalo to jako normální pokušení."

„Přeříznout manželku svého velitele?" Eleně se zajiskřilo v očích. „Číkoli manželku? Věděla jsem, že nemá úroveň. Pokud pro něj neznamenal nic moje závazky, jakou cenu mohly mít ty jeho?"

„Říkala jsi, že tvoje odmítnutí akceptoval," vymlouval se Tung. „Pokud by na tebe naléhal, zasáhl bych. Myslel jsem, že ti tím polichotí, ty ho budeš ignorovat a život půjde dál."

„Podobné ouvertury považuji za cokoli, jen ne lichocení," odsekla Elena.

Miles si vzpomněl na své touhy a potají si silně mnul klouby na ruku. „Možná to byl jen tah v jeho power-play," řekl. „Zkoušel, kde má obrana nepřítele trhlínu. A v tomhle případě ji nenašel."

„Hm." Zdálo se, že Elenu to trochu uklidnilo. „No, stejně. Ky mi nijak nepomohl a mě přestalo bavit hrát si na Cassandra. Přirozeně jsem to nemohla říct Bazovi. Ale Oserova dvojakost nás nepřekvapila všechny."

Tung se znechuceně zamračil. „Vzhledem k tomu, kolik lodí bylo původně jeho, mu stačilo získat polovinu hlasů ostatních kapitánů - majitelů lodí. Auson hlasoval pro něj. Měl jsem toho bastarda zardousit."

„Sám jsi ztratil Ausona, tím svým věčným naříkáním ohledně Triumfu," dodala trpce Elena. „Myslel si, že ho chceš připravit o funkci kapitána."

Tung pokrčil rameny. „Dokud jsem byl štábním taktikem, zodpovědným sám za sebe, nevěřil jsem, že by mohl sáhnout na mou loď. Klidně jsem nechal Triumf jako součást flotily. Mohl jsem čekat, dokud se nevrátíš ty." Jeho černé oči se upřely na Milese. „Pak jsme zjistili, co se děje. A ty ses nevracel."

„Král se vrátí, co?" zamumlal Gregor, který okouzleně poslouchal. Podíval se na Milese.

„Pouč se z toho," zašeptal mu Miles skrz zuby. Gregor přestal vtipkovat. Miles se obrátil k Tungovi. „Elena ti tvá očekávání snad vymluvila, ne?"

„Pokoušela jsem se," koktala Elena. „Ačkoli... mám pocit, že jsem sama nepřestala doufat, že se vrátíš. Možná kdybys byl... mohl zrušit svůj další projekt a vrátit se k nám."

Kdybys se nechal vyrazit z akademie, co? „Nebyl to projekt, ze kterého bych se mohl vyvázat jinak než smrtí."

„Ted' už to vím.”

„Maximálně za pět minut,” přerušil je Arde Mayhew, „se musím buď ohlásit věži a přistát, nebo zdrhnout na Ariel Tak co dál, lidi?”

„Mohu ti dát k dispozici stovku věrných důstojníků a civilistů, pokud chceš,” řekl Tung Milesovi. „Čtyři lodě.”

„Proč si je nevezmeš sám?”

„Kdyby to šlo, udělal bych to. Ale nechci roztrhnout flotilu, dokud si nejsem jist, že ji dám zase dohromady. Celou. Ale s tebou jako vůdcem, s tvou pověstí - která vyprávěním ještě vzrostla...”

„Vůdce? Nebo figurka?” Miles měl zase před očima obraz hlavy nabodlé na píce.

Tung rozevřel dlaně. „Jak si přeješ. Většina důstojníků půjde za vítězem. To znamená, že pokud se do toho pustíme, musíme vypadat, jako bychom měli napůl vyhráno. Oserovi je věrná asi další stovka lidí, kterou musíme, přemoci - asi se bude bránit. Což mi připomíná, že dobře načasovaný atentát by mohl zachránit řadu životů.”

„Sakra. Myslím, že ty a Oser jste spolu pracovali moc dlouho. Začínáš myslet jako on. Tak znovu. Nepřišel jsem sem převzít velení žoldácké flotily. Mám jiné úkoly.” Snažil se nepodívat na Gregora.

„Jaké jiné úkoly?”

„Zabránit planetární válce? Nebo mezihvězdné?”

„Na tom nemám žádný profesní zájem.” Znělo to skoro jako vtip.

Ale co ve skutečnosti znamenají pro Tunga zájmy Barrayaru? „Jistě, pokud jsi na straně poražených. Dostaneš zapláceno, jen když vyhraješ a svoje peníze si užiješ, jen když přežiješ, žoldáku.”

Tungovy úzké oči se zúžily ještě víc. „Co víš co nevím já? Jsme snad na straně poražených?”

To budu já, jestli Gregora nepřivedu zpátky. Miles zavrtěl hlavou. „Promiň. O tomhle nemůžu mluvit. Musím se dostat na -” Pol je pro něj uzavřený, stanice Konsorcia blokována, a Aslund je teď ještě nebezpečnější než předtím, „Vervain.”

Podíval se na Elenu. „Dostaňte nás oba na Vervain.”

„Ty pracuješ pro Vervain?” zeptal se Tung.

„Ne.”

„Tak pro koho?” Tung nervózně škubal rukama, jako by se chtěl dostat k informacím násilím.

Jeho podvědomého gesta si všimla i Elena. „Ky, zklidni se,” řekla ostře. „Pokud chce Miles Vervain, má ho mít.”

Tung se podíval na Elenu a na Mayhewa. „Jste se mnou, nebo s ním?”

Elena zvedla bradu. „Oba jsme Milesovi přísahali věrnost. Baz taky.”

„A ty se ptáš, nač tě potřebuju?” zeptal se Tung Milese podrážděně, ukazuje na Elenu a Mayhewa.

„Co je ta větší hra, o které všichni víte všechno, a já nic?”

„Já nevím nic,” zašvitořil Mayhew. „Já jen jdu s Elenou.”

„Je tohle velitelský řetězec, nebo řetězec důvěřivosti?”

„A je v tom rozdíl?” zašklebil se Miles.

„Odkryl jsi nás, když jsi sem přišel,” hádal se Tung. „Přemýšlej. My ti pomůžeme, ty si zmizíš, a my tu zůstaneme sami, bezbranní proti Oserovu hněvu. Už tu bylo příliš mnoho svědků. Bezpečí spočívá ve vítězství, ne v polovičatých opatřeních.”

Miles se nešťastně podíval na Elenu a ve světle svých nedávných zkušeností si představil, jak je nějakými omezenými hrdlořezy vyhozena z přetlakové komory. Tung si s pocitem zadostiučinění všiml, jak jeho námitka zapůsobila na Milese a trochu samolibě se postavil. Elena se na Tunga upřeně podívala.

Gregor se znepokojeně zavrtěl. „Myslím, ... že pokud byste se stali běženci v Našem zájmu,” (Elena, jak Miles postřehl, zaregistrovala ono oficiální velké N, což Tung a Mayhew ani při nejlepší vůli nemohli) „mohli bychom zajistit, že nebudete strádat. Alespoň ne finančně.”

Elena na znak souhlasu přikývla.

Tung se k ní naklonil a palcem ukázal na Gregora. „Tak, kdo je tenhle chlapík?”

Elena mlčky zavrtěla hlavou.

„Nemáš nic, čím bys mě přesvědčil, synku, alespoň nic takového nevidím. Co když se z nás ve vašem zájmu stanou mrtvoly?” sykl Tung.

„Už jsme riskovali, že se z nás stanou mrtvoly, za mnohem méně,” poznamenala Elena.

„Méně než co?” odsekl Tung.

Mayhew se dotkl sluchátka vysílačky ve svém uchu. „Je čas se rozhodnout, lidi.”

„Zvládne tahle loď cestu přes soustavu?” zeptal se Miles.

„Ne. Na to nemáme palivo,” pokrčil Mayhew omluvně rameny.

„Ani výzbroj, ani nejsme na takovou cestu dost rychlí,” dodal Tung.

„Budete nás muset propašovat na komerční loď, mimo dosah aslundské bezpečnosti,” řekl Miles nešťastně.

Tung se rozhlédl a povzdychl si: „Bezpečnost je ostražitější na cestě ven z Hegen Hubu než na cestě dovnitř. Myslím, že to půjde. Vezmi nás dovnitř, Arde.”

Když Mayhew zaparkoval nákladní člun do přiděleného doku na aslundské dopravní stanici, Elena, Miles a Gregor se schovali v pilotní kabině. Tung a Mayhew vystoupili, „aby se podívali, co se dá dělat,” jak to nazval Tung, podle Milese dost lehkovážně. Miles seděl, nervózně si okusoval klouby na rukou a snažil se nevyskočit pokaždé, když slyšel ránu, zařinčení nebo zasyčení automatických nakladačů, které nakládaly zásoby pro žoldáky na druhé straně lodního prostoru. Elenina tvář se při zvucích ani nehnula, všiml si závistivě Miles. Kdysi jsem ji miloval. Jaká je teď? Mohl se rozhodnout nezamilovat se teď do ní znovu až po uši? Mohl si vybrat. Elena teď vypadala tvrdší, rozhodnější - to bylo dobré - ale taky trochu zatrpklé. To dobré nebylo. Ta její zahořklost ho bolela.

„Jsi v pořádku?” zeptal se jí váhavě. „Myslím, kromě toho zmatku ve velení? Chová se k tobě Tung dobře? Měl být tvým učitelem. Mělas získat v praxi to, co já ve škole...”

„Je to dobrý učitel. Cpe do mne všechno - vojenské informace, taktiku, dějiny... umím všechny fáze bojového výsadku, logistiku, mapování, útok, ústup, dokonce i nouzové starty a přistání s raketoplánem, pokud ti nevadí, že to párkrát drncne. Jsem tak daleko, že umím skoro vše, co bych při své teoretické hodnosti měla umět, aspoň co se týče vybavení flotily. Baví ho učit mě.”

„Připadalo mi, že jsi trochu... strnulá, když jsi s ním.”

Pohodila hlavou. „Teď je všechno strnulé. Nedá se zůstat „mimo” toho zmatku ve velení. Ačkoli... asi jsem Tungovi ještě úplně neodpustila, že se v tomhle případě spletl. Myslela jsem, že je neomylný.”

„No, víš, v poslední době je všude kolem nás spousta omylů,” řekl nejistě Miles. „Uh, jak se má Baz?” Chová se k tobě tvůj manžel dobře? chtěl vyzvídat, ale neudělal to.

„Má se dobře,” odpověděla s nepřiliš šťastným výrazem, „ale ztratil odvahu. Ten boj o moc mu byl cizí, odporný, aspoň myslím. V srdci je pořád technik, když vidí něco, co se musí udělat, tak to udělá... Tung má pocit, že kdyby se Baz nezahrabal do té své techniky, mohl předvídat - zabránit - bojovat proti tomu převratu, ale já si myslím, že to bylo naopak. Nemohl se snížit na úroveň zákeřného Osera, a tak se raději stáhl tam, kde si mohl udržet svůj standard ctnosti... aspoň o trochu déle. Tenhle rozkol ovlivnil morálku v celé flotile.”

„To je mi líto,” řekl Miles.

„Mělo by.” Hlas jí přeskočil a pak znovu zpevněl. „Baz měl pocit, že tě zklamal, ale byl jsi to ty, kdo zklamal první. Nemohls čekat, že nám iluze vydrží navždy.”

„Iluze?” řekl Miles. „Věděl jsem... že to bude těžké, ale myslel jsem, že bys mohla... dozrát do své role. Udělat ze žoldáků své vlastní lidi.”

„Žoldáci mohou stačit Tungovi. Myslela jsem, že i mně, dokud nedošlo k zabíjení... Nenávidím Barrayar, ale je lepší sloužit Barrayaru než ničemu nebo vlastnímu egu.”

„Čemu slouží Oser?“ zeptal se Gregor zvědavě, když slyšel tenhle výrok o jejich domovském světě.

„Oser slouží Oserovi. ‚Flotile‘, jak sám říká, ale flotila slouží Oserovi, takže je to takový zkrat,” řekla Elena. „Flotila není vlast. Bez budov, bez dětí... sterilní. Nevadí mi ale pomáhat Aslund’anům, potřebují to. Je to chudá planeta, a teď ještě vyděšená.”

„Ty a Baz - a Arde - jste bývali mohli odejít pryč, sami,” začal Miles.

„Jak?“ zeptala se Elena. „Svěřil jsi nám Dendarijce. Baz kdysi dezertoval. Podruhé to neudělá.”

Takže za všechno vlastně můžu já, pomyslel si Miles. Skvělé.

Elena se otočila ke Gregorovi, který vypadal dost překvapeně, když poslouchal její stížnosti. „Ještě jsi neřekl, co tu děláš, kromě průšvihů. Měla to být nějaká tajná diplomatická mise?”

„Vysvětli to ty,” řekl Miles Gregorovi, pokoušeje se neskřípat zuby. Řekni jí o tom balkónu, ne?

Gregor pokrčil rameny a uhnul očima před Eleniným přímým pohledem. „Dezertoval jsem, stejně jako Baz. A stejně jako on jsem zjistil, že jsem si tím moc nepolepšil.”

„Vidíš, musíme co nejrychleji dopravit Gregora zpátky domů,” dodal Miles. „Všichni si myslí, že se ztratil. Nebo že ho unesli.” Miles stručně Eleně nastínil, jak se potkali ve vazbě Konsorcia.

„Bože.” Elena našpulila rty. „Vidím, že ho hlavně musíme dostat z tvých rukou. Pokud by se mu něco stalo ve tvé společnosti, patnáct různých stran bude volat „Velezrada!”

„To už mě taky napadlo,” zavrčel Miles.

„Nejdříve by padla centristická koalice tvého otce,” pokračovala Elena. „Vojenská pravice by šla za hrabětem Vorrinnisem, předpokládám, a posílili by ji liberálové, zaměření proti centralizaci. Frankofonní by chtěli Vorvilleho, Rusové Vortugalova - nebo ten už zemřel?”

„Krajně pravicoví izolacionisté, kteří by nejraději zlikvidovali červí díry, by podpořili hraběte Vortifraniho proti antivorské progalaktické frakci, která chce psanou ústavu,” dodal smutně Miles. „A myslím to vážně.”

„Hrabě Vortifrani mi nahání hrůzu,” otrásla se Elena. „Slyšela jsem jeho projevy.”

„Je to tím lahodným způsobem, kterým si utírá pěnu z vousů,” řekl Miles. „Řecká minorita by ten moment využila pro pokus o oddělení -“

„Nechte toho!” řekl Gregor, opíraje si hlavu o ruce.

„Myslela jsem, že to je tvoje práce,” řekla Elena kysele. Pak si všimla jeho nešťastného výrazu a nepatrně se usmála. „Škoda, že ti nemohu nabídnout místo ve flotile. Vždycky bychom mohli využít společensky vzdělané důstojníky, když na nic jiného, tak aspoň aby cvičili ostatní.

„Žoldák?” zeptal se Gregor. „To je nápad...”

„No jistě. Spousta našich lidí pracovalo dřív v armádě. Někteří z nich jsou dokonce propuštěni legálně.

Gregor se rozzářil radostí. Prohlédl si svůj šedobílý rukáv. „Jen kdybys tady velel, že, Milesi?”

„Ne!” vykřikl Miles.

„To byl jen vtip.” Gregorovi zmizel z tváře nadšený výraz.

„To vůbec nebylo vtipné,” vydechl Miles a modlil se, aby Gregora nenapadlo dát mu to rozkazem. ... No, teď se musíme dostat na Vervain k barrayarskému konzulovi. Doufám, že tam ještě je. Neslyšel jsem zprávy celá léta - co se děje s Vervainci?”

„Pokud vím, tak nic neobvyklého, až na zvýšenou paranoiu,” řekla Elena. Vervain cpe finance do lodí, ne do stanic -“

„To dává smysl, pokud musíš bránit více než jednu červí díru,” připustil Miles.

„Ale Aslund vnímá Vervain jako možného agresora. Na Aslundu dokonce existuje strana, která volá po preventivním útoku, dřív než bude vervainská flotila připravená. Naštěstí zatím převládá obranná strategie. Oser preventivně stanovil naši cenu za útok tak vysokou, že je to odrazuje nechat nás zaútočit. Není hloupý. Ví, že by nám nemohli poslat posily. Vervain si taky najal žoldáckou flotilu, jako ochranu - to vlastně Aslund’any přivedlo na nápad najmout si nás. Říkají si Randallova elitní jednotka, ačkoli podle mě už Randall nežije.”

„Vyhňeme se jim,” ujišťoval ji Miles horlivě.

„Slyšela jsem, že jejich nový druhý důstojník je z Barrayaru. Možná by vám mohl trochu pomoci.”

Gregor zvedl tázavě obočí. „Že by Illyanův člověk? Vypadá to jako jeho práce.”

Mohl by to být Ungari? „Musíme se přibližovat opatrně,” dodal Miles.

„Nejvyšší čas,” zabrblal si pod vousy Gregor.

„Velitel Randallovců se jmenuje Cavilo -“

„Cože?” vyhrkl Miles.

Elena zvedla obočí. „Prostě Cavilo. Nikdo neví, jestli je to jméno nebo příjmení -“

„Cavilo je člověk, který se mě - vlastně Victora Rothu - pokoušel koupit na Konsorciu. Za dvacet tisíc beťanských dolarů.”

Elenino obočí zůstalo zdvižené. „Proč?”

„Nevím.” Miles znovu přemýšlel o cíli jejich cesty. Pol, Konsorcium, Aslund... stále vycházel Vervain. „Ale těm žoldákům z Vervainu se určitě musíme vyhnout. Vystoupíme z lodi a půjdeme přímo ke konzulovi, na naši půdu, a dokud nepřiletí Illyanovi muži a neodvezou nás domů za maminkou, nepromluvíme. Tak.”

Gregor vzdychnul. „Tak.”

Konec hraní si na tajného agenta. Všechny jeho nejlepší snahy vedly jen k tomu, že Gregora málem zabili. Nastal čas přestat se tak moc snažit, rozhodl se Miles.

„To je divné,” řekl Gregor, dívaje se na Elenu - na novou Elenu, hádal Miles - „když si člověk pomyslí, že máš víc bojových zkušeností, než kterýkoli z nás...”

„Než oba dohromady,” opravila ho suše Elena. „Ano, víš... bojové zkušenosti... vlastní boj... je mnohem stupidnější, než jsem si představovala. Když dvě skupiny mohou spolupracovat v boji, proč nemůžou dát desetinu té snahy do vzájemné domluvy? To samozřejmě neplatí o guerillové válce.” Pak zamyšleně pokračovala: „Guerilla je soupeř, který nehraje vaši hru. Pokud člověk chce být hnusný, tak proč ne úplně. Pak to dává smysl. Ta třetí smlouva, ten kontrakt -pokud se ještě někdy octnu v partyzánské, guerillové válce, pak chci být na straně partyzánů.”

„Mezi dvěma zapřísažnými nepřáteli se špatně sjednává mír,” podotkl Miles. „Válka není cílem, až na nějaké katastrofické filmové výjimky. Cílem je mír. Lepší než ten, ve kterém jsi začal.”

„Kdo dokáže být nejhnusnější, vyhrává?” nadhodil Gregor.

„To není... vždycky nutné. Pokud tě to, co děláš ve válce, degraduje, pak je další mír horší...” Zvuky z nákladního přístavu zmrazily Milese uprostřed věty, ale byl to jen Tung s Mayhewem, kteří se právě vraceli.

„Pohněte,” popoháněl je Tung. „Jestli se Arde nevrátí včas, vzbudí to pozornost.”

Přešli do nákladové části, kde Mayhew držel ovládací panel transportní palety - vznášedla - s několika plastovými přepravkami. „Tvůj přítel může projít jako voják z flotily, a pro tebe jsem našel krabici. Bylo by klasičtější zabalit tě do koberce, ale kapitán nákladní lodi je muž, takže by historický odkaz asi přišel vniveč.”

Miles si nejistě prohlédl krabici. Zdálo se, že postrádá průduchy. „Kam mě vezete?”

„Máme dohodu, díky které můžeme v tichosti vysílat a přijímat své špiony. Máme tohohle nákladního vnitrosystémového kapitána, nezávislého majitele lodi - je Vervainec, a už jsme ho měli na výplatní pásce třikrát. Převeze vás za vervainskou celnici. Pak už to bude na vás.”

„Jak moc to ohrozí vás?” strchoval se Miles.

„Moc ne,” řekl Tung, „když to zvážíme. On si bude myslet, že převáží víc špionů - za víc peněz, a přirozeně bude mlčet. Chvilí bude trvat, než se vrátí a než ho někdo bude vyslýchat. Všechno jsem domlouval sám, Elena a Mayhew se tam ani neobjevili, takže je nemůže prásknout.”

„Díky,” řekl Miles tiše.

Tung přikývl a povzdychl si. „Kdybys byl jenom zůstal s námi. Jakého bych z tebe mohl za ty tři roky udělat vojáka!...”

„Pokud byste kvůli tomu, že nám pomáháte, přišel o místo,” dodal Gregor, „Elena ví, jak se s námi spojit.”

„Spojit s kým, co?” zašklebil se Tung.

„To raději nechtěj vědět,” řekla Elena, zatímco pomáhala Milesovi uvelebit se v přepravce. Miles byl chvíli sám s Elenou, naposled do - kdy? Objala ho, ale pak úplně stejně sestersky objala i Gregora. „Pozdravuj svoji matku,” řekla Milesovi. „Často na ni myslím.”

„Dobře. No... pozdravuj Baze. Řekni mu, že je všechno v pořádku. Tvoje bezpečnost je nejdůležitější. Tvoje a jeho. Dendarijci jsou, jsou, byli...” nemohl se přimět, aby řekl nedůležitý nebo naivní sen, nebo jen iluze, ačkoli to poslední k tomu mělo nejbliž.

„Dobrou zkouškou,” dokončil chabě.

Pohled, který mu věnovala, byl chladný, pichlavý, nerozluštitelný - ne, snadno rozluštitelný. idiote, nebo něco v tom smyslu. Posadil se, strčil hlavu ke kolenům a nechal Mayhewa připevnit víko. Cítil se jako živočišný vzorek, který právě připravují na cestu do laboratoře.

Transfer proběhl hladce. Miles a Gregor se ocitli v malé a slušné kabině určené pro mimořádné zásilky. Loď asi tři hodiny poté, co se nalodili, odstartovala a odpoutala se od aslundské stanice a od nebezpečí odhalení. Bez oserovských čmuchalů, bez vřavy...

Tung, musel Miles připustit, stále odvádí dobrou práci.

Miles byl opravdu vděčný za koupel, za možnost vyčistit si šaty, za opravdové jídlo a spánek v bezpečí. Posádka lodi vypadala, jako by trpěla alergií na jejich chodbu; zůstal s Gregorem úplně o samotě. V bezpečí na tři dny, zatímco se plahočil přes Hegen Hub -znova, ale s novou identitou. Příští zastávka - barrayarský konzulát na Stanici Vervain.

Ó Bože, až se tam dostanou, ještě o tom všem bude muset napsat zprávu. Pravdivé výpovědi, ve schváleném stylu Císařské bezpečnosti (suchém jako prach, aspoň podle vzorků, které viděl). Ungari by na stejném výletu vyprodukoval sloupce objektivních, konkrétních dat, připravených k analýze šesti možnými způsoby. Co spočítal Miles? Nic, byl jsem v krabici. Má jen málo, co by mohl nabídnout - jen divný pocit ze všeho, co mu připadalo jako bezpečnostní strážci v systému. Možná by se ve zprávě mohl zaměřit na bezpečnostní síly, ne? Náзор jednoho praporčíka. Generální štáb bude zírat.

Tak jaký byl teď jeho názor? No, Pol nevypadal jako zdroj problémů na Hegen Hubu, pouze reagoval na dění kolem sebe. Konsorcium se tvářilo, jako by je celé vojenské dobrodružství vůbec nezajímalo. Jediný, koho by mohli eklektičtí Jacksoniáni porazit, byl Aslund, sotva terraformovaný zemědělský svět, z jehož dobytí by neplynul nijak výrazný zisk. Aslund byl příliš ustrašený na to, aby byl nebezpečný, ale jen zpola připravený, a chráněný žoldnéři, kteří čekali jen na tu správnou jiskru, aby se rozpadli na vzájemně válčící frakce. Žádné velké nebezpečí tam nehrozilo. Akce, podněty k destabilizaci, musely tedy nutně vycházet z Vervainu, nebo aspoň jít přes něj. Jak by člověk mohl zjistit... ne. Přísahal, že se práce tajného agenta vzdá. Vervain už bude mít na starost někdo jiný.

Milese zajímalo, jestli by Gregora přesvědčil, aby mu udělil Císařskou výjimku - aby nemusel psát zprávu - a jestli by to Illyan přijal. Asi ne.

Gregor byl potichu. Miles, natažený na své palandě, složil ruce za hlavu a usmíval se, aby skryl obavy, zatímco Gregor - trochu smutně, jak se Milesovi zdálo - odložil ukradenou dendarijskou uniformu a natáhl si civilní oděv, který mu dal Arde Mayhew. Otrhané kalhoty, košile a sako mu byly krátké a volné, takže vypadal jako nešťastný tulák s hladovýma očima. Miles se tajně rozhodl držet ho mimo vysoká místa.

„Víš, že jako admirál Naismith jsi vypadal divně? Skoro jako někdo jiný,” zhodnotil Milese Gregor zpětně.

Miles se zvedl na jednom lokti. „Myslím, že Naismith jsem já, když se neovládám. Naismith je bez zábran. Naismith nemusí být malý hodný Vor, žádný Vor. Nemá problémy s podřizováním se. Nemusí se nikomu podřizovat.”

„Všiml jsem si.“ Gregor chtěl poslat dendarijskou uniformu do barrayarské sbírky vojenských stejnokrojů. „Lituješ, že ses musel Dendarijců vzdát?“

„Ano...ne...nevím.“ Hluboce. Řetězec velení, zdálo se, se táhne vždy přes prostředek. Pokud se zatáhne moc, prostředek praskne... „Asi nelituješ, žeš unikl smluvnímu otroctví.“

„Ne... nebylo to přesně to, co jsem si představoval. Bylo to zvláštní, ten boj v přetlakové komoře. Cizí lidé se mě snaží zabít, aniž by věděli, kdo jsem. Cizí lidé se snaží zabít císaře Barrayaru, rozumím. Tohle... budu o tom muset přemýšlet.“

Miles si dovolil úšklebek. „Jako být milován kvůli sobě, ale jinak.“

Gregor na něj vrhl pichlavý pohled. „Bylo to zvláštní, znovu vidět taky Elenu. Bothariho oddaná dcera... změnila se.“

„Chtěl jsem, aby se změnila,” přiznal Miles.

„Zdá se, že je připoutána ke svému dezertérskému manželovi.“

„Ano,” řekl Miles krátce.

„To jsi taky chtěl?“

„To není moje věc. Je... to logické, vyplývá to z jejího charakteru. Mohl jsem to předvídat. Protože její názor na věrnost nás zrovna zachránil, těžko jí ho můžu vyčítat, že?“

Gregor se na něj úkosem podíval.

Miles byl podrážděný, ale ovládl se. „No, stejně, doufám, že bude v pořádku. Oser se ukázal být nebezpečný. Ji a Baze zřejmě chrání už jen Tungova zjevně se rozpadající mocenská základna.“

„Překvapilo mě, žeš Tungovu nabídku nepřijal,” zašklebil se Gregor stejně jako předtím Miles. „Admirálem v okamžiku. Přeskočit všechny ty nudné barrayarské postupy.“

„Tungovu nabídku,” zasupěl Miles. „Neslyšel jsi ho? Pokud vím říkal jsi, že tě můj otec nutí číst všechny ty smlouvy. Tung nenabízel velení, nabízel boj, s poměrem pět ku jedné. Hledal spojence, někoho do první řady, střelivo do kanónu - ne šéfa.“

„Oh. Hm,” Gregor se usadil na své palandě. „Tak je to. Ale stejně by mě zajímalo, jestli by ses rozhodl jinak, kdybys tam nebyl.” Pronikavě se na Milese podíval.

Miles se zamyslel. Dostatečně liberální interpretace Illyanova rozkazu „použijte praporčíka Vorkosigana k odklizení Dendarijských žoldnéřů z Hegen Hubu” by se dala vysvětlit tak, že by zahrnovala... ne. „Ne. Pokud bych tě nepotkal, byl bych na cestě na Escobar se seržantem-chůvou Overholtem. Ty bys potom, předpokládám, asi ještě pořád montoval lustry.” Vše by ovšem záleželo na tom, co by tajemný Cavilo -velitel Cavilo - připravil pro Milese, pokud by ho potkal ve vazbě Konsorcia.

Kde teď Overholt asi je? Ohlásil se ústředí, pokusil se kontaktovat Ungariho, sebral ho Cavilo? Nebo hledá Milese? Škoda, že Miles nemohl následovat Overholta k Ungarimu - ne, to by bylo kruhové řešení.

Bylo to všechno divné, ale už z toho byli venku.

„Už jsme z toho venku,” sdělil Miles svůj názor Gregorovi.

Gregor si třel světle šedý bod na obličejí - mizející jizvu po zásahu elektrickým obuškem.

„Jo. Snad. Ačkoli, ty lustry už mi docela šly.“

Je to téměř za námi, říkal si Miles, když spolu s Gregorem následovali kapitána lodi průlezem do doku na Stanici Vervain. No, možná ještě ne úplně. Vervainský kapitán byl nápadně nervózní. Ale stejně, pokud tenhle muž zvládl transport špiónů třikrát, teď už by měl vědět, co a jak.

Dok se svým nevlídným osvětlením byla typická chladná jeskyně s ozvěnou, upravená pro pohyb robotů, ne pro lidi. Byla v podstatě prázdná, stroje mlčely. Někdo jim předem vyčistil cestu, odhadoval Miles, ačkoli on by při této akci, pokud by chtěl něco pronést nebo někoho provést, počkal právě na dobu, kdy se nejvíce nakládá a vykládá a kdy je největší chaos.

Zrak kapitána poletoval od rohu k rohu. Miles si nemohl pomoci, aby nesledoval jeho pohled.

Zastavili se u opuštěné kontrolní budky.

„Tady počkáme,” řekl kapitán lodi. „Jsou tu muži, kteří vás odvedou zbytek cesty.” Opřel se o stěnu budky a několik minut do ní kopal ve zvláštním, jakoby naléhavém rytmu. Pak kopat přestal, narovnal se a rozhlížel kolem sebe.

Kroky. Z jedné chodby se vynořilo půl tuctu mužů. Miles ztuhl. Muži v uniformách, s důstojníkem, soudě podle jejich postoje, ale neměli na sobě stejnokroj vervainské armády ani bezpečnosti. Neznámé žluto-hnědé uniformy s krátkými rukávy, černými výložkami a obrubami a nízkými černými botami. Všichni měli v rukou paralyzéry. Ale když to chodí jako zatýkácí četa, mluví jako zatýkácí četa a kváká jako zatýkácí četa...

„Milesi,” zamumlal Gregor nevěřicně, když si je prohlédl, „bylo tohle ve scénáři?”

Paralyzéry teď mířily na ně.

„Udělal to třikrát,” řekl Miles, jako by chtěl ujistit sám sebe. „Proč ne i počtvrté?”

Kapitán lodi se pousmál a odstoupil ode zdi, mimo palebnou linii. „Udělal jsem to dvakrát,” informoval je. „Potřetí mě chytili.”

Miles pohnul rukama. Držel je od těla a mezi zuby cedil nadávky. Gregor ho s kamennou tváří následoval. Nutno připsat Gregorovi body za sebekontrolu, jako vždycky, za jedinou ctnost, kterou mu vstúpil jinak stísněný život.

Tohle zorganizoval Tung. Celé sám. Věděl o tomhle? Prodání Tungem? Ne...! „Tung říkal, že jste spolehlivý,” řekl Miles kapitánovi.

„Co je mi do Tunga?” odsekl muž. „Mám rodinu, pane.”

Pod hlavními paralyzérů, dva - Bože, další hrdlořezové - opřeli Milese a Gregora o zeď a vytřepali z nich těžce nabyté oserovské zbraně, vybavení a několik identifikačních karet. „Jo, jsou to Oserovi lidé, je to v pořádku.” Pak řekl do komunikátoru na zápěstí: „Máme je.”

„Pokračujte,” odpověděl vysoký hlas. Hned jsme dole. Cavilo konec.”

Takže Randallova jednotka, proto ty nezvyklé stejnokroje. Ale proč nejsou na dohled žádní Vervainci? „Promiňte,” řekl Miles důstojníkovi, „ale nejednáte pod mylným dojmem, že jsme agenti Aslundu?”

Důstojník se na něj podíval a pohrdavě si odfrknul.

„Nevím, jestli není čas odhalit naši pravou identitu,” zašeptal Gregor Milesovi.

„Zajímavé dilema,” odpověděl Miles koutkem úst. „Napřed musíme zjistit, jestli stílejí špiony.”

Rychlé kroky oznámily příchod dalšího člověka. Četa se otočila směrem k chodbě, odkud zvuk přicházel. Gregor také zpozorněl, v automatické vojenské zdvořilosti, ačkoli v hadrech od Arde Mayhewa vypadal divně. Miles s pusou dokořán bezpochyby vypadal nejméně vojensky ze všech. Rychle ji zavřel, než mu do ní něco vletí, třeba něčí noha.

Něco přes pět stop výšky, plus černé boty na vyšším podpadku, než je normálně povoleno. Ostříhané blond vlasy připomínající pampelišku a tvář dokonalých rysů. Nažehlená, žluto-hnědo-černá, hodností označena uniforma. Livia Nu.

Důstojník zasalutoval. „Veliteli Cavilo.”

„Velmi dobře, poručíku...” Její modré oči zahlédly Milese a překvapeně se rozšířily. „Ale proč, Victore, drahý,” její hlas byl sladký jako med od přehnaného pobavení a radosti, „no to je fantastické, potkat vás tady. Ještě prodáváte zázračné oděvy nevědomým?”

Miles roztáhl prázdné ruce. „Tohle jsou všechna zavazadla, která mám, madam. Měla jste koupit, dokud jste měla možnost.”

„Opravdu?” Její úsměv byl sebevědomý a falešný. Milese znepokojoval lesk v jejích očích. Gregor mlčel. Vypadal vztekle.

Takže jste se nejmenovala Livia Nu a nebyla jste obchodnice. Tak proč se k čertu zástupce nevýznamnější společenské vrstvy jacksonského Konsorcia schází na Polu s velitelkou vervainských žoldáků? Tady nešlo jen o zbraně, miláčku.

Cavilo/Livia Nu zvedla komunikátor ke rtům. „Ošetřovno, Kurinova ruko. Tady Cavilo. Posílám vám párek vězňů na výslech. Možná si jednoho z nich vezmu sama.” Skončila hovor.

Kapitán lodi popošel dopředu, napůl vystrašeně, napůl bojovně. „Moje žena a syn. Ted’ dokažte, že jsou naživu.”

Rozvážně si ho prohlédla. „Mohl by ses ještě hodit. Dobrá.” Kývla na jednoho z vojáků. „Zaveď tohoto muže na můstek Kurinovy ruky a nech ho, ať se podívá na monitory. Pak mi ho zase přiveď. Vy jste šťastný zrádce, kapitáne. Mám pro vás další práci, za kterou pro ně možná získáte -“

„Svobodu?” vyptával se kapitán.

Zamračila se, že ji přerušil. „Proč bych vám měla zvyšovat plat? Další týden života.”

Kapitán odešel za vojákem, se zlostně sevřenýma rukama a s moudře zatnutými zuby.

Co to, k sakru? Přemýšlel Miles. Moc o Vervainu nevěděl, ale byl si jist, že i jejich právo brání držet jako rukojmí nevinné příbuzné.

Když kapitán odešel, Cavilo znovu zapnula komunikátor. „Kurinova ruka, bezpečnost? Dobrá. Posílám vám svého oblíbeného dvojitého špiona. Pusťte mu nahrávku, kterou jsme natočili minulý týden v cele šest, abychom ho motivovali. Nedejte znát, že to není živě... Správně. Cavilo konec.”

Byla vůbec rodina toho muže na svobodě? Nebo už po smrti? Nebo zavřená jinde?

Co se to tady děje?

Ozvaly se další kroky. Cavilo se kysele usmála, ale když se otočila, aby přivítala nového příchozího, tvář se jí rozjasnila. „Stanisi, miláčku. Podívej se, co jsme chytili tentokrát. To je ten malý zoufalý Be’an, který se na Polu snažil prodávat kradené zbraně. Zdá se, že nakonec není vůbec nezávislý.”

Žluto-hnědo-černá uniforma generálu Metzovovi také slušela, postřehl Miles. To je šílené. Ted’ by byl nejvyšší čas obrátit oči v sloup a omdlít, kdyby to ovšem uměl.

Generál Metzov byl stejně konsternován, jeho ironický pohled náhle zaplátl d’ábelskou radostí. „To není žádný Be’an, Cavie.”

KAPITOLA 12

„Je z Barrayarů. A není to jen tak leckdo. Rychle, musíme ho dostat z dohledu,” pokračoval Metzov.

„Kdo ho ale poslal?” zírала znova Cavilo na Milese s otevřenými ústy.

„Bůh,” prohlásil Metzov ohnivě. „Bůh mi ho vložil do rukou.” Metzov v tak radostném rozpoložení - to bylo nezvyklé a alarmující. Cavilo se zatvářila překvapeně. Metzov se poprvé podíval na Gregora. „Vezmeme ho i jeho - zřejmě bodyguarda...” Metzov se zarazil.

Podobizny na bankovkách nevypadaly sice úplně jako Gregor, protože už byly několik let staré, ale císař se objevil v dostatečném počtu holovizních pořadů - ačkoli nebyl oblečen tak, jak dnes... Miles téměř viděl, jak Metzov přemýšlí, Ten obličej bych měl odněkud znát, ale to jméno... Možná Gregora nepozná. Možná tomu nebude věřit.

Gregor, který se důstojně narovnal a skrýval strach, poprvé promluvil. „Tohle je také nějaký tvůj starý přítel, Milesi?”

Byl to nejspíš ten odměřený hlas, který měl na svědomí, že to Metzovovi došlo. Jeho obličej, rudý vzrušením, zbledl. Mimoděk se rozhlédl - po Illyanovi, odhadoval Miles.

„Ehm, to je generál Stanis Metzov,” vysvětlil Miles.

„Ten Metzov z Kyrilského ostrova?”

„Jo.”

„Ach.” Gregor si s kamennou tváří udržel svůj chladný odstup.

„Kde je vaše ochranka, pane?” začal se ptát Gregora Metzov hlasem zhrublým podvědomým strachem.

Díváte se na ni, zalitoval Miles.

„Nepříliš daleko,” odpověděl chladně Gregor. „Nechte Nás jít, kam My potřebujeme, a nebude vás obtěžovat.”

„Kdo je ten chlapík?” dupla Cavilo netrpělivě nohou.

„Co,” nemohl se Miles Metzova nezeptat, „co tu děláte?”

Metzov se zakabonil. „Jak má člověk v mých letech, zbaven své penze - svých celoživotních úspor - žít? Doufali jste, že budu jen tak sedět a hladovět? Omyl.”

Nebude vhodné připomínat Metzovovi jeho zášť, uvědomil si Miles. „Tohle... je asi lepší než Kyrilský ostrov,” podotkl Miles nejistě. Metzov pracuje pod velením ženy? Tento způsob velení je určitě fascinující. Stanis miláček!

Metzov nevypadal moc pobaveně.

„Kdo to k čertu je?” domáhala se Cavilo odpovědi.

„Moc. Peníze. Strategická páka. Víc, než si dovedeš představit,” odpověděl Metzov.

„Problémy,” připojil Miles. „Víc, než si dovedete představit.”

„Ty jsi jiný případ, mutante,” řekl Metzov.

„Dovolil bych si nesouhlasit, generále,” řekl Gregor nejlepším císařským tónem. Cítil, že má v této konverzaci navrch, i když musel skrývat, že je trochu zmatený.

„Musíme je okamžitě dostat do Kurinovy ruky. Z dohledu,” řekl Metzov Cavilo. Podíval se na zatýkáčů. „Z doslechu. Tohle dokončíme v soukromí.”

Hlídka je odvedla. Miles cítil Metzovův pohled, jako by to byla dýka, zarytá v jeho zádech. Přes několik opuštěných doků došli do jednoho z těch větších, kde zrovna probíhala údržba nějaké lodi. Vlajkové lodi, aspoň pokud se dalo hádat z počtu a chování hlídek.

„Zaved'te je na výslech,” přikázala Cavilo četě, když prošli kolem salutujícího velícího důstojníka u průlezu pro personál.

„Počkej s tím,” řekl Metzov. Rozhlédl se po křižujících se chodbách a téměř se zachvěl.

„Máš vojáka, který je němý a hluchý?”

„Těžko!” zírала Cavilo pobouřeně na svého podivně rozrušeného podřízeného. „Tak na můstek.”

„Ne,” řekl ostře Metzov. Má strach zavřít císaře do cely, uvědomil si Miles. Metzov se otočil ke Gregorovi a řekl s dokonalou vážností: „Mohu dostat vaše čestné slovo zajatce, sire - pane?”

„Cože?“ vykřikla Cavilo. „Zbláznil ses, Stanisi?“

„Čestné slovo zajatce,“ podotkl Gregor vážně, „je slibem, kterým se zavazují vznešení nepřátelé. Předpokládám, že jste vznešený. Ale chcete se tímto vyhlásit Naším nepřítelem?“

Výborný úskok, pomyslel si Miles.

Metzovův pohled padl na Milese. Našpulil rty. „Vaším snad ne. Ale špatně si vybíráte společníky. O poradcích ani nemluvě.“

Na Gregorovi teď nebylo možné poznat, co si myslí. „Některým známostem se bohužel nemohu vyhnout. Ani některým poradcům.“

„Do mé kabiny.“ Metzov zvedl ruku směrem ke Cavilo, která právě otevírala ústa k nějaké námitce.

„Pro začátek. Beze svědků, bez nahrávek. Pak se rozhodneme, co dál, Cavie.“

Metzov postavil dva strážce před dveře své kabiny a ostatní poslal pryč. Když se za nimi zavřely dveře, svázal Milese a posadil ho na zem. Pak velmi uctivě posadil Gregora do polstrované židle u svého stolu s terminálem, nejlepší, kterou mohla spartánsky zařízená místnost nabídnout.

Cavilo seděla se skříženými nohama na posteli a vše pozorovala. „Na co svazovat toho malého a toho velkého nechat jen tak?“ namítla.

„Klidně si nech vytažený paralyzér, jestli z něj máš strach,“ odvětil jí Metzov. Těžce dýchal, stál s rukama v bok a pozoroval Gregora. Zavrtěl hlavou, jako kdyby ještě stále nevěřil svým očím.

„Proč to neuděláš ty?“

„Ještě jsem se nerozhodl, jestli v jeho přítomnosti vytáhnu zbraň.“

„Jsme teď sami, Stanisi,“ řekla Cavilo sarkasticky. „Byl bys tak laskav a vysvětlil mi tuhle šílenost? A dej si záležet.“

„Ó, ano. Tohle -,“ ukázal na Milese, „je lord Miles Vorkosigan, syn ministerského předsedy na Barraryaru, admirála Arala Vorkosigana - určitě jsi o něm slyšela.“

Cavilo spadla čelist. „A co tedy dělal na Polu Šest v převleku beťanského prodávče zbraní?“

„To nevím. Poslední, co jsem o něm slyšel, bylo, že ho zatkla Císařská bezpečnost, ačkoli nikdo nevěřil, že je to myšleno vážně.“

„Zadržení,“ opravil ho Miles. „Technicky vzato.“

„A tohle -,“ Metzov ukázal na Gregora, „je císař Barraryaru. Gregor Vorbarra. Co ten tu dělá, to si nedokážu představit.“

„Jsi si jistý?“ Cavilo byla překvapená. Když Metzov vážně přikývl, oči jí zaplály. Podívala se na Gregora, jako by ho viděla poprvé. „Vážně? To je zajímavé.“

„Ale kde je jeho ochranka? Musíme si dávat pozor, Cavie.“

„Jakou pro ně může mít cenu? Kolik za něj můžeme chtít?“

Gregor se na ni usmál. „Jsem Vor, madam. V jistém smyslu ten Vor. Riskovat ve službě je naším řemeslem. Být vámi, nepředpokládal bych, že je moje cena nekonečně vysoká.“

Gregorova námitka měla něco do sebe, pomyslel si Miles. Pokud by nebyl císařem, nikomu by nepřipadal nijak významný. Ale svoji roli zvládal skvěle.

„Je to příležitost, to ano,“ řekl Metzov, „ale jestli si uděláme nepřítele, kterého nebudeme schopni zvládnout -“

„Když jeho budeme držet jako rukojmí, měli bychom to zvládnout lehce,“ poznamenala Cavilo zamyšleně.

„Jinou a moudřejší možností,“ přerušil ji Miles, „by bylo pomoci nám rychle a bezpečně dokončit naši cestu a získat lukrativní a úctyhodné poděkování. Jak se říká, vítězství na obou stranách.“

„Úctyhodné?“ Metzovovy oči zaplály. Upadl do hloubavého ticha a pak zamumlal: „Ale co tady dělají? A kde je ten had Illyan? V každém případě chci toho mutanta. K čertu. Buď se musí hrát odvážně, nebo nehrát vůbec.“ Zlomyslně zíral na Milese. „Vorkosigan... tak. Ale co je mi po Barraryaru, poté, co mi Císařské služby po pětatřiceti letech práce vrazily dýku do zad.“ Narovnal se rozhodně, ale stále ještě - jak si Miles všiml - se neodhodlal vytáhnout v císařově přítomnosti zbraň.

„Ano, Cavie, zaveď je na můstek.”

„Ne tak rychle,” řekla Cavilo a znovu se zamyslela. „Toho malého pošli na můstek, jestli chceš. On je nanic, říkáš?”

Jediný syn nejmocnějšího vojenského velitele na Barrayaru pro změnu mlčel. Kdyby, kdyby, kdyby...

„Ve srovnání s tím druhým ano,” zaváhal Metzov s výrazem lovce, který má strach, že ho někdo připraví o jeho kořist.

„Výborně.” Cavilo zasunula paralyzér, se kterým si už jen tak pohrávala, zpátky do pouzdra. Šla ke dveřím, otevřela je a kývla na stráž. „Odveďte ho,” ukázala na Gregora, „do kabiny devět na palubě G. Vypněte komunikaci ven, zamkněte dveře a postavte tam stráž s paralyzérem. Ale jinak ať má veškeré pohodlí.” Pak se otočila ke Gregorovi: „To je nejpohodlnější kabina pro důstojníky - hosty na Kurinově ruce. Nic lepšího už tahle loď nabídnout nemůže.”

„Říkejte mi Gregu,” povzdechl si Gregor.

„Greg. Pěkné jméno. Kabina devět je hned vedle méj. Budeme pokračovat v rozhovoru hned, jak se trochu občerstvíte. Třeba po večeři. Dohlédneš na vše ano, Stanisi?” Oba muže obdařila zářivým úsměvem a elegantně odkrácěla, což ve vojenských botách určitě nebylo jednoduché. Ve dveřích se ještě otočila a ukázala na Milese. „Tohohle přiveďte na můstek.”

Druhý ze strážců dloubl do Milese paralyzérem a naštěstí vypnutým elektrickým obuškem a odvedl ho v jejích stopách.

Kurinova ruka, alespoň pokud se dalo soudit z toho, co letmo viděl při průchodu lodí, byla mnohem větší vlajkovou lodí než Triumf, s možností mít na palubě větší a silnější výsadek, což na druhé straně znamenalo menší manévrovací schopnost. Můstek byl také větší, jak měl Miles za chvíli zjistit, a také impozantně zabezpečený. Jediný vchod se otevíral do hlídací monitorovací místnosti, ze které vedly dvě slepé chodby s celami.

Kapitán nákladní lodi zrovna vycházel v doprovodu jednoho z hlídačů. Vrhл nenávistný pohled na Cavilo.

„Jak vidíte, jsou v pořádku a těší se dobrému zdraví,” řekla mu Cavilo. „To je moje polovina obchodu. Teď je řada na vás, abyste dokončil svoji.”

Schválně, co se stane... „Viděl jste nahrávku,” řekl Miles. „Chtějte, ať vám je ukáže živé.”

Cavilo pevně stiskla bílé zuby, ale její rozezlený výraz hned vystřídal prohnatý úsměv. Kapitán nákladní lodi vyskočil. „Cože? Vy...,” zarazil se neústupně. „Tak dobře, kdo z vás dvou mi lže?”

„Kapitáne, tohle je jediná záruka, kterou dostanete,” řekla Cavilo a ukázala směrem k monitorům. „Chtěl jste hrát, tak hrajte.”

„Pak tohle -,” muž ukázal na Milese, „je to poslední, co jste ode mne dostala.” Nenápadně pokynula rukou a hlídka vytáhla paralyzéry. „Odveďte ho,” nařídila.

„Ne!”

„No dobrá,” oči se jí rozšířily vztekem, „dejte ho do cely šest. A zamkněte ho tam.”

Jakmile se kapitán otočil, váhaje mezi rezignací a odporem, Cavilo naznačila hlídce, aby od svého vězně odstoupila. Pak krátce pohlédla na Milese a kysele se pousmála, jako kdyby chtěla říct, Tak se dívej, chytráku, sleduj mě. Rychlým pohybem otevřela pouzdro na levém boku, vytáhla nervový disruptor, pečlivě zamířila a zlikvidovala kapitánův zátylek. Jeho tělo sebou šublo a dopadlo - už mrtvé - na zem.

Přišla k němu a zadumaně do něj šťouchla špičkou vojenské boty, pak se podívala na Milese, který to pozoroval s ústy dokořán. „Teď už budeš držet pusu zavřenou, že hošánku?”

Miles sklapnul pusu. Musel jsi experimentovat... Alespoň že už věděl, kdo zabil Ligu. Teď si živě dokázal představit, jak zemřel. Exaltovaný pohled zářící z Cavinina obličeje poté, co zabila kapitána, Milese zároveň fascinoval i děsil. Kohopak jsi to viděla v hledí své zbraně, drahousku? „Ano, paní,” přiškrceně ze sebe vypravil a snažil se skrýt třes, pozdní následek právě prožitého šoku. K čertu s tou

mou hubou nevymáchanou...

Cavilo přešla do monitorovací místnosti a obrátila se na techničku, která seděla jako přimrazená. „Vyndejte disketu s nahrávkou Metzovovy kabiny za poslední půlhodinu a dejte mi ji. Začněte nahrávat na novou. Ne, nepřehrávejte to!“ Schovala disketu do náprsní kapsy a pečlivě ji zapnula. „A tohohle,“ kývla směrem k Milesovi, „strčte do cely čtrnáct. Nebo - raději do třináctky, jestli je volná.“ Ušklíbla se.

Hlídka Milese prohledala a proscannovala. Cavilo jízlivým tónem poznamenala, že by měl být vedený jako Victor Rotha.

Než se vzpamatoval, přišli dva zdravotníci s vozíkem-vznášedlem a odvezli tělo. Cavilo je nevzrušeně pozorovala a pak se obrátila k Milesovi. „Rozhodl jste se připravit mě o mého dvojitého agenta. Pěkné vandalství. Jako dvojitý agent měl větší cenu než jako odstrašující příklad pro blázna. Nemám ve zvyku skladovat neužitečné věci. Měl byste začít přemýšlet, jak pro mě být užitečnější - než jen jako fackovací panák generála Metzova,“ pousmála se, „ačkoli, on si na vás rád vyskakuje, co? Budu muset přijít na to, proč to dělá.“

„A čím je pro vás užitečný drahoušek Stanis?“ odvážil se zeptat Miles, ve snaze vzdorovat záplavě obvinění. Metzov jako její Milenec? Nechutná představa.

„Je to zkušený pozemní bojový velitel.“

„K čemu může potřebovat jakákoli vesmírná flotila pozemního velitele?“

„Dobrá, tedy,“ usmála se Cavilo sladce, „prostě mě baví.“

Dalo se čekat, že to řekne. „Proti gustu žádný dišputát,“ poznamenal si Miles pod nos, tak aby ho nebylo slyšet. Měl by ji snad před Metzovem varovat? Nebo naopak - měl by varovat Metzova před ní?

Přemýšlel o tom pořád dokola, dokud se za ním neuzavřely dveře jeho samoty.

Milesovi nezabralo moc času prozkoumat svůj nový pokoj. V prostoru sotva větším než dva krát dva metry byly jen dvě čalouněné lavice a rozkládací toaleta. Žádná knižní prohlížečka, nic, co by ho odpoutalo od myšlenek vířících v bahně sebeobviňování.

Příděl jídla - tyčinka, kterou mu o něco později prostrčili škvírou ve dveřích, byla odpornější než její barrayarská císařská verze. Připomínala mu žvýkačku pro psy ze syrové kůže. Navlhčená slinami trochu změkla, takže se dala rozkousat jako gumový hadr -pokud měl člověk zdravé zuby. Byla dobrá spíš jako chvilkové rozptýlení, než přinesou další příděl. Nepochybně pekelně výživná. Miles přemýšlel, co asi Cavilo nabídla Gregorovi. Vyváženou stravu?

A byli už tak blízko ke svému cíli! Od barrayarského velvyslanectví je dělilo jen několik zámeků a schodišť. Jen kdyby se tam odsud mohl nějak dostat. Kdyby mu přálo štěstí... Na druhé straně, jak dlouho by se Cavilo rozpakovala ignorovat diplomatické vztahy a porušovat pravidla, kdyby z toho měla mít nějaký prospěch? Asi stejně dlouho, jako se rozpakovala střílet kapitána nákladní lodi do zad, odhadoval Miles. Určitě už měla pod kontrolou velvyslanectví i všechny barrayarské agenty na Stanici Vervain. Miles si vydloubl ze zubu kus rozžvýkané kůže ze svého přídělu a povzdechl si.

Zapípaní zámku na dveřích ho upozornilo, že bude mít návštěvu. Výslech, tak brzy? Předpokládal, že Cavilo nejdřív zajde za Gregorem, aby s ním povečeřela, popila víno a zhodnotila situaci - a teprve pak se vrátí k němu. Nebo měl posloužit jen jako praktické cvičení pro její podřízené? Polkl kus přídělu, který mu uvízl v krku, posadil se a snažil se tvářit vážně, a ne vyděšeně.

Dveře se otevřely a objevil se generál Metzov. V hnědočerné uniformě Randallovy jednotky vypadal pořád zdatně a bojovně.

„Určitě mě nebudete potřebovat, pane?“ zeptal se člen hlídky, když Metzov vrazil do dveří.

Metzov vrhl opovržlivý pohled na Milese, který - jako Victor Rotha v umouněné zelené silonové košili, pytlovitých kalhotách a bos, protože sandály mu zabavily hlídky - vypadal zplihle a už vůbec ne jako voják.

„Těžko. Tenhle se na mě nevrhne.“

Bohužel, čistá pravda, souhlasil lítostivě Miles.

Metzov poklepal na svůj komunikátor. „Až budu hotov, zavolám vás.”

„Ano, pane.” Dveře se se zasyčením zavřely. Cela byla najednou opravdu těsná. Miles si na kavalci vytáhl nohy nahoru a seděl jakoby v obranné pozici smotaný do klubíčka. Metzov klidně stál, dlouze a zamyšleně si Milese prohlížel a pak se pohodlně posadil na protější lavici.

„No jo,” řekl Metzov a zkroutil koutky úst, „tomu říkám zvrát osudu.”

„Myslel jsem, že večeríte s císařem,” prohodil Miles.

„Velitelka Cavilo se - jako žena - potřebuje trochu rozptýlit. Až se zase uklidní, zjistí, že potřebuje moje znalosti v oblasti barrayarských záležitostí,” pronesl Metzov odměřeným tónem.

Prostě tě nepozvali. „Vy jste s ní nechal císaře o samotě?” Gregore, bacha.

„Gregor není hrozba. Mám obavy, že je díky své výchově úplně slabý.”

Miles nebyl schopen slova.

Metzov se opřel a prsty si poklepával o koleno. „Tak mi řekněte, praporčíku Vorkosigane - jestli ještě jste praporčík Vorkosigan - co je to za světskou spravedlnost? Předpokládám, že máte pořád svou hodnotu a svůj plat. Tak co děláte tady? S ním?”

Miles by se nejraději omezil na jméno, hodnotu a pořadové číslo, jenomže to všechno Metzov už dávno znal. Ale byl Metzov vůbec nepřítel? Nepřítel Barrayaru, to určitě, ale ne Milese osobně. Rozlišoval to Metzov? „Císař se oddělil od své ochranky. Doufáme, že se s nimi znovu spojíme prostřednictvím barrayarského velvyslanectví.” Nic nebylo jasnější.

„A odkud jste sem přiletěli?”

„Z Aslundu.”

„Neobtěžujte se dělat ze mě idiota, Vorkosigane. Aslund znám. Tak kdo vás sem poslal? A nepokoušejte se lhát, budu vás konfrontovat s kapitánem nákladní lodi.”

„Nebudete. Cavilo ho zabila.”

„Och...” Metzov ihned potlačil záblesk překvapení. „To od ní bylo velmi moudré. Byl jediným svědkem, který věděl, kde jste.”

Byla to součást jejího plánu, když zvedla svůj nervový disruptor? Nepochybně. A kromě toho, kapitán byl také jediným svědkem, který mohl potvrdit, odkud přiletěli. Možná Cavilo nebyla tak strašná, jak se zdálo na první pohled.

„Tak znovu,” řekl Metzov trpělivě - Miles si všiml, že se tváří, jako by měl nekonečnou spoustu času - „jak jste se dal dohromady s císařem?”

„Jak asi myslíte?” odpověděl Miles otázkou ve snaze získat čas.

„Nějaké spiknutí, nepochybně,” pokrčil Metzov rameny.

Miles si povzdechl. „Samozřejmě,” řekl rozhořčeně, „a máte nějaké vysvětlení, jak jsme se sem - v případě nějakého spiknutí - dostali sami z Aslundu? Já samozřejmě vím, jak to bylo, prožil jsem to, ale zajímalo by mě, jak to vypadá?” Tomu se říká profesionální paranoia. „Rád bych to slyšel.”

„Dobrá.” Metzov se jakoby proti vlastní vůli rozpovídal. „Nějakým způsobem jste císaře oddělil od jeho ochranky. Musíte připravovat důkladně promyšlenou vraždu nebo ho chcete nějakým způsobem ovládnout.”

„Tak tohle vás napadlo?” Miles se znechuceným zabručáním narazil zády do zdi a pak se znovu posadil.

„Nebo je to nějaká tajná - a v tom případě nečestná mise. Někáká zrada.”

„Kdyby ano, tak kde by teď byla Gregorova ochranka?” zapěl Miles. „Bud'te pozornější.”

„Takže moje první hypotéza byla správná.”

„V tom případě, kde je moje ochranka?” zabručel Miles. Sakra, kde?

„Vorkosiganské spiknutí - ne, zřejmě ne admirálovo, ten ovládá Gregora doma -“

„Děkuju. Poznamenám si to.”

„Pomatené spiknutí pomatené myslí. Sníte o tom, že se stanete císařem Barrayaru, mutante?”

„Ujišťuji vás, že to je moje noční můra. Zeptejte se Gregora.”

„To bude sotva zapotřebí. Zdravotníci z vás vaše tajemství vymáčknu, hned jak dá Cavilo pokyn. Svým způsobem je škoda, že vynalezli fastpentu. Bylo by mi potěšením přelámat vám každou kost v těle, dokud byste nepromluvil. Nebo neskučel. Nemohl byste se schovávat za sukně svého otce,” ušklíbl se, „protože je daleko odsud, Vorkosigane.” Zamyslel se. „Možná to nějak půjde. Jednu kost denně, až do poslední.”

Dvě stě šest kostí v lidském těle. Dvě stě šest dní. Během těch dvou set šesti dnů by nás měl Illyan najít. Miles se smutně usmál.

Metzov vypadal spokojeně, že vymyslel takový plán. Tohle spekulování však mělo těžko něco společného se seriózním výsledkem. Ale když ne kvůli výsledku, ani kvůli pomstychtivému mučení - proč sem ten člověk tedy přišel?

Jeho miláček ho odhodil, cítí se opuštěný a cizí a chtěl si poklábosit s někým důvěrně známým. Třeba s důvěrně známým nepřítelem. To bylo tak nějak podivně pochopitelné. Ale od Komarrského povstání Metzov pravděpodobně už neopustil Barrayar. Život strávil většinou v omezeném, řízeném a předvídatelném světě císařského vojska. Teď byl ten kdysi neochvějný muž zmítaný situacemi, o kterých se mu tenkrát ani nesnilo. Maniak tesknící po domově. Mrazivá představa.

„Začínám mít pocit, že jsem vám možná nechtěně pomohl na lepší,” začal Miles. Jestli se Metzov potřebuje vymluvit, proč ho v tom nepodpořit? „Cavilo určitě vypadá líp, než váš poslední velitel.”

„To ano.”

„A plat máte vyšší?”

„Každý platí víc než Císařské Služby,” pohrdavě zasupěl Metzov.

„A určitě se nenudíte. Na Kyrilském ostrově byl jeden den jako druhý. Tady nikdy nevíte, co se může příštího dne stát. Nebo se vám Cavilo se vším svěřuje?”

„Jsem nepostradatelný pro její plány.” Samolibě se usmál.

„Jako ložnicový válečník? Měl jsem za to, že jste dřív sloužil u pěchoty. Tak náhlá změna specializace ve vašem věku?”

Metzov se jenom usmál. „Začínáte v tom mít jasno, Vorkosigane.”

Miles pokrčil rameny. „Pokud si vzpomínám, nikdy jste moc nebyl na ženy - vojáky. Zdá se, že Cavilo vás přiměla změnit názor.”

„Vůbec ne.” Metzov se spokojeně opřel. „Během šesti měsíců budu velet Randallově jednotce.”

„Není tahle cela odposlouchávaná?” zeptal se Miles vyděšeně. Ne snad proto, že by si dělal starosti s tím, jestli se Metzov díky své puse dostane do potíží, ale stejně...

„Teď ne.”

„Cavilo má v plánu opustit Randallovce?”

„Je několik způsobů, jak může odejít. Snadno by se mohla opakovat smrtelná nehoda, kterou Cavilo připravila Randallovi. Nebo bych to mohl vyřešit tím, že bych ji z ní obvinil, když už byla tak hloupá a vychloubala se vraždou v posteli.

To nebylo vychloubám, to bylo varování, tupče. Miles málem obrátil oči v sloup, když si představil postelový rozhovor mezi Metzovem a Cavilo.

„Vy dva musíte mít hodně společného. Není divu, že spolu vycházíte dobře.”

Metzov se přestal tvářit pobaveně. „S tou žoldáckou děvkou nemám nic společného. Byl jsem císařským důstojníkem,” zamračil se, „třicet pět let. A vyhodili mě. Ale oni přijdou na to, že chybili.” Pohlédl na chronometr. „Pořád ale nechápu, co tady děláte. Jste si jist, že není nic dalšího, co byste mi chtěl říci dřív, než to zítra pod fastpentou všechno vyklopíte Cavilo?”

Cavilo a Metzov, pomyslel si Miles, začali hrát tu starou výslechovou hru na hodného a zlého. „Jestli nám chcete opravdu pomoci, dostaňte Gregora k barrayarskému konzulovi. Nebo mu jenom pošlete zprávu, že tu je.”

„Možná, až bude vhodná doba. Za výhodných podmínek.” Metzovovy oči se zúžily, pozorující Milese. Tak zmaten Milesem, jako Miles zmaten jím? Po chvíli ticha zavolal Metzov komunikátorem

stráž a odkráčel, s o nic víc násilnou výhružkou než „Uvidíme se zítra, Vorkosigane.“ Skutečně hrozné.

Já také nechápu, co tady děláte, pomyslel si Miles, když se dveře uzavřely a zámek zapípal. Zřejmě byl právě v plánu nějaký pozemní útok. Chtěli Randallovci rozdrtit vervainskou invazní armádu? Cavilo se potají setkala s vysoce postaveným zástupcem jacksonského Konsorcia. Proč? Aby si ověřila neutralitu Konsorcia v případě útoku? To by dávalo smysl, ale proč se o to Vervainci nepostarali sami? Aby mohli popřít domluvu s Cavilo, kdyby to propuklo příliš brzy? A kdo, nebo co bylo cílem? Zřejmě ne konsorciální stanice ani její vzdálený rodič, Jackson. Takže zbýval Aslund a Pol. Aslund, slepá ulička, nebyl strategicky přitažlivý. Lepší by bylo nejdříve vyřídit Pol, odříznout Aslund od Hubu ve spolupráci s Konsorciem a vyhladit tu slabou planetku jako zákusek. Ale Pol měl za sebou Barrayar, který by nechtěl nic jiného než alianci se svým nervózním sousedem, což by říši otevřelo brány do Hegen Hubu. Otevřený útok musí Pol dostat do otevřené náruče Barrayaru. Takže zbývá jenom Aslund, ale...

To nedává smysl. Znepokojovalo ho to víc, než představa Gregora večerícího s Cavilo bez dohledu stráží, nebo strach ze slíbeného chemického výsledku. Nic mě nenapadá. To nedává smysl.

Po celý temnělý noční cyklus do jeho myšlenek vstupoval Hegen Hub, v celé své strategické složitosti, a představy Gregora. Cpala ho Cavilo nějakými drogami? Dostal psí žrádlo, stejně jako Miles? Nebo steak a šampaňské? Mučili ho? Oklamali? Vize Caviliných/Livie Nu červených večerních šatů Milesovi zčeřily tok myšlenek. Měl se Gregor dobře? Miles si pomyslel, že Gregor měl se ženami o něco větší zkušenosti než on, ale posledních pár let se s císařem neviděl; podle všeho si Gregor momentálně udržoval harém. Ne, to nebylo možné, Ivan by něco vycítil a patřičně by to okomentoval. V nejlepším případě. Jak málo odolný byl Gregor proti tomuto ubohému staromódnímu způsobu ovládnutí mysli?

Denní cyklus se přeplazil s Milesem očekávajícím, že každá minuta se může stát okamžikem, kdy ho odvedou k jeho první zkušenosti s fastpentovým výsledkem ze špatného konce hypospreje. Jaké závěry by si Cavilo a Metzov mohli udělat z jeho a Gregorovy bizarní odysey? Tři nekonečná sousta jídla a světla znovu pohasla, označující tak další noční cyklus. Tři jídla a žádný výsledek. Co je tak zdrželo? Žádný hluk a žádné vibrace, které by naznačovaly, že loď opustila dok. Byli stále připoutáni ke Stanici Vervain. Miles se znučeně pokusil cvičit nebo chodit, dva kroky, otočit, dva kroky, otočit, dva kroky... ale podařilo se mu pouze zvýšit svůj tělesný pach a začala se mu točit hlava.

Další den prožitý v utrpení a další temnělá „noc“. Na podlahu dopadla další snídaně. Že by zpomalovali nebo naopak zrychlovali jeho vnímání času, aby si usnadnili výsledek? Proč by se starali? Okousal si nehty na rukou. Okousal si nehty na nohou. Vytrhal zelené nitě ze své košile a pokoušel se vyčistit si zuby. Pak zkoušel udělat malé zelené obrazce vázáním malých uzlů. Pak ho napadlo posílat zprávy. Dokázal by sestavit „Pomoc, jsem vězeň...“ a připevnit ten nápis statickou elektřinou na něčí bundu? Jestli za ním ovšem ještě někdo přijde. Dostal se až k momentu, kdy se mu křehký tenký nápis P, O, M zachytil za kus nehtu, když se škrábal na své zarostlé bradě a proměnil jeho prosbu v nečitelný zelený chomáč. Vytrhl další nit a začal znovu. Zámek zablikal a zapípal. Miles sebou poplašeně trhl, ale napadlo ho jen, že propadl skoro hypnotickému pomatení smyslů ze své izolace. Kolik času už uběhlo?

Byla to Cavilo v uniformě Randallovy jednotky. Stráž se postavila před dveře cely, které se za ní zavřely. Vypadalo to na další soukromý rozhovor. Miles se snažil uspořádat si myšlenky, aby si uvědomil, co měl vlastně za lubem.

Cavilo se usadila naproti Milesovi na stejné místo, které si předtím vybral Metzov, ve skoro stejné pohodlné pozici, nakloněná dopředu, ruce laxe složené na kolena, pozorná, sebejistá. Miles se posadil s překříženýma nohama, zády ke zdi, zcela si vědom své nevýhody.

„Lorde Vorkosigane,“ zvedla hlavu „nevypadáte moc dobře.“

„Samovazba mi moc nesvědčí.“ Jeho dlouho nepoužité hlasivky vydaly chrčivý zvuk, takže musel přestat a odkašlat si. „Třeba knižní prohlížečka,“ jeho mozek se pomalu rozbíhal, - „nebo ještě lépe pravidelné cvičení.“ Které by ho dostalo z cely a do kontaktu s ovlivnitelnými lidmi. „Mé zdravotní problémy mě nutí k velmi osobitému životnímu stylu, když zrovna nevzplanou a neohrožují mě. Rozhodně potřebuji pravidelně cvičit, jinak vážně onemocním.“

„Hm. Uvidíme.“ Prohrábla si krátké vlasy a pokračovala. „Takže, lorde Vorkosigane. Povězte mi něco o své matce.“

„He?“ Pro vojenský výslech asi nejzmatenější odbočka od tématu. „Proč?“

Polichoceně se usmála. „Začaly mě zajímat Gregorovy historky.“

Gregorovy historky? Ona narvala fastpentu do císaře?

„Co...co chcete vědět?“

„No...pochočila jsem, že hraběnka Vorkosiganová je cizinka, Beťanka, která se do vašeho rodu přivdala.“

„Vorové jsou rod válečníků, ale je to tak.“

„Jak byla přijata třídou mocných - ať už si říkají, jak chtějí? Myslela jsem si, že Barrayarané byli naprosto provinciální, s předsudky proti cizincům.“

„To jsme,“ rád přiznal Miles. „První kontakt Barrayaru s cizinci od doby Izolace byl s cetaganskými invazními jednotkami. Spatný dojem z toho setkání přetrvává až dosud, tři nebo čtyři generace po tom, co jsme je odrazili.“

„Ale volbu vašeho otce ještě nikdo nezpochybnil?“

Tahle otázka Milese trochu zmátla. „Bylo mu čtyřicet. A...on byl lord Vorkosigan.“

Tak jako já teď. Proč to u mě nefunguje jako u něj?

„Nemá na to nějaký vliv její minulost?“

„Byla Beťanka. Je Beťanka. Nejdřív pracovala v Astronomickém průzkumu, pak byla bojovým důstojníkem. Kolonie Beta nás pomohla porazit, když jsme tak hloupě napadli Escobar.“

„Takže, ačkoliv patřila k nepříteli, její válečná minulost jí pomohla získat úctu a přijetí mezi Vory?“

„Asi ano. Navíc si upevnila dobrou reputaci bojem ve Vordarianském puči v době, kdy jsem se narodil. Několikrát vedla i vojsko, když můj otec nemohl být najednou na dvou místech.“ A také osobně zodpovídala za bezpečné ukrytí tehdy pětiletého císaře. Rozhodně jí to šlo lépe, než dnes jejímu synovi s pětadvacetiletým Gregorem. Totální propadák - lepší výraz ho nenapadl. „Od té doby se s ní nikdo moc nestýká.“

„Hm.“ Cavilo se opřela a cosi si mumlala. „Takže takhle to bylo. Mohlo by to vyjít.“

Co by mohlo vyjít? Miles si třel rukou tvář, aby se probral a koncentroval. „Co Gregor?“

„Je docela zábavný.“

Gregor Truchlivý a zábavný? Ale pak, když vzal v potaz ostatní stránky jejího charakteru, došel k názoru, že její smysl pro humor bude pravděpodobně velmi nechutný. „Měl jsem na mysli jeho zdravotní stav.“

„Možná lepší než váš, když na vás tak koukám.“

„Myslím, že jeho lépe krmili.“

„Ale... je pro vás snad tak těžké okusit tvrdý válečný život, lorde Vorkosigane? Dostáváte stejnou stravu jako moji vojáci.“

„Nevěřím.“ Miles pozvedl nedojedenou snídani. „Už dávno by se vzbouřili.“

„Ale vážený.“ Soucitně se podívala na ten odporný kus žvance. „Měla jsem za to, že tohle už bylo v odpadu. Jak se to dostalo sem? Někdo se tu zřejmě snaží šetřit. Mohu vám objednat normální jídlo?“

„Ano, děkuji vám,“ řekl Miles okamžitě a odmlčel se. Docílila toho, že začal myslet na sebe místo na Gregora. Musí teď myslet jen na něj. Kolik užitečných informací jim už asi řekl?

„Uvědomte si,“ řekl Miles opatrně, „že rozpoutáváte velký meziplanetární konflikt mezi

Vervainem a Barrayarem.”

„Ne tak úplně,” řekla Cavilo mírně. „Jsem Gregova přítelkyně. Zachránila jsem ho před tím, aby padl do rukou vervainské tajné služby. Je pod mou ochranou, dokud nebude možné dostat ho domů.”

Miles zamrkal. „Vervain má tajnou službu?”

„S největší pravděpodobností,” pokrčila Cavilo rameny. „Barrayar špiony samozřejmě má. Stanis si o ně dělá starost. Císařská bezpečnost se musí cítit trapně, když někam zapatrošili svěřenou osobu. Obávám se, že jejich pověst je dost přehnaná.”

Ne tak úplně. Já jsem Císařská bezpečnost a vím, kde Gregor je. Takže je bezpečnost prakticky velmi dobře informovaná. Miles nevěděl, jestli se má smát nebo plakat. Nebo velmi špatně.

„Když jsme všichni tak dobří přátelé,” řekl Miles, „proč jsem zavřený v téhle cele?”

„Pro vaši ochranu, samozřejmě. Koneckonců, generál Metzov vám poměrně otevřeně vyhrožoval, že vám zláme každou kost v těle.” Povzdychla si. „Obávám se, že drahý Stanis už brzy nebude k ničemu.”

Miles si vzpomněl na další část rozhovoru s Metzovem a zbledl. „Kvůli...zradě?”

„Ne tak úplně. Zrada může občas spíš pomoci, když se o ní ví, a umí se s tím pracovat. Ale naše všeobecná strategie musí být od základu změněna. Nepředstavitelně. Po celé té době, co jsem mu věnovala péči. Doufám, že ne všichni Barrayarané jsou tak nudní jako Stanis.” Usmála se. „Velmi doufám.”

Nahnula se dopředu a vypadala ještě víc soustředěně. „Co je pravdy na tom, že Gregor utekl z domu kvůli tomu, že ho jeho poradci nutili do sňatku s ženou, kterou neměl rád?”

„Nikdy se mi o tom nezmínil,” řekl Miles překvapeně. Počkat - co tam venku Gregor dělal? Měl by si dávat větší pozor. „Ačkoliv...nebylo by to nic divného. Pokud by zemřel bez právoplatného dědice, okamžitě by se rozpoutaly boje o následnictví.”

„On nemá žádného dědice?”

„Strany by se nikdy nedohodly. Ne bez Gregora.”

„Pak se nedivím, že by ho poradci rádi viděli ženatého.”

„Byli by neskutečně nadšení. Ale...” Milesův neklid nad tím, kam se konverzace ubírá, najednou zmizel. „Velitelko Cavilo - nepřemýšlíte doufám o tom, že byste se vy stala císařovnou Barrayaru?”

Mazaně se usmála. „Samozřejmě, že ne. Ale Greg by o tom přemýšlet mohl.” Narovнала se. Milesův překvapený výraz ji očividně pobavil. „A proč by ne? Jsem přece žena. A myslím, že i moje válečnická minulost je vyhovující.”

„Kolik vám vůbec je?”

„Lorde Vorkosigane, to je neomalená otázka.” Její modré oči se zatřpytily. „Pokud bychom byli na jedné straně, mohli bychom táhnout za jeden provaz.”

„Velitelko Cavilo, nemyslím si, že chápete Barrayar. Nebo Barrayarany.” V barrayarské historii byly éry, kdy by byl Cavilin způsob vlády tím pravým. Například období krutovlády Šíleného Jurije. Ovšem posledních dvacet let se snažili přesně od takových způsobů oprostit.

„Potřebuji vaši spolupráci,” řekla Cavilo. „Myslím, že by prospěla nám oběma, ať už bude na jakékoli úrovni. Pokud byste se zachoval neutrálně...no, to by se dalo tolerovat. Pokud byste se postavil na odpor, byl by to problém. Váš. Ovšem mohli bychom předejít nepříjemným střetům, co myslíte?”

„Po tom, co se stalo kapitánovi té nákladní lodě? Zbyla po něm vdova a sirotek?” procedil Miles skrz sevřené rty.

Cavilo na chvíli zaváhala. „Ten muž byl zrádce. Jeden z nejhorších. Prodal svou planetu za peníze. Byl chycen při špionáži. Nebyl žádný morální rozdíl mezi možností pustit to na veřejnost a možností popravít ho.”

„Souhlasím. Ale platí určité zákony. Jaký je rozdíl mezi popravou a vraždou? Vervain není ve válce. Jeho činy mohly být ilegální a volaly po potrestání, soudu, vězení, nebo socioterapii - kde se

vůbec konal soud?”

„Barrayaran a dovolává se spravedlnosti? Jak překvapující.”

„A co se stalo s jeho rodinou?”

Chvilí přemýšlela. „Vervain požadoval jejich vydání. Přirozeně jsem nechtěla, aby věděl, že už je nemám v rukou. Byla to moje jediná zbraň proti němu.”

Lže nebo mluví pravdu? Na to si nedokázal odpovědět. Ale uvědomuje si svoji chybu. Svou dominantní pozici si snaží dobýt hrůzou a strachem, dokud nemá pevnou půdu pod nohama. Protože nemá pevnou půdu pod nohama. Zná ten výraz v její tváři. Strach ze smrti, z útoku na svou osobu znal příliš dobře. Sedmnáct let mu sloužil jako osobní strážce. Cavilo mu na chvíli připadala trochu bližší, ovšem stále si uvědomoval, jak je nebezpečná. Ale tvářil se přesvědčeně, nevyhrožoval a zůstal zticha.

„Je pravda,” uznal nakonec, „že by bylo zbabělé vydat rozkaz, za který byste nebyla ochotna nést následky. A vy nejste zbabělec, velitelko, o tom jsem přesvědčený.” To byl ten správný tón. Jakoby přesvědčený, ale ne natolik, aby začalo být podezřelé, jak rychle mění názor.

Zatvářila se roztrpčeně, jako by chtěla říct, a kdo vy sakra jste, že si dovolujete soudit? Ale během chvíle napětí z její tváře zmizelo. Podívala se na chronometr a vstala. „Teď vás opustím a nechám vás přemýšlet o výhodách naší případné spolupráce. Myslím, že matematiku vězeňského dilema ovládáte. Bude to zajímavý test vašeho důvtipu. Dokážete využít teorii v praxi?”

Miles se namísto odpovědi tajuplně usmál. Její krása, její energie, dokonce i její nápadné ego ho udivovaly. Nechal se jí Gregor opravdu... ovlivnit? Gregor koneckonců neviděl, jak pozvedá svůj nervový disruptor a... Jakou zbraň by správný příslušník bezpečnosti použil v případě takovéhoho přímého útoku na Gregora? Zkusil by ji oklamat a svést? Obětovat takhle sám sebe by bylo jako zalehnout odjištěný sonický granát vlastním tělem. Kromě toho, pochyboval, že by to mohlo fungovat. Dveře se zavíraly a pomalu ukrývaly jeho lišácký úsměv. Příliš pozdě zvedl ruku, aby jí připomněl slíbené lepší přiděly stravy.

Ale ona si to pamatovala tak jako tak. Oběd přivezl na vozíku zkušený číšník s poněkud bezvýraznou tváří. Menu mělo pět chodů a byly k němu dva druhy vína a espresso. Miles rozhodně nepředpokládal, že by takto jedli všichni Cavilini vojáci. Zkusil si představit rotu smějících se, nasycených, obézních gurmánů, jak se vesele hrnou závratnou rychlostí na bojiště... Psí žvýkačky rozhodně vyvolávaly agresivitu lépe.

Společně s dalším jídlem přivezl číšník i balíček, ve kterém bylo čisté spodní prádlo, na míru střižená randallovská uniforma a pár pohodlných bot. Samozřejmě také holící a jiné rozmanité toaletní potřeby. Miles se umyl a oholil v rozkládacím umyvadle. Už se cítil téměř jako člověk. To jsou ty přednosti spolupráce.

Cavilo nebyla příliš chytrá.

Bože, odkud se vlastně vzala? Jak se mohla stát tak rychle mocným velitelem? Tung by to mohl vědět. Myslím, že musela utrpět velké ztráty. Přál si, aby tu byl Tung. Ne, sakra, přál si, aby tu byl Illyan.

Její okázalost, jak Miles čím dál tím víc cítil, měla být viděna z dálky, tak jako líčení na jevišti divadla. Tou pak okouzlovala svou armádu. Na jisté úrovni to skutečně fungovalo. Jako třeba u jednoho z populárních barrayarských generálů generace Milesova děda, který na sebe upoutával pozornost tím, že namísto vycházkové hole nosil plazmovou pušku. Většinou nenabitou, jak se Miles dozvěděl - ten muž nebyl hloupý. Nebo jiný Vor, praporčík, který při každé příležitosti nosil starožitnou dýku. Ochranná značka, poznávací znamení. Jen malé využití psychologie davu. Cavilino veřejné vystupování bylo založené na tom samém, tím si byl jist. Byla ve skrytu duše sama vyděšená tím, jak moc to přeháněla? Měl bych v to doufat.

Myšlenky na Cavilo ho neustále rozptylovaly. Soustřed'te se, praporčíku. Zapomněla na Victora

Rothu? Vymyslel si Gregor nějakou skutečně dobrou výmluvu pro to, že se tak „náhodně“ setkali na Stanici Pol? Zdálo se, že Gregor krmí Cavilo zajímavými historkami - byly to opravdu jen historky? Skutečně opravdu odmítl sňatek a Milesovi jen nevěřil dost na to, aby se mu svěřil? Miles začal litovat, že byl vůči Gregorovi tak zatrpklý.

Jeho myšlenky zběsile pádily jako krysa v běhacím kole, utíkaly donekonečna, když se od dveří ozvalo pípnutí. Ano, bude předstírat spolupráci, slíbí cokoliv, jen když mu dá šanci setkat se s Gregorem.

Vešla Cavilo s vojákem v zádech. Muž byl Milesovi povědomý - nebyl to jeden z těch hulvátů, kteří ho zatýkali? Ne...

Muž pozvedl zrak a překvapeně na Milese zíral. Pak se otočil směrem ke Cavilo.

„Jo, to je on. Admirál Naismith z bitvy u Tau Verde. Poznal bych toho malýho skrčka kdykoliv.” Pak se obrátil k Milesovi. „Co tu děláte, pane?”

Miles si toho muže v duchu představil v bílé a šedé. Ano. Války u Tau Verde se zúčastnilo několik tisíc žoldáků, kteří pak zmizeli neznámo kam.

„Děkuji vám, to je vše, seržante.” Cavilo vzala muže za ruku a táhla ho pryč. Miles ještě zaslechl, jak říká: „Měla byste to s ním zkusit a najmout ho, madam, je to válečný génus...”

Cavilo se za chvíli vrátila. Založila ruce v bok, vystrčila bradu a rozzlobeně a nevěřičně ho pozorovala. „Kolik lidí vlastně jste?”

Miles rozhodil rukama a chabě se usmál. Zrovna teď, když se mu mohlo podařit vykecat si cestu ven z téhle díry...

„Tss.” Otočila se na patě a zavírající se dveře umlčely její prskání.

Co teď? V zoufalství praštil pěstí do zdi, ale ta byla dost tvrdá na to, aby mu okamžitě došlo, že to nebyl dobrý nápad.

KAPITOLA 13

Nicméně, všechny tři jeho identity měly povoleno se odpoledne trochu protáhnout. Měl pro sebe celou malou tělocvičnu. Přísně si hlídal držení těla, když zkoušel nejrůznější části vybavení. Přitom nenápadně sledoval, jak daleko je to ke střeženým východům. Pro Ivana by tu bylo tisíc možností, jak uprchnout. Ale ne pro křehkého, krátkonohého Milese. Na chvíli si opravdu upřímně přál, aby tu Ivan byl.

Na zpáteční cestě s doprovodem do cely 13 Miles minul dalšího vězně, kterého někam odváděla stráž. Potácel se, v očích měl divoký pohled a vlasy spleené potem.

Miles se zhrozil, když si uvědomil, kdo to je. Oserův poručík. Tohle už ale nebyl ten vrahoun s uhlazenou tváří.

Měl na sobě jenom šedé kalhoty, nic víc. Obnažená záda byla plná stop po elektrickém obušku. Ruce měl posety čerstvými vpichy injekčních stříkaček. Neustále cosi mumlal skrz sevřené rty, třásl se a chichotal. Zřejmě ho právě přivedli z výsledku.

Miles byl natolik překvapený, že se natáhl, aby se podíval na mužovu paži. Ano, byly tam jasně patrné otisky jeho vlastních zubů, památka na bitku v přetlakové komoře Triumfu minulý týden. Tichý poručík už ale určitě tichý nebyl.

Strážci Milese tvrdě postrčili dovnitř. Miles téměř upadl, jak se ohlížel přes rameno, dokud se za ním dveře cely 13 nezavřely. Co tu děláš? To musela být nejvíce pokládaná a zároveň nejméně zodpovídaná otázka v Hegen Hubu, říkal si Miles. Vsadil by se ale, že oserovský poručík ji zodpověděl. Jak rychle tady oserovský žoldák našel Milese a Gregora? Kdy ho tu Cavilini lidé objevili a zadrželi? Rány na jeho těle nebyly starší než jeden den...

Otázka ze všech nejdůležitější: přišel Oserovec na Stanici Vervain jako část kompletního, plánovaného průzkumu, nebo sledoval určité stopy - byl Tung ohrožen? Elena zadržena? Miles se zachvěl, rozčileně a bezmocně chodil sem a tam. Zabil jsem zrovna své přátele?

Co tedy věděl Oser, věděla nyní i Cavilo, celou tu hloupou míchanici pravdy, lží, drbů a omylů. Takže označení Milese za „admirála Naismithe“ nemuselo nutně pocházet od Gregora, jak se původně Miles domníval. (Veterán Tau Verde byl jen náhodně vybraný jako nestranná kontrola). Pokud Gregor informace cílevědomě zatajoval, Cavilo by to už věděla. Tedy jestliže něco zatajoval. Možná byl mezitím zamilovaný. Milesovi ve spáncích tepala krev, měl pocit, že mu každou chvíli vybuchne hlava.

Stráže pro něj přišly uprostřed nočního cyklu a oblékly ho. Další výslech? Pomyslel na blábolícího Oserovce a zmocnila se ho zlost. Trval na mytí, dával si pozor, aby mluvil zřetelně a obezřetně přemáhal únavu, až se stráže začaly netrpělivě cukat a sugestivně ťukat prsty o své elektrické obušky. Sám by si byl také skoro myslel, že je blábolící blázen. Na druhou stranu, mohl při výslechu ještě něco pokazit? Předpokládal, že Cavilo už ví všechno. Vyškubl se ze sevření stráží a vypochoďoval uličkou mezi nimi s veškerou důstojností, kterou ještě posbíral.

Vedli ho skrz nocí zahalenou loď a vystoupili z výtahu v prostoru označeném „Paluba G“.

Miles napjal smysly. Předpokládal, že tady někde bude Gregor... Přišli ke dveřím kajuty označené 10A a stráže zadaly přístupový kód. Dveře se otevřely.

Cavilo seděla u komunikačního terminálu, kužel světla v temné místnosti dodával jejím blond vlasům lesk a třpyt. Octli se v pracovně velitele, zřejmě sousedící s její osobní kajutou. Miles napnul zrak a sluch, aby našel alespoň něco, podle čeho by zjistil, zda tu někde není císař. Cavilo na sobě měla elegantní oblek. Miles asi nebyl jediný, kdo se poslední dny moc nevyspal: potěšilo ho, že i ona vypadala unaveně. Položila paralyzér na stůl a odvolala stráž. Miles hledal pohledem hyposprej. Cavilo vstala, protáhla se a znovu se posadila. Vůně jejího parfému, čerstvější, ostřejší, méně vonící pižmem než nosila jako Livia Nu, se odpařovala z její bílé pokožky a polechtávala Milesovo chřípí. Polkl.

„Posad'te se, lorde Vorkosigane.”

Vzal si židli a čekal. Pozorovala ho s vypočítavým výrazem. V nose ho začalo odporně svědit.

Spustil ruce a nehýbal se. Při první otázce tohoto rozhovoru by se rozhodně neměl šťourat v nose.

„Váš císař má veliké problémy, malý vorský lorde. Abyste ho zachránil, musíte se vrátit k Oserovským žoldákům a znovu je získat na svou stranu. Až se vám podaří znovu získat velení, dostanete další pokyny.”

Miles se polekal. „Nebezpečí odkud?” zakuckal se. „Od vás?”

„Vůbec ne! Greg je mým nejlepším přítelem. Dokonce světlo mého života. Udělala bych pro něj cokoli. Vzdala bych se i své kariéry,” zbožně se usmála. Milesovy rty se odmítavě zkrivily. Ušklíbla se. „Pokud vás napadne jakýkoliv jiný způsob jednání kromě doslovného splnění příkazů, no... mohlo by to Grega dostat do nepředstavitelných potíží. Do rukou horších nepřátel.” Horších než vy? Nemožné... nebo přece? Proč chcete, abych velel Dendarijským žoldnéřům?” „To vám nemohu říct.” Samolibě se usmála, pobavená vlastním vtipem. „Je to překvapení.” „Co mi pro tento podnik můžete poskytnout?” „Přepřahu na Stanici Aslund.” „Co dál? Vojáky, zbraně, lodě, peníze?” „Bylo mi řečeno, že s vaším intelektem to dokážete sám. A to bych ráda viděla.” „Oser mě zabije. Už se o to jednou pokusil.” „To je riziko, které musím podstoupit.” To „musím” se mi skutečně zamlouvá, dámo. „Předpokládáte, že budu zabit,” usoudil Miles. „Ale co když se mi to podaří?” Oči mu začaly slzet a musel popotáhnout nosem. Brzy se bude muset poškrábat.

„Základem strategie, mladý Vore,” vysvětlovala vlídně, „není vybrat si jednu cestu, která vede k vítězství, ale vybrat si tak, aby všechny cesty byly vítězstvím. V ideálním případě. Vaše smrt je vítězství, váš úspěch také. Zdůrazňuji, že každý předčasný pokus kontaktovat Barrayar by vaši situaci velmi zhoršil. Velmi.”

Pěkný aforismus na strategii, bude si ho muset zapamatovat. „Ať mi tedy další rozkazy vydá můj vlastní nadřízený velitel. Nechte mě promluvit s Gregorem.” „To bude vaší odměnou, pokud uspějete.” „Člověk, který něčemu podobnému nedávno uvěřil, byl za svou důvěřivost střelen zezadu do hlavy. Co kdybychom si ušetřili práci a vy jste mě zastřelila hned teď?” Zamrkal a popotáhl. Slzy mu teď stékaly po nose.

„Nechci vás zastřelit.” Pohlédla na něj, jako by ho chtěla probodnout svýma řasama, pak se narovнала a zamračila. „Ve skutečnosti, lorde Vorkosigane, jsem rozhodně nečekala, že se dáte do pláče.”

Nadechl se. Ruce v bezmocném prosebném gestu. Vypadala překvapeně, ale vytáhla ze své náprsní kapsy kapesník a hodila mu ho. Svěže vonící kapesník. Rychle si ho přitiskl k obličeji.

„Přestaňte brečet zbaběl-” Příkaz byl přerušen jeho prvním mocným kýchnutím, následovaným několika dalšími.

„Já nebrečím, čubko. Mám alergii na ten zatracenej parfém!” dokázal Miles vykuckat mezi záchvaty kýchání.

Položila si ruku na čelo a začala se ze srdce chechtat. Konečně skutečná, spontánní Cavilo. Měl pravdu, její smysl pro humor byl odporný. „Drahoušku,” zalapala po dechu. „Teď mě napadlo, čím plnit plynové granáty. Škoda, že nikdy... no.”

Jeho nosní dutiny mu pulzovaly jako tympány. Bezmocně zavrtěla hlavou a něco naťukala na svém komunikačním terminálu.

„Myslím, že udělám nejlíp, když vás pošlu na cestu dřív, než explodujete,” řekla mu.

Jak v předklonu sípal, padl jeho slzami zamlžený pohled na její hnědé plstěné boty.

„Mohu s sebou aspoň dostat pár bot?”

Našpulila rty a chvíli přemýšlela. „...ne,” rozhodla. „Bude zajímavější pozorovat, jak se s tím vypořádáte tak jak jste.”

„V této uniformě na Aslund. Budu jako kočka převlečená za psa,” protestoval. „Mohu být zastřelen omylem.” „Omylem... úmyslně, proboha, prožijete velmi vzrušující chvíle.” Dotkla se ovládacího panelu, aby uvolnila uzávěr dveří. Když přišly strážce, aby ho odvedly, stále kýchal

a nemohl popadnout dech.

Trvalo půl hodiny, než účinek jejího odporného parfému vyprchal. Po tu dobu byl zavřený v malé kabině na palubě vnitrosystémové lodi. Pak se nalodili přes přechodový tunel Kurinovy ruky. Na Stanici Vervain znovu už nevkočil. Neměl šanci uniknout.

Prohlédl si svou kabinu. Postel a koupelnový kout mu připomínaly jeho minulou celu. Služba ve vesmíru, pche. Obrovský pohled na nekonečný vesmír, pche. Sláva Císařských Služeb - hm, pche.

Ztratil Gregora... Mohu být malý, ale dokážu se dostat vysoko, protože stojím na ramenou OBRŮ.

Pokusil se zabušit na dveře a zaječet do interkomu. Nikdo se neobjevil.

To je ale překvapení.

Mohl by všechny překvapit tím, že by se oběsil, pro tuto chvíli lákavý nápad. Ale na stropě nebylo nic, za co by mohl pověsit opasek.

Dobře. Tenhle typ kurýrní lodi byl rychlejší než ten nemotorný nákladák, ve kterém s Gregorem přebývali tři dny, když tudy cestovali posledně, ale taky nebyl příliš dobře manévrovatelný. Miles měl před sebou nejméně den a půl, aby si vše mohl pořádně promyslet, on i admirál Naismith.

Jaké překvapení, Bože.

Přišel pro něj důstojník se strážcem. Miles předpokládal, že se museli vrátit až k obrannému perimetru u Stanice Aslund. Ale ještě jsme nepřistáli. Trochu unáhlené. Jeho nervové vyčerpání stále odpovídalo hladině adrenalinu; zhluboka dýchal, aby pročistil svůj panikou zamlžený mozek. Ještě trochu víc toho všeho a další nával adrenalinu by mu neudělal dobře. Důstojník ho provedl několika krátkými chodbami malé lodi do navigačního a komunikačního centra.

Kapitán se skláněl nad komunikačním terminálem, u kterého seděl jeho druhý důstojník. Pilot a letový inženýr byli zaujati prací na svých stanovištích.

„Jestli sem přijdou, uvězní ho a pak bude automaticky vydán - podle příkazů,” řekl druhý důstojník.

„Jestli zajmou jeho, mohli by zajmout nás. Řekla, že ho tam máme dopravit a je jí jedno, jestli hlavou nebo nohama napřed. Neřekla, že se máme nechat zajmout taky,” řekl kapitán.

Z interkomu se ozval hlas: „Tady je hlídková loď Ariel, Aslundská smluvní pomocná flotila, voláme C6-WG ze Stanice Vervain v Hegen Hubu. Zpomalte, vyklid'te přistávací port na levoboku pro inspekci před přistáním. Stanice Aslund si vyhrazuje právo nepovolit vám přistání, pokud při inspekci nebudete spolupracovat.” Tón hlasu se změnil na srdečný: „Vyhrazuji si právo začít střílet, pokud během minuty nezastavíte a nepředáte zásilku. Dost bylo zpomalování hoši.” Hlas, teď ironický, byl náhle velmi povědomý. Bel?

„Zpomalte,” zaklel kapitán a pokynul druhému důstojníkovi, aby ukončil spojení. „Hej ty, Rotho,” zavolal na Milese. „Pojď sem.”

Takže už jsem zase „Rotha”. Miles se přinutil k podlézavému úsměvu a přikročil blíž. Pohlédl na obrazovku a snažil se skrýt nedočkavost. Ariel? Ano, byl to on, úhledný křižník postavený Illyřany... velelo jí stále Bel Thorne? Jak bych se na tu loď mohl dostat?

„Nevyhazujte mě tady!” zaprotestoval Miles naléhavě. „Jde po mně Oser. Přisahám, nevěděl jsem, že ty plazmometry byly vadné!”

„Jaké plazmometry?” zeptal se kapitán.

„Jsem obchodník se zbraněmi. Prodal jsem jim několik plazmometů. Levně. Ukázalo se, že mají tendenci přetížít se a utrhnout uživateli ruce. Nevěděl jsem to, dostal jsem je ve velkém.”

Kapitánova pravá ruka se sevřela a rozevřela v soucitném gestu. Mimoděk si otřel dlaně o kalhoty, kousek od pouzdra s jeho vlastním plazmometem. Pozoroval Milese a mračil se. „Hlavou napřed,” řekl po chvíli. „Poručíku, s desátníkem vezmete tohoto malého mutanta k osobnímu portu na pravoboku, strčíte ho do jednomístné kapsle a vystřelíte ho. Vracíme se domů.”

„Ne,” hlesl Miles, když ho uchopili za paže. Ano! Nohama se zapřel, ale opatrně, aby neriskoval,

že si něco zlomí. „Nesmíte mě vystřelit ven...!“ Ariel, můj Bože...

„Vyzvedne tě aslundská loď,” řekl kapitán. „Možná. Pokud neusoudí, že jsi bomba a nepokusí se tě rozstřílet plazmovou palbou z jejich lodi, nebo tak něco.” Usmál se při té představě, otočil se zpátky ke komunikačnímu terminálu a monotónním znuřeným hlasem jako při řízení dopravy pronesl. „Arieli, tady je C6-WG. Rozhodli jsme se změnit náš letový plán a vrátit se na Stanici Vervain. Takže nemusíme být podrobeni žádné před přistávací inspekci. I když vám tu necháme, ehm, malý dárek. Docela malý. Co se s ním rozhodnete udělat, je jen váš problém...”

Dveře navigačního a komunikačního centra se za ním zavřely. Několik metrů chodbou a prudká zatáčka přivedly Milese a jeho strážce k průlezu. Desátník přidržel neustále se vzpírajícího Milese, zatímco poručík otevřel bednu a vytáhl jednomístnou kapsli.

Kapsle byla levné nafukovací zařízení navržené pro přežití tak, aby se do něj ohrožení pasažéři dokázali dostat během několika sekund, vhodné buď při potížích s udržením normálního tlaku nebo při evakuaci z lodi. Říkalo se jim ‚balóny pro blbé’. Manipulace nevyžadovala žádné znalosti, protože kapsle neměla žádné ovládání, pouze zásobu recyklovatelného vzduchu na několik hodin a signalizační majáček.

Kapsle byly pasivní, spolehlivé a nevhodné pro klaustrofobiky, velmi efektivní při záchraně životů - pokud rychle přiletěla jiná loď, která cestujícího vyzvedla.

Když Milese nacpali do vlhkého a plastikem zapáchajícího vnitřku kapsle, snažil se věrohodně naříkat. Když ucítil náraz přetrženého ukotvení, kapsle se utěsnila a automaticky nafoukla. Hlavou mu v rychlosti probleskla strašná vzpomínka na přístřešek utopený v blátě na Kyrilském ostrově a vydal ze sebe skutečný výkřik. Byl sražen na zem, protože začali kutálet kapsli k přetlakové komoře. Pohyb, rána, náklon, a už padal do hluboké temnoty.

Kulatá kapsle měla jen o něco málo víc než metr v průměru. Miles, který byl jen trochu delší, hmatal kolem sebe. Jeho žaludek a střední ucho protestovaly proti takové rotaci způsobené vystřelením, až nakonec jeho třesoucí se prsty našly něco, o čem doufal, že by to mohla být baterka. Zapnul ji a byl odměněn odporným nazelenalým zářením.

Bylo tu hluboké ticho, přerušované pouze tenounkým syčením recyklátoru vzduchu a jeho vlastním přerývaným dechem. Dobře... pořád lepší, než když se mě posledně někdo pokusil vystrčit z přetlakové komory ven. Měl několik minut na to, aby uvažil, co všechno může Ariel udělat, namísto aby ho vyzvedl. Právě, když vyloučil znepokojující možnost, že na něj začnou střílet a uvažoval o tom, že se na něj prostě vykašlou a nechají ho udusit, zachytil kapsli vlečný paprsek.

Operátor vlečného paprsku měl nepochybně obě ruce levé a ochrnuté, ale po několika minutách žonglování ho návrat gravitace a venkovní zvuky ujistily, že byl bezpečně vtažen do nákladní přetlakové komory.

Svištění vnitřního uzávěru, nesrozumitelné lidské hlasy. V příští chvíli se balón pro blbé začal kutálet. Hlasitě vyjekl a schoukl se do klubíčka, dokud se nezastavil. Posadil se, zhluboka se nadechl a pokusil se srovnat si uniformu.

Tlumené rány na povrchu kapsle. „Je tam někdo?”

„Jo!” ozval se Miles.

„Hned to bude.”

Než se dostali dovnitř, ozval se pískot, cinkání a zvuk trhané látky. Kapsle začínala splaskávat, jak z ní unikal vzduch. Miles se prodral ven a nejistě se postavil v celé své ohyzdnosti a nedůstojnosti jako právě vyklubané kuře.

Byl v malém nákladovém prostoru obklopen třemi vojáky v šedobílých uniformách, kteří mířili paralizéry a nervovými disruptory na jeho hlavu. Štíhlý důstojník s kapitánskými výložkami se jednou nohou opíral o barel a pozoroval Milesovo líhnutí.

Důstojníková čistá uniforma a hebké hnědé vlasy nedávaly tušit, zda před ním stojí jemný muž nebo neobyčejně rozhodná žena. Tato obojetnost byla vědomě pěstěna. Bel Thorne byl beťanský

hermafrodit, patřil do malé skupiny potomků kulturně genetického experimentu minulého století, který neuspěl. Když Thorne spatřilo Milese, tvář se mu rozjasnila úžasem.

Miles se zazubil. „Haló, Pandoro. Bohové ti seslali dar. Ale je v tom háček.”

„Není tam snad vždy?” Thorne, jehož obličej zářil radostí, pokročilo kupředu a nadšeně objalo Milese kolem pasu. „Milesi!” Pak Milese propustilo ze svého sevření a nedočkavě mu pohlédlo do očí. „Co tady děláš?”

„Tak jsem nějak tušil, že to bude první, na co se zeptáš,” povzdechl si Miles.

„- a proč máš na sobě randallovské oblečení?”

„Díky Bohu, že nejsi z těch, co nejprve střílejí a až potom se ptají.” Miles vyprostil nohy ze splasklé kapsle. Vojáci na něj trochu nejistě mířili dál. „Ah -” ukázal na ně Miles.

„Můžete odejít, chlapi,” zavelelo Thorne. „Všechno je v pořádku.”

„Přál bych si, aby to byla pravda,” řekl Miles. „Bele, musíme si promluvit.”

Thorneho kabina na palubě Arielu byla stejnou nesourodou směsí všednosti, i exotiky, se kterou se Miles setkal na všech žoldáckých lodích. Tvary, zvuky a pach vnitřku Arielu uvolnily vodopád vzpomínek. V kapitánské kajutě teď byly Belovy osobní věci: holovizní knihovna, zbraně, suvenýry z války včetně napůl roztavené helmy od skafandru, která zachránila Thornemu život, a teď sloužila jako lampa. Byla zde také klec s nějakým exotickým zvířetem ze Země, kterému Thorne říkalo křeček.

Usrkávaje nesyntetizovaný čaj z Thorneho osobních zásob, Miles sdělil Thornemu Naismithovu verzi skutečnosti, podobnou té, kterou vyprávěl Oserovi a Tungovi, o hodnocení situace na Hubu, tajemném zaměstnavateli, atd. Gregora samozřejmě vynechal, stejně jako Barrayar. Miles Naismith mluvil čistým beřanským přízvukem.

Jinak se Miles o svém pobytu u Randallovy jednotky snažil co nejvíce přidržet pravdy.

„Takže poručík Lake byl zajat našimi soupeři,” uvažovalo Thorne po Milesově popisu blond'atého poručíka, který zemřel v cele na Kurinově ruce. „Nemohlo se to přihodit sympatičtějšímu člověku, ale - raději bychom měli opět změnit naše kódy.”

„Určitě.” Miles položil svůj šálek a naklonil se. „Byl jsem svým zaměstnavatelem zmocněn nejen pozorovat, ale i zabránit válce na Hegen Hubu, pokud to bude možné.” No, dejme tomu. „Bohužel se obávám, že na to je už pozdě. Jak to vypadá z vašeho pohledu?”

Thorne se zamračilo. „Naposledy jsme byli v doku před pěti dny. Právě když si Aslund'ané vymysleli tuhle inspekci před přistáním. Pravidelně se jí musí podrobovat všechny menší lodě. Čím víc se blíží dokončení jejich vojenských stanic, tím mají naši zaměstnavatelé větší strach kvůli sabotážím - bombám, biologickým zbraním...”

„O tom nepochybuju. A co flotila?”

„Myslíš ty zvěsti o tvé smrti, životě a vzkříšení? Kolují všude. Čtrnáct pokroucených verzí. Já bych je nebral vážně - už tě viděli předtím, však víš - ale pak náhle Oser uvěznil Tunga.”

„Co?” Miles se kousl do rtů. „Jen Tunga? Elenu, Mayhewa a Chodaka ne?”

„Jen Tunga.”

„To nedává smysl. Pokud uvěznil Tunga, musel ho vyslýchat a musel přijít na Elenu. Pokud jim nedělá návnadu.”

„Když Tunga zatkli, všude zavládlo napětí. Jen explodovat. Myslím, že pokud by Oser přetáhl Elenu a Baze na svoji stranu, vyvolalo by to válku. Ještě to nevzdal a Tunga nepropustil. Všechno je nejisté. Oser si dává velký pozor, aby udržoval naši starou skupinu odděleně. To je také důvod, proč už tady trčím celý zatracený týden. Ale naposled, když jsem Baze viděl, byl dost nabroušený na to, aby začal boj. Ale to je poslední věc, kterou bych chtěl udělat.”

Miles pomalu vydechl. „Boj... je přesně to, co Cavilo chce. To je taky důvod, proč mě jako dáreček poslala zpět... v tom potupném obalu. Jednomístná kapsle nebyla přímo v jejím plánu. Nezajímá ji, jestli vyhraju nebo ne, dokud budou nepřátelské jednotky dezorganizované, bude své

překvapení skrývat.”

„Už jsi objevil, co je to její překvapení?”

„Ne. Randallovci se v jednu chvíli připravovali na nějaký pozemní útok. A protože mě poslala sem, vypadá to, že má spadeno na Aslund, i když to vypadá nelogicky. Nebo je v tom něco jiného? Mysl ženy je nepředstavitelně pokroucená. Cha!” Zlehka a nervózně si bouchl pěstí do dlaně.

„Musím mluvit s Oserem. A tentokrát mě bude muset poslouchat. Už jsem si to promyslel. Naše spolupráce je to jediné, co od nás Cavilo nečeká, nemá pro to na svém „stromu strategie” připravenou naříznutou větev. Půjdeš do toho se mnou, Bele?”

Thorne zamyšleně našpulilo rty. „Odsud jo. Ariel je nerychlejší loď flotily. Mohlo bych uniknout pomstě, když to bude nutné,” ušklíblo se Thorne.

Mohl by letět na Barrayar? Ne - Cavilo stále držela Gregora. Raději by se měl tvářit, že plní příkazy. Alespoň po nějaký čas.

Miles se zhluboka nadechl a odhodlaně se usadil v navigačním a komunikačním centru Arielu. Umyl se a vypůjčil si šedobílou žoldnéřskou uniformu od nejmenší ženy na lodi. Vykasané nohavice elegantně zastrčil do bot, takže mu téměř padly. Pásek obepínající příliš úzký pás sepnul přezkou. Volný kabát vypadal dobře, tedy když si Miles sedl. Další změny provede později. Kývnul na Thorneho. „Dobře. Navažte spojení.”

Bzukot, záblesk, a na holostěně se zmaterializoval Oserův jestřábí obličej. „Ano, co je - vy!” jeho ústa se sevřela do tvaru zobáku, jeho ruce vágně roztáhly do stran a dotýkaly se ovládání interkomu a holovize.

Tentokrát mě nemůžeš vyhodit ven z přetlakové komory, ale můžeš přerušit spojem. Musí mluvit rychle. Miles se naklonil dopředu a usmál se. „Zdravím, admirále Osere. Dokončil jsem hodnocení vervainských jednotek na Hegen Hubu. Podle mého názoru jste ve velkých potížích.”

„Jak jste se dostal na tajnou linku?” prskal Oser. „Úzký paprsek, dvojité šifrování - komunikační důstojníku, vystopujte ho!”

„Za několik minut zjistíte, že mě budete muset celou dobu nechat na lince,” řekl Miles. „Ale váš nepřítel je na Stanici Vervain, ne tady. Ani na Polu, ani na Jacksonu. A nejsem to já. Všimněte si, že jsem řekl Stanice Vervain, nikoli Vervain. Znáte Cavilo? Vaše kolegyně, z druhé strany soustavy.”

„Setkal jsem se s ní jednou nebo dvakrát.” Oser se tvářil velmi ostražitě. Zřejmě očekával hlášení od techniků.

„Tvář jako anděl, duše jako zběsilá promyka?”

Oser škubl rty. „Setkal jste se s ní?”

„Ach, ano. Měli jsme spolu několik srdečných rozhovorů. Byly...poučné. Informace jsou teď na Hubu necennějším zbožím. V každém případě ta moje cenná je. Chci ji prodat.”

Oser naznačil, že bude pauza, a na chvíli přerušil spojení. Když se opět objevil, měl zlověstný výraz. „Kapitáne Thorne, tohle je vzpoura!”

Thorne se naklonilo do oblasti snímání holovize a jasně řeklo: „Ne, pane, není. Jen se pokoušíme zachránit váš nevděčný krk, pokud nám to dovolíte. Poslouchejte toho muže. Ví něco, co my ne.”

„Dobře, něco ví,” a šeptem dodal: „zatracení Beťani, drží při sobě...”

„Jestli spolu budeme bojovat admirále, prohrajeme oba,” řekl Miles rychle.

„Nemůžete vyhrát,” řekl Oser. „Nemůžete přemoci moji flotilu, ne s Arielem.”

„Ariel je jen začátek, když na to přijde. Ale máte pravdu, pravděpodobně nemohu vyhrát. Ale mohu tu udělat slušný zmatek. Rozdělit vaše jednotky - znemožnit vás u zaměstnavatele - každý zásobník, který bude vystřelen, každý kus vybavení, který bude zničen, každý voják, který bude raněn nebo zabit, bude v takovém boji jen zbytečnou ztrátou. Vyhraje pouze Cavilo, která neztratí vůbec nic. A to je také přesně ten důvod, proč mě sem poslala. Co můžete získat, když uděláte přesně to, co chce váš nepřítel, co?”

Miles bez dechu čekal. Oserova čelist pracovala, jak se snažil ten závažný argument promyslet. „Co tím získáte vy?“ zeptal se nakonec.

„Ach. Je mi líto, ale já v téhle kalkulaci působím jako nebezpečná proměnná, admirále. Nedělám to pro zisk,“ ušklíbl se Miles. „Takže mě nezajímá, koho zničím.“

„Každá informace o Cavilo stojí za prd,“ řekl Oser.

Začal vyjednávat - chytil se, chytil se...

Miles potlačil radost a snažil se zachovat vážný výraz. „Vše, co Cavilo řekla, se jistě musí pečlivě třídit. A já objevil její zranitelné místo.“

„Cavilo nemá žádné zranitelné místo.“

„Ale ano, má. Svůj chtíč. Svou sobeckost.“

„Nechápu, jak by ji to mohlo dělat zranitelnou.“

„To je přesně ten důvod, proč mě teď musíte mít na své straně. Potřebujete mou předvídavost.“

„Najmout vás!“ couvl Oser překvapeně.

No, v každém případě se mu ho povedlo překvapit. Vojenský úkol, dalo by se říct. „Předpokládám, že místo štábního taktika je volné.“

Na Oserově tváři se vystřídal překvapení, šok a pak jakýsi druh pobaveného vzteku. „Vy jste šílený.“

„Admirále, mezi námi se nestalo nic, na co bychom nemohli zapomenout. A přece. Zaútočil jste - stejně jako ostatní - a teď čekáte, že zaútočím já na vás. Ale já tu nejsem na dovolené a nemám čas na to, abych ho marnil nějakou zábavou, jako je pomsta.“

Oser přimhouřil oči. „A co Tung?“

Miles pokrčil rameny. „Ponechte si ho zatím ve vězení, pokud na tom trváte.“ Nežraněného, samozřejmě. Jen mu neprozradte, že jsem to řekl.

„Co kdybych ho pověsil?“

„To by bylo neodpuštělné.“ Miles se na chvíli odmlčel. „Chci jen připomenout, že uvěznit Tunga je totéž jako useknout si před bitvou pravou ruku.“

„Před jakou bitvou? S kým?“

„To je překvapení Cavilo. Ačkoliv mě napadlo jedno nebo dvě řešení a rád bych se o ně s vámi podělil.“

„Opravdu?“ Oser se zatvářil, jako by kousl do citrónu, Miles také a později se tak tvářil i Illyan. Jako by to byla nějaká tradice.

Miles pokračoval. „Jednou z možností spolupráce je stát se vaším zaměstnavatelem. Můžu vám nabídnout dobrou smlouvu se všemi obvyklými výsadami, doplňováním vybavení, pojištění od mého... ručitele.“ Illyane, vyslyš mé prosby. „Nic v rozporu se zájmy Aslundu. Můžete dostat zapláceno za stejný boj dvakrát a ani nebudete muset změnit strany. Sen všech žoldáků.“

„Předně, jaké záruky nám můžete nabídnout?“

„Jeví se mi to tak, že jsem to já, kdo má požadovat záruky, pane. Začněme malými krůčky. Já nevyvolám vzpuru a vy se mě přestanete pokoušet vyhodit do vesmíru. Připojím se k vám veřejně - aby každý věděl, že jsem přijel - a sdělím vám své informace.“ Jak nepatrné se jeho „informace“ zdály v náporu tolika bezstarostných slibů... Žádná čísla, žádné pohyby vojsk, samé plány, proměnlivá tvář loajality, ctižádosti, a zrady. „Poradíme se. Můžete dokonce vědět něco, co potřebuju. Pak uvidíme.“

Oser sevřel rty, byl zmatený, napůl přesvědčený, ale hluboce podezřívavý.

„Rád bych zdůraznil,“ řekl Miles, „že riskuji víc než vy.“

„Myslím -“

Miles zůstal viset na jeho rtech.

„Myslím, že toho budu litovat,“ povzdechl si Oser.

Obširné vyjednávání, jen aby mohl Ariel přistát, zabralo dalšího půl dne. Když prvotní vzrušení

vyprchalo, Thorne začalo být přemýšlivější. A když Ariel konečně vmanévroval do doku, doslova rozjímal.

„Stále si nejsem tak úplně jistý, co Oserovi brání, aby si nás nenechal přivést, neomráčil nás a jednoduše nás nepověsil,” řeklo Thorne, zatímco si připravovalo zbraň. Thorne pronášelo své obavy polohlasně, v obavě, aby se to nedoneslo jemným uším eskortního oddílu, který je očekával poblíž přechodové komory Arielu.

„Zvědavost,” řekl Miles rozhodně.

„Dobře, omráčit, vyslýchat a pověsit až pak.”

„Pokud mě bude vyslýchat, řeknu mu přesně to, co jsem mu chtěl říct tak jako tak.” A bohužel ještě něco navíc.

„A bude mít méně pochybností. Tím lépe.”

Miles byl zachráněn od dalšího balamucení zařinčením a zasyčením uzávěru přechodové komory. Thorneho seržant otevřel bez váhání poklop, i když, jak si Miles všiml, si dával velký pozor, aby nestál přímo u otvoru.

„Jednotko, vyrovnat!” zavelel seržant. Jeho šest mužů zkontrolovalo své paralyzéry. Navíc Thorne a seržant měli nervové disruptory - dobře promyšlená skladba zbraní; paralyzéry dovolovaly chybovat, na druhé straně nervové disruptory varovaly druhou stranu před tím, aby nějakou chybu udělala. Miles byl neozbrojený. V duchu pozdravil Cavilo - dobrá, poněkud neslušným gestem - a pak představu plstěných bačkor zapudil. S Thornem po boku se ujal vedení skupinky a odkráčel přechodovou komorou do doku jedné téměř dokončené aslundské vojenské stanice. Přesně jak bylo dohodnuto, Oser rozestavil kolem jejich cesty řadu čekajících svědků. Asi dvacetičlenný oddíl byl ozbrojen téměř stejně jako skupinka z Arielu. „Mají početní převahu,” zahuhlalo Thorne.

„To se ti jen zdá,” zamumlal Miles. „Jdi, jako kdybys kráčelo po boku císaře.” A neohlížeje se, ať se za námi můžou stahovat. Raději ať se za námi stahují. „Čím více lidí mě uvidí, tím lépe.”

Oser stál na konci řady a vypadal, jako by měl zažívací potíže. Elena - Elena - stála vedle něho, neozbrojená, s kamenným výrazem ve tváři. Pozorovala Milese. Možná uvěřila jeho motivům, ale rozhodně nesouhlasila s jeho metodami. Tak copak si vymyslíš teď? říkal její pohled. Miles na ni kývl a zasalutoval Oserovi.

Ten mu pozdrav nepříliš ochotně oplatil.

„A nyní - ,admirále’ - se vrátíme na Triumf a přejdeme k věci,” procedil skrz zuby.

„Ano, jistě. A také bychom si mohli trochu prohlédnout tuhle stanici, co říkáte? Samozřejmě kromě těch částí s nejvyšším stupněm zabezpečení. Moje poslední prohlídka byla koneckonců tak... hrubě přerušena. Až po vás, admirále.”

Oser zaskřípal zuby. „Ne ne, až po vás, admirále.”

Bylo to jako přehlídka. Prohlídka stanice v Milesově režii trvala dobrých pětáctyřicet minut, včetně návštěvy jídelny v době večerního shonu. Prohlídku zpestřilo několik hlučných setkání se známými Dendarijci a oslnivé úsměvy věnované těm, které neznal. Všude, kudy prošel, probíhaly zmatené výměny názorů mezi těmi, co věděli, oč jde a těmi, co to nevěděli.

Aslundská pracovní četa strhávala vláknité panely a Miles se zastavil, aby pochválil jejich práci. Když konečně něco odvedlo Oserovu pozornost, Elena toho využila, sklonila se k Milesovi a zuřivě mu zašeptala do ucha: „Kde je Gregor?”

„Možná někde visí - stejně jako budu viset já, jestli ho nenajdu,” zašeptal Miles. „Je to příliš složité, vysvětlím to později.”

„Bože.” Obrátila oči v sloup.

Když Miles podle změny barvy admirálovy pleti usoudil, že číse jeho trpělivosti začíná přetékat, rychle prohlídku ukončil a nechal se zavést zpět k Triumfu. Tak.

Přesně podle rozkazů Cavilo - nepokusil se kontaktovat Barrayar. Ale jestli ho ani po tomhle Ungari nenajde, je načase toho chlapa vyhodit. Ptáček z prerie, který se předvádí před samičkou, by jen

s obtížemi mohl být nápadnější než teď Miles.

V přistávacím doku Triumfu ještě probíhaly poslední stavební práce. Pár aslundských dělníků v hnědosvětlemodrozelených oděvech zíralo na Milesovu družinu z lávek nahoře. Vojenští technici v tmavě modrých uniformách se na chvíli zastavili a potom dál v předělávali spoje a přerovnávali šrouby. Miles si tentokrát odpustil úsměvy a mávání - Oser by mohl vybuchnout. Už žádné provokování, bylo načase začít se chovat vážně. Třicítka žoldáků se během chvíličky mohla z čestné stráže změnit na stráž vězeňskou.

Thorneho vysoký seržant, který kráčet vedle Milese, se rozhlédl. „Robotické nakladače by měly být zítra touhle dobou plně automatizované,” řekl. „To bude značné zdokonalení – sakra!” Bez varování zatlačil Milesovi hlavu dolů, otočil se o devadesát stupňů a natáhl ruku k pouzdru se zbraní. Ale to už ho zasáhl do hrudi modravý výboj z nervového disruptoru - přesně v místě, kde byla před chvílkou Milesova hlava. Jeho tělo se zkroutilo v křeči a dech se zastavil. Miles ucítil pach ozónu, roztaveného plastu a spáleného masa. Padal, dopadl na zem a odvalil se. Po palubě se rozprskl druhý výboj a jeho energetické pole zasáhlo Milesovu nataženou ruku. Pocítil bolest, jako by ho do ní bodlo dvacet vos najednou. Rychle ruku stáhl.

Chytil se uniformy mrtvého seržanta, který se hroutil k zemi, a skrčil se pod ním.

Hlavu a páteř zabořil do seržantova břicha, které poskytovalo nejlepší ochranu. Ruce a nohy si přitáhl k tělu tak pevně, jak jen mohl. Palubou proletěl další výboj. Další dva rychle po sobě zasáhly mrtvé tělo. Dokonce i skrz seržanta to byla horší rána než od elektrického obušku nastaveného na nejvyšší stupeň.

Milesovi zvonilo v uších. Přesto ale slyšel křik, dupání, křičení, pobíhání, zmatek. Bzíkání paralyzérů.

Hlas. „Je támhle! Běžte na něj!” a jiný hlas, vysoký a chraplavý. „Ty jsi ho uviděl - je tvůj. Ty na něj běž!”

Palubu zasáhl další výboj.

Miles už silně pociťoval seržantovu váhu a zápach, který se šířil z jeho smrtelné rány. Přál si ale, aby byl seržant ještě o padesát kilo těžší. Není divu, že Cavilo klidně vysolila dvacet tisíc beťanských dolarů za ochranný oblek. Ze všech opovrženíhodných zbraní, se kterými se Miles kdy setkal, musela tahle být ta nejděsivější. Rána do hlavy, která ho nezabije - ne úplně - ale která mu vezme jeho lidství a udělá z něj zvíře nebo, ještě hůř, něco na úrovni zeleniny - to byla jeho nejhorší noční můra. Jeho intelekt byl přece jediným ospravedlněním jeho existence. Bez něj...

Uslyšel zapraskání nervového disruptoru, který však nemířil jeho směrem. Otočil hlavu a přes tlustou vrstvu oděvu a masa zaslechl: „Paralyzéry! Paralyzéry! Chceme ho živého na výslech!” Je tvůj, běž na něj... Měl by se vyhrabat zpod mrtvého těla a zapojit se do boje. Ale jestli byl on cílem toho střelce, proč se snažit umřít? Možná by měl zůstat tady. Zavrtěl se a pokusil se přitáhnout ruce a nohy blíž k tělu.

Křik umklk; palba ustala. Někdo klečel vedle něj a pokoušel se odvalit seržantovo tělo. Milesovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že na to, aby ho zachránili, musí napřed pustit seržantovu uniformu. S obtížemi rozevřel ruku.

Nad ním se sklánělo Thorne bílé jako křída a s otevřenými ústy. „Jste v pořádku, admirále?” zeptalo se netrpělivě.

„Myslím, že ano,” zalapal Miles po dechu.

„Mířil na vás,” ohlásilo Thorne. „Jen na vás.”

„Všiml jsem si,” vykoktal Miles. „Nic mi není, jen mě trochu přismahnul.” Thorne mu pomohlo posadit se. Miles se třásl jako po výprasku elektrickým obuškem. Podíval se na své roztřesené ruce a užasle se dotkl mrtvolky vedle sebe. Za každý další den, po zbytek svého života, budu vděčit tobě. A ani nevím, jak se jmenuješ. „Ten seržant - jak se jmenoval?”

„Collins.”

„Collins. Děkuju.”

„Byl to dobrej chlap.”

„To jsem si všiml.”

Přišel k nim Oser, vypadal napjatě. „Admirále Naismithi, za tohle já nemůžu.”

„Cože?” Miles zamrkal. „Pomoz mi vstát, Bele...” To byla možná chyba. Thorne ho muselo podepřít - pořád se ještě příliš třásl. Cítil se slabý jako po dlouhé nemoci. Elena - kde je? Neměla zbraň...

Támhle je - s nějakou žoldnéřkou. Táhly k Milesovi a Oserovi muže ve tmavě modré uniformě aslundského vojína. Každá ho držela za jednu nohu; jeho ruce za ním bezvládně plandaly. Byl omráčený? Mrtvý? Když došly k Milesovi, pustily jeho nohy na zem se samozřejmostí lvic, které předhazují svou kořist lvícatům. Miles se zadíval na mužovu tvář. Poznával ji. Generál Metzov. Co vy tady děláte?

„Znáte toho člověka?” zeptal se Oser aslundského důstojníka, který k nim přiběhl. Patří k vašim?”

„Neznám ho -” Aslund'an poklekl a zkontroloval mužovy doklady. „Propustku má platnou...”

„Mohl mě dostat a utéct,” řekla Elena Milesovi, „ale on střílel po tobě. Udělal jsi dobře, žes zůstal zalezlej.”

Triumf rozumu nebo selhání nervů? „Ano. To asi ano.” Miles se znovu pokusil stát bez opory. Nešlo to - musel se znovu opřít o Thorneho. „Doufám, že jste ho nezabily.”

„Jen omráčily,” řekla Elena a zvedla svůj paralyzér jako důkaz. Někdo rozumný jí ho musel hodit, když to začalo. „Asi má zlomené zápěstí.”

„Kdo to je?” zeptal se Oser. Milesovi připadalo, že docela upřímně.

„Ale admirále,” zazubil se Miles, „říkal jsem vám přece, že vám poskytnu víc informací, než by vaše oddělení dokázalo nasbírat za celý měsíc. Dovolte, abych vám představil,” udělal gesto, které mělo vypadat jako když číšník zvedá poklop ze stříbrného podnosu - spíš ale vypadalo jako další svalová křeč, „generála Stanise Metzova, zástupce velitele Randallovy jednotky.”

„Odkdy starší důstojníci fungují jako vrazi?”

„Promiňte - byl zástupcem velitele ještě před třemi dny. Od té doby se to mohlo změnit. Vězel až po krk v Caviliných plánech. Vy, já a on teď máme schůzku s hyposprejem.”

Oser vytřeštil oči. „Vy jste tohle plánoval?”

„Proč myslíte, že jsem strávil poslední hodinu poflakováním po stanici? Chtěl jsem ho vylákat ven,” řekl vesele Miles. Musel jít po mně celou tu dobu. Myslím, že budu zvracet. Přiznal jsem právě svou genialitu nebo neskonanou hloupost?

Oser vypadal, jako by se také pokoušel najít odpověď právě na tuto otázku.

Miles se zadíval na bezvědomého Metzova a snažil se přemýšlet. Poslala ho Cavilo, nebo byl tenhle pokus o vraždu výhradně v jeho režii? A jestli ne, byl tu někde záložní vrah a jestli ano, měl zabít Metzova, pokud by uspěl, nebo Milese, pokud by Metzov neuspěl? Nebo snad oba? Musím si sednout a nakreslit si diagram.

Dorazil tým lékařů. „Ano, na ošetřovnu,” řekl tiše Miles. „Dřív než se můj starý přítel vzbudí.”

„Souhlasím,” řekl Oser a konsternovaně zavrtěl hlavou.

„Raději postavte k našemu vězni i ochrannou stráž. Nejsem si jistý, jestli měl podle plánu zajetí přežít.”

„Dobrá,” přisvědčil zmateně Oser.

Miles se odbelhal domů. do průlezu Triumfu; z jedné strany podpíraný Thornem, z druhé Elenou.

KAPITOLA 14

Miles se třásl na lavici v proskleném koutě ošetřovny

Triumfu, normálně vyhrazené pro bioizolaci, a sledoval, jak Elena přivazuje zamotanou šňůrou generála Metzova k židli. Za normálních okolností by byl Miles s takovým vývojem událostí spokojený, ale vyšetřování mohlo přinést spoustu nebezpečných komplikací. Elena zase neměla zbraň. Dva muži s paralyzéry stáli za průhlednými zvukotěsnými dveřmi a občas nahlédli dovnitř,

Miles musel použít veškerou výmluvnost, aby byl při pivním výsledku pouze on, Oser a Elena.

„Co podle vás může ten chlap vědět?“ ptal se podrážděně Oser. „Koneckonců, poslali ho do terénu.“

„Může vědět věci, o kterých možná budete chtít chvíli přemýšlet, než je odvysíláte výborům,“ namítl Miles.

„Beztak se to bude nahrávat.“

Metzov nevypadal dobře. Seděl s pevně sevřenými ústy a vypadal, že je mu strašně zle. Právě zápěstí měl pečlivě obvázané. Špatně mu bylo díky tomu, že ho probudili z omráčení; mlčení bylo k ničemu a všichni to věděli. Ale byla určitá zdvořilost neobtěžovat ho otázkami, dokud nezačne působit fastpentan.

Oser se zamračil na Milese. „Jste už v pořádku?“

Miles se zadíval na své třesoucí se ruce. „Ano, pokud po mně nikdo nebude chtít, abych dělal neurochirurga. Začněte. Obávám se, že nemáme moc času.“

Oser kývl na Eleny. Ta odměřila dávku do hypospreje a přitiskla ho Metzovovi ke krku. Ten zoufale zavřel oči. Po chvíli se jeho zaťaté pěsti rozevřely. Jeho obličejové svaly ochably, takže měl výraz dobromyslného idiota. Nebyl na něj příjemný pohled.

Bez napětí ve tváři vypadal staře.

Elena zkontrolovala Metzovův puls a oči. „V pořádku. Je váš, pánové.“

Poodstoupila ke dveřím a se založenýma rukama se o ně opřela. Měla skoro stejně nepřístupný výraz jako předtím Metzov.

Miles pokynul rukou. „Až po vás, admirále.“

Oser zkřivil ústa. „Děkuji, admirále.“ Přešel k Metzovovi a provrtal ho pohledem.

„Generále Metzove. Jmenujete se Stanis Metzov?“

Metzov se zašklebil. „Jo, to jsem já.“

„Zástupce velitele Randallovy jednotky?“

„Jo.“

„Kdo vám dal příkaz zabít admirála Naismithe?“

Na Metzovově tváři se objevil výraz naprostého údivu. „Koho že?“

„Zkuste Milese,“ navrhl Miles. „On mě zná pod... pseudonymem.“ Šance, že by tenhle výslech přežil s neprozrazenou identitou byla stejná jako šance sněhové koule přežít skok červí dírou do středu Slunce, ale proč to uspěchat?

„Kdo vás poslal zabít Milese?“

„Cavie. Jasně. Víš, on utek. Já byl jedinej, komu mohla věřit... věřit... ta čubka....“ Milesovi zacukalo obočí. „Ve skutečnosti to byla Cavilo, kdo mě sem dopravil,“ řekl Oserovi. „Takže generála Metzova někdo oklamal. Ale proč? Myslím, že teď je řada na mně.“

Oser udělal gesto „až-po-vás“ a ustoupil. Miles vrávoravě vstal z lavice a přešel do Metzovova zorného pole. Po Metzovově tváři přeběhl i v jeho fastpentovém opojení vztek. Potom se sprostě zašklebil.

Miles se rozhodl začít rovnou s otázkou, která ho trápila nejvíc. „Kde - na jaký cíl - jste plánovali provést útok?“

„Na Vervain,“ řekl Metzov.

Dokonce i Oserovi spadla čelist. Miles v nastalém tichu slyšel, jak mu hučí krev v uších.

„Vervain vás přece zaměstnává,“ vypravil ze sebe Oser.

„Bože - Bože! konečně to dává smysl!“ Milesovi se chtělo skákat radostí, ale podařilo se mu jenom zapotácet. Elena ho podepřela. „Ano, ano, ano...”

„To je šílené“ řekl Oser. „Tohle je to Cavigilino překvapení?”

„Sázím se, že ne celé. Cavigilo by mohla poslat mnohem větší výsadek, než máme k dispozici my, ale rozhodně ne tak velký, aby mohla ovládnout osídlenou planetu, jako je Vervain. Mají jen jednu možnost - vyplnit a utéct.”

„Vyplnit a utéct, přesně tak,” usmál se Metzov.

„Takže - jaké cíle jste přesně měli?” zeptal se naléhavě Miles.

„Banky... muzea umění... spermabanky... rukojmí...”

„To je jako nájezd pirátů,” řekl Oser. „Co jste k čertu chtěli udělat s kořistí?”

„Vyložit ji na Jacksonu cestou pryč; tam už si to ohlírají.”

„Jak jste ale chtěli uniknout vervainskému loďstvu?” zeptal se Miles. „Tohle by se jim nelíbilo.”

„Udělíme těsně předtím, než se objeví další flotila.

Cetagandská invaze je zastihne v orbitálních docích. Nehybné cíle. Snadné vítězství.”

Ticho bylo tentokrát naprosté.

„Tohle je to Cavigilino překvapení,” zašeptal konečně Miles.” Jasně. Tohle je něco, na co může být pyšná.”

„Cetagandská... invaze?” Oser si mimoděk začal hryzat nehet.

„Bože, onoto do sebe zapadá, fakt že jo.” Miles začal nejistými kroky přecházet po místnosti.

„Jaký je jediný způsob jak zablokovat červí díru? Z obou stran najednou. Cavigilo nezaměstnávají Vervainci - ale Cetagand'ané.” Otočil se a ukázal prstem na příkyvujícího Metzova. „A teď už vím, jakou roli v tom měl hrát tady náš generál.”

„Roli? Měl to být pirát,” pokrčil Oser rameny. „Ne - obětní beránek.”

„Cože?”

„Ten muž - vy to zřejmě nevíte - byl vyhozen ze Služeb Barrayararu za násilnictví.”

Oser zamrkal. „Z Císařských Služeb? Co k sakru mohl provést?”

Miles potlačil nával vzteku. „No, on... si vybral špatnou oběť. Ale podívejte. Cetagandská invazní flotila skočí červí dírou na Cavigilino pozvání do vervainského prostoru - Cavigilo jim zřejmě dá nějaký signál. V tu chvíli udeří Randallovci a vyplní Vervain.

Cetagand'ané, z čiré laskavosti, zachrání planetu před zrádnými žoldáky. Randallovci zmizí. Metzov je ponechán osudu jako obětní beránek - jako když hodíte vlkům chlápka ze svaté trojice, kruci, to nebylo zrovna beťanské přirovnání, a Cetagand'ané ho veřejně oběsí, aby prokázali dobrou víru. Vidíte, tady ten zlý Barrayaran vás zradil, potřebujete, aby vás někdo chránil před hrozbou Barrayarského císařství, no a tady máte nás. A Cavigilo dostane zaplacené třikrát. Jednou od Vervainců, jednou od Cetagand'anů a jednou od Jacksoniánů, až tam na zpáteční cestě prodá kořist. Vydělají na tom všichni. Pochopitelně kromě Vervainu.” Nadechl se.

Oser začal vypadat přesvědčeně a ustaraně. „Myslíte, že Cetagand'ané plánují prorazit na Hegen Hub? Nebo se zastaví na Vervainu?”

„Samozřejmě, že prorazí. Hegen Hub je strategický cíl; Vervain je jen odrazovým můstkem k němu. Proto ten trik se zlými žoldáky. Cetagand'ané chtějí na ovládnutí Vervainu vydat co nejméně energie. Zřejmě je prohlásí za své spojence, nechají jim jejich obchodní cesty, a planety se sotva dotknou. Během jedné generace je zničí ekonomicky. Ale otázka je, jestli se Cetagand'ané zastaví na Polu? Pokusí se ho zmocnit už teď, nebo ho nechají jako spojku mezi nimi a Barrayarem? Chtějí ho dobýt nebo ho získat diplomatickou cestou? Kdyby dokázali přimět Barrayarany k útoku, aby bez povolení proletěli přes Pol, mohli by se Polané dokonce přidat k cetagandské alianci - ou!” Znovu přešel přes místnost.

Oser vypadal, jako by kousl do kyselého jablka. A našel v něm půlku červa. „Mě ale nenajali, abych bojoval s Cetagandskou říší. Čekal jsem nanejvýš vervainské žoldáky, kdyby celá ta záležitost

nesplaskla sama. Jestli sem přiletí Cetagand'ané a budou se cpát na Hegen Hub, budeme... v pasti. Zavření ve slepé uličce a přitlačení ke zdi." A pro sebe si zamumlal: „Možná bychom měli myslet na to, jak včas zmizet, dokud to jde..."

„Ale admirále Osere, vy si neuvědomujete jednu věc," Miles ukázal na Metzova, „a sice, že ona by ho tímhle úkolem nepověřila, kdyby ten plán ještě platil. Možná chtěla, aby zahynul při pokusu mě zabít, ale musela počítat s tím, že to nevyjde - a že ho podrobíme výslechu. To, co nám řekl, je ten starý plán. Ale musí být ještě jeden - ten nový." A já si myslím, že ho znám. „Je tady...ještě jeden faktor. Další neznámá v rovnici." Gregor. „Jestli se nemýlím, cetagandská invaze teď dělá Cavilo velké potíže."

„Admirále Naismithi, podle mého názoru by Cavilo podrazila kohokoli, na koho si vzpomenete - kromě Cetagand'anů. Ti by pak totiž celou další generaci usilovali o pomstu. Nemůže utéct dost daleko. Nežila by tak dlouho, aby mohla svůj zisk utratit. Mimochodem, jak velký zisk by to musel být, aby vyvážil rizika při hře na tři strany?"

Jestli ale čeká, že ji před pomstou zachrání Barrayarské císařství - všechny naše bezpečnostní jednotky.....Je tu jeden způsob, jak by jí to projít mohlo," řekl Miles. „Jestli to dopadne tak, jak ona chce, bude mít veškerou ochranu na světě. A veškerý zisk."

Mohlo by to fungovat, vážně, mohlo. Kdyby opravdu Gregorovi popletla hlavu. A kdyby se dva nepříjemní svědci, Miles a generál Metzov, příhodně navzájem pozabýjeli. Mohla by pak opustit svou vlastní flotilu, sebrat Gregora a utéct před Cetagand'any. Na Barrayaru by se pak představila jako Gregorova „zachránkyně", která kvůli němu podstoupila velkou osobní oběť; a kdyby se s ní potom chtěl Gregor zasnoubit a učinit z ní matku dědiců vojenské kasty - no, to by romantika celého dramatu mohla převážet i námitky těch nejlepších rádců. Bůh ví, že Milesova vlastní matka kdysi provedla něco podobného. Ono by to opravdu mohlo vyjít. Cavilo, císařovna barrayarská. To teda sedí. A kariéru by mohla završit tím, že by zradila absolutně všechny, včetně svých vlastních jednotek...

„Milesi, tváříš se jako..." řekla ustaraně Elena.

„Kdy?" zeptal se Oser. „Kdy Cetagand'ané zaútočí?"

„To ví jen Cavie," ušklíbl se Metzov. „Cavie ví všechno."

„Musí to být brzo," řekl Miles. „Možná to už začíná, když uvážíme, jak Cavilo načasovala můj návrat sem. Chtěla ochromit De... flotilu našimi šarvátkami."

„Jestli je to tak," zamumlal Oser, „co budeme dělat...?"

„Jsme příliš daleko. Třicet šest hodin od místa akce. Protože ta se odehraje u červí díry poblíž Stanice Vervain. A dál za ní, ve vervainském prostoru. Musíme se dostat blíž. Musíme přesunout flotilu přes celou soustavu - zatlačit Cavilo k Cetagand'anům. Zablokovat ji -"

„Tak moment! Já přece nebudu podnikat přímý útok na Cetagandskou říši!" přerušil ho Oser ostře.

„Ale musíte. Dříve nebo později s nimi budete muset bojovat. Buď si čas určíte vy, nebo to udělají oni. Jediná šance je zastavit je u červí díry. Jakmile projdou skrz, bude to nemožné."

„Kdybych svoji flotilu přemístil pryč ze Stanice Aslund, Vervainci by mysleli, že na ně zaútočím."

„A zmobilizovali by své síly - vyhlásili by poplach. To je dobré. Ale zaměřili by se na špatný cíl a to dobré není. Skončili by to jako klamný výpad, který odvede jejich pozornost od Cavilo a jejího hlavního plánu. Kruci! Nepochybuji, že je to jedna z částí jejího plánu."

„A co když - jestli jsou Cetagand'ané pro Cavilo takovou přítěží, jak říkáte - co když ten svůj kód prostě nevyšle?"

„Ale ona je pořád ještě potřebuje. Ale kvůli něčemu jinému. Potřebuje je, aby před nimi mohla utéct. A aby ji zbavili všech svědků. Ale nechce, aby uspěli. Ona potřebuje, aby jejich invaze selhala. A to je zřejmě součástí jejího plánu, pokud myslí tak daleko dopředu, jak by měla."

Oser zavrtěl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit. „Proč?"

„Naší jedinou nadějí - jedinou nadějí Aslundu - je zajmout Cavilo a uhrát remízu s Cetagand'any u červí díry poblíž Stanice Vervain. Ne, moment - my musíme uhlídat obě strany červí díry mezi

Hegenem a Vervainem. Dokud nepřijdou posily.”

„Jaké posily?”

„Z Aslundu, z Polu - jakmile se objeví cetagandská armáda, uvědomí si, v jakém jsou ohrožení. A jestli se Pol připojí k Barrayaru místo k Cetagandě, může Barrayar poslat svá vojska přes jejich červí díry. Pokud všechno proběhne dobře, můžeme Cetagandany zastavit.” Ale dokázali by zachránit Gregora živého? Nejen jedna cesta k vítězství, ale všechny cesty...

„Přišli by Barrayarané?”

„Já myslím, že ano. Vaše kontrarozvědka musí tyhle věci hlídat - nevšimli si náhlého vzrůstu aktivity barrayarské rozvědky v oblasti Hegen Hubu během posledních pár dní?”

„Teď, když už o tom mluvíte, ano. Objem jejich kódované komunikace je čtyřnásobný.”

Díky Bohu. Možná, že záchrana byla blíž, než se odvažoval doufat. „Rozluštili jste ty kódy?”

„Zatím jen ty nejméně důležité.”

„Aha. Dobře. Tedy, chtěl jsem říct, to nevypadá dobře.”

Oser stál se založenýma rukama, kousal se do rtu a celou minutu usilovně přemýšlel. Milesovi to nebezpečně připomínalo jeho zamyšlený výraz předtím, než ho sotva před týdnem nařídil vyhodit z nejbližší přetlakové komory. „Ne,” řekl nakonec. „Ale děkuji za informace. Myslím, že na oplátku vás nechám naživu. Ale do tohohle nejdeme. Tuhle bitvu nemůžeme vyhrát. Takové šílené sebeobětování si můžou dovolit leda tak planetární síly, zmanipulované propagandou. Já jsem se snažil udělat ze své flotily nástroj taktiky, ne dveřní zarážku tvořenou mrtvolami. Já nejsem - jak říkáte - obětní beránek.”

„Ne beránek, vůdce.”

„Ten váš vůdce nemá nikoho, koho by vedl. Ne.”

„To je vaše poslední slovo, pane?” zeptal se slabým hlasem Miles.

„Ano.” Oser natákl kód do svého komunikačního, aby zavolal strážce. „Desátníku, tihle lidé půjdou do vězení. Zavolejte dolů.”

Strážný zasalutoval skrz sklo.

„Ale pane, řekla Elena. Přitočila se k Oserovi s pozvednutýma rukama. S hadí mrštností mu najednou vrazila ke krku hyposprej. Oserovi se rozšířily panenky, srdce mu udeřilo jednou, dvakrát, třikrát a jeho rty se vztekle stáhly. Napřáhl se, aby ji udeřil. Uprostřed úderu mu paže ochabla.

Strážce za sklem při Oserově náhlém pohybu zpozorněly a vytáhly paralyzéry. Elena vzala Oserovu ruku do své a láskyplně ji políbila. Strážce se uklidnily. Jeden strážný šťouchl do druhého a soudě podle jejich úsměvů asi řekl něco peprného, ale Miles byl zrovna příliš rozrušený na to, aby se pokusil odezírat jim ze rtů.

Oser se kymácel a těžce oddychoval, marně se snažil odolat droze. Elena mu přitáhla ruku k pasu, čímž ho napolo otočila, takže oba stáli zády ke dveřím. Na Oserově obličeji se usadil známý tupý fastpentový úsměv.

„Choval se, jako bych neměla zbraň.” Elena zavrtěla hlavou a vrátila hyposprej do kapsy v bundě.

„Co teď?” sykl Miles podrážděně, když se strážný-desátník ohnul ke kódovému zámku na dveřích.

„Všichni teď půjdeme do brigy. Tam je Tung,” řekla Elena.

„Ach...” Sakra. Tohle nikdy nezvládneme. Musím to ale zkusit. Miles se vřele usmál na vcházející strážné a pomohl jim vyprostit Metzova, přičemž je okázale zdravil a pokoušel se odvrátit jejich pozornost od podezřele vysmátého Osera. Ve chvíli, kdy se strážce zrovna nedívaly, vrazil Miles do Metzova, který zavrával.

„Měli byste ho chytit za obě ruce, neudrží se na nohou,” řekl Miles strážníkovi. On sám šel vrávoravě, ale podařilo se mu zablokovat dveře, takže strážce s Metzovem šly vepředu, on za nimi a Elena, ruku v ruce s Oserem, šla poslední. „Pojď, lásko, pojď,” slyšel Elenu říkat za svými zády, jako když žena přemlouvá kočku, aby se jí usadila na klíně.

Byla to ta nejdelší „krátká procházka”, kterou kdy zažil. Zůstal trochu pozadu, aby mohl koutkem úst zamumlat Eleně: „Fajn, dostaneme se do brigy, ale bude narvaná Oserovými nejspolehlivějšími

lidmi. Co pak?”

Kousla se do rtu. „Nemám ponětí.”

„Tak toho jsem se bál. Tady zahni doprava.”

Strážný se ohlédl přes rameno. „Pane?”

„Pokračujte hoši,” zakřičel Miles. „Až budete mít toho špeha pod zámek, podejte zprávu do admirálovy kajuty.”

„Jistě, pane.”

„Pokračuj,” vydechl Miles „Usmívej se...”

Kroky stráží utichly. „Kam teď?” zeptala se Elena. Oser zakopl. „Tahle situace je neudržitelná.”

„Admirálova kajuta, proč ne?” rozhodl Miles. Jeho úšklebek byl strojený a afektovaný. Elenino brilantní chování vzbouřence mu dodalo odvahy. Teď měl dost energie i na rozbíjení skal. Nezastaví se, dokud ho někdo úplně nezlikviduje. Hlava se mu zatočila z neskutečné úlevy, konečně zaměnil to nejisté, zmítající se, to štěbetající možná-možná-možná za pevné je. Nadešel čas. Je čas jít.

Možná. Jestli.

Prošli kolem několika oserovských techniků. Oser na ně jakoby mával. Miles doufal, že to bude vypadat jako nedbalá odpověď na jejich salutování. Nakonec se nikdo neotočil a nezařval Hej! Dvě patra a další odbočka je zavedly až do známých chodeb důstojnického oddělení. Prošli kolem kapitánovy kajuty (Bože, musí se ještě postarat o Ausona - a to brzy); Oserova dlaň, kterou Elena přitiskla na zámek, jim umožnila přístup do kajuty, ve které měl Oser své velitelské stanoviště. Když se za nimi zavřely dveře, Miles si uvědomil, že téměř nedýchal.

„Tak jsme tady,” řekla Elena, která se na chvíli opřela zády o dveře. „Zase nás něčím doběhneš?”

„Tentokrát ne,” odpověděl Miles nekompromisně. „Mohla sis všimnout, že o jednom člověku jsem dole na ošetřovně schválně nemluvil.”

„O Gregorovi?”

„Přesně tak.”

Elena zděšeně zvrátila hlavu. „Takže ho chce prodat Cetagand'anům jako bonus?”

„Ne. Ještě hůř. Chce se za něj provdat.”

Elena užasle zkřivila rty. „Cože? Milesi, něco tak šíleného ji nemohlo napadnout, jediné že by -“

„Jediné že by ji na tu myšlenku přivedl sám. Což podle mě udělal. A podporoval ji v tom. Jen nevím, jestli to myslel vážně, nebo jen hrál o čas. Cavilo se moc snažila udržet nás od sebe. Znáš Gregora skoro tak jako já. Co si o tom myslíš?”

„Je těžké si představit Gregora zpitomělého láskou. Byl vždycky... spíš zdrženlivý. Řekla bych, že skoro asexuální. Když ho srovnám, dejme tomu s Ivanem.”

„Myslím, že to není zrovna nejlepší přírůstek.”

„Ne, máš pravdu. Tak tedy, v porovnání s tebou.”

Miles nevěděl, co si o něčem takovém má myslet. „Gregor nikdy neměl moc příležitostí, když jsme byli mladší. Na to neměl dost soukromí. Pořád měl někoho za zadkem. Něco takového dokáže člověka utlumit, tedy pokud není alespoň trochu exhibicionista.”

Pohnula rukou, jako by si představovala, že hladí Gregora. „Což on není.”

„Cavilo se určitě snaží ukázat se mu jen v tom nejlepším světle.”

Elena si zamyšleně olízla rty. „Je hezká?”

„Jasně, jestli jsi vysazená na diktátorské blondýny s maniackými vražednými sklony. Pak by tě asi víc než uspokojila.” Miles sevřel dlaň a vzpomněl si na povrch Cavilových vlasů. Jako by ho šimraly na dlani. Otřel si ji o nohavici.

Elena zpozorněla. „Ach tak. Nemáš ji moc rád, co?”

Miles zvedl pohled k jejímu obličejí, připomínajícím Valkýru. „Na mě je příliš drsná.”

Elena se usmála. „Takže takhle to je.” Dovedla motajícího se Osera k židli a posadila ho. „Brzy ho asi budeme muset svázat. Nebo tak něco.”

Zabzučel interkom. Miles přešel ke komunikačnímu terminálu na Oserově stole, aby odpověděl. „Ano?” řekl svým nejjunylejším znuděným tónem.

„Desátník Meddis, pane. Toho vervainského agenta jsme zamkli do cely devět.”

„Děkuji desátníku. A ještě...” za pokus to stálo. „Máme tu ještě nějakou fastpentu. Mohli byste vy dva přivést kapitána Tunga k výsledku sem nahoru?”

Daleko mimo dosah čidel kamery se Elenino černé obočí zvedlo v naději na úspěch.

„Tunga, pane?” Hlas strážného zněl pochybovačně. „Mohu ke své četě přidat pár posil?”

„Samozřejmě... zkuste se zeptat seržanta Chodaka, měl by mít pár svých lidí na seznamu mimořádné služby. Není vlastně na seznamu i on sám?” Vzhledl vzhůru a spatřil Elenin palec a ukazováček zformované do písmene o.

„Myslím, že ano, pane.”

„Dobře, fajn. Pokračujte: Naismith konec.” Zvedl se od komunikátoru a chvíli na něj zíral, jako by se právě proměnil v Aladinovu lampu. „Nemyslím si, že je mým osudem zemřít dneska. Musím přežít až do pozítří.”

„Myslíš?”

„Jasně. Budu mít daleko větší, daleko veřejnější a okázalejší příležitost vyhodit to tady celé do vakua. Bude to možnost vzít s sebou další tisíce a tisíce životů.”

„Neupadej zase do těch tvých pitomých nálad, teď na to nemáme čas.” Klepla ho hyposprejem přes ruku. „Ještě nás musíš dostat z téhle díry.”

„Ano, madam” řekl Miles poddajně, otíraje si ruku. Kde nechala „můj pane”? Žádný respekt. Žádný... Ale byl nějak podivně spokojen. „Mimochodem, když Oser zatkl Tunga za zosnování mého útěku, proč nezatkl taky tebe, Ardeho, Chodaka a zbytek lidí ve tvé četě?”

„Tunga nezatkl za tohle. Alespoň si to nemyslím. Snažil se ho uštvat, je to Oserův zvyk, oba byli na můstku ve stejnou chvíli - to bylo nezvyklé - a Tungovi nakonec ruply nervy a pokusil se ho sejmout. Úspěšně, jak jsem se doslechla, když ho bezpečáci odtrhli, už ho málem zaškrtil.”

„Takže to s námi nemá co dělat?” To byla úleva.

„Nejsem... si jistá, nebyla jsem tam, když se to stalo. Možná to byl jenom pokus odvést Oserovu pozornost od našeho spojení.” Elena kývla směrem ke stále se dobromyslně usmívajícímu Oserovi. „A teď?”

„Nesvazuj ho, dokud nedorazí Tung. Všichni jsme tu přece šťastní spojenci.” zašklebil se Miles. „Ale pro lásku boží, nikdo s ním nemluvte.”

Komunikátor na dveřích zabzučel. Elena se postavila za Oserovu židli s jednou rukou na jeho rameni, snažíc se vypadat co nejvíc oddaně. Miles přešel ke dveřím a odemkl zámek. Dveře se otevřely.

Šest nervózních vojáků obklopovalo nepřátelsky vyhlížejícího Ky Tunga. Tung na sobě měl světle žluté vězeňské pyžamo a sálala z něj zášť jako ze slunce těsně před proměnou v novu.

Když uviděl Milese, naprosto zmaten zatnul zuby.

„Děkuji, desátníku,” řekl Miles. „Po výsledku se budeme věnovat malé neformální štábní konferenci. Ocenil bych, kdybyste tu vy a vaše jednotka stáli na stráži. A v případě, že by kapitán Tung znovu propadl násilnickým sklonům, měli bychom mít třeba seržanta Chodaka a několik našich lidí tady uvnitř.” Zvýraznil slova vaše bez jakékoli změny tónu hlasu, jen se Chodakovi podíval přímo do očí.

Chodak pochopil. „Ano, pane. Vojíne, pojďte se mnou.”

Povyšují vás na poručíka, pomyslel si Miles, a postavil se stranou, aby umožnil seržantovi a jeho vybranému muži dovést Tunga dovnitř. Osera, stále veselého, zahlédla celá jednotka a pak se dveře zase uzavřely.

Zahlédl ho i Tung. Setřásl strážce a dopotácel se před admirála. „Co si teď, ty parchante, myslíš -” Tung se odmlčel, Oser se nepřestával tupě usmívat. „Co je s ním?”

„Nic,” řekla Elena, „myslím, že ho ta dávka fastpenty donutila poněkud změnit přístup. Bohužel,

pouze dočasně.”

Tung zvrátil hlavu dozadu, hlasitě se zasmál a pokusil se zatřást s Milesovými rameny. „Zvládl to, prcku, vrátil ses! Jsme zase partáci!”

Chodakův muž sebou škulbl, jako si nebyl jist, na kterou stranu nebo na koho se má vrhnout. Chodak ho popadl za paži, tiše zavrtěl hlavou a ukázal na zeď poblíž dveří. Pak zvedl paralyzér a se zkříženými rukama se opřel o zárubeň; po chvíli ho jeho muž následoval a opřel se o druhou stranu dveří. „Nalep se na zeď,” řekl usmívající se Chodak. „Ber to jako dárek.”

„Nebylo to zrovna dobrovolné,” procedil Miles přes zuby směrem k Tungovi a snažil se nepřekousnout si jazyk, zavalen nadšeným Euroasijcem. „A nejsme zase partáci.” Promiň, Ky. Tentokrát nemůžu být tvůj nastrčený mluvčí. Teď musíš následovat ty mě. Miles zachoval vážný výraz a sundal Tungovy ruce ze svých ramenou. „Ten vervainský kapitán mě dovedl přímo k velitelce Cavilo. A od té doby přemýšlím, jestli to byla opravdu náhoda.”

„Au!” Tung upadl a tvářil se, jako by ho Miles právě praštil do břicha.

Miles se tak také cítil. Ne, Tung nebyl zrádce. Ale Miles nebyl ochotný vzdát se poslední zbraně, která mu zbývala.

„Zrádcovství, nebo podřízení se, Ky?” A už si přestal mlátit svoji ženu?

„Podřídím se,” zašeptal Tung a zbledl. „Sakra, zabiju tu tří-křížovou -“

„Už se stalo,” řekl Miles chladně. Tung se zatvářil překvapeně.

„Přišel jsem na Hegen Hub na smlouvu,” pokračoval Miles, „která je momentálně rozházená tak, že už to asi nic nespraví. Nevrátil jsem se proto, abych tě dosadil na místo bojového velitele Dendari” úder srdce, během kterého se Tungův ustaraný obličej pokusil uspořádat v nějaký výraz, „pokud nejsi připraven podřídít s mým cílům. Priority a cíle vyberu já. Způsob, jakým jich dosáhneš, je jen na tobě.” A kdo teď bude koho dosazovat na místo velitele Dendarijců? O tom zatím Tung nepřemýšlel.

„Jako můj spojenec,” začal Tung.

„Ne spojenec. Tvůj velitel. Nebo nic.” řekl Miles.

Tung stál jako kůl v plotě, jeho obočí se pokoušelo najít nejlépe se hodící výšku.

„Malý synek tatínka Ky asi už trochu povyrosl,” řekl nakonec mdlým hlasem.

Miles napráhl ruku. „Ujednáno.”

Tung ruku přijal. „Ujednáno.” Jeho stisk byl rozhodný.

Miles dlouze vydechl. „Dobře. Když jsme spolu mluvili naposled, řekl jsem ti nějaké polopravdy. Ve skutečnosti je to takhle.” Začal přecházet po místnosti a trásl se nejen kvůli nervovým disruptorům, které na něj mířily. „Mám smlouvu se zainteresovaným cizincem, ale není to smlouva týkající se vojenského odhadu, to byla jen zástěrka, kterou jsem chtěl zmást Osera. Ta část, kterou jsem ti pověděl, ta o zamezení občanské válce v planetárním měřítku, zástěrka nebyla. Najali mě Barrayarané.”

„Normálně nenajímají žoldáky,” řekl Tung.

„Nejsem normální žoldák. Platí mě Císařská bezpečnost Barrayaru,” Bože, alespoň jedna celá pravda, „abych našel a zachránil jednoho zajatce. A navíc ještě zabránil invazi cetagandské flotily na Hegen Hub. Naši druhou strategickou prioritou bude udržet v klidu obě strany vervainské červí díry, dokud nedorazí barrayarské posily.

Tung si odkašlal. „Druhá priorita? Co když posily nedorazí? Ještě musíme překročit Pol.... záchrana rukojmích většinou nemá přednost před strategicko-taktickými operacemi flotily, že ne?”

„Vzhledem k tomu, kdo je rukojmí, mohu garantovat, že posily dorazí. Byl unesen barrayarský císař, Gregor Vorbarra. Našel jsem ho, ztratil jsem ho a teď ho musím získat zpět. Jak si jistě dokážeš představit, odměna za jeho bezpečný návrat bude určitě vysoká.”

V Tungově obličejí se po tomto odhalení dalo číst jako v knize.

„Ten vychrtlý neurotický hňup, kterého jste za sebou táhli - to nebyl on, že ne?”

„Ano, byl. A mezi námi, podařilo se nám ho dostat přímo k velitelce Cavilo.”

„A do prdele.” Tung se poškrábal na lebce pokryté drsnými vlasy. „Prodá ho Cetagand'anům.”

„Ne. Chce si vybrat svou odměnu od Barrayaru.”

Tung otevřel ústa, zavřel je a zvedl prst. „Počkej chvíli...”

„Je to komplikované,” uznal Miles bezradně. „To je důvod, proč ti přenechám tu jednodušší část. Ohlídání červí díry je na tobě. Záchrana rukojmích je na mou zodpovědnost.”

„Jednoduché. Dendarijsí žoldnéři. Všech pět tisíc. Proti Cetagandské říši. Nezapomněl jsi za těch posledních pár let, počítat?”

„Mysli na slávu. Na svoji reputaci. Na to, jak to jednou bude vypadat velkolepě při výčtu tvých zásluh.”

„Myslíš můj budoucí kenotaf? Nikdo nebude schopen dát dohromady dost těch rozmetaných atomů, aby měl co pohřbít. Zaplatíš pohřební výdaje, synku?”

„Přepychově. Vlajky, tanečnice a dost piva, aby na něm tvoje rakev doplula až do Valhally.”

Tung polkl. „Ať plave na švestkovém víně, hm? Pivo si vypij. Tak. Teď stál tiše a třel si rty. „Prvním krokem je dostat flotilu do jednohodinové pohotovosti, namísto čtyřiaadvacetihodinové.”

„To ještě nejsou?” zamračil se Miles.

„Zastávali jsme obrannou taktiku. Došlo nám, že máme přinejmenším třicet šest hodin na prozkoumání objektů, které by se k nám od Hubu přibližovaly. Spíš to došlo Oserovi. Dostat nás do jednohodinové pohotovosti bude trvat asi šest hodin.”

„Dobře... takže to bude druhý krok. Prvním krokem bude políbit kapitána Ausona a dát se s ním dohromady.”

„Polib mi prdel!” vyštěkl Tung. „Ta prázdná palice -“

„Zatímco budeš připravovat taktiku flotily, někdo musí velet Triumfu. Nemůžeš být na dvou místech současně. A já nemůžu přeorganizovat celou flotilu takhle narychlo před akcí. Kdybych měl týden na to, abych to tady pročistil - možná, ale nemám. Musíme přesvědčit Oserovy lidi, aby zůstali na svých místech. Když budu mít Ausona,” Milesovy zdvižené dlaně se uzavřely jako klec „zvládnou zbytek. Tak, nebo onak.” „Dobře,” našťavaně zabručel Tung. Zamračený výraz na jeho tváři vystřídal škleb. „Nicméně dobře zaplatím, když uvidím, jak ho donutíte dát pusu Thornemu.”

„Zázraky se dějí.”

Kapitán Auson, před čtyřmi lety velké zvíře, sice trochu ztloustl, ale jinak vypadal pořád stejně. Vzkročil do Oserovy kajuty, sklonil hlavně paralyzérů, které na něj mířily, a zůstal stát s rukama zaťatýma v pěst. Když spatřil Milese, sedícího na kraji Oserova stolu s komunikačním terminálem (psychologický klam, sloužící k tomu, aby jeho hlava byla na úrovni ostatních v místnosti. Obával se, že na židli by vypadal jako dítě, které potřebuje vysokou stoličku) jeho výraz se pomalu změnil ze vztekého na zděšený. „A sakra! Zase vy! To snad ne!”

„Samozřejmě, že já,” pokrčil Miles rameny. Strážci s paralyzéry, Chodak jeho muž, se museli ovládat, aby se neusmívali. „Za chvíli začne pořádná akce.”

„Tohle nemůžete brát -” Auson přerušil větu a pohlédl na Osera. „co jste mu udělali?”

„Řekněme, že jsme lehce pozměnili jeho přístup k věci. Co se týče flotily - ta už je pod mým velením.” Dobře, zatím na tom teprve pracoval. „Otázka je, zda si vyberete tu správnou stranu. Zda chcete shrábnout bojové prémie. Nebo mám předat velení Triumfu třeba -” Auson vycenil na Tunga zuby a tiše zavrčel.

„- Thornemu?”

„Cože?” vyhrkl Auson. Tung zběsile ucukl. „Nemůžete -“

Miles ho přerušil. „Snad si vzpomínáte, jak jste povýšil z velitelského postu Arielu k velení Triumfu? Ano?”

Auson ukázal na Tunga. „A co on?”

„Můj zaměstnavatel přispěje částkou rovnou ceně Triumfu. Tato částka se stane Tungovým

podílem ve společenství flotily. Na oplátku se komodor Tung vzdá všech svých nároků na samotnou loď. Potvrdím Tungův statut personálně-taktického velitele a váš status kapitána Triumfu. Váš příspěvek, rovný ceně Arielu, bude přiznán jako váš nezadatelný podíl ve společenství flotily. Obě lodi budou ve vlastnictví flotily.”

„S tímhle souhlasíte?” zeptal se Auson Tunga.

Miles probodl Tunga chladným pohledem. „Jo,” zamumlal Tung.

Auson se zamračil. „Nejde jen o peníze...” odmlčel se, obočí svráštěné. „Co bojová prémie? Jaký to bude boj?”

Ten kdo otálí, nezvítězí. „Jdete do toho, nebo ne?”

Na Ausonově zamyšleném obličeji se usadil vychytralý výraz. „Jdu do toho - když se mi tenhle chlap omluví.”

„Co? Ten tupec si myslí -“

„Omluv se pánovi, Tungu drahý,” procedil Miles mezi zuby. „A měli bysme hned začít. Nebo Triumf bude mít kapitána, který by mohl být prvním důstojníkem. A který, mimo ostatní vznešené ctnosti, se se mnou nehádá.”

„Jasně že ne, ten mrňavý beťanský had se zamiloval,” štkl Auson. „Nikdy jsem se nedozvěděl, jestli chce vojet sám, nebo vojet-“

Miles se usmál a zvedl ruku. „Teď, teď.” Kývl směrem k Eleně, která držela svůj paralyzér, jako by to byl nervový disruptor. Namířený na Ausonovu hlavu.

Její úsměv připomněl Milesovi úsměv jednoho z mužů seržanta Bothariho. Nebo ještě hůř, někoho z Cavilíných lidí. „Už jsem se někdy zmínila, Ausone, jak mě ten váš hlas irituje?” zeptala se.

„Nedokážeš mě zastřelit,” řekl Auson nejistě.

„Nebránil bych jí v tom,” zalhal Miles. „Potřebuji vaši loď. Bylo by záhodno - ovšem není to nutné - aby jste jí velel.” Podíval se na svého budoucího štábního taktika. „Tungu?”

Tung pronesl impozantně stavěnou, i když vágní, omluvu Ausonovi za dosavadní urážky týkající se jeho charakteru, inteligence, původu a vzhledu - když se Auson zatvářil kysele, Miles zastavil Tungův výčet v polovině a donutil ho začít znovu. „Zkus to jednodušeji.”

Tung se dlouze nadechl. „Ausone, dost často se chováš jako opravdový kretén, ale sakra, jsi skvělý bojovník, když na to dojde. Viděl jsem tě. V tísní, stresu a v opravdu šílené situaci bych si místo jakéhokoli jiného kapitána ve flotile vybral ke krytí zad tebe.”

Jedna strana Ausonových rtů se pozvedla. „Tak tohle bylo upřímné. Moc ti děkuji. Opravdu oceňuji, že se staráš o mé bezpečí. Jak tísnivé a šíleně tohle dopadne, co?” Tung, usoudil Miles, měl asi nejznechucenější výraz.

Kapitány-vlastníky předváděli po jednom, aby je přesvědčovali, podpláceli, vydírali a klamali, dokud Milesovi nevyschlo v ústech, hrdlo neměl rozdrásané a hlas chraplavý. Jen kapitán Peregrine se pokusil o odpor. Omráčili ho a uvěznili a jeho druhý důstojník okamžitě dostal na výběr mezi čestným povýšením a dlouhou procházkou ven z krátké přetlakové komory. Vybral si povýšení, ačkoli jeho pohled říkal někdy později. Jestli tohle „později” přijde po Cetagand’anech, byl by Miles spokojen. Přesunuli se do větší konferenční místnosti naproti taktickému středisku, aby se zúčastnili nejpodivnější štábní konference, jakou kdy Miles viděl. Oser byl omámený dodatečnou dávkou fastpenty a v čele stolu vypadal jako vycpaná usmívající se mrtvola. Další dva byli pevně připoutáni k židlím. Tung vyměnil žluté pyžamo za šedou uniformu, komodorské insignie měl narychlo přišpendlené přes kapitánské frčky. Reakce posluchačů na Tungovu úvodní taktickou prezentaci byly rozporuplné až zděšené, málem ji překonalo snad jen zbrklé tempo připravované akce. Tungův nejtvrďší argument spočíval v zlověstném zkonstatování, že v případě, že se nestanou obránci červí díry, můžou být později povoláni k útoku proti předem připravené cetagandské obraně. Všichni se při té představě zachvěli. Mohlo by to být ještě horší, byl stále nenapadnutelný výrok. Asi tak v polovině

konference si Miles promasíroval spánky, naklonil se a pošeptal Eleně: „Bývalo to vždycky tak děsné, nebo jsem už zapomněl?”

Zamyšleně našpulila rty. „Ne, za stalých časů se uměli lépe urážet,” zamumlala.

Miles potlačil úsměv. Pak přednesl desítky neoprávněných požadavků a ničím nepodepřených slibů a nakonec se všichni rozešli na svá stanoviště. Osera a kapitána Peregrine stráž odvedla zpátky do brigy. Tung se zastavil, zamračil se a pohlédl dolů na své pantofle. „Jestli mě necháš velet, synku, mohl bys udělat starému vojákovi malou službu a sehnat mi pár předpisových bot?”

Nakonec tu zůstala jen Elena.

„Chci, abys znova vyslechla generála Metzova,” řekl jí Miles. „Vytáhni z něj všechna data o taktických dispozicích Randallovců - kódy, lodě bitevní a přepravní, poslední známé pozice, zvláštnosti specifických osob, plus cokoli, co by mohl vědět o Vervaincích. Vynech všechny kompromitující informace, které by mohly odhalit mou pravou identitu, a pošli to do operačního s varováním, že ne všechno, co si Metzov myslí, je založeno na faktech.”

„Jasně.”

Miles si povzdechl a vyčerpaně se posadil na prázdný konferenční stůl. „Jak víš, tihle planetární patrioté, jako třeba Barrayarané - my Barrayarané - to celé chápou špatně. Naši důstojníci jsou toho názoru, že žoldáci nemohou mít žádnou čest, protože si je můžeš koupit a prodat je. Ale čest je luxus, který si může dovolit jen opravdu svobodný člověk. Pravý císařský důstojník jako já není vázán na čest, je jen vázán. Kolik takových čestných lidí jsem právě lhaním poslal na smrt? Je to podivná hra.”

„Kdybys mohl, změnil bys něco z toho, co se dnes událo?”

„Všechno. Nic. Dvakrát jsem lhal tak rychle, jako bych musel.”

„Mluvíš rychleji, když používáš beťanský přízvuk,” přiznala.

„Rozumíš tomu. Dělán správnou věc? Jestli se to podaří, tak ano.”

Ne cesta k pohromě, ale všechny cesty...

Pozvedla obočí. „Jistě...”

Zašklebil se. „Takže ty,” kterou miluji „má barrayarská paní, která nesnáší Barrayar, jsi jediná osoba na Hegen Hubu, kterou můžu čestně obětovat.”

Při odchodu z místnosti se zlehka dotkla jeho vlasů. Miles se zachvěl.

KAPITOLA 15

Miles se vrátil do Oserovy kajuty, aby rychle a důkladně zhodnotil údaje z komunikačního terminálu a pokusil se alespoň částečně pochytit všechny změny ve vybavení a posádce, které se udály od doby, kdy tady velel, a pak si prověřil, jak vidí Hegen Hub dendarijská a Aslundská tajná služba. Někdo mu přinesl sendvič a kávu, obojí zkonsumoval bez chuti. Káva mu už nepomáhala udržet se při smyslech, ačkoli byl stále plně soustředěný a nesnesitelně napjatý.

Jakmile se dostaneme z doku, zhrouťm se na Oserovu postel. Možná by bylo lepší strávit aspoň část z šestatřicetihodinové cesty spánkem, jinak bude po přistání spíš přítěží než přínosem. Bude se muset vypořádat s Cavilo, díky které se cítil jako ten pověstný neozbrojený muž v bitvě důvtipu, i když byl v nejlepší kondici. A samozřejmě Cetagand'ané. Miles si představil tuto historickou trojnohou rasu, jak vyvíjí nové zbraně, a jak taktizuje. Projektilové zbraně pro vesmírný souboj lodí byly velmi brzo nahrazeny celkovými obrannými štíty a laserovými zbraněmi. Celkové štíty, navržené k ochraně letících lodí před vesmírným smetím při střetu běžnou kosmickou rychlostí nebo poloviční rychlostí světla, odrážely střely bez sebemenších problémů. Laserové zbraně byly následně vyřazeny po příchodu polykače mečů, be'anského obranného systému, který proměnil nepřátelskou střelbu ve zdroj vlastní energie; podobný princip byl využit v plazmovém zrcadle, vyvinutém generací Milesových rodičů, určeném pro plazmové zbraně krátkého dosahu. Další dekáda by mohla plazmu vyřadit úplně.

Nastupující zbraní pro vzájemný souboj lodí bylo v posledních letech gravitační implodérové kopí, modifikace technologie tažných paprsků; rozdílně navrhované gravitační štíty v ochraně před kopím stále zaostávaly. Paprsek implodérů udělal z jakékoli hmoty, na kterou narazil, šeredně pokroucené trosky.

Co to udělalo s člověkem byl doslova horor.

Ale energo-sající implodérové kopí mělo příliš krátký dosah, v měřítku vesmírných rychlostí a vzdáleností nějakých deset kilometrů. Ted' musely lodě spolupracovat na zahákování se; zpomalit, přiblížit se a manévrovat. S ohledem na málo prostoru v červích dírách to vypadalo, že boj bude zase úzký a osobní, kromě atomových útoků v příliš úzkých formacích. Pořád dokola. Dokonce se ozvaly hlasy, že by se hákování a přímý souboj na lodích mohly stát znovu populární taktikou. Samozřejmě dokud z pekelných dílen nedorazí další překvapení. Miles na chvíli zatoužil po těch starých dobrých časech, které zažívala generace jeho dědečka, když lidé mohli zabít jeden druhého na čistou vzdálenost padesáti tisíc kilometrů. Jen zářivé jiskry...

Účinek nových implodérů na koncentraci palebné síly by měl být překvapivý, zejména v oblasti červích děr. Dnes mohla malá armáda na malou oblast působit takovou silou jako velká armáda, ačkoli rozdíl v rezervách byl samozřejmě značný. Velká armáda, která mohla podstoupit oběti, byla schopna vydržet, dokud její početní převaha nepřeválcuje nízké stavy nepřítele. Cetagandští ghemové se obětí nebáli, ačkoli většinou raději začínali s pomocnými loděmi, nebo ještě lépe se spojenci. Miles si promasíroval ztuhlé krční svalstvo.

Zvonek v kabině zařinčel; Miles sáhl přes stůl s komunikačním terminálem a odemkl dveře.

Ve dveřích nejistě stál hubený černovlasý muž, kterému mohlo být něco po třicítce, oblečený ve vojenské kombinaci bílé a šedé a s odznakem technika.

„Můj pane?“ řekl měkkým hlasem.

Baz Jesek, technický důstojník flotily. Před časem dezertér z Císařských Armádních Služeb Barrayaru, později Milesův zbrojnoš - když Miles vystupoval jako lord Vorkosigan. A manžel ženy, kterou Miles miloval. Dávno miloval. Stále miloval. Baz. Sakra. Miles si znepokojeně odkašlal. „Vstupte, komodore Jeseku.“

Baz s nešťastným, provinilým výrazem ve tváři obešel stůl. „Právě jsem byl dosazen na místo opraváře a doslechl jsem se, že jste se vrátil.“ Jeho barrayarský přízvuk už nebyl tak výrazný díky létům galaktického exilu, daleko méně postřehnutelný než před čtyřmi roky.“

„Jen dočasně.“

„Je mi... líto, že nenacházíte věci tak, jak jste je opustil, můj pane. Mám pocit, že jsem zcela

zbytečně rozházel Elenino věno, které jste nám dal. Neuvědomil jsem si některé aspekty Oserových ekonomických manévru dokud... no... nebudu se vymlouvat.”

„Ten člověk obelstil i Tunga.” poznamenal Miles. Neměl náladu na Bazovo omlouvání. „Myslím že to nebyl férový souboj.”

„Nebyl to souboj, můj pane,” řekl Baz pomalu. „To byl ten problém.” Baz se nadechl, aby dopověděl zbytek. „Přišel jsem nabídnout svou rezignaci, můj pane.”

„Žádost se zamítá,” odvětil Miles pohotově. „Zaprvé, vazalové pod přísahou nemohou rezignovat, zadruhé - jak mám sehnat schopného technika flotily během,” podíval se na chronometr, „dvou hodin a zatřetí... potřebuji svědka, který by očistil mé jméno v případě, že by to dopadlo špatně. Hodně špatně. Musíš mě informovat o technických možnostech flotily a pomoci mi to vše dostat do pohybu. A já ti teď musím říct, co se tu opravdu děje. Kromě Eleny jsi jediný, komu to tajemství můžu svěřit.”

Miles s obtížemi přesvědčil rozpačitého technika, aby si sedl. Pak mu nalil do hlavy stručnou verzi svých dobrodružství v Hegen Hubu, vynechal Gregorův pokus o sebevraždu; to byla Gregorova osobní ostuda. Miles nebyl překvapen, že mu to všechno Elena neřekla už dříve; o nečekaně rychlém a ponižujícím návratu, záchraně a odletu od Dendarijců; Baz vypadal, že přemýšlí o tom, že přítomnost císaře inkognito by mohla být zjevným a uspokojivým důvodem k Elenině mlčenlivosti. V momentě, kdy Miles skončil, Bazův vnitřní pocit viny nahradilo očividné znepokojení.

„Jestli císaře zabijí - jestli se nevrátí - ta šlamastyka u nás doma se pak může táhnout ještě roky,” řekl Baz. „Možná byste raději měl nechat Cavilo, aby ho zachránila, než riskovat -“

„Právě jsi došel k bodu, který jsem měl v plánu probrat,” řekl Miles. „Kdybych jen věděl, co má Gregor právě v úmyslu.” Odmlčel se. „Když ztratíme Gregora a prohrájeme bitvu o červí díru, Cetagandané k nám dorazí právě ve chvíli, kdy u nás propukne největší chaos. Je to pro ně velké pokušení - opravdová návnada - vždycky chtěli Komarr - možná se právě díváme do očí druhé cetagandské invazi. Pro ně by to bylo skoro takové překvapení jako pro nás. Možná dávají přednost detailně propracovaným plánům, ale ještě se nedostali přes ten svůj oportunismus - a tahle zdrcující situace není příležitostí -“

Cílevědomě změnili téma hovoru na technické specifikace - Miles si vzpomněl na starobylé rčení o potřebě hřebíku. Byli téměř u konce, když Milesovi zavolal komunikační důstojník.

„Admirál Naismith, pane?” Komunikační důstojník si se zájmem prohlížel Milesův obličej a pak pokračoval. „V docích je muž, který s vámi chce mluvit. Prý má důležitou informaci.”

Milese napadla možnost, že by to mohl být záložní vrah. „Jak se identifikoval?”

„Říká, že se jmenuje Ungari. To je vše.”

Miles zatajil dech. Obrněné jednotky! Konečně! Anebo chytrý trik, jak se dostat na loď.

„Můžete mi ho dát na obrazovku, aniž by o tom věděl?”

„Ano, pane.” Obličej komunikačního důstojníka byl nahrazen výhledem na doky. Kamera si přiblížila dva muže v overalech aslundských techniků. Milesovi se znatelně ulevilo. Kapitán Ungari. A pozhnaný seržant Overholt.

„Děkuji, důstojníku. Přidělte k nim jednotku vojáků jako doprovod a pošlete je do mé kajuty.” Pohlédl na Baze. „Ať jsou tu tak za deset minut.” Přerušil spojení. „Je to můj šéf u Císařské bezpečnosti,” díky Bohu! „Ale - nejsem si jist, jestli mu zvládnou vysvětlit nezvyklý stav ve změně tvého statutu dezertéra. Je od Císařské bezpečnosti, ne od Vojenské policie, a nemyslím že je tvůj starý příkaz k zadržení na nejvyšším stupni v žebříčku jeho zájmu, nicméně by bylo lepší, kdyby ses mu raději vyhýbal.”

„Hm.” Baz se zatvářil chápavě. „Takže teď nemám žádné neodkladné povinnosti?”

„Nelžu, Bazi...” krátkou chvíli měl chuť říct Bazovi, ať popadne Elenu a utíká s ní co nejdál, „brzo tady bude asi dost velký blázeň.”

„Co jiného by tady mohlo být, když je Šílený Miles zpátky ve velení?” pokrčil Baz s úsměvem rameny. Byl na cestě ke dveřím.

„Nejsem tak šílený jako Tung - Dobrý Bože, nikdo mi tady tak neříká, že ne?“

„Hm - to je starý vtip. Jen mezi několika starými Dendarijci.“ Baz zrychlil krok.

A starých Dendarijců je zatraceně málo. Tohle, bohužel, nebylo moc směšné. Dveře se za technikem se zasyčením zavřely.

Ungari. Ungari. Někdo nadřizený, konečně. Kdybych měl Gregora na lodi, mohlo by se to celé vyřešit hned. Ale aspoň že jsem přišel na to, jaké záměry měla ta Naše Strana celou tu dobu. Vyčerpaně položil ruce na Oserův stůl a usmál se. Pomoc. Konečně.

Mysl mu zamlžoval nějaký zamotaný sen. Když v kajutě znovu zabzučel zvonek, vzbudil se z dlouho odkládaného spánku. Promasíroval si ztuhlý obličej a zmáčkl ovladač zámku na terminálu. „Vstupte.“ Pohlédl na chronometr; na sestupné spirále vnímání ztratil jen čtyři minuty. Byl nejvyšší čas, aby si odpočinul.

Chodak a dva dendarijští strážníci doprovodili kapitána Ungariho a seržanta Overholta do místnosti. Oba na sobě měli hnědé overaly aslundských techniků - dozorců, bezpochyby s identifikačními kartami a propustkami. Miles se na ně šťastně usmál.

„Seržante, vy a vaši muži počkejte venku.“

Chodak se zatvářil dost zdrceně.

„A až velitelka Elena Bothari - Jeseková skončí svou práci, ať se tady hlásí. Díky.“

Ungari netrpělivě čekal, dokud se dveře za Chodakem zvukotěsně neuzavřely. Miles se postavil a zasalutoval. „Rád vás vi-“

K Milesovu překvapení mu Ungari nezasalutoval; namísto toho jeho ruce sevřely Milesovu uniformu a zvedly ho. Miles cítil, že se Ungari musel moc přemáhat, aby ho namísto za klopy nechtyl za krk. „Vorkosigane, vy idiote! Co to tu hergot hrajete za hru?“

„Našel jsem Gregora, pane. Já-“ neříkej ztratil. „Dávám dohromady expedici na jeho záchranu. Jsem tak rád, že jste mě zkontaktovali, ještě hodinu a nestihli byste loď. Když dáme dohromady informace a zdroje-“

Ungariho stisk nepovolil, a ani jeho rty se nijak neuvolnily. „Víme, že jste našel císaře, stopovali jsme vás oba od vazby na Konsorciu. Pak jste oba tiše zmizeli.“

„Neptal jste se Eleny? Myslel jsem si, že se zeptáte - podívejte se, pane, posaďte se, prosím“ a položte mě, sakra, na zem - Ungari nejspíš ani nezaznamenal, že se Miles dotýká podlahy jen prsty u nohou, „a řekněte mi, jak tohle všechno vypadalo z vašeho pohledu. Je to velmi důležité.“

Těžce oddechující Ungari pustil Milese a posadil se na okraj židle. Na jeho pokyn si dal Overholt pohov a jeho okázalý stoj v pozoru se tak proměnil v ledabylý odpočinek. Miles pohlédl na Overholta, kterého naposledy viděl v hale stanice Konsorcia obličejem dolů v bezvědomí. Seržant vypadal, že se už zotavil, i když byl asi mírně unavený a přetažený.

„Když se seržant Overholt konečně probudil, sledoval vás,“ řekl Ungari „do vazby, ale pak jste zmizel. Myslel si, že to byla jejich práce, oni si mysleli, že jeho. Utrácel peníze za úplatky, jako by to byla voda, a nakonec dostal celý příběh ze smluvního otroka, kterého jste zmlátili - o den později, když mohl konečně mluvit -“

„Nakonec přežil,“ řekl Miles. „Dobré. Skv- dost jsme se o něj báli.“

„Ano, ale Overholt z výpovědi toho otroka nejdřív nepoznal, že se jedná o císaře - seržant se neměl dozvědět o jeho zmizení.“

Seržant se zatvářil zlostně, jako by si vzpomněl na své velké bezpráví.

„Potom mě kontaktoval - vypadalo to, že jsme se dostali do slepé uličky, tak jsme znovu všechno prošli v naději, že narazíme na něco, co jsme původně přehlédli, až jsem toho zmizelého smluvního otroka identifikoval jako císaře Gregora. Ztratili jsme celé dny.“

„Byl jsem přesvědčený, že jste kontaktovali Elenu Bothari-Jesekovou. Věděla, kam jsme odjeli. Věděli jste, že je mým vazalem, je to v mých záznamech.“

Ungari si ho změřil nepříjemným pohledem, ale nijak své faux-pas nekomentoval. „Když na Hegen

Hub dorazila první vlna barrayarských agentů, měli jsme dostatečné posily, abychom započali serióznější pátrání -“

„Skvělé! Takže vědí, že je Gregor na Hegen Hubu. Báľ jsem se, že Illyan bude ztrácet čas a peníze na Komarru, nebo ještě hůř, někde u Escobaru.“

Ungari znovu křečovitě ohnul prsty na rukou. „Vorkosigane, co jste udělal s císařem?“

„Momentálně je v bezpečí, ale hrozí mu něco strašného.“ Miles si tohle na vteřinku promyslel. „Ale v této chvíli je v pořádku, myslím, ale to se změní s taktick-“

„Víme, kde je, před třemi dny ho jeden agent viděl u Randallovců.“

„Musel tam přijít poté, co jsem odešel,“ odhadoval Miles. „Nemohl mě vidět, byl jsem v brize - co s tím budeme dělat?“

„Dáváme dohromady záchrannou četú, flotilu - ještě nevím, jak velkou.“

„A co povolení překročit hranice Polu?“

„Pochybují, že na něj budou čekat.“

„Musíme je upozornit, aby nenarušili Pol-“

„Praporčíku, Vervain drží císaře!“ zabručel Ungari popuzeně. „Nebudu vám říkat -“

„Gregora nedrží Vervain, ale velitelka Cavilo,“ přerušil ho Miles. „Je to striktně nepolitické, chce jen dosáhnout svých osobních cíľů. Myslím si - ve skutečnosti bych na to dal krk - že vervainská vláda neví o jejím „hostovi“ to hlavní. Naše záchranné jednotky musí být varovány, aby nepodnikaly žádné nepřátelské kroky, dokud se neukáže invazní flotila Cetagand'anů.“

„Cože?“

Miles se zajíkl a slabším hlasem řekl: „Tím chcete říct, že nevíte nic o cetagandské invazi?“ Odmlčel se. „No, že to zaskočilo vás, ještě neznamená, že to nedošlo Illyanovi. I kdybychom je nespatriili shlukovat se uvnitř říše, jakmile si Císařská bezpečnost sečte údaje o cetagandských válečných lodích, které zmizely ze svých základen, dojde jim, že se něco děje. Někdo by měl na takové věci dohlížet, i když je teď takový zmatek kolem Gregorova zmizení.“ Ungari stále zemdleně seděl na židli, takže Miles pokračoval. „Předpokládám, že cetagandská armáda vstoupí do vervainského prostoru a bude pokračovat dál, aby si s tichým souhlasem velitelky Cavilo zabezpečila Hegen Hub. Během velmi krátké doby. Mám v plánu dostat Dendarijskou flotilu přes celý systém, bojovat s nimi u vervainské červí díry a vydržet, dokud nedorazí záchranná flotila. Doufám, že poslali víc než jen vyjednávací tým... Mimochodem, máte pořád ten prázdný žoldácký smluvní dobropis, co vám dal Illyan? Potřeboval bych ho.“

„Vy, pane,“ začal Ungari, když se mu vrátil hlas, „nepůjdete nikam jinam, než do naší bezpečnostní kajuty na Stanici Aslund. Tam tiše - velmi tiše - počkáte, dokud nedorazí Illyanovy posily, aby vás dostaly pryč z mé kompetence.“

Miles tento bezúčelný výlev zdvořile ignoroval.

„Měl jste sbírat údaje pro hlášení Illyanovi. Máte něco, co bych mohl použít?“

„Mám kompletní zprávu o Stanici Aslund, jejích lodích a vojenských dispozicích a silách, ale -“

„Tohle všechno už mám.“

Miles netrpělivě poklepal na Oserův komunikační terminál. „Sakra. Přál bych si, abyste místo toho strávil dva předchozí týdny na Stanici Vervain.“

Ungari zaskřípal zuby. „Vorkosigane, teď vstanete a půjdete se seržantem Overholtem a se mnou. Když budete klást odpor, seržant vás bude muset zpacifikovat a odtáhnout násilím.“

Miles si uvědomil, že ho Overholt sledoval chladným, kalkulujičím pohledem. „To by mohla být velmi vážná chyba, pane. Daleko vážnější než vaše selhání, když jste nekontaktoval Elenú. Až mi dovolíte vysvětlit vám celkovou strategickou situaci -“

Ungarimu došla trpělivost a luskl prsty, „Overholte, chyt' ho.“

Když se na něj Overholt vrhl, Miles zapnul alarm. Skrčil se za svou židli, a když se po něm Overholt sápal, vytrhl ji z úchyťů a hodil ji na zem. Overholt ho minul. Dveře kajuty se se zasyčením

otevřely. Dovnitř vrazil Chodak a jeho dva strážní a za nimi Elena. Overholt, pronásledující Milese kolem stolu, sklouzl přímo do palebné čáry Chodakova paralyzérů. Dopadl na zem s těžkým žuchnutím; Miles uskočil. Ungari se zkusil zvednout na nohy a zaraženě zůstal stát, odrazen hlavními čtyř dendarijských paralyzérů od jakékoli akce. Miles si připadal, jako by se měl každou chvíli rozplakat i začít se smát. Ani jedno by nebylo v dané situaci příliš k užítu. Ovládl se.

„Seržante Chodaku, odveďte tyto dva muže do brigy Triumfu. Dejte je...dejte je nejspíš vedle Metzova a Osera.”

„Ano, admirále.”

Ungari šel statečně potichu, jak se sluší a patří na chyceného špeha - úspěšně se přemáhal, aby nevybuchl. Když se podíval na Milese, potlačoval vztek tak, že mu pulzovaly krční žíly. A ani do něj nemůže nacpat fastpentu, pomyslel si Miles smutně. Agent na Ungariho úrovni měl jistě implantovanou alergickou reakci na fastpentu - normální dávka by namísto euforie způsobila anafylaktický šok a následnou smrt. Během několika vteřin se objevili Dendarijci s levitujícím lůžkem a odnesli nehybného Overholta.

„Co tohle všechno mělo znamenat?” zeptala se Elena, když se za nimi zavřely dveře.

Miles polkl. „Tohle byl bohužel můj nadřízený z Císařské bezpečnosti, kapitán Ungari. Nechtěl poslouchat.”

Elena ho probodla nepříliš nadšeným pohledem. „Dobrý Bože, Milesi. Metzov... Oser... Ungari... všichni v jedné řadě - jsi ke svým velícím důstojníkům doopravdy krutý. Co uděláš, až přijde čas je všechny pustit?”

Miles mlčky zavrtěl hlavou. „Nevím.”

Flotila se odpojila od Stanice Aslund během hodiny, udržujíc striktní rádiové ticho; Aslund'ané, přirozeně, propadli panice. Miles seděl ve velitelském centru Triumfu a monitoroval jejich šílené dotazy. Na přirozeném běhu věcí to nic nezměnilo - leda by Aslund'ané zahájili palbu. Dokud nebude mít Gregora zase na palubě, musí za každou cenu ukázat Cavilo ten správný obraz dění. Ať si myslí, že dostává vše, co chtěla.

To, co chtěl Miles, mohl ve skutečnosti dosáhnout spíš tím, že věcem nechá volný průběh, než plánování a přesvědčování. Aslund'ané měli tři hlavní teorie, jak zjistil Miles z jejich interkomu: Žoldáci společně opouštějí Hegen Hub kvůli nějakému tajnému útoku, žoldáci se chtějí přidat k jednomu nebo k několika aslundským nepřítelům, a nebo to nejhorší -žoldáci na aslundské nepřátele naopak útočí, a Aslund'ané to pak odsáčkou. Aslundské jednotky vyhlásily poplach. Když Aslund'any opustila flotila nespolehlivých žoldáků, která tu původně byla pro jejich ochranu, zavolali posily, pohotovostní jednotky se přesunuly do Hubu a záložní uvedli do pohotovostního stavu.

Poslední lodě z Dendarijské flotily opustily aslundskou oblast a směřovaly do otevřeného vesmíru; Miles si ulehčeně oddechl. Dokud se nezdrží u vervainské červí díry, žádné aslundské stíhače, zpomalené zmatkem, je nemůžou dostat. A tam už, s pomocí Cetagand'anů, asi nebude těžké Aslund'any přesvědčit, aby se přidali k Dendarijcům jako záložní jednotky. Hodně znamenalo správné načasování. Alespoň za předpokladu, že Cavilo ještě neposlala signál Cetagand'anům. Náhlé přemístění Dendarijské flotily ji může přimět změnit plány. Fajn, Miles to vyřešil. V tom případě by zastavili cetagandskou invazi bez jediného výstřelu. Perfektní manévry, jak by pravil admirál Aral Vorkosigan. Samozřejmě. Na obličeji mi přistane politické vejce a ze tří stran po mně půjde lynčovací dav, ale Otec to pochopí Doufám. Takže jeho jediným taktickým úkolem teď bylo zůstat naživu a zachránit Gregora, což se v téhle chvíli zdálo být neuvěřitelně jednoduché. Pokud ovšem Gregor bude chtít zachránit...

A teď? Nejlepší větev stromu strategie musí být schopna reagovat na události, usoudil Miles. Odpotácel se do Oserovy kajuty, lehl si na postel a dvanáct hodin tvrdě spal.

Komunikační důstojnice Triumfu vyvolala Milese jménem přes holovizní síť, aby ho vzbudila. Miles vstal a ve spodním prádle šel ke komunikačnímu terminálu. Usadil se do křesla před stolem.

„Ano?“

„Chtěl jste být informován o zprávách ze Stanice Vervain, pane.“

„Ano, děkuji.“ Miles si z očí vytřel ospalky a zkontroloval čas. Za dvanáct hodin dorazí k cíli.

„Nějaké známky nezvyklé aktivity na Vervainu nebo u jejich červí díry?“

„Ještě ne, pane.“

„V pořádku, pokračujte v monitorování, zaznamenávání a sledování veškeré vnější dopravy. Jaké je teď přenosové zpoždění mezi námi a Stanicí Vervain?“

„Třicet šest minut, pane.“

„Hm. Dobrá. Pošlete mi tu zprávu sem dolů.“

Zívaje položil lokty na Oserův terminál a pohlédl na displej. Objevil se vysoce postavený vervainský důstojník a dožadoval se vysvětlení nečekaných manévru Oserovské - Dendarijské flotily. Měl aslundský přízvuk. O Cavilo se nezmínil. Miles se přepojil zpět na komunikační důstojnici. „Odpovězte jim, že jejich zpráva byla beznadějně zničena díky poruše na našem dekódovacím zařízení. Žádejte urychlené zopakování zprávy, se zesílením.“

„Ano, pane.“

Během následujících deseti minut si dal Miles sprchu a v dobře padnoucí uniformě a v botách, které mu někdo přinesl, když spal, snědl vydatnou snídani. Zašel do komunikačního a navigačního oddělení Triumfu právě včas na druhou zprávu.

Tentokrát se na holodispleji objevila velitelka Cavilo s rukama překříženýma na rameni vervainského důstojníka. Vervainec zopakoval předchozí zprávu, doslova se zesílením, jeho hlas byl tentokrát hlasitější a ostřejší. „Sdělte nám okamžitě své záměry, nebo vás budeme brát jako nepřátele a patřičně reagovat,“ doplnila ho Cavilo. To bylo zesílení, kterého se Miles dožadoval. Posadil se na sedadlo v komunikační stanici a upravil si dendarijskou uniformu tak úhledně, jak to jen šlo. Ujistil se, že budou vidět admirálské insignie. „Připraven k transmisi,“ kývl na důstojnici. Snažil se tvářit co nejvážněji.

„Tady admirál Miles Naismith, velitel Dendarijské flotily svobodných žoldnérů. Pouze pro velitelku Cavilo, Randallova elitní jednotka. Paní. Splnil jsem svůj úkol přesně podle vašich příkazů. Upozorňuji vás na odměnu, kterou jste mi slíbila, když uspěji. Jaké jsou další instrukce? Naismith konec.“

Komunikační důstojnice nahrála záznam do úzkopaprskového kódovacího zařízení. „Pane,“ řekla nejistě, „jestli to bylo jen pro velitelku Cavilo, neměli bychom to poslat přes vervainský velitelský kanál? Vervainci ji budou muset nejdříve dekódovat, než ji pošlou dál. Uvidí jí docela slušné množství lidí.“

„Přesně tak, poručíku,“ řekl Miles. „pokračujte a přeneste zprávu.“

„Aha. A co dál, jestli odpoví?“

Miles zkontroloval chronometr. „Ve chvíli, kdy zřejmě budou odpovídat, nás naše dráha letu dostane do dvojité sluneční interferenční korony. Měli bychom být dobré tři hodiny mimo komunikaci.“

„Mohu zvýšit příjem a překonat -“

„Ne, ne, poručíku. Interference budou strašné. Ve skutečnosti by vám pomohlo, kdybyste to mohla protáhnout na čtyři hodiny. Ale musí to vypadat věrohodně. Dokud nebudeme ve vzdálenosti vhodné na úzkopaprskové spojení s Cavilo ve skoro reálném čase, považujte se za důstojnici pro nekomunikaci.“

„Ano, pane.“ Usmála se. „Teď tomu rozumím.“

„Pokračujte. A pamatujte si, chci maximální nefunkčnost, nespolehlivost a chyby. Na vervainských kanálech, samozřejmě. Jistě jste pracovala s trenažéry. Něco stvořte.“

„Ano, pane.“

Miles odešel za Tungem.

Právě ve chvíli, kdy byli s Tungem hluboce zabráněni do sledování displeje počítače v taktické místnosti Triumfu a přehrávali si předem připravené scénáře s červími děrami, ozvala se komunikační důstojnice znovu.

„Změny na Stanici Vervain, pane. Všechny obchodní lodě, které měly odletět, byly zadrženy. Přilétající mají zakázáno přistávat. Počet kódovaných zpráv na všech vojenských kanálech se ztrojnásobil. A červí dírou právě skočily čtyři velké válečné lodě.”

„Dovnitř do Hegen Hubu nebo ven směrem k Vervainu?”

„K Vervainu, pane.”

Tung se naklonil kupředu. „Zaznamenejte všechna data, až je potvrdíte, poručíku.”

„Ano, pane.”

„Děkuji vám,” řekl Miles. „Informujte nás i nadále. A také monitorujte civilní nekódované zprávy, každou, na kterou narazíte. Potřebuju mít přehled o všech fámách, které se roznosou.”

„Ano, pane. Konec.”

Když komunikační důstojnice zadala nové údaje, Tung na holodispleji zobrazil barevné schéma „v reálném čase”, jak říkal s nadsázkou. Zjišťoval identitu čtyř odlétajících válečných lodí. „Začíná to,” řekl zlověstně. „Řekl sis o to.”

„Nemyslíš si snad, že jsme to způsobili my?”

„Ty čtyři lodě ne. Neodlétly by mimo stanici, kdyby je někde jinde opravdu nepotřebovali. Radši hejbní zadkem - to znamená, přesuň vlajku na Ariel, synku.”

Miles si nervózně otřel rty a pohlédl na to, co v duchu přezdíval svou „Malou flotilou” na schematickém zobrazení v taktické místnosti Arielu. Elektronika právě zobrazovala Ariel samotný plus dvě další, po Arielu nejrychlejší lodě v Dendarijské flotile. Jeho osobní útočná skupina; rychlá, manévrovatelná, schopná nečekaně rychle měnit kurs a vyžadující daleko méně místa k otočení, než jakákoli jiná možná kombinace lodí. Na druhé straně však tyto lodě neměly moc silné zbraně. Ale když se věci budou ubírat tak, jak Miles naplánoval, střelba nebude stejně zrovna žádoucí.

V taktické místnosti Arielu seděla pouhá „kostra” posádky; Miles, Elena jako jeho osobní komunikační důstojnice a Arde Mayhew pro všechny ostatní systémy. Vnitřní kruh tu byl tedy celý, připraven na další tajný rozhovor. Kdyby došlo na samotný boj, přenechal by Miles místnost Thornemu, které bylo momentálně v navigačním a komunikačním centru. A pak by se, nejspíš, vrátil do své kajuty a rozpáral si břicho.

„Teď se podíváme na Stanici Vervain,” řekl Eleně, která seděla na svém stanovišti. Když se dotkla ovládání, hlavní holografický displej uprostřed místnosti se roztočil závratnou rychlostí. Schématické zobrazení cílové oblasti vypadalo, jako by v něm vřely pohybující se čáry a barvy, představující pohyby lodí, distribuci energie do jednotlivých zbraňových systémů a štítů a komunikační transmise. Dendarijci byli skoro milion kilometrů vzdálení, což bylo o trochu víc než tři světelné sekundy. Vzdálenost mezi jednotlivými loděmi se snižovala, když malá flotila, o celé dvě hodiny vepředu před pomalejšími loděmi hlavní Dendarijské flotily, začala zpomalovat.

„Určitě jsou podráždění,” komentovala situaci Elena. Její ruka se přesunula ke sluchátku.

„Znovu se dožadují spojení.”

„Ale ještě nerozjeli protiútok,” poznamenal Miles nad schématem. „Jsem rád, že si uvědomují, kde je opravdové nebezpečí. Dobře. Řekni jim, že jsme konečně vyřešili problémy s komunikací, ale zdůrazni, že chci nejdřív mluvit pouze s velitelkou Cavilo.”

„Oni-ach-myslím, že nám to konečně posílají. Mám úzkopaprskové spojení na vyhrazeném kanálu.”

„Vystopuj ji.” Miles se jí teď, když z komunikační sítě zjišťovala tuto informaci, nahnul přes rameno.

„Zdroj se pohybuje...”

Miles zavřel oči v tiché modlitbě. Když je znovu otevřel, spatřil Elenin úspěch: „Mám to! Tady, ta malá loď.”

„Dej mi její kurs a energetický profil. Směřuje k červí díře?”

„Ne, od ní.”

„Ha!”

„Je to rychlá loď - malá - kurýr třídy Falcon,” hlásila Elena. „Jestli se chce dostat na Pol - a Barrayar- musí protnout náš trojúhelník.”

Miles vydechl. „Jasně. Jasně. Čekala, až si bude moci promluvit na lince, kterou nebudou moci monitorovat její vervainští šéfové. Předpokládal jsem, že se o to pokusí. Zajímalo by mě, co jim nalhala. Je v místě, odkud se už nemůže vrátit, ví to?” Natáhl ruce směrem k nové krátké čáře na schématu. „Pojď, lásko. Pojď ke mně.”

Elena se na něj podívala s cynicky pozvednutým obočím. „Jde skrz. Tvůj drahoušek se za chvíli objeví na monitoru tři.”

„Miles si sedl na židli a natočil se před holografickou stěnu, která začala šumět. Teď musel zmobilizovat veškerou sebekontrolu. Když se před ním objevil krásný obličej Cavilo, nasadil výraz chladného ironického nezájmu. Mimo dosah kamery si otřel do nohavic zpoceně dlaně.

Její modré oči rozzářené vítězstvím ostře kontrastovaly s pevně semknutými rty a svraštělým čelem.

„Lord Vorkosigan. Co tady děláte?”

„Poslouchám vaše rozkazy, paní. Chtěla jste, abych se připojil k Dendarijcům, aniž bych kontaktoval Barrayar.”

Šest vteřin trvalo, než se úzký paprsek dostal od lodě k lodi a přinesl její odpověď. Jí to bohužel dávalo přesně tolik času na přemýšlení jako jemu.

„Neřekla jsem vám, že máte překročit Hegen Hub.”

Miles se jakoby zmateně zamračil. „Ale kde jinde byste mohla potřebovat moji obrannou flotilu víc, než právě u místa akce? Nejsem blbec.”

Její pauza byla tentokrát ještě delší než předpokládaný čas pro zpoždění. „Chcete tím říct, že jste nedostal Metzovovu zprávu?” zeptala se.

Sakra blízko. Jaké nádherné pole dvojsmyslů. „Proč, poslala jste ho snad jako kurýra?”

Zpoždění. „Ano!”

Zjevná lež za zjevnou lež. „Vůbec jsem ho neviděl. Třeba dezertoval. Musel si uvědomit, že jste milovala někoho jiného. Možná, že se teď zasekl v nějakém přístavním baru a utápí svůj žal.” Miles procítěně polkl, když pomyslel na takový smutný příběh. Když dorazila tahle zpráva, v pozorném pohledu Cavilo se objevil vztek.

„Idiote! Došlo mi, že jste ho uvěznil!”

„Ano. A už od počátku jsem přemýšlel, proč jste dopustila, aby se něco takového stalo. Kdyby taková nehoda byla nechtěná, příště byste měla udělat nějaká protiopatření.”

Caviliny oči se zúžily; našla pevnou půdu pod nohama. „Bojím se, že Stanis se stal nespolehlivým díky svým emocím. Chtěla jsem mu dát ještě jednu šanci prokázat své schopnosti. Dala jsem záložnímu agentovi příkaz, aby ho zabil, kdyby se pokusil zabít vás, ale když se Metzov ztratil, ten tupec otálel.”

Nahradit jakmile se podaří za kdyby se pokusil, byla by tato věta nejspíš dost blízko pravdě. Miles si přál mít nahrávku té zprávy agenta Randallovců i s peprnou odpovědí od Cavilo. „Tady to vidíte. Potřebujete podřízené, kteří dokážou jednat samostatně. Jako já.” Cavilo pohodila hlavou. „Vás jako podřízeného? To se spíš vyspím s hadem!”

Zajímavá představa. „Měla byste si na mě zvyknout. Hledáte vstup do světa, který je vám cizí, ale pro mě dobře známý. Vorkosiganové jsou barrayarské třídy mocných. Měla byste použít domorodého průvodce.”

Zpoždění. „Přesně tak. Zkousím - musím - dostat vašeho císaře do bezpečí. Blokuje nám letovou dráhu. Jděte mi z cesty!”

Miles vrhl krátký pohled na taktický displej. Ano, přesně tak. Dobře, pojd' ke mně.

„Velitelko Cavilo, jsem si jist, že o mně ve svých kalkulacích postrádáte jeden důležitý údaj.”

Zpoždění. „Tak abych vám ujasnila svou pozici, malý Barrayarane. Mám vašeho císaře. Mám nad ním absolutní moc.”

„Fajn, tak mě nechte poslechnout si pokyny od něj.”

Zpoždění... nepatrně delší, ano. „Můžu mu proříznout hrdlo před vašima očima. Nechte mě projít!”

„Ale jděte,” oťrásl se Miles. „To by vám přece udělalo strašný svinčík na palubě.” Kysele se usmála - po zpoždění. „Blafujete.”

„Ani trochu. Gregorův život je mnohem důležitější pro vás než pro mě. Tam, kam máte namířeno, nedosáhnete - ne bez něj. Je to váš potravinový lístek. Ale zmínil se vám někdo, že bych se v případě Gregorovy smrti mohl stát dalším barrayarským císařem?” Nepochybně, ale teď nebyl čas probírat detaily barrayarských následnických postupů.

Její obličej ztuhl. „On říkal... že nemá dědice. Vy jste to tvrdil také.”

„Žádného jmenovaného. Můj otec nechce být jmenován, protože není jeho pokrevným příbuzným. Ale ignorovat příbuzenství neznamena ho vymazat. A já jsem jeho jediný potomek. On nemůže žít věčně. Takže... odporujte mým jednotkám jak jen chcete. Zničte je. Vykonejte své hrozby. Předějte mi říši. Hezky vám poděkuji, předtím než vás nechám popravít. Císař Miles První. Jak to zní? Stejně dobře jako Císařovna Cavilo?” Miles mluvil rozvášněně „Nebo můžeme spolupracovat. Vorkosiganové ctí tradici, že podstata je důležitější než jméno. Sílu v pozadí trůnu, jako je můj otec. Jeho z postu nevytlačíte mrkáním řasama. Je vůči ženám imunní. Ale já znám každou jeho slabost. Promyslel jsem to. Tohle by mohla být má velká příležitost, tak jako tak. Mimochodem - drahá paní - záleží vám na tom, kterého císaře si vezmete?”

Časové zpoždění mu dovolilo připravit se na případné změny jejího chování a na pravděpodobné urážky. Poplach; odtažení se; nakonec zdráhavý respekt.

„Vypadá to, že jsem vás podcenila. Tak dobře... Vaše lodě nás mohou eskortovat do bezpečí. Kde si - samozřejmě - musíme dále pohovořit.”

„Dopravím vás do bezpečí, na palubě Arielu. Tam si okamžitě promluvíme.”

Cavilo nasadila kamenný výraz a nozdry se jí rozšířily. „Nikdy.”

„Dobře, udělejme kompromis. Budu se řídit Gregorovými rozkazy, pouze Gregorovými. Jak jsem již řekl, milady, měla byste si na to zvyknout. Žádný Barrayaran nebude poslouchat vaše rozkazy, dokud sama nezískáte moc. Jestli je tohle hra, kterou chcete hrát, měla byste začít trénovat. Po tomhle to bude ještě složitější. Nebo si můžete vybrat odpor -v tom případě dostanu všechno.” Hraj o čas, Cavilo! Zaber!

„Seženu Gregora.” Obraz se změnil na šedý opar udržovaného signálu.

Miles se opřel, promasíroval si krk a otočil hlavou kolem dokola, aby uklidnil doslova vybičované nervy. Třásl se. Mayhew ho vyděšeně pozoroval.

„Sakra,” řekla Elena tiše. „Kdybych tě neznala, řekla bych že jsi následník Šíleného Jurije. Tvůj výraz v obličejí... vykládám si ty narážky příliš přehnaně, anebo jsi opravdu jedním dechem schválil Gregorovu vraždu, dalším jsi ho obvinil z cizoložství, nařkl jsi svého otce z homosexuality, uzavřel jsi proti němu otcovražedný pakt a spojil se s Cavilo - co uděláš, abys to všechno završil?”

„Záleží na souvislostech. Nemůžu se dočkat, až to zjistím,” vzdychl si Miles. „Byl jsem přesvědčivý?”

„Byl jsi děsivý.”

„Skvělé.” Otřel si znovu ruce o kalhoty. „Je to mysl proti mysli, mezi Cavilo a mnou, zatím, dokud nedojde na loď proti lodi... Ona je hrozný spiklenec. Kdybych ji mohl oblafnout, odvát ji všemi těmi, „co kdyby”, všemi těmi větvemi jejího strategického stromu, a odpoutat tak její pozornost od toho

jediného pravého teď...”

„Signál...” upozornila Elena.

Miles se narovnal, čekal. Další obličej, který se zformoval na holodispleji, byl - Gregor. Gregor, naživu a v pořádku. Nejdřív se mu oči rozšířily, ale pak se tvářil vážně.

Cavilo se mu přikrčila nad ramenem, skoro mimo záběr. „Řekni mu, co chceme, lásko.” Miles se vsedě uklonil, tak hluboce, jak jen to jeho fyzické dispozice dovolovaly. „Pane. Představuji vám Císařovu Dendarijskou flotilu svobodných žoldnéřů. Naložte s námi podle vlastního uvážení.”

Gregor pohlédl stranou, nejspíš na nějakou taktickou mapu, podobnou jako byla na Arielu.

„Bože, vy je máte dokonce s sebou. Milesi, jste mimořádný.” Záblesk humoru okamžitě potlačil suchou formálností. „Děkuji vám, lorde Vorkosigane. Přijímám vaši nabídku poddanství vojáků.”

„Kdybyste se obtěžoval vstoupit na Ariel, pane, mohl byste převzít velení nad svými jednotkami osobně.”

Cavilo se naklonila dopředu a přerušila ho. „A teď je jeho zrádčovství zcela zjevné. Nech mě za něj říct pár posledních slov, Gregu.” Cavilo se natáhla za Gregora, aby stiskla nějaké tlačítko a Miles bez dechu sledoval záznam své vzpoury, začínající - samozřejmě - celým tím nesmyslem s neuvedeným dědicem a končící nabídkou sama sebe jako náhradního císařského ženicha. Velmi hezky vybrané, neupravené.

Gregor poslouchal s hlavou přemýšlivě nakloněnou, nedal najevo žádné pocity. Když Milesův obraz dokoktal svůj zatracující závěr, poznamenal jen: „Copak tě tohle překvapuje, Cavie?” Vzal ji za ruku a přes rameno se na ni podíval. Soudě podle výrazu v jejím obličejí ji něco překvapilo. „Lord Vorkosigan díky mutacím zešílel, to ví každý! Už roky tu trucuje a mumlá si pro sebe!

Samozřejmě, že mu už nevěřím a vyhodil bych ho -“

Díky, Gregore. Tohle si zapamatuji.

„- ale dokud si myslí, že pomůže svým cílům tím, že pomůže našim, je hodnotným spojencem. Vorkosiganský rod byl v barrayarských záležitostech vždy mocný. Jeho děd, hrabě Pjotr, dosadil na trůn mého děda, císaře Ezara. Byli by pro nás silnými nepřáteli. Raději bych vládl Barrayaru s jejich pomocí.”

„Jejich vyhlazení by nám také jistě pomohlo,” pohlédla Cavilo na Milese.

„Čas je na naší straně, lásko. Jeho otec je starý muž. A on, on je mutant. Rodové nebezpečí nehrozí, Barrayar by mutanta nikdy neuznal za císaře. Hrabě Aral to dobře ví, a dokonce Miles si to ve chvílích, kdy je příčetný, uvědomuje. Ale když bude chtít, může způsobit problémy. Zajímavě vyrovnané síly, co lorde Vorkosigane?”

Miles se znovu uklonil. „Dost o tom přemýšlím.” A ty nejspíš také, zjevně. Pohlédl na Eleny, která během Gregorovy reakce na Milesovu šílenou samomluvu opustila své stanoviště a momentálně seděla na podlaze s rukou u úst, aby utlumila záchvaty smíchu. Oči jí zářily. Ovládla svůj tlumený chichot a znovu usedla do křesla. Zavřel pusku, Arde.

„Takže, Cavie, přidejme se k mému budoucímu velkovezírovi. Od této chvíle budu ovládat jeho loď. A tvé přání,” otočil hlavou, aby jí políbil ruku, která stále ležela na jeho rameni, „bude mým rozkazem.”

„Myslíš si, že je to bezpečné? Když je blázen, jak říkáš.”

„Geniální - nervózní - náladový - ale je naprosto zdravý, když jsou mu ve správných dávkách podávány léky, za to ti ručím. Předpokládám, že díky cestování léky zřejmě vysadil.”

Časové zpoždění přenosu bylo mnohem menší. „Dvacet minut do setkání, pane,” nahlásila Elena mimo hovor.

„Budete se dopravovat ve vašem raketoplánu nebo v našem, pane?” zeptal se Miles zdvořile.

Gregor lhostejně pokrčil rameny. „Ať si vybere velitelka Cavilo.”

„V našem,” řekla okamžitě Cavilo.

„Budou čekat.” A připraven.

Cavilo ukončila přenos.

KAPITOLA 16

Miles přes holovizní linku sledoval, jak do přechodové komory raketoplánu Ariel vstoupil první z Randallovců v těžkém skafandru. V těsném závěsu za průzkumníkem se objevili čtyři další, kteří scannovali prázdnou spojovací chodbu, jež se díky tlakovým dveřím na obou koncích změnila na komoru. Žádní nepřátelé, žádné cíle, dokonce ani žádné automatické zbraně. Zcela pustá komora. Randallovcí rozpačitě zaujali obrannou formaci okolo poklopu raketoplánu.

Vstoupil Gregor.

Milese nepřekvapilo, že Cavilo císaři neposkytla skafandr. Gregor na sobě měl elegantní vyžehlený stejnokroj Randallovců bez insignií - jeho jedinou ochranou byly holínky. Kdyby mu jedno z těch těžce oděných monster stouplo na nohu, nebyly by stejně k ničemu. Bojové skafandry byly oblíbené, neproniknutelné pro paralyzéry i nervové disruptory, většinu jedů včetně biologických, odolné (do určitého stupně) proti plazmovým výbojům i radioaktivitě, vybavené vestavěnými zbraněmi, zaměřováním a telemetrií. Velmi vhodné pro útočné expedice. Miles se jednou sám zmocnil Arielu s ještě menší skupinou lidí, ne tak impozantně vyzbrojenou a zcela neobrněnou, a tak ho to, co viděl, dost překvapilo. Cavilo prošla za Gregorem. Měla skafandr, ale přilbu nesla v ruce jako uťatou hlavu. Pozorně se rozhlížela po prázdné chodbě a zamračila se. „Tak, v čem je finta?“ ptala se hlasitě.

Abych odpověděl na tvou otázku... Miles zmáčkl tlačítko na ovladači v ruce. Chodbou zahřměla tlumená exploze. Spojovací tubus se náhle odtrhl od poklopu raketoplánu. Automatické dveře, které zaznamenaly pokles tlaku, se s klapnutím okamžitě zavřely. Unikl nepatrný závan vzduchu. Dobrý systém. Miles připomněl technikům, aby před umístěním směřovaných min na svorky raketoplánu všechno překontrolovali a prověřili. Podíval se na monitory. Cavilin bojový raketoplán se teď rychle vzdaloval. Výbuch mu poškodil trysky i senzory a teď ho poháněl pryč. Zbraně a záložní Randallovcí budou k ničemu, dokud pilot znovu nezíská kontrolu nad řízením. Pokud vůbec.

„Sleduj ho, Bele. Nechci, aby nás obtěžoval pronásledováním,” řekl Miles do interkomu Thornemu, které bylo v taktické místnosti Arielu.

„Mohu ho sestřelit hned, jestli chceš.”

„Počkej s tím. Bude chvíli trvat, než to tady dole spravíme.” Bůh nám pomáhej. Cavilo, obklopena svou překvapenou jednotkou v obranné formaci, si nasazovala helmu. Všichni připraveni, ale žádný cíl. Nechat jim malou chvilku na uklidnění, jen aby nezačali reflexivně střílet, ale zas ne tolik, aby měli čas přemýšlet...

Miles se rozhlédl po své šestičlenné jednotce v těžkých skafandrech a uzavřel si přilbu. Ne že by početní převaha byla důležitá. Milión vojáků s nukleárními zbraněmi nebo jeden chlápek s klackem, obojí by stačilo na jednoho neozbrojeného rukojmího. Miles si nešťastně uvědomil, že nemá žádnou kvalitativní převahu. Ještě mohl všechno zkazit. Jeho hlavní převahou bylo plazmové dělo, namířené na chodbu. Kývl na Elenu, která právě velkou zbraň kontrolovala. Nebyla to zrovna pokojová hračka, rozmetala by bojovníka v útočném skafandru a protrhla trup za ním. Miles usoudil, že by z této vzdálenosti mohli teoreticky odpálit, no, jednoho z pěti Caviliných lidí - v případě, že by se proti nim rozběhli, aby zaútočili pěstmi, nebo spíše rukavicemi.

„Připravte se,” varoval Miles přes komunikační kanál. „Pamatujte na výcvik.” Dotkl se dalšího tlačítka a tlakové dveře mezi jeho a Cavilinou skupinou se začaly zasunovat. Pomalu, ne prudce, rychlost pečlivě propočítána, aby vzbuzovala pouze hrůzu bez následného poplachu.

Vysílání na všech kanálech a navíc s reproduktorem. Pro Milesův plán bylo velmi důležité, aby pronesl první slovo.

„Cavilo!” zavolal. „Deaktivuj své zbraně a zůstaň stát, nebo rozmetám Gregora na atomy!”

Řeč těla byla skvělá věc. Bylo překvapivé, kolik výrazů mohlo projít přes lesklý bílý povrch skafandru. Nejmenší obrněná postava konsternovaně zvedla prázdné ruce. Zbavena slov, a po několik cenných sekund i reakce. Samozřejmě, protože Miles jí zastoupil jedinou únikovou cestu. Co si teď pro sebe asi říkáš, lásko? Byl to zoufalý trik. Miles usoudil, že problém s rukojmími je logicky neřešitelný, a proto jedinou věc, kterou mohl udělat, bylo učinit z toho Cavilin problém.

V každém případě už dosáhl toho, že zůstala stát. Odvážil se pokračovat: „Polož to, Cavilo! Stačí jeden nervózní stisk a změníš se z císařské snoubenky na úplně bezvýznamnou ženu. A pak na úplně nikoho. A jsem z tebe opravdu nervózní.”

„Říkal jsi, že bude v pořádku,” zasyčela Cavilo na Gregora.

„Myslím, že musí brát mnohem větší dávky léků,” odvětil Gregor s úzkostným výrazem ve tváři. „Ne, podívej - on blufuje. Dokážu ti to.”

S roztaženými rukama přistoupil Gregor přímo k plazmovému dělu. Milesova čelist za chráničem obličeje poklesla. Gregore, Gregore, Gregore...!

Gregor vyrovnaně hleděl na Elenin obličejový chránič. Jeho krok byl pevný a stálý. Zastavil se, až když se hrudí dotkl hlavně děla. Byl to velmi dramatický a poutavý moment. Miles to nemohl vůbec pochopit, trvalo mu velmi dlouho, než přesunul svůj prst o nepatrných několik centimetrů dál a zmáčkl tlačítko na ovladači, který zavřel tlakové dveře.

Štít nebyl naprogramován na krátkou vzdálenost, dveře se zabouchly rychleji, než šlo postřehnout. Z jejich opačné strany se ozval krátký hřmot plazmového výstřelu a Cavilo ječící na jednoho ze svých mužů - právě včas, aby předešla osudové chybě odpálení miny do zdi těsné komory, ve které zůstala. Poté ticho.

Miles sklonil plazmovou pušku a sundal si přilbu. „Bože všemohoucí, něco takového jsem nečekal. Gregore, ty jsi génius.”

Gregor pomalu zvedl prst a odsunul hlaveň plazmového děla na stranu.

„Neměj obavy, ani jedna z našich zbraní není nabitá. Nechtěl jsem riskovat.”

„Tím jsem si byl skoro jist,” zamumlal Gregor. Ohlédl se zpět na tlakové dveře. „Co bys dělal, kdybych ti nepomohl?”

„Snažil bych se domluvit. Navrhl bych nějaké kompromisy. Měl jsem v záloze jeden nebo dva triky... za těmi druhými tlakovými dveřmi je další jednotka s nabitými zbraněmi. A kdyby nevyšlo ani to, byl jsem připraven vzdát se.”

„Právě toho jsem se obával.”

Tlakovými dveřmi pronikly zvláštní tlumené zvuky.

„Eleno, převezmi to,” řekl Miles. „Dokonči to. Pokud to bude možné, Cavilo musí zůstat naživu, ale nechci, aby při tom zemřel jediný Dendarijec. Neriskuj a nevěř ničemu, co ti řekne.”

„To je mi jasné.” Elena zaslutovala a přesunula se ke své jednotce, která právě nabíjela zbraně. Přes velící kanál se domluvila na dalším postupu se skupinou čekající na opačné straně komory, ve které zůstala Cavilo, a s velitelem přibližujícího se bojového raketoplánu Ariel.

„Dokud jsme si spolu nepromluví,” řekl Miles, měl jsem největší strach z toho, že Cavilo skutečně udělala to, co si myslela, že udělala - zmátla tě. Nechápal jsem, odkud měla takovou spoustu informací, když ne od tebe. Nebyl jsem si jist, co v takovém případě udělám. Leda tu hru hrát dál, dokud bych tě nedokázal předat specialistům na Barraryaru. Kdybych přežil. Nevěděl jsem, za jak dlouho ji prohlédneš.

„Okamžitě,” pokrčil rameny Gregor. „Měla stejný lačný úsměv jako Vordrozda. A taky jako tucet menších kanibalů. Její mocichtivé lichotky vycítím ze vzdálenosti tisíce metrů.”

„Skláním se před mistrem strategie,” Miles naznačil obměnou rukou gesto úcty. „Víš, že ses zachránil sám? Doprovodila by tě celou cestu až domů, i kdybych tu nebyl.”

Bylo to snadné.” Gregor se zamračil. „Chtělo to jen, abych zapomněl na svou čest.

Gregorovy oči, jak si Miles uvědomil, byly mrtvolné, postrádající jiskru triumfu.

„Čestného muže nelze podvést,” řekl Miles nejistě. „Nebo ženu. Co bys udělal pak, až by tě dostala domů?”

„Podle situace.” Gregor upřeně hleděl doprostřed vzdálenosti mezi nimi. „Kdyby se jí podařilo zabít tě, předpokládám, že bych ji musel popravit. Když vystoupili z výtahu, Gregor se letmo ohlédl. „Takhle je to lepší. Možná... možná existuje nějaký způsob, jak jí dát férovou šanci.”

Miles zamrkal. „Být tebou, dával bych si velký pozor, abych Cavilo dával vůbec nějakou šanci. Dokonce kleštičkami na cukr. Zaslouží si to? Uvědomuješ si, co se to tu děje? Kolik lidí už zradila?”

„Z části. Přece...”

„Přece, co?”

Gregorův hlas byl tak tichý, že ho bylo sotva slyšet. „Přál bych si, aby byla upřímná.”

„... a taková je současná situace v Hegen Hubu a ve vervainské oblasti, alespoň podle mých informací,” zakončil Miles svůj přednes Gregorovi. Měli instruktážní místnost Arielu jen pro sebe. Arde Mayhew hlídal na chodbě. Miles začal se svou stručnou přednáškou hned, jakmile mu Elena ohlásila, že nepřátelé byli úspěšně uvězněni. Odmlčel se pouze, když si svlékal svůj špatně padnoucí obrněný skafandr a oblékl si zpět dendarijskou uniformu.

Miles vypnul holodisplej uprostřed stolu. Kdyby takto, pouhým dotykem na klávesnici, mohl zastavit i skutečný čas a události, mohlo by to ukončit ten hrozný zmatek a spěch.

„Největší zpravodajské mezery máme v informacích o cetaganských jednotkách. Doufám, že Vervainci zaplní některé z těch děr, když je dokážeme přemluvit, že jsme jejich spojenci - Randallovci se možná vzdají dřív. Tak nebo tak.”

„Teď to záleží na tobě. Boj nebo odlet? Mohu oddělit Ariel od Dendarijské flotily hned teď, abys mohl odletět z tohoto žhavého a špinavého boje domů jen s nepatrnou ztrátou. Tady nebude potřeba rychlost ale palebná síla. Nelze pochybovat o tom, jak by rozhodl můj otec s Illyanem.”

„Ne,” protestoval Gregor. „Ostatně, oni tu nejsou.”

„Pravda. Pokud půjdeme do druhého extrému, chceš být hlavním velitelem tohoto zmatku? Ve skutečnosti, i rodu?”

Gregor se nepatrně usmál. „Jaké pokušení. Ale nemyslíš, že je v tom jistá... arogance, když převezmu velení v poli, bez předešlého schválení svými stoupenci?”

Miles mírně zrudnul. „Já - ehm - čelil jsem podobnému rozhodnutí. Znáš přece řešení, jeho jméno je Ky Tung. Budeme s ním jednat, až se později vrátíme na Triumf.”

Miles se odmlčel. „Je tu ještě několik věcí, které bys pro nás mohl udělat. Pokud budeš chtít. Důležité věci.”

Gregor se poškrábal na bradě a přemýšlel, o co Milesovi může jít. „Tak to vyklop, lorde Vorkosigane.”

„Prohlaš Dendarijce za oficiální barrayarskou flotilu. Představ je Vervaincům jako Barrayarskou elitní armádu. Já mohu jenom blufovat. Tvé slovo je zákon. Můžeš také uzavřít právoplatnou závaznou defenzivní dohodu mezi Barrayarem a Vervainem - a s Aslundem také, pokud budou Aslundové chtít. Tvůj největší význam je... promiň... diplomatický, a ne vojenský.

Běž na Stanici Vervain a jednej s těmi lidmi. A tím myslím opravdu jednat.”

„Bezpečně za bojovou linií,” utrousil Gregor suše.

„Pokud zvítězíme na druhé straně skoku. Pokud prohrájeme, linie se k tobě přiblíží.”

„Kdybych tak mohl být vojákem. Nějakým nižším poručíkem s hrstkou mužů pod sebou.”

„Mezi jedním a deseti tisíci není žádný morální rozdíl, to si piš. Je jedno, kolik jich zabiješ, stejně budeš zatracen.”

„Chtěl bych se zúčastnit boje. Je to pravděpodobně jediná šance v mém životě skutečně riskovat.”

„Cože, pro tebe už není nebezpečí, které ti hrozí od šílených úkladných vrahů, dost vzrušující? Ty chceš víc?”

„Aktivní risk. Ne pasivní. Skutečná služba.”

„Jestli - podle tvého mínění - ta nejlepší a nejdůležitější služba (kterou můžeš dát příkazem komukoli jinému, kdo tady riskuje svůj život) je být méně důležitým důstojníkem v poli, budu tě samozřejmě podporovat podle svých nejlepších schopností,” řekl Miles zachmuřeně.

„Ha,” zamumlal Gregor. „Víš, že tvoje slovní obraty jsou ostré jako nůž?” Odmlčel se. „Dohody,

hm?”

„Když budete tak laskav, sire.”

„Přestaň,” povzdechl si Gregor. „Budu hrát svou roli. Jako vždy.”

„Děkuji.” Miles chtěl říct něco na omluvu, nějakou útěchu, ale pak ho napadlo něco lepšího.

„Dalším triumfem je Randallova jednotka. Ta je teď, pokud se nemýlím, ve značném zmatku. Jejich druhý důstojník zmizel, jejich velitel dezertoval hned na začátku akce. Mimochodem, jak mohli vůbec Vervainci připustit, aby Cavilo unikla?”

„Řekla jim, že jde jednat s tebou, a pak tě nějak připojí ke svým jednotkám. Chtěla pak zřejmě okamžitě udělat rychlou kariéru na vítězí straně.”

„Hm. Možná nám neuváženě vydláždila cestu... popírá spolupráci s Cetagand'any?”

„Nemyslím si, že by si Vervainci všimli, jak si Randallovci otvírají cestu k Cetagand'anům. Když jsme opouštěli Stanici Vervain, stále probírali chyby Randallovců při obraně cetagandské strany červí díry.”

„Pravděpodobně měli dost důkazů. Pochybuji, že většina z nich o té zradě věděla, jinak by to tak dlouho neudrželi v tajnosti. A když Cavilo odešla na svou císařskou cestu, každý, kdo byl v kontaktu s Cetagand'any, byl ponechán v nevědomosti. Uvědomuješ si, Gregore, co jsi udělal? Jednou rukou jsi sabotoval invazi Cetagand'anů!”

„No,” nadechl se Gregor, „chtělo to obě ruce.”

Miles se rozhodl, že to nebude rozebírat. „V každém případě, pokud to bude možné, musíme se o Randallovce postarat. Dostat je pod kontrolu nebo přinejmenším přimět je nebýt za zády všem.”

„Dobrá.”

„Navrhuji roztržít je na horší a dobré. Rád bych převzal ty horší.”

Dva muži přivedli Cavilo s pouty na rukou. Stále měla na sobě skafandr, byla vyčerpaná a vystrašená. Přílbu neměla, zbraně z jejího skafandru byly odstraněny, kontrolní systémy odpojeny a spoje uzamčeny. Její oblek se tak změnil na stokilové vězení pevné jako sarkofág. Dva dendarijští žoldáci ji postavili ke konferenčnímu stolu a odstoupili. Vypadala jako socha s živou hlavou, jako nějaká násilně přerušená a nedokončená metamorfóza.

„Děkuji, pánové, odchod,” řekl Miles. „Velitelko Bothari-Jeseková, prosím zůstaňte.”

Cavilo se v marném odporu snažila zavrtět blond'atou hlavou, jak jen jí to těsný skafandr dovoľoval. Zatímco vojáci odcházeli, vrhala po Gregorovi zlostné pohledy. „Hade,” zavrčela. „Bastarde.”

Gregor se lokty opřel o konferenční stůl a hlavu zabořil do dlaní. Pak hlavu zvedl a unaveně řekl: „Velitelko Cavilo, oba mí rodiče násilně zemřeli kvůli politickým intrikám, když mi bylo sotva šest let. Skutečnost, kterou jste si mohla zjistit. Myslela jste snad, že jednáte s amatérem?”

„Od začátku jste hrála příliš vysokou hru, velitelko Cavilo,” řekl Miles, zatímco pomalu kolem ní obcházel, jako by si prohlížel svou výhru. Musela se s námahou otáčet. „Měla byste se upnout na svůj původní plán. Nebo na ten druhý. Nebo třetí. Měla byste se ve skutečnosti upnout k čemukoliv. Vaše sobeckost vám sílu nedodá, naopak. Udělá z vás cár vlající ve větru, který může sebrat každý. Gregor - já nikoli - si myslí, že bychom vám měli dát šanci, abyste si svůj bezcenný život zasloužila.”

„Nemáte na to, abyste mě prohodil přetlakovou komorou do vesmíru.” Oči jí plály vztekem.

„To jsem ani neměl v úmyslu.” Vida, jak jí to evidentně vadilo, Miles kolem ní začal opět kroužit. „Ne. Když o tom přemýšlím - až tohle skončí - myslím, že bych vás mohl předat Cetagand'anům. Pamlsek ke smlouvě, který nás nebude nic stát, a oni za to na nás určitě budou sladcí. Předpokládám, že se po vás budou shánět, že?” Zastavil se před ní a usmál se. Tvářila se jako mumie. Na jejím útlém krku jí naběhly žíly.

Slova se ujal Gregor. „Ale pokud uděláte všechno, co řekneme, tak - až tohle všechno skončí, umožním vám bezpečný odlet z Hegen Hubu na Barrayar. Společně se všemi přeživšími z vaší skupiny, pokud vás budou chtít následovat. Tím získáte dvoutměsíční náskok před pomstou

Cetagand'anů."

„Ve skutečnosti," dodal Miles, „jestli všechno splníte, může z vás být dokonce hrdinka! Zábavné!"
Gregorův zamračený výraz rozhodně nebyl předstíraný.

„Dostanu vás," zavrčela Cavilo na Milese.

Je to nejlepší nabídka, jakou teď můžete dostat. Život. Záchrana. Nový začátek, daleko odsud... velmi daleko odsud. To zajistí Simon Illyan. Daleko odsud, ale sledována."

Vztek v jejím výrazu vytlačila vypočítavost. „Co chcete, abych udělala?"

„Nic moc. Předáte své jednotky důstojníkovi, kterého vybereme. Pravděpodobně styčnému důstojníkovi Vervainců, koneckonců vás platí. Uvedete svého náhradníka do poslušnosti velení a stáhnete se do bezpečí cely na Triumfu."

„Až tohle skončí, žádný přeživší randallovský žoldák už nebude existovat!"

„I to je možné," připustil Miles. „Chcete je všechny odkopnout. Ale vemte prosím na vědomí, že vám nedávám na výběr mezi tímhle a něčím lepším. Tohle - nebo Cetagand'ané. A ti oceňují pouze ty zrádce, kteří jednají v jejich prospěch."

Cavilo vypadala, jako by si chtěla odplivnout. „Dobrá. Odstoupím. Máte, co jste chtěli," řekla nakonec.

„Děkuji."

„Ale vy..." její oči byly jako úlomky modrého ledu, její hlas tichý a jedovatý. Jednou to poznáte, človíčku. Teď jste velmi povýšený, ale čas vás srazí dolů. Řekla bych počkejte dvacet let, ale pochybuji, že budete žít tak dlouho. Čas vás naučí, jak málo loajality si koupíte. Nastane den, kdy vás rozdrtí a poplivou. Škoda, že neuvidím, jak vás rozšrotují do hamburgerů."

Miles přivolal vojáky zpátky. „Odved'te ji." Byla to skoro prosba. Když se za vězněm a jeho strážci zavřely dveře, otočil se a jeho pohled se setkal s Eleniným.

„Bože, z té ženy mi běhá mráz po zádech," zachvěl se.

„Jo?" poznamenal Gregor s lokty stále opřenými o stůl. „A přesto to vypadá, že spolu dokážete vyjít. Přemýšlíš podobně."

„Gregore!" protestoval Miles. „Eleno?" požádal o podporu.

„Oba umíte kličkovat," řekla Elena neurčitě, „a jste, ehm, vznětliví."

Miles se na ni uraženě podíval: „Je to spíš záležitost ideálů než uspokojení."

„Kdybys byl posedlý mocí místo..." začala hned vysvětlovat.

„Nějaké jiné posedlosti, ano, pokračuj."

„... dokázal bys zosnovat podobné spiknutí. Vypadá to, že tento druh její radosti chápeš."

„Tak to ti děkuji."

Ramena mu poklesla. Byla to pravda? Mohl být ve svých dvaceti letech tak sužovaný cynismem a potlačovaným vztekem, uzavřený sám v sobě a toužící ovládat ostatní? Malé raněné zvíře pod maskou nezranitelnosti?

„Vraťme se na Triumf," řekl stroze. „Máme ještě hodně práce."

Miles netrpělivě přecházel přes kabinu admirála Osera na palubě Triumfu. Gregor se ledabyly opíral o hranu komunikačního terminálu a sledoval Milese, jak štráduje sem a tam.

„... pochopitelně, že Vervainci budou podezíraví, ale když jim budou Cetagand'ané dýchat na záda, ještě tomu rádi uvěří. A ten obchod. Musíš to udělat tak, aby to pro ně vypadalo co nejatraktivněji, rychle to skončit, ale samozřejmě nedávat víc, než je nutné -"

„Možná bys chtěl jít se mnou jako moje holonápověda," řekl Gregor suše.

Miles se zastavil a odkašlal si. „Promiň. Víím, že ty o smlouvách víš mnohem víc než já. Někdy, když jsem nervózní, říkám nesmysly."

„Ano, já víím."

Milesovi se podařilo ovládnout pusu - když už ne nohy, dokud se neozvalo zabzučení.

„Vedeme vězně, pane,” ozval se z interkomu hlas seržanta Chodaka.

„Děkuji, vstupte.” Miles se naklonil nad stůl a dotkl se ovládání dveří.

Chodak a jeho jednotka přivedli kapitána Ungariho a seržanta Overholta. Vězni přišli samozřejmě tak, jak Miles přikázal, tedy umytí, oholení, učesání, a oblečení v čistých vyžehlených dendarijských uniformách s insigniemi svých hodností. Tvářili se zachmuřeně a nepřátelsky.

„Děkuji vám, seržante, vy a vaše jednotka máte odchod.”

„Odchod?” ptal se vyjeveně Chodak. „Určitě nechcete, abychom počkali aspoň před dveřmi? Pamatujete, co se stalo posledně?”

„Tentokrát to nebude nutné.”

Ungariho pohled jako by svědčil o opaku. Chodak nejistě vyšel z místnosti, ale dokud se dveře nezavřely, mířil na oba vězně paralyzérem. Ungari se zhluboka nadechl. „Vorkosigane! Vy malý vzpurný mutante, postavím vás před vojenský soud, sedřu z vás kůži, vycpu, pověším na...”

Tichého Gregora, opírajícího se v dendarijské uniformě o komunikační terminál, si vůbec nevšiml.

Gregor navíc na uniformě neměl insignie, protože u Dendarijců neexistoval žádný ekvivalent pro císaře.

„Ehm, pane -” kývl Miles směrem ke Gregorovi.

„Nejste jediný tohoto názoru, kapitáne Ungari, bohužel se budete muset postavit do fronty a počkat, až na vás přijde řada,” poznamenal Gregor s ironickým úsměvem.

Z plic kapitána Ungariho bezhlesně vyšel zbývající vzduch. Postavil se do pozoru, ve tváři se mu zračila - mimo jiné - značná úleva. „Sire.”

„Omlouvám se, kapitáne,” řekl Miles, „za své chování k vám a k seržantu Overholtovi, ale usoudil jsem, že můj plán najít Gregora by byl příliš, no delikátní pro...” vaše nervy, „usoudil jsem, že raději převezmu odpovědnost osobně.” Skutečně jste byl šťastnější, že jste u toho nebyl. A já byl šťastnější, že jsem neměl naražený loket.

„Za operace takového rozsahu nikdy nemají osobní odpovědnost praporčíci, ale jejich velitelé,” zavrčel Ungari. A Simon Illyan měl být první, komu jsem měl sdělit, jestli váš plán - jakkoliv delikátní - selhal...”

„Pak vám blahopřeji, pane. Právě jste zachránil císaře,” obořil se na něj Miles, „který, jako váš hlavní velitel, pro vás má několik úkolů. Pokud mu ovšem dovolíte konečně promluvit.”

Ungarimu spadla čelist. S viditelným úsilím vyhnal z mysli Milese a soustředil se na Gregora. „Sire?”

Gregor se dostal ke slovu. „Jako jediného člena Císařské bezpečnosti Barrayaru ve vzdálenosti několika miliónů kilometrů - vyjma praporčíka Vorkosigana, který má jiné povinnosti - přiděluji vás a seržanta Overholta k mé osobě. Budu od vás možná také vyžadovat kurýrní službu. Než opustíme Triumf, sdělíte mi všechny vaše informace o Dendarijcích, kteří jsou teď mými císařskými uh...”

„Nejoddanějšími služebníky,” navrhl Miles šeptem.

„Jednotkami,” dokončil Gregor. „Považujte svůj šedý oblek,” (Ungari si s odporem prohlédl ten svůj) „za svůj předpisový oděv, který podle toho budete také respektovat. Nepochybně dostanete zpět svou zelenou - poté, co já dostanu svoji.”

Slova se ujal Miles. „Já pro Gregora oddělím od flotily křižník Ariel a tu rychlejší z našich dvou kurýrních lodí a odletíte na Stanici Vervain. Pokud se chcete vyhnout kurýrským službám, navrhuji vám vzít si menší loď a odletět pak z Arielu spolu s Gregorem. Kapitán Arielu, Bel Thorne, je jedním z mých nespolehlivějších lidí.”

„Pořád myslíš na moje pohodlí, že Milesi?” pozvedl Gregor obočí.

Miles se zlehka uklonil, „Pokud něco zvořeme a nepřežijeme, musí nás někdo pomstít. Nemluvě o tom, že musíme zajistit, aby dostali přeživší Dendarijci zapláceno. Řekl bych, že jim to dlužíme.”

„Ano,” souhlasil tiše Gregor.

„Také mám pro vás své osobní hlášení o nedávných událostech, které je potřeba doručit Simonu

Illyanovi," pokračoval Miles. „V případě, že já - v případě, že ho uvidíte dřív než já." Miles předal Ungarimu datový disk.

Ungari vypadal, jako by trpěl závratí. „Stanice Vervain? Pol Šest je místo, kde vás čeká bezpečí, sire."

„Na Stanici Vervain mě čekají povinnosti, kapitáne, a chtě nechtě i vás. Pojd'te se mnou, vše vám vysvětlím."

„Necháváte Vorkosigana svobodného?" zamračil se Ungari. „S těmi žoldáky? Protestuji, pane."

„Je mi líto, pane," řekl Miles Ungarimu, „že vás nemohu..."poslechnout, ale nedořekl to. „Větším problémem je, jak těmto žoldákům zorganizovat bitvu a sám se jí neúčastnit. To je rozdíl mezi mnou a... dřívějším velitelem Randallovy jednotky. Mezi námi musí být nějaký rozdíl, možná právě tohle. Gre-císař to pochopí."

„Hm," řekl Gregor, „Ano. Kapitáne Ungari, oficiálně jmenuji praporčíka Vorkosigana naším styčným důstojníkem s Dendarijci. Na mou osobní zodpovědnost. Což by mělo stačit dokonce i vám."

„Nejsem to já, komu to musí stačit, pane!"

Gregor trochu zaváhal. „Je to v nejlepším zájmu Barrayeru. Postačující argument i pro Simona. Pojd'me, kapitáne."

„Seržante Overholte," dodal Miles, „vy budete osobním strážcem a sluhou císaře, dokud nebudete uvolněn."

Overholt vypadal všelijak jen ne uvolněně, když byl tak neočekávaně povýšen. „Pane," zašeptal stranou Milesovi, „neprošel jsem předběžným kurzem!"

Odvolával se na povinný kurz palácové stráže, vedený přímo Simonem Illyanem, který obvykle pro Gregora trénoval jeho velmi ostré hochy.

„S tím se tady potýkáme všichni, seržante, věřte mi," zamumlal Miles. „Vydejte ze sebe to nejlepší."

Taktická místnost Triumfu byla plná vřavy, všechna místa byla obsazena, každý holodisplej zobrazoval let lodí a taktické změny flotily.

Miles stál vedle Tunga a cítil se dvojnásobně zbytečný. Přemýšlel o žertu, který znal z akademie. Pravidlo 1: Můžeš to dokázat jediné tak, že převezeš taktický počítač. Pravidlo 2: Taktický počítač nepřevezeš.

Byla tohle bojová akce? Tato komora plná šepotu, víření světél, ta čalouněná křesla? Velitel by teď měl být do jisté míry nezainteresovaný. Milesovi tlouklo srdce dokonce ještě teď. Taktická místnost této velikosti mohla způsobit přetížení informacemi a zablokování mysli, pokud si člověk nedal pozor. Trik byl v tom vybírat si jen to důležité a nikdy nezapomenout, že mapa není teritorium.

Jeho prací, jak si Miles připomněl, nebývalo velet. Pouze sledovat, jak velí Tung a učit se, což byl také alternativní způsob myšlení na barrayarské akademii. Miles tu mohl oficiálně něco dělat jen v případě, že by nějaký externí politik nebo stratég sháněl interní informace. Miles se modlil, aby tato situace nikdy nenastala, protože kratší a nebezpečnější výraz pro to byl zrada.

Miles zbystřil pozornost, protože se z červí díry vynořila malá průzkumná loď. Na taktickém displeji to byl jen růžový bod v pomalu se pohybujícím víru temnoty. Na obrazovce terminálu to byla nepatrná loď proti nehybným a vzdáleným hvězdám. Z pohledu samotného pilota to vypadalo jako nějaké zvláštní prodloužení jeho těla. Další displej byl přeplněn telemetrickými údaji, propočty a předpoklady. Co je pravdivé? Všechno. Nic.

„Sharkbait 1 se hlásí Flotile 1," ozval se pilotův hlas z Tungova terminálu. „Máte deset minut. Zůstaňte na úzkopaprskovém příjmu."

Tung promluvil do komunikátoru. „Flotilo, začněte skok, těsně za sebou podle čísel."

První dendarijská loď čekající u červí díry se přesunula na místo, krátce zaplála na taktickém displeji -na holovizním se nic neobjevilo - a zmizela. Druhá loď ji následovala po třiceti vteřinách, což

byla nejkratší možná doba mezi skoky. Kdyby se dvě lodě pokoušely rematerializovat na stejném místě a ve stejném čase, nepovedlo by se to ani jedné a došlo by k obrovské explozi.

Protože úzkopaprskové vysílání z Sharkbaitu tu bylo sestaveno taktickým počítačem, obraz rotoval tak, že temný vír, reprezentující (ale v žádném případě ne přesně zobrazující) červí díru, se náhle odrážel ve vířící výstupní části. Za tímto vířením pole teček, skvrn a čar reprezentovalo letící, manévrující, stílející a prchající lodě. A ještě dál zářil Vervain a jeho domovská bitevní stanice, která byla stejná jako Stanice Vervain v Hegen Hubu, kde Miles zanechal Gregora a cetagandské útočníky. Alespoň pohled na jejich cíl. Samozřejmě všechno to byly lži, údaje byly několik minut staré.

„Ha,” komentoval Tung. „Jaký zmatek. Letíme...”

Skokový signál se rozezněl. Teď byl na řadě Triumf. Miles sevřel opěrku Tungova křesla, i když věděl, že ten pocit pohybu není skutečný. Zdálo se, že jeho mysl na malý moment, nebo i na hodinu, zahálí vír snů. Čas nešel změřit. Škubnutí v žaludku a děsivá vlna nevolnosti, která následovala, byla ovšem snu na hony vzdálená. Skok skončil. Moment ticha, jak se ostatní snažili zorientovat. Poté se opět začalo ozývat mumlání. Vítejte na Vervainu. Skok červí dírou do pekla.

Taktický displej tiše předl, přesouval a třídil data, která byla jeho malým vesmírem. Jejich červí díra byla v této době hlídána jednak stanicí, a jednak tenkým a nekompletním řetězem jak vervainských lodí, tak lodí Randallovců pod velením Vervainců. Cetagand'ané už zaútočili a právě se stahovali. Čekali mimo dosah na posily k dalšímu útoku. Cetagandské zálohy sem proudily přes vervainskou oblast u druhé červí díry. Druhá červí díra padla rychle, byla to jediná cesta, kterou se dalo dostat ze zorného pole útočníků. I když při prvním útoku Cetagand'ané využili moment překvapení, Vervainci by je zřejmě dokázali zastavit - pokud by se tři lodě Randallovců díky špatně pochopeným rozkazům namísto protiútku nestáhly. Ale Cetagand'ané jim odřízli ústupovou cestu a začali pronikat skrz.

Druhá červí díra, Milesova červí díra, byla lépe vybavena pro obranu... až do doby, kdy zmatení Vervainci odvezli vše, co se dalo, zpět na domovskou planetu. Miles je sotva mohl obviňovat, v každém případě to bylo složité strategické rozhodnutí. Ale teď Cetagand'ané prakticky bez překážek prolétávali celou soustavou a útočili na dobře strážanou planetu, aby získali hegenskou červí díru, i když už nevyužívali moment překvapení ale rychlost. První metodou při útoku na červí díru byl úskok, podplácení a pronikání po malých skupinách, to znamená podvod. Druhá, také úskok, spočívala v nasměrování jednotek na místo útoku jinou cestou. Třetí, otevřený útok, obětování jedné lodi, jež vytvoří „sluneční stěnu”, masivní kryt s nukleárními střelami, rozmístěnými do vzorce tak, aby vytvořily vlnu, která vyčistí blízký prostor od všeho, často včetně útočných lodí. Ale sluneční stěny byly drahé, nevydržely dlouho a měly pouze lokální účinek. Cetagand'ané se pokoušeli využívat všechny tři metody, včetně zmatku mezi Randallovcí a radioaktivní mlhy šířící se z první dobyté oblasti.

Čtvrtým schváleným postupem frontálního útoku na strážnou červí díru bylo zastřelit důstojníka, který před ní řadí lodě ke skoku. Miles věřil, že mezitím, co byl pryč, Cetagand'ané už začali i s touto metodou.

Čas plynul. Miles zaháknul staniční křeslo zpět do svorek a studoval centrální displej, dokud mu nezačaly slzet oči a málem neupadl do hypnotického bezvědomí. Raději vstal, otřásl se, obcházel kolem stanovišť a sledoval práci ostatních.

Cetagand'ané manévrovali. Náhlý a nečekaný přílet dendarijských jednotek v období klidu je dočasně zmátl. Jejich plánovaný závěrečný útok na unavené Vervaince bude muset být pozměněn na další krátké útoky a prodlužování. To je drahé. V této chvíli měli Cetagand'ané jen málo možností utajit, kolik jich je a kam mají namířeno. Bránící se Dendarijci měli tajné rezervy (kdo mohl vědět čím omezené? Miles samozřejmě ne) skryté na druhé straně skoku. V Milesovi zajiskřila malá naděje, že by tato hrozba mohla stačit k tomu, aby Cetagand'ané upustili od útoku.

„No,” povzdechl si Tung, když se mu Miles svěřil se svým optimistickým nápadem. „Už jsou v tom příliš namočení. Řeznický účet je příliš vysoký, než aby se nakonec tvářili, že si jen dělali legraci.

Dokonce i pro ně samotné. Cetagandský velitel, který by to teď zabalil, by musel doma předstoupit před vojenský soud. Stále pokračují, i když už je vše beznadějně, a bezostyšně se pokoušejí zakrýt své krvácející zadky vlajkou budoucího vítězství.”

„To je... odporné.”

„Takový je systém, synku, a nejenom u Cetagand’anů. Je to jeden z hluboce zakořeněných nedostatků v jejich systému. A kromě toho,” zašklebil se Tung, „není to přece tak beznadějně. Což se před nimi pokoušíme zakrýt.”

Cetagandské jednotky se pohnuly, podle jejich směru a zrychlení se dalo soudit, že mají v úmyslu provést závěrečný, zdrcující útok. Trik byl v lokální koncentraci jednotek, kdy tři nebo čtyři lodě útočí na jediný cíl a zničí plazmová zrcadla nepřátelské lodi. Dendarijci i Vervainci použijí stejnou taktiku na cetagandské opozdilce, ale pro několik zkušených kapitánů na obou stranách, vyzbrojených implozním kopím, bude velmi jednoduché dostat cíl na dosah svých zbraní. Miles se pokoušel sledovat také rozmístění randallovských jednotek. Ne každá jejich loď měla na palubě vervainského poradce, a bojové postavení bylo výhodnější před Cetagand’any než vzadu za Dendarijci.

Tiché mumlání techniků a počítačů v taktické místnosti se nijak zvlášť nezměnilo. Měla by tu znít fanfára bubnů a trub, která by ohlásila tanec se smrtí. Ale kdyby realita do této vypolstrované bubliny někdy pronikla, bylo by to náhlé, absolutní a konečné.

Vyrušila je interní zpráva, v rámci lodi... ano stále tu byla skutečná loď, ve které se nacházeli. „Cela, pane. Podívejte se sám. Měli jsme tu útěk. Uprchl admirál Oser a s ním také všichni ostatní vězni,” hlásil udýchaný důstojník Tungovi.

„Sakra,” řekl Tung, zatímco zíral na Milese a aktivoval komunikátor. „Vem si to na starost. Probuď Ausona.” Brblaje obrátil pozornost zpět k taktickému displeji. „Za mých časů by se tohle nestalo.”

Miles vklouzl do křesla u komunikace a zavolal můstek Triumfu: „Ausone, už víš o tom Oserovi?”

Objevil se Ausonův podrážděný obličej. „Jo, už na tom děláme.”

„Převel jeden oddíl stráží navíc do taktické místnosti, strojovny a k sobě na můstek. Skutečně to nemohlo přijít v horší chvíli.”

„To mi povídej. Vidíme, jak se ti cetagandští bastardi přibližují.” Ausonova tvář zmizela.

Miles začal monitorovat vnitřní bezpečnostní kanály a nechal toho, až když v chodbách spatřil dobře ozbrojené strážce. Oserovi při útěku někdo zjevně musel pomáhat, zřejmě nějaký oserovský důstojník nebo důstojníci, což Milese přimělo k zamyšlení nad spolehlivostí stráží. A spojil by se Oser s Metzovem nebo s Cavilo?

Našli jen několik Dendarijců vězněných za kázeňské přestupky, kteří bloudili koridory a vrátili je zpět do cely. Další se vrátil sám. Muže podezřelého z vyzvědačství zahnali do kouta ve skladu. Po těch skutečně nebezpečných zatím ani stopy.

„Tady!”

Miles přepnul kanál. Nákladní raketoplán se právě odpojoval od Triumfu a mířil do otevřeného prostoru.

Miles zkontroloval všechny kanály a zastavil se u kontroly zbraní. „Nestřílejte, opakují, nestřílejte na ten raketoplán!”

„Uh...” přišla odpověď. „Ano, pane, nestřílet.”

Proč měl Miles takový dojem, že ten technik se vůbec nechystal vystřelit? Očividně dobře koordinovaný útěk. Pozdější pronásledování bude nebezpečné. „Spojte mě s raketoplánem!” požádal Miles komunikačního důstojníka. A, ano, samozřejmě, pošlete strážce do chodeb u přechodových komor... příliš pozdě.

„Pokusím se, pane, ale neodpovídají.”

„Kolik jich je na palubě?”

„Několik, ale přesně si nejsme jisti -“

„Přepojte mě. Určitě slyší, i když nechtějí odpovídat.”

„Mám spojení, pane, ale nemám představu, jestli poslouchají.“

„Zkusím to.“ Miles se nadechl. „Admirále Osere! Otočte raketoplán a vraťte se na Triumf. Tam venku je to příliš nebezpečné, míříte přímo do palebné zóny. Vraťte se a já vám osobně zaručím bezpečnost -“

Tung hleděl přes Milesova ramena. „Pokouší se dostat na Peregrine. Sakra, jestli ta loď odletí, náš obranný šik se zhroutí.“

Miles mrkl zpět na taktický počítač. „Určitě ne. Chtěl jsem převelet Peregrine mezi záložní jednotky právě proto, že jsme pochybovali o její spolehlivosti.“

„Ano, ale jestli Peregrine vystoupí z řady, vím o dalších třech kapitánech, kteří ji budou následovat. A když z řady vystoupí čtyři lodě...“

„Randallovcí zmizí i proti vůli svého vervainského velitele a my budeme zničeni, skvělé, chápu.“ Miles opět pohlédl na taktický počítač. „Nemyslím si, že to dokáže - admirále Osere! Slyšíte mě?“

„Jaj!“ Tung se posadil do svého křesla, opět zaujatý Cetagand'any. Čtyři cetagandské lodě současně zaútočily na okraj dendarijské formace, zatímco další se pokoušely proniknout do středu, evidentně ve snaze zkrátit vzdálenosti kvůli zbraním krátkého dosahu. Jeden z cetagandských plazmových střelců sestřelil zbloudilý raketoplán. Jen zářící jiskry.

„Oser nevěděl, že Cetagand'ané útočí, dokud neukradl raketoplán a neodletěl z Triumfu,“ zašeptal Miles. „Dobrý plán, špatné načasování. Mohl se vrátit, ale raději riskoval...“ Vybral si Oser smrt? Je tohle utěšující argument?

Cetagand'ané nikdy nepřestávají útočit, dokud není po všem. Depresivní zásada. Štěstí se mírně přiklánělo na stranu Dendarijců. Hodně cetagandských lodí bylo silně poškozeno a jedna úplně zničena. Komunikační kanály Dendarijců a Randallovců byly přeplněny hlášením o škodách. Dendarijci dosud neztratili jedinou loď, ale ztratili palebnou sílu, pohon, navigaci, systémy pro podporu života, štíty. Další útok by byl drtivější. Mohou si dovolit ztratit třikrát tolik, co my.

Pokud budou pokračovat a snažit se dál, musí nevyhnutelně vyhrát, uvažoval Miles chladně. Pokud nepřiletí posily.

Než se Cetagand'ané opět zformovali, uběhly celé hodiny. Miles si mezitím šel odpočinout do důstojnické jídelny, ale byl příliš rozrušen na to, aby mohl - jako Tung - upadnout do okamžitého patnáctiminutového spánku. Miles věděl, že Tung svůj odpočinek nepředstírá kvůli ostatním - nikdo by nedokázal předstírat tak odporné chrápání.

Na holodispleji byly vidět cetagandské posily přilétající přes vervainský systém. Čas riskantních změn. Čím déle budou Cetagand'ané čekat, tím lépe budou vyzbrojeni, ale jejich nepřátelé tím zároveň získají víc času na obnovení sil. Na palubě cetagandské velící lodi byl nepochybně taktický počítač, který generoval křivku pravděpodobnosti, zobrazující optimální bod střetu My versus Oni. Kdyby jen ti zatracení Vervainci byli při útoku na zásobovací konvoj z jejich planetární základny trochu agresivnější...

Znovu se přibližovali. Tung sledoval svůj displej, střídavě zatínal pěsti a křečovitě přejížděl svými tlustými prsty po kontrolním panelu, vydával rozkazy, opravoval, odhadoval. Milesovy prsty se cukaly jako malá odezva na to, jak se jeho mysl snažila pochopit Tungovy postupy. V jejich obrazu reality bylo plno mezer, protože některá data byla ztracena kvůli poškozeným senzorům nebo vysílačům na několika lodích. Cetagand'ané prolétli skrz Dendarijskou formaci a rozstříleli... jednu dendarijskou loď na kusy, a další, která přišla o zbraně, se snažila dostat z dosahu. Tři lodě Randallovců se jako na povel obrátily... to vypadalo bledě...”

„Sharkbait 3, hlášení,“ ozval se ostrý hlas na všech kanálech, až Miles nadskočil v křesle. „Musíte udržet červí díru volnou. Pomoc je na cestě.“

„Ted' ne,“ zavrčel Tung a rychle se pokusil znovu rozmístit jednotky, aby kryl část prostoru a uvolnil ho od trosk, raket, nepřátelské střelby a většiny nepřátelských lodí s implodéry. Na těch cetagandských lodích, které byly poblíž, si toho povšimli a zaváhali, protože přesuny dendarijských

lodí signalizovaly změny. Dendarijci zřejmě ustupují...vhodná příležitost k zahájení palby...

„Co je zatraceně tohle?“ vykřikl Tung, když se v ústí červí díry objevilo něco obrovského a zatím neurčitého a začalo okamžitě zrychlovat. Udeřil do terminálu. „Je to příliš velké na to, aby to mohlo být tak rychlé. Je to příliš rychlé na to, aby to mohlo být tak velké.“

Miles rozeznal energetický profil dříve, než holodisplej poskytl obraz. Jaký kolos to sem připlul? „To je Prince Serg. Právě dorazily naše barrayarské císařské posily.“ Nabral dech až se mu zatočila hlava. „Neslíbil jsem vám snad...“

Tung zaklel. Následovaly další lodě - aslundské a polské - a rychle vytvořily útočné - nikoli obranné - formace. Vlnění v cetagandské formaci bylo jako tichý výkřik strachu. Jedna cetagandská loď s implodéry se odvážně vrhla na Prince Serga, a vzápětí byla rozsekána na kusy. Implozní kopí na Sergu mělo větší dosah než jejich. To byl první smrtelný úder.

Druhý přišel přes komunikační linku, zpráva cetagandským agresorům, aby se vzdali, nebo budou zničeni... jménem Hegenské spojenecké flotily a velitelů císaře Gregora Vorbarry a admirála hraběte Arala Vorkosigana ze spojeneckého velení.

Na malý moment si Miles myslel, že Tung omdlí. Tung totiž zalapal po dechu a radostně zařval: „Aral Vorkosigan! Tady? Zatraceně!“ A už šeptem dodal: „Jak jen se jim ho podařilo vylákat z ústraní? Možná bych se s ním mohl setkat!“

Tung, blázen do vojenské historie, byl jedním z nejfanatičtějších obdivovatelů Milesova otce, jak si Miles vzpomněl, a na požádání by ze sebe mohl kdykoli vysypat každý známý detail z dřívějších tažení barrayarského admirála. „Uvidím, jestli to budu moci zařídit,“ slíbil Miles.

„Jestli se ti to povede, synku...“ S velkým úsilím Tung odpoutal myšlenky od milované vojenské historie a obrátil pozornost zpět ke své - v podstatě už dokončené práci.

Cetagandské lodě se začaly stahovat, nejprve panicky, jednotlivě, a pak v seřazených formacích. Prince Serg nepromarnil ani milisekundu a okamžitě je se svou jednotkou pronásledoval. Zaútočil na neuspořádané skupiny nepřátelských lodí, z nichž se žádná nechtěla opozdit za ostatními. Během následujících hodin se ústup změnil v opravdový útěk, a když vervainské lodě opustily své vyšší orbitální dráhy, které až dosud bránily, připojily se k útoku. Vervainské zálohy se nemilosrdně mstily Cetagandanům za terorizování svého domova.

Detailní pročištění, úděsné problémy s kontrolami škod, záchrany jednotlivců, to vše bylo tak pohlcující, že Milesovi zabralo několik hodin, než si začal uvědomovat, že pro Dendarijskou flotilu válka skončila. Udělali svou práci.

KAPITOLA 17

Před odchodem z taktické místnosti si Miles spolu s ostrahou Triumfu prozíravě zkontrolovali, jak pokračuje záťah na uprchlé vězně. Nezvěstní a pohřešovaní zůstávali Oser, kapitán Peregrine, velitelka Cavilo a generál Metzov. Miles si byl téměř jist, že na monitoru zahlédl, jak se Oser a jeho důstojníci změnili na radioaktivní popel. Byli na tom raketoplánu i Cavilo a Metzov? Krásná ironie, kdyby Cavilo po tom všem zabili Cetagand'ané. Ačkoliv - jak musel připustit, stejnou ironií by bylo, kdyby ji zabili Vervainci, Randallovci, Aslund'ané, Barrayarané nebo kdokoli jiný, koho během své krátké raketové kariéry na Hegen Hubu zradila. Její konec byl elegantní a příhodný, pokud to byla pravda, ale... nerad vzpomínal na její poslední jedovaté poznámky, které teď nabyly jakéhosi prorockého charakteru. Měl by se bát spíš Metzova než Cavilo. Měl by, ale nebál. Otrásl se a vypůjčil si jednoho z členů hlídky, aby ho doprovodil do kajuty. Cestou se setkal se skupinou zraněných, které odváděli na ošetrovnu. Triumf, umístěn v záloze (kam patřil) nedostal žádný zásah, se kterým by si štíty neporadily, ale jiné lodě takové štěstí neměly. Počty mrtvých a zraněných bývaly při vesmírných bitvách obvykle v opačném poměru, než při bitvách na planetě - mrtví převyšovali raněné. A přece za příznivých podmínek, kdy se nepoškodilo umělé prostředí, mohli vojáci svá zranění přežít. Miles nejistě změnil směr a vydal se za průvodem. Mohl být na ošetrovně nějak užitečný?

Lehce zraněné na Triumf neposílali. Tři ošklivá krvácení a rozsáhlé poškození hlavy však úzkostlivý personál ošetřil přednostně. Několik vojáků bylo při vědomí. Znehybnění pěnovými dlahami na nadnášejících se postelích tiše čekali, až přijdou na řadu. Pohledy měli zamlžené bolestí a utišujícími léky.

Miles se každému z nich pokoušel říct několik slov. Někteří na něj nechápavě civěli, jiní vypadali, že to oceňují. S těmi zůstal trochu déle a snažil se je co nejvíc povzbudit. Poté z místnosti odešel a několik minut hloupě zůstal stát za dveřmi, vydaný napospas známému a strašnému pachu ošetrovny po bitvě, pachu desinfekce a krve, spáleného masa, moči a elektronických zařízení, dokud si neuvědomil, že díky vyčerpání je zcela k nepotřebě, otřesený a s pláčem na krajíčku. Odlepil se ode zdi a odpotácel. Postel. Může se stát, že ho budou hledat.

Vytukal bezpečnostní kód na zámku Oserovy kabiny. Teď, když ji zdědil, by měl změnit kombinaci. Povzdech si a vešel. Jakmile vstoupil, uvědomil si dvě nepříjemné skutečnosti. Zaprvé, že při vstupu na ošetrovnu propustil svého strážce a zapomněl ho zavolat zpátky. Za druhé, nebyl tu sám. Dveře se za ním zavřely dřív, než jimi stačil proskočit zpět do chodby - a narazil do nich zády. Tmavě rudý odstín obličeje generála Metzova byl dokonce překvapivější než stříbrný lesk nervového disruptoru, namířeného na Milesovu hlavu.

Metzov se nějak dostal k dendarijskému šedému stejnokroji - který mu byl trochu malý. Velitelka Cavilo, která stála za Metzovem, byla oblečena stejně, jenže na ní uniforma zase trochu vlála. Metzov vypadal obrovsky a rozzuřeně. Cavilo vypadala... zvláště. Krutě ironicky, podivně pobaveně. Krk jí hyzdily modřiny. Neměla žádnou zbraň.

„Dostal jsem tě,” zašeptal Metzov vítězoslavně. „Konečně.” S rozšklebeným úsměvem pomalu přistoupil k Milesovi, takže ho svou velkou rukou mohl přišpendlit ke zdi. S rachotem upustil nervový disruptor a druhou rukou objal Milesův krk, ne aby ho zlomil, ale stiskl.

„Tohle nemůžete nikdy přežít -” bylo vše, co Miles dokázal vykuckat, než mu došel vzduch. Cítil, jak mu začala křupat průdušnice. Jeho mozek byl na pokraji temné exploze, když mu byl odříznut přísun krve. Metzov neřekl ani slovo...

Cavilo pokročila kupředu, nahrbená, tichá a nenápadná jako kočka, aby sebrala nervový disruptor. Poté se postavila po Milesově levici.

„Stanisi, drahý,” zacukrovala. Metzov pokračoval ve škrcení Milese a ani se neohlédl. Cavilo, jasně imitující Metzovovu intonaci, zarecitovala: „Roztáhni ty nohy, děvko, nebo ti vystřelím mozek.”

Metzov se k ní otočil, oči doširoka otevřené. Vystřelila mu mozek. Jiskřivý modrý blesk se strefil přímo mezi jeho oči. Než Metzov dopadl na podlahu, téměř zlomil Milesovi vaz, sice opatřený plastikem, ale jeho kosti byly v posledním stádiu před zlomením. Milese uhodil do obličeje

puchýřovitý elektrochemický zápach smrti nervovým disruptorem.

Vyčerpán se opřel o stěnu a ani se neodvažoval pohnout. Odtrhl pohled od Metzovova těla a pohlédl na Cavilo. Spokojeně se usmívala. Počítala dopředu s tím, co se tu teď odehrálo? Co tu dělali ty dlouhé hodiny, když v Oserově kajutě museli naslepo čekat na svou kořist? Ticho se prodlužovalo.

„Ne,” polknul Miles, když se pokoušel vyčistit své pohmožděné hrdlo a zakrákoral: „Ne že bych si stěžoval, ale proč prostě nepokračujete a nezastřelíte mě taky?”

Cavilo se zlomyslně zaculila. „Rychlá pomsta je lepší než žádná. Ovšem ta pomalá a vleklá je ještě lepší - ale na to, abych si ji mohla vychutnat, musím nejprve přežít. Až jindy, brouku.” Zvedla disruptor nahoru, jako by ho chtěla zasunout do pouzdra, ale poté ho nechala viset v ruce namířený na podlahu. „Slíbil jste mi, že mě bezpečně dostanete z Hegen Hubu, vorský lordíku. A já jsem uvěřila, že jste skutečně tak hloupý, abyste dodržel slovo. Ne že bych si stěžovala. Teď, kdyby nám Oser nedal jen jednu zbraň, nebo kdyby dal nervový disruptor mně a kód k jeho kajutě Stanisovi, a ne obráceně, nebo kdyby nás Oser vzal s sebou jak slíbil... všechno mohlo být jinak.”

Úplně jinak. Velmi pomalu a velmi, velmi opatrně se Miles dotkl komunikačního terminálu a zavolal hlídku. Cavilo si ho pozorně prohlížela. Za několik okamžiků, kdy mohli očekávat, že sem vpadnou posily, k němu pomalu přistoupila. „Podcenila jsem vás.” „Já vás nikdy nepodceňoval.” „Vím. Já to obvykle nedělám... děkuji.” Opovrživě odhodila nervový disruptor na Metzovovo tělo. Náhle vycenila zuby, přiskočila k Milesovi, obejmula ho kolem krku a energicky ho políbila. Její načasování bylo perfektní. Ostraha s Elenou a seržantem Chodakem v čele vrazila do dveří těsně před tím, než se jí Miles dokázal zbavit.

Miles krátkou přechodovou komoru přestoupil z raketoplánu Triumf na palubu Prince Serga. Závistivě si prohlížel čistý, prostorný, krásně osvětlený koridor a řadu uhlazených a nablýskaných čestných stráží v barrayarské císařské zeleni. Úzkostlivě pohlédl na svou dendarijskou šedobílou. Triumf, základ a pýcha Dendarijské flotily, se smrskl v cosi malého, skřípajícího, potlučeného a opotřebovaného.

No, ale vy byste také nevypadali tak hezky, kdybychom my tak tvrdě nebojovali, utěšil Miles sám sebe.

Tung, Elena i Chodak vyvalovali oči jako turisté. Miles jim připomněl, že je nezbytné, aby oplatili kudrnaté zasalutování svých hostitelů.

„Jsem velitel Natochini, výkonný důstojník Prince Serga,” představil se starší Barrayaran. „Tady poručík Yegorov vás a velitele Bothari-Jesekovou doprovodí na schůzku s admirálem Vorkosiganem, admirále Naismithi. Komodore Tungu, osobně vás provedu po lodi a rád odpovím na vaše otázky. Pokud odpovědi nebudou tajné, samozřejmě.”

„Samozřejmě.” Tung vypadal nesmírně spokojeně. Ve skutečnosti, kdyby byl ještě o něco domýšlivější, určitě by implodoval.

„Po schůzce a prohlídce lodi se připojíme k admirálu Vorkosiganovi na oběd v důstojnické jídelně,” pokračoval velitel Natochini. „Naším posledním hostem byl před dvanácti dny prezident Polu se svým doprovodem.”

Žoldáci si vážili pocty, které se jim dostalo. Barrayarský důstojník odváděl koridorem šťastného Tunga s Chodakem. Miles slyšel Tungovo pochechtávání: „Oběd s admirálem Vorkosiganem, huh...”

Poručík Yegorov pokynul Milesovi a Eleně a odváděl je opačným směrem. „Jste z Barrayaru, madam?” zeptal se Eleny.

„Můj otec byl oddaný zbrojnoš posledního hraběte Pjotra osmnáct let,” konstatovala Elena. „Zemřel v hraběcích službách.”

„Chápu,” řekl poručík uctivě. „Pak se jistě znáte s rodinou.” To vás omlouvá. Miles mohl téměř vidět, jak poručík horečnatě přemýšlí.

„Ah, ano.”

Poručík trochu pochybovačně pohlédl na „admirála Naismithe.“ „A, ehm, vy jste Beťan, pane?“

„Původem,“ řekl Miles svým nejlepším beťanským přízvukem.

„Možná... vám bude připadat, že Barrayarané dělají vše trochu formálněji, než jste asi zvyklý,“ varoval ho poručík. „Pochopte, hrabě je zvyklý na respekt a odstup kvůli své hodnosti. Miles pobaveně sledoval, jak vážný důstojník hledal zdvořilý způsob, jak mu sdělit:

Oslovujte ho, pane, neutírejte si nos do rukávu, a taky mu žádný zatracený Beťan nebude drze odmítovat. „Nejspíš přijdete na to, že je velmi impozantní,“ dodal Yegorov.

„Že by vycpaná košile, he?“

Poručík se zamračil. „Je to skutečně velký muž.“

„Hm, sázím se, že kdybychom do něj při obědě nalili dost vína, povolil by a povyprávěl několik oplzlých příběhů.“

Yegorovův zdvořilý úsměv zamrzl. Elena přeskakovala pohledem z jednoho na druhého, pak se k Milesovi sklonila a energicky zašeptala: „Admirále, chovejte se slušně!“

„Oh, dobře,“ povzdechl si Miles lítostivě. Poručík na Elenu přes Milesovu hlavu vděčně pohlédl.

Miles se cestou obdivoval čistotě a lesku. Prince Serg byl zcela nový a navržen jak pro diplomatické tak pro válečné účely. Loď byla schopná dopravit císaře na státní návštěvu bez ztráty vojenské výkonnosti. Na konci chodby Miles zpozoroval mladého praporčíka, který stál před odkrytým panelem a ukazoval několika technikům, kde je potřeba menší oprava - ne, bože, oni ještě prováděli montáž. Prince Serg odletěl z orbity s montážní posádkou na palubě, jak Miles slyšel. Ještě jednou se ohlédl. Nebýt generála Metzova, byl bych tam také. Kdyby na Kyrilském ostrově dokázal po šest měsíců udržet svůj nos čistý... cítil vůči tomu zaměstnanému praporčíkovi bodnutí závidi.

Vstoupili do důstojnické části. Poručík Yegorov je vedl předpokojem do spartánsky vybavené velící místnosti, dvakrát tak velké jako největší místnost, kterou kdy Miles na barrayarských lodích viděl. Když se tiše otevřely dveře, admirál hrabě Aral Vorkosigan vzhlédl od svého komunikačního terminálu.

Miles postoupil kupředu. Žaludek se mu náhle sevřel. Aby zakryl a ovládl své emoce, rychle ze sebe vysypal: „Hej, vy imperiální šneci, všichni ztloustnete a změknete, jak se tady jen tak plazíte v tom přepychu.“

„Ha!“ vyskočil admirál z křesla a ve spěchu se uhodil o roh stolu. Žádný div, jak si ho měl všimnout přes všechnu tu vodu, která se mu nahrnula do očí?

Pevně Milese obejmul. Miles se ušklíbl, zamrkal, polknul, tvář přitisknutou na ten studený zelený rukáv, a než si ho hrabě Vorkosigan podržel na délku paže, aby si ho úzkostlivě prohlédl, zase se ovládl. „Jsi v pořádku, chlapče?“

„V pohodě. Jak se ti líbil skok červí dírou?“

„V pohodě,“ zašeptal hrabě Vorkosigan. „Víš, byly chvíle, kdy tě někteří z mých poradců chtěli zastřelit. A byly chvíle, kdy jsem s nimi souhlasil.“

Poručík Yegorov, přerušen v polovině hlášení o jejich příletu (Miles ho vůbec neslyšel mluvit, a pochyboval, že jeho otec ano), stál s pusou stále otevřenou a vypadal konsternovaně. Poručík Jole potlačil úšklebek, vstal od druhé strany terminálu a jemně a soucitně ho vyvedl ze dveří. „Děkuji vám, poručíku. Admirál oceňuje vaše služby, to bude všechno...“ Jole se ještě ohlédl, ušklíbl se a následoval Yegorova. Než se dveře zasunuly, Miles jen letmo zahlédl, jak se poručík pohodlně usadil do křesla v předpokoji. Zřejmě předpokládal, že to bude trvat déle. Jole uměl být mimořádně zdvořilý.

„Eleno,“ odtrhl se konečně hrabě Vorkosigan od Milese, aby Eleně stiskl ruku. „Jsi v pořádku?“

„Ano, pane.“

„To mě těší... víc než dokážu říct. Cordelia posílá vřelé pozdravy. Měl jsem ti připomenout, že - hm, musím to říct přesně, byl to jeden z těch jejích beťanských vtipů - Domov je tam, kde tě musí přivítat, když už tam musíš jít!“

„Jako bych ji slyšela,“ usmála se Elena. „Vyřídte jí mé díky. Vyřídte jí... že si to budu

pamatovat.”

„Dobrá.” Hrabě Vorkosigan jí přestal tisknout ruku. „Jen si sedněte,” ukázal na křesla, pak je přitáhl blíž k terminálu, a posadil se. Na malý moment vypadal uvolněně a pak opět zpozorněl. Bože, vypadá unaveně, uvědomil si zhrozně Miles. Gregore, za to můžeš ty. Ale Gregor to věděl.

„Jaké jsou poslední zprávy po zastavení palby?” zeptal se Miles.

„Zatím to vypadá dobře, děkuji. Jenom několika cetaganským lodím se nepodařilo skočit zpět, odkud přišly, protože mají poškozené Necklinovy tyče, kontrolní systémy nebo raněné piloty. Nebo všechno dohromady. Dvě z nich necháme spravit a pak skočit zpět se základní posádkou, ostatní se nedají zachránit. Předpokládám, že během šesti týdnů by mohly být obnoveny hlídané obchodní cesty.”

Miles zavrtěl hlavou, „Tak skončila Pětidenní válka. Neviděl jsem jediného Cetagand’ana tváří v tvář. Všechno to úsilí a krveprolití bylo jen proto, aby se vše vrátilo do původního stavu.”

„Ne tak úplně pro všechny. Množství cetaganských starších důstojníků odvolali do jejich hlavního města, aby vysvětlili své neautorizované dobrodružství svému císaři. Jejich omluvy jim budou asi osudné.”

Miles si odfrkl. „Měli by si jen odpykat své chyby. Neautorizované dobrodružství. Věřil by tomu někdo? Proč se s tím vůbec obtěžují?”

„Lest, chlapče. Ustupující nepřítel by měl obětovat všechno, co má. Nesmíš mu nic dovolit.”

„Chápu, že jsi obelstil Polany. Celou dobu jsem očekával, že se osobně objeví Simon Illyan, aby nás, ztracené chlapce, odvezl domů.”

„Velmi si přál být tady, ale nemohli jsme opustit domov oba najednou. Nestabilní krytí, kterým jsme překlenuli Gregorovu nepřítomnost, mohlo v každém okamžiku zkolabovat.”

„Mimochodem, jak se vám tohle podařilo navléknout?”

„Vybrali jsme mladého důstojníka, který vypadal téměř jako Gregor, řekli jsme mu, že se chystá atentát na císaře a že on byl vybrán jako návnada. Bůh mu žehnej, šel do toho dobrovolně. Pak - spolu s ostrahou, které bylo řečeno to samé - vedl několik týdnů snadný život ve Vorkosigan Surleau, kde jedl ty nejvybranější jídla - a měl záživací problémy. Nakonec jsme ho vyslali na výlet na venkov, a mezitím jsme uháněli vyšetřovatele v hlavním městě. Jsem si jist, že lidi si brzy všimnou, že se něco děje, pokud se tak už nestalo - ale teď, když máme Gregora zpět, můžeme jeho předchozí nepřítomnost nějak vhodně vysvětlit. Jak bude sám chtít.” Hrabě Vorkosigan se zamračil kupodivu ne nelibě.

„Byl jsem překvapený,” řekl Miles, „ale hrozně šťastný, že dokázal své jednotky dostat z Polu tak rychle. Báł jsem se, že tě nepustí, dokud budou Cetagand’ané v Hegen Hubu. A pak už mohlo být příliš pozdě.”

„Ano, to je další důvod, proč jsem tady já a ne Simon. Pro mě jako ministerského předsedu a bývalého vladaře bylo nejrozumnější vykonat státní návštěvu Polu. Probrali jsme seznam diplomatických ústupků, které po nás žádají již několik let, a navrhli jsme je na jednací pořádek.

Vše to bylo formální, oficiální a čestné, takže jsme v klidu spojili mou návštěvu s rychlým vyplutím Prince Serga. Byli jsme právě na oběžné dráze Polu, a přesouvali se nahoru i dolů na oficiální recepci a večírky,” rukou si mimoděk stiskl břicho v gestu bolesti „a mezitím jsem se intenzívně pokoušel vyjednat vstup do Hegen Hubu, aniž bychom museli začít střílet. Když přišla zpráva o cetaganském útoku na Vervain dostali jsme povolení vyrazit. Byli jsme od boje vzdáleni pouhé dny, nikoli týdny. Ale spojit Aslund’any s Polany bylo mnohem složitější. Gregor mě ohromil tím, jak se s tím vypořádal. S Vervainci nebyl žádný problém, do té doby měli dobrý důvod hledat spojence.”

„Slyšel jsem, že se teď Gregor stal na Vervainu velice populárním.”

„Myslím, že ho oslavují ještě teď.” Hrabě Vorkosigan mrkl na svůj chronometr. „Přijali ho velice bouřlivě. Možná by bylo lepší, kdyby v taktické místnosti nosil zbraň. Čistě z diplomatického hlediska.” Hrabě Vorkosigan vypadal zamyšleně.

„Mě... udivilo, že jsi mu dovolil skočit do palebné zóny spolu s vámi. To jsem nečekal.”

„No, když už jsi na to narazil, taktická místnost Prince Serga musela být několika nejlépe

chráněnými kubickými metry v celém vervainském prostoru. Bylo to, bylo to..."

Miles sledoval svého otce, jak se snaží vyplivnout slova úplně bezpečně, ale místo toho je polkl. Světlo zablikalo. „Tak sis to nepředstavoval, vid’? Gregor přišel na palubu sám od sebe!”

„Na svou obhajobu měl několik dobrých argumentů,” řekl hrabě Vorkosigan. „Z propagandistického hlediska to byl dobrý tah.”

„Myslel jsem že budeš příliš... opatrný, než abys mu dovolil riskovat.”

Hrabě Vorkosigan studoval své mohutné ruce. „Jeho nápad se mi příliš nezamlouval, to je pravda. Ale kdysi jsem složil přísahu, že budu sloužit císaři. Nejnebezpečnější morální okamžik pro strážce nastane, když má pocit, že musí převzít kontrolu. Vždy jsem věděl, že ten okamžik musí... ne, věděl jsem, že když ten okamžik nikdy nenastane, pak jsem svou přísahu nedodržel.” Odmlčel se. „Ale stejně to byla pro systém rána. Nechat ho jít.”

Gregor tě přemluvil? Být tak jen mouchou na zdi této místnosti.

„I když s tebou, se kterým žil všechny ty dlouhé roky,” dodal hrabě Vorkosigan hloubavě.

„Hm... co tvoje vředy?”

Hrabě Vorkosigan se ušklíbl. „Ani se neptej.” Trochu ho to rozveselilo. „Poslední tři dny je to lepší. Mohu vlastně požádat o něco pořádného k obědu - místo té mizerné léčivé kaše.”

Miles si odkašlal. „Jak se má kapitán Ungari?”

Hrabě Vorkosigan se zatvářil kysele. „Není s tebou docela spokojen.”

„Nemohu... se omluvit. Udělal jsem spousty chyb, ale neuposlechnutí rozkazu počkat na Stanici Aslund, to chyba nebyla.”

„Patrně ne.” Hrabě Vorkosigan se zamračil s pohledem upřeným na stěnu. „Ale přece... jsem přesvědčen více než kdy jindy, že řádná služba pro tebe není to pravé. Je to jako protlačit hranatou zátku... ne horší než to. Je to jako protlačit kostku do kruhové díry.”

Miles se polekal. „Nebudu snad suspendován?”

Elena si prohlížela své nehty. „Pokud ano, mohl by sis najít práci jako žoldněř. Jako generál Metzov. Slyšela jsem, že velitelka Cavilo hledá nového parťáka,” utrousila.

Miles se na ni zašklebil.

Uculila se, když uviděla jeho popuzený výraz.

„Skoro jsem litoval, že je Metzov mrtev,” poznamenal hrabě Vorkosigan. „Předtím, než nastal chaos díky Gregorovu zmizení, jsme ho chtěli vyslýchat a pak vydat.”

„Ha! Usoudil jsi konečně, že smrt toho komarrského vězně při vzpouře byla vražda? Myslel jsem, že by to mohlo -“

Hrabě Vorkosigan vztyčil dva prsty. „Dvě vraždy.”

Miles se odmlčel. „Můj bože, on se ani nepokusil chytit chudáka Ahna dřív, než stačil zmizet, že?” Málem na Ahna zapomněl.

„Ne, ale vystopovali jsme ho, jenže bohužel až poté, co Metzov opustil Barrayar. A, ano komarrský povstalec byl umučen k smrti. Ne zcela úmyslně, zřejmě musel mít nějaké zdravotní potíže. Ale nebylo to, jak původní vyšetřovatel předpokládal, z pomsty za smrt toho strážce. Bylo to kvůli něčemu jinému. Barrayarský desátník, který se podílel, nebo přinejmenším souhlasil s mučením - podle Anna - náhle změnil názor a vyhrožoval Metzovovi, že ho udá. Metzov ho zabil a poté přiměl Ahna, aby mu zajistil a dosvědčil alibi. Metzov Ahna pevně ovládal. Kdyby vyšla na povrch všechna fakta, byli by na tom oba stejně. Taková pojistka na obě strany... Ahn se z toho nakonec vyvlékl. Dobrovolně se přihlásil, a když si pro něj přišli Illyanovi agenti, chtěl se nechat fastpentovat.”

Miles na meteorologa pomyslel s lítostí. „Copak se Ahnovi muselo stát to nejhorší?”

„Chtěli jsme ho přinutit svědčit v Metzovově procesu... Illyan si myslel, že by nám to s ohledem na Komarrany mohlo pomoci. Věnuj jim toho idiotského desátníka jako neopěvovaného hrdinu. Oběšený Metzov jako důkaz císařovy dobré víry a důvěry ve spravedlnost Barrayanů jakož i Komarranů... dobrý scénář.”

Hrabě Vorkosigan se rozhořčeně zamračil. „Myslím, že bychom toho pomalu mohli nechat.”

Miles vydechl. „Metzov. Neskutečný pitomec. To musí být špatný osud, který se ho nechce pustit... ne že by si to nezasloužil.”

„Vystříhej se touze po spravedlnosti. Mohl by ses jí dočkat.”

„To už jsem poznal, pane.”

„Už?” hrabě Vorkosigan pozvedl obočí. „Hm.”

„Když mluvíme o spravedlnosti,” chopil se slova Miles. „Mám starosti o platbu Dendarijcům. „Utrpěli mnoho škod. Více, než normálně žoldácká flotila snese. Jejich jedinou smlouvou bylo mé slovo - můj dech a hlas. Pokud... pokud mě říše nepodpoří, poruším svou přísahu.”

Hrabě Vorkosigan se nepatrně pousmál. „O tomhle jsme už přemýšleli.”

„Dokáže to pokrýt Illyanův tajný rozpočet na vojenské operace?”

„Illyanův rozpočet by praskl, kdyby se to pokusil pokrýt. Ale ty, ehm. Máš vysoce postaveného přítele. Vytvoříme ti nouzový kreditní účet z fondu Císařské bezpečnosti, z toho fondu flotily a z císařovy soukromé pokladny, a budeme doufat, že nám vše později vrátíš ve formě speciálních dotací přes Radu ministrů a Radu hrabat. Předlož účet.”

Miles vylovil z kapsy datový disk a vložil ho do terminálu. „Tady, pane. Od účetní Dendarijské flotily. Byla vzhůru celou noc. Odhady škod jsou stále předběžné.”

Hrabě Vorkosigan zkřivil ústa: „Učíš se, hochu... Kreditní účet bude připraven po obědě. Můžeš si to vzít s sebou, až budeš odcházet.”

„Děkuji, pane.”

„Pane,” vložila se do toho Elena „co se teď stane s Dendarijskou flotilou?”

„Domnívám se, že to, co si sama vybere. Ale asi se nebudou moci zdržovat moc blízko Barrayaru.”

„Budeme opět volní?” zeptala se Elena.

„Volní?”

„Kdysi jste z nás udělali císařské jednotky. Myslela jsem. Baz myslel. Pak od nás odešel Miles, a pak... nic.”

„Stejně jako Kyrilský ostrov,” poznamenal Miles. „Sejde z očí, sejde z mysli,” pokrčil smutně rameny. „Usuzuji, že trpěli stejným morálním úpadkem.”

Hrabě Vorkosigan ho probodl pohledem. „Osud Dendarijců - stejně jako tvoje vojenská kariéra, Milesi, je stále věcí diskuse.”

„A budu k té diskusi také přizván? Nebo oni?”

„Dáme ti vědět.” Hrabě Vorkosigan se opřel dlaněmi o stůl a postavil se. To je vše, co k tomu mohu říct, dokonce i tobě. Oběd, důstojníci?”

Miles s Elenou se museli chtít nechtít zvednout také. „Komodor Tung dosud o našem pravém vztahu nic neví,” upozorňoval Miles otce. „Pokud chceš, aby to zůstalo v tajnosti, budu muset hrát admirála Naismithe, až se k němu připojíme.”

Hrabě Vorkosigan se usmál. Illyan a kapitán Ungari si samozřejmě nepřejí tvou krycí identitu prozradit. Ještě se nám může hodit. To rozhodně. Ale mohlo by to být vzrušující.”

„Měl bych vás varovat, admirál Naismith není zrovna uctívý.”

Elena a hrabě Vorkosigan se na sebe podívali a rozesmáli se. Miles čekal, zahalen do vši své důstojnosti, dokud se neuklidnili. Konečně.

Admirál Naismith byl během oběda trapně zdvořilý. Dokonce ani poručík Yegorov na něm neshledal žádnou chybu.

Na Vervainské Domovské Stanici kurýr vervainské vlády podal Milesovi kreditní dobropis přes desku komunikačního terminálu. Miles potvrdil příjem otiskem palce, scannem sítnice a krouceným nečitelným podpisem, tolik odlišným od pečlivého podpisu praporčíka Vorkosigana. „S vámi je radost obchodovat, vážení pánové,” řekl Miles a spokojeně si vložil lístek do kapsy.

„To je to nejmenší, co pro vás můžeme udělat,” řekl velitel skokové stanice. „Nemohu ani vyjádřit

své dojetí, když si uvědomím, že příští průlet Cetagand'anů bude zřejmě jejich posledním, díky tomu, že nám pomohly dendarijské posily."

„Dendarijci by to sami nezvládli," řekl Miles skromně. Jenom jsme vám pomáhali udržet přístupové cesty, než přiletěly skutečně velké zbraně."

„Ale kdybychom je neudrželi, jednotky hegenské aliance - velké zbraně, jak říkáte - by neskočily do vervainského prostoru."

„Jistě ne bez velkých ztrát," připustil Miles.

Velitel stanice mrkl na chronometr. „No, naše planeta brzy vyjádří své stanovisko v mnohem hmatatelnější formě. Mohu vás doprovodit na ceremonii, admirále? Je čas."

„Děkuji." Miles se zvedl a šel společně s ním z kanceláře, zatímco rukou překontroloval hmotné díky ve své kapse. Vyznamenám, huh, za vyznamenám si nekoupíte žádné opravy flotily. Zastavil se u průhledného vstupu, sevřen z jedné strany průhledem skokové stanice a z druhé svým vlastním odrazem. Šedá oserovsko-dendarijská uniforma docela ušla, šedá sametová blůza zvýrazněná oslnivě bílým lemováním a stříbrnými knoflíky na ramenou, k tomu odpovídající kalhoty a šedé boty ze syntetického semiše. Měl dojem, že v téhle uniformě vypadá vyšší. Možná by si měl sehnat střih.

Za vstupem pluly roztroušené lodě Dendarijců, Randallovců, Vervainců a Aliance. Prince Serg mezi nimi nebyl, protože právě kroužil ve vervainské oblasti doslova - Gregor vedl rozhovory na nejvyšší úrovni a projednával detaily trvalé dohody o spojení, obchodu, celních omezeních, vzájemném obranném paktu atd. mezi Barrayarem, Vervainem, Aslundem a Polem. Gregor, jak se Miles doslechl, zazářil jak na veřejnosti, tak při samotném vyjednávání. Raději ty než já, chlapče. Vervainská skoková stanice pozdržela opravy vlastních lodí, aby podala pomocnou ruku Dendarijcům. Baz pracoval po celý den. Miles se odtrhl od průhledu a následoval velitele stanice.

Zastavili se v chodbě před prostornou instruktážní místností, kde se konala ceremonie, a chvíli čekali na obsluhu, až je zavede na vyhrazená místa. Vervainci očividně chtěli, aby to bylo od začátku velkolepé. Velitel vešel dovnitř, aby se připravil. Publikum nebylo moc početné, protože všichni měli důležitější práci, ale Vervainci sehnali dost horlivých lidí, aby to vypadalo úctyhodně. Miles pomohl čtět uzdravujících se Dendarijců protlačit se davem. Rozhodl se, že se o nich zmíní ve svém projevu.

Zatímco Miles čekal, zahlédl přicházející velitelku Cavilo s čestnými strážemi. Pokud věděl, tak Vervainci nevěděli o tom, že zbraně čestné stráže jsou ostře nabity a stráže mají rozkaz zastřelit vězně, pokud se pokusí o útěk. Dvě ozbrojené ženy v barrayarských uniformách se přesvědčily, že je Cavilo pořádně střežena. Cavilo je ignorovala.

Slavnostní uniforma Randallovců byla elegantnější verzí jejich stejnokroje ve světlehnědé, černé a bílé a Milesovi připomínala srst psů. Ta čubka kouše, připomenul si Miles. Cavilo se usmála a zamířila k němu. Páchla svým jedovatě vonícím parfémem, ve kterém se, jak Miles usoudil, musela vykoupat.

Miles namísto pozdravu sklonil hlavu, sáhl do kapsy a vytáhl dva nosní filtry. Vtlačil si ucpávky do nosních dírek, kde se jemně zvětšily a utěsnily otvory. Miles se hluboce nadechl, aby je otestoval. Fungovalo to. Odfiltrovaly by i mnohem menší molekuly než ty odporné z toho zatraceného parfému. Miles vydechl ústy.

Cavilo sledovala jeho počínání s výrazem vzteké dračice, proklínám tě," zamumlala.

Miles pokrčil rameny a rozevřel dlaně v gestu Co bys ode mě chtěla? „Jste už vy a vaši přeživší přátelé připraveni vyrazit?"

„Hned po týhle pitomý šarádě. Musím tady nechat šest lodí, jsou příliš poškozené na skok červí dírou."

„To je od vás rozumné. I kdyby vás brzy nechtyli Vervainci, řeknou jim tu nepříjemnou pravdu Cetagand'ané, až si uvědomí, že se k vám nemohou dostat přímo. Neměla byste se v této oblasti dlouho zdržovat."

„To nemám v úmyslu. Doufám, že tohle místo už nikdy neuvidím. Tohle vám oplatím dvakrát, mutante. A pokud ne vám..." zavrtěla nenávisťně hlavou.

„Mimochodem,” dodal Miles, „Dendarijci za tu operaci dostali zaplacené třikrát. Nejdřív od Aslund'anů, se kterými jsme původně měli smlouvu, pak od Barrayaranů a potřetí od vděčných Vervainců. Každý z nich souhlasil, že plně uhradí všechny naše výdaje. Velmi slušný zisk.”

„Raději se modlete, abychom se už nikdy nesetkali,” sykla vztekla.

„Pak tedy sbohem.”

Vstoupili do místnosti, aby převzali vyznamenání. Měla by Cavilo dost pevné nervy na to, aby je přijala jménem Randallovců teď, když byl její plán odhalen? Ano, bylo to tak. Miles se tiše dusil.

První vyznamenám, které jsem získal, říkal si Miles, když mu ho velitel stanice připínal s trapně odpornou chválou, a ani ho doma nemůžu nosit. Vyznamenání, uniforma i sám admirál Naismith se musí brzy vrátit do šatníku. Navždy? Život praporčíka Vorkosigana nebyl zdaleka tak zajímavý. A přece... vojenský princip se neměnil. Jestli je nějaký rozdíl mezi ním a Cavilo, musí to být v tom, čemu se rozhodli sloužit. A jakým způsobem. Ne všechny cesty, ale jen jedna cesta...

Když se Miles vrátil na Barrayar na několikátýdenní dovolenou, Gregor ho pozval na oběd do císařské rezidence. Seděli u železem kovaného stolu v severních zahradách, které byly proslulé tím, že je projektoval Gregorův dědeček, císař Ezar. V létě by tu byl hluboký stín, ale teď bylo místo protkáno světlem, které pronikalo mezi mladými listy ševalicemi v příjemné atmosféře jara. Strážé stály mimo dohled, sluhové čekali mimo doslech - pokud se Gregor nedotkl svého komunikátoru. Sytý prvními třemi chody, uskrával Miles kávu a chystal se, že zaútočí na další moučník, který se krčil na druhé straně stolu skrytý pod silnou vrstvou krému. Nebo už na něj nebude mít sílu? Byl to prostě zvyk, spořádat celý příděl, který byl jednou rozdělen, nemluvě o Caviliných zvyklostech pro psy.

Zdálo se, že Gregor to už teď vidí jinak. „Vesmírné stanice jsou skutečně nudné. Všechny ty koridory,” poznamenal, zatímco hleděl za fontánu, na dlážděnou cestu, která zabíhala hluboko do shluku květin. „Když jsem Barrayar vídal každý den, už jsem neviděl jak je krásný. Musel jsem zapomenout, abych si vzpomněl. Zvláštní.”

„Jsou chvíle, kdy si nemohu vzpomenout, na které stanici právě jsem,” souhlasil Miles s ústy plnými moučníku a krému. Luxus sice není podstatný, ale stanice Hegen Hubu mají sklon být spíš praktické.” Při posledním slovu se ušklíbl.

Konverzace se zvrtila na nedávné události v Hegen Hubu. Gregora pobavilo, když se dozvěděl, že Miles nevydal v taktické místnosti Triumfu ani jeden bojový rozkaz, a jen tam na Tungovu žádost sledoval vnitřní bezpečnostní krizi.

„Většina důstojníků nemá při bojové akci co na práci, protože bitva probíhá příliš rychle na to, aby důstojníci mohli nějak zasáhnout,” ujistil ho Miles. „Jakmile dobře připravíš taktický počítač - máš štěstí a zázračnou intuici - je lepší nechat ruce v kapsách. Měl jsem Tunga a ty jsi měl... ehm.”

„Pěkně hluboké kapsy,” řekl Gregor. „Pořád o tom přemýšlím. Připadalo mi to všechno téměř neskutečné, dokud jsem potom nenavštívil ošetrovnu. A uvědomil si, co znamenaly ty záblesky světla - ten muž ztratil ruku, tomu muži nefungují plíce...”

„Musel jsem na ta malá světla dávat pozor. Říkají tak uklidňující lži,” souhlasil Miles. „Pokud jsi jim to dovolil.” Sáhl po dalším sladkém kousku a kávě, odmlčel se, a poznamenal: „Neřekl jsi Illyanovi o tom, jak jsi přepadl z balkónu, že ne.” Nebyla to otázka ale zkonstatování.

„Řekl jsem mu, že jsem byl opilý a sešplhal.” Gregor pozoroval květiny, „...jak to víš?”

„Nemluví o tobě s hrůzou v očích.”

„Jen jsem mu neřekl... všechno. A teď o tom nebudu začínat. Ani ty jsi mu to neřekl a za to ti děkuji.”

„Není zač.” Miles se napil kávy. „Udělej mi za to laskavost. Řekni to aspoň někomu.”

„Komu? Illyanovi nemůžu. Ani tvému otci.”

„A co má matka?”

„Hm.” Gregor kousl do svého kousku dortu, na kterém právě vidličkou udělal první rýhy.

„Je to asi jediný člověk na Barrayaru, který bere Gregora císaře jako Gregora člověka. Myslím, že všechny naše hodnoty jí připadají jako optický klam. A ví přitom, že může mít vlastního poradce.”

„Popřemýšlím o tom.”

„Nechci být tím jediným, kdo... je ten jediný. Já vím, kdy na něco nestačím.”

„Skutečně?” pozvedl Gregor obočí s jedním koutkem úst zkrouceným.

„Ano. Jen to normálně nedávám najevo.”

„Dobře. Zastavím se tam,” řekl Gregor.

Miles mlčel. „Slibuju,” dodal Gregor.

Milesovi se nesmírně ulevilo. „Dík.” Zaměřil se na třetí zákusek. Byly velmi lahodné.

„Cítíš se už lépe?”

„Velice dobře, díky.” Gregor se znovu rýpal vidličkou v krému.

„Opravdu?”

Mřížkování. „Nevím. Na rozdíl od toho blbce, co mě tady předváděl, já tady nejsem dobrovolně.”

„V tomhle smyslu jsou všichni Vorové odvedenci.”

„Jakýkoli jiný Vor může zběhnout, a nikdo ho nebude postrádat.”

„Ty bys mě ani trochu nepostrádal?” řekl Miles smutně. Gregor se zahihňal. Miles se rozhlédl po zahradě. „Není to tady tak nepříjemné, ve srovnání s Kyrilským ostrovem.”

„Zkus si to sám o půlnoci v posteli, jsem zvědav, kdy tvoje geny začnou v tvé mysli generovat monstra. Jako Velký Šílený Strýček Jurij. Nebo Prince Serg.” Díval se na Milese skoro přísně.

„Já... vím, uh o problémech s Princem Sergem,” řekl Miles opatrně.

„Zdá se, že to vědí všichni. Kromě mě.”

Tak tohle musel být ten spouštěcí mechanismus Gregorova pokusu o sebevraždu. Klíč a zámek, cvak! Miles se pokusil netvářit se příliš vítězoslavně, když mu to došlo. „Kdy jsi na to přišel?”

„Během komarrské konference. Už předtím jsem narazil na nějaké náznaky... myslel jsem, že je to jen nepřátelská propaganda.”

Pak byl tedy jeho balet na balkóně bezprostřední reakcí na ten šok. Gregor neměl nikoho, komu by to řekl...

„Byla to pravda, že skutečně unikl mučení...”

„Ne všechny fámy kolem korunního prince Serga jsou pravdivé,” přerušil ho rychle Miles. „Ale pravdivé jádro je... zlé dost. Matka ví. Na vlastní oči viděla během Escobarské invaze věci, o kterých já nemám ani tušení. Ale ona ti to řekne. Zeptej se jí přímo, ona ti přímo odpoví.”

„Zdá se, že to máme v rodině,” připustil Gregor. „Příliš.”

„Ona ti řekne, jak se od něho lišíš - v genech tvé matky není nic špatného, to vím - v každém případě mám pravděpodobně stejné množství genů Šíleného Jurije jako ty, ať už z jedné rodové linie nebo z druhé.”

Gregor se ušklíbl. „A tohle mě má uklidnit?”

„Hm, aspoň v teorii, že neštěstí má rádo společnost.”

„Bojím se té síly...” zašeptal zadumaně Gregor.

„Nebojíš se té síly, bojíš se sám sebe - bojíš se, že bys mohl někomu ublížit. Kdybys tu sílu použil,” usoudil náhle Miles.

„Huh. Jsi blízko.”

„Není to přesný?”

„Bojím se, že by se mi to mohlo zalíbit. Ublížovat. Jako on.”

Myslel Prince Serga. Svého otce.

„Nesmysl,” řekl Miles. „Viděl jsem, jak se můj dědeček celé roky pokoušel naučit tě lovit. Vedl sis dobře. Protože jsi asi cítil, že je to tvoje vorská povinnost, ale chtěl jsi to vzdát vždy, když ses špatně trefil a my museli štvát zraněné zvíře. Můžeš trpět nějakou úchylkou, ale určitě nejsi sadista.”

„Podle toho, co jsem četl... a slyšel,” řekl Gregor, „je to hrozné. Nemohu na to přestat myslet.”

Nemohu to pustit z hlavy.”

„Tvoje hlava je plná strachu, protože svět je plný strachu. Vzpomeň si na strach, který způsobila Cavilo v Hegen Hubu.

„Kdybych jí ve spánku zaškrtil - a příležitost jsem k tomu měl - žádný z těch strachů by nevznikl.”

„Kdyby nevznikl, nebyl by důvod chtít ji zaškrtil. To je jako nějaký časový paradox. Je mi líto. Šíp spravedlnosti letí jediným směrem. Jenom jediným. Nemůžeš litovat toho, žes ji neuškrtil předtím. Ačkoliv myslím, že můžeš litovat, žes ji neuškrtil potom...”

„Ne...ne...to přenechám Cetagand'anům, pokud ji chytí.”

„Gregore, je mi líto, ale já si nemyslím, že z tebe bude nějaký Šílený Gregor. Jestli někdo zešílí, tak leda tví poradci.”

Gregor zíral na prázdný talířek od moučníku a povzdechl si. „Předpokládám, že bych na sebe asi upozornil strážce, kdybych ti nacpal ten krém do nosu.”

„Určitě. Měl jsi to udělat, když nám bylo osm a dvanáct, pak bys mohl uniknout odplatě. Krémový koláč spravedlnosti letí jediným směrem,” zahihňal se Miles.

Oba navrhli několik zvrácených a dětských možností, co vše by se dalo dělat s tácem plným zákusků, a oba se tomu zasmáli. Miles usoudil, že Gregor potřebuje pořádnou dortovou bitku, byť slovní a fiktivní.

Když se konečně dosmáli a káva byla studená, Miles řekl: „Vím že nesnášíš pochlebování, ale svou práci děláš zatraceně dobře. Po jednání s Vervainci to asi musíš cítit sám. Zůstaň takový jaký jsi, ano?”

„Myslím, že zůstanu.” Gregorova vidlička se silněji zabořila do posledního kousku zákusku. „A ty zůstaň zase taky takový, jaký jsi ty, ano?”

„Jak jen to půjde. Mám se dnes odpoledne sejít s Illyanem, abychom si promluvili právě o tomhle,” řekl Miles. Nakonec se rozhodl, že třetí kousek si už nedá.

„Nemáš z toho zrovna radost.”

„Nemyslím si, že mě může degradovat, nic nižšího než praporčík neexistuje.”

„Je s tebou spokojený, tak co?”

„Když jsem mu podával hlášení, netvářil se příliš spokojeně. Spíš zachmuřeně. Moc toho nenamluvil.” Pohlédl na Gregora s náhlým podezřením. „Ty víš, o co jde, že? Řekni mi to!”

„Nesmím zasahovat do záležitostí velení,” řekl Gregor stručně. „Možná budeš povýšen. Slyšel jsem, že velící křeslo na Kyrilském ostrově je volné.”

Miles se otřásl.

Jaro v barrayarském hlavním městě, Vorbarr Sultane, bylo stejně krásné jako podzim, usoudil Miles. Na chvíli se zastavil a až pak zabočil k hlavnímu vstupu do velké hranaté budovy, která byla sídlem velení Císařské bezpečnosti. Ulici stále lemovaly pozemské javory, jejichž křehké listy propouštěly jemnou záři odpoledního slunce. Přirozená barrayarská vegetace měla většinou chmurnou rudou a hnědou barvu. Podívá se někdy na Zemi? Možná.

Miles se u stráží před vstupem řádně prokázal -jejich obličej mu byly povědomé, byli to ti samí, na které dohlížel po minulou nekonečně dlouhou zimu - jen před několika měsíci? Zdálo se mu to déle. Stále mohl ze sebe vysypat jejich platové zařazení. Vyměnili si několik vtipů, ale jako ostřílení členové Císařské bezpečnosti se nezeptali na to hlavní, na otázku, která byla patrná z jejich pohledů: Kde jste byl, pane? Milesovi nebyl na cestu do Illyanovy pracovny přidělen bezpečnostní doprovod, což bylo dobré znamení. Nevypadalo to aspoň, jako že nezná cestu.

Procházel známými chodbami dolů do labyrintu a stoupal nahoru výtahy. Kapitán v přijímací místnosti Illyanovy kanceláře mu pouze pokynul, aby vstoupil, a téměř ani nezvedl zrak od svého komunikačního terminálu. Vlastní kancelář se nezměnila, Illyanův obrovský terminál se nezměnil, Illyan sám... vypadal trochu unaveněji a víc pobledle. Měl by jít na procházku a nachytat trochu paprsků z jarního slunce. Alespoň že jeho vlasy nebyly všechny bílé, stále to byla stejná šedobílá směs.

Jeho styl oblékání byl stále nijaký (plus tradiční maskáče).

Illyan ukázal na křeslo - další dobré znamení; Miles se okamžitě posadil - pak dokončil to, čím se právě zabýval a konečně vzhlédl. Naklonil se, aby se lokty mohl opřít o stůl, a propletl prsty.

Pohlédl na Milese s jasným výrazem nelibosti, jako by byl jen nějakým geometrickým útvarem, který kazí celou křivku, a Illyan se rozhodoval, jestli by ještě mohl zachránit svou teorii a nebo ho raději reklasifikovat jako experimentální chybu.

„Praporčíku Vorkosigane,” povzdechl si Illyan. „Zdá se, že máte pořád problémy s kázní.”

„Já vím, pane. Omlouvám se.”

„Měl jste někdy v úmyslu s tím něco udělat, kromě omluv?”

„Nemohu tomu zabránit, pane. Když mi lidé dávají špatné rozkazy.”

„Jestli nedokážete splnit mé rozkazy, nechci vás ve svém oddělení.”

„No... myslel jsem, že jsem je splnil. Chtěl jste vojenské zhodnocení Hegen Hubu. Udělal jsem ho. Chtěl jste vědět, odkud pochází ta destabilizace. To jsem zjistil. Chtěl jste Dendarijské žoldnéře dostat z Hegen Hubu. Odletí během tří týdnů. Žádal jste výsledky. Máte je.”

„Většinu z nich,” zamumlal Illyan.

„Připouštím, že jsem neměl přímý rozkaz k záchraně císaře Gregora, ale předpokládal jsem, že byste to mohl chtít, pane.”

Illyan stiskl rty, když zaslechl v jeho slovech ironii. Miles se pokoušel tvářit nezáujatě. Přimět Illyana, aby se tvářil nezáujatě, byl ještě větší výkon.

„Pokud si vzpomínám,” řekl Illyan (a Illyanova paměť byla díky illyrskému biočipu eidetická), „dal jsem rozkazy kapitánu Ungarimu. Vám jsem dal pouze jediný rozkaz. Dokážete si vzpomenout, co to bylo?” Tento dotaz řekl stejným tónem, jakým by mohl mluvit s šestiletým chlapcem, který se učí zavazovat tkaničky. Přehnaná ironie byla stejně nebezpečná jako přehnaná nezáujatost.

„Splnit rozkazy kapitána Ungariho,” vzpomněl si Miles váhavě.

„Jenom to.” Illyan se opřel. „Ungari byl dobrým a spolehlivým důstojníkem. Kdybyste to zpackal, stáhl byste ho s sebou. Ten muž je teď napůl zničený.”

Miles udělal rukou odmítavé gesto. „Dělal správná rozhodnutí. Nemáte mu co vytýkat. Bylo to jen... měl jsem hrát praporčíka, ale zapotřebí byl lord Vorkosigan.” Nebo admirál Naismith.

„Hm,” řekl Illyan. „A ještě... ke komu vás mám přidělit teď?”

Miles přemýšlel. „Proč mě nepřidělíte přímo k sobě, pane?”

„Děkuji,” řekl Illyan suše.

„Nemyslel jsem to -” začal Miles drmolit námitky, ale zarazil se, když uviděl v Illyanových hnědých očích záblesk pobavení. Snažíš se mě pro zábavu vytočit, co?

„Ve skutečnosti, právě tento návrh tady už zazněl. Není snad nutné říkat, že ne ode mne. Ale galaktický agent musí pracovat naprosto nezávisle. Máme v úmyslu dát mu nezbytné pravomoce -” Vyrušil ho světelný signál na terminálu. Dotkl se ovládání. Dveře ve zdi napravo od jeho stolu se zasunuly, a dovnitř vstoupil Gregor. Císař pokynul jednomu ze svých strážců, aby zůstal v průchodu, zatímco ostatní tiše prošli dovnitř, a postavili se do přijímací místnosti. Všechny dveře se zavřely. Illyan vstal, přisunul císaři křeslo, pozdravil ho jakousi staromódní úklonou a pak se sám posadil. Miles vstal, naznačil zaslutování a pak si také znovu sedl.

„Už jste mu řekl o Dendarijcích?” zeptal se Gregor Illyana.

„Právě jsem se k tomu chystal,” řekl Illyan.

„Co o Dendarijcích?” zajímal se Miles a marně se snažil nedat najevo netrpělivost a tvářit se aspoň trochu apaticky - jako Illyan.

Rozhodli jsme se převelet je nastálo mezi záložní jednotky,” řekl Illyan. „Vy, ve své krycí identitě admirála Naismithe, budete našim styčným důstojníkem.”

„Radit žoldákům?” zamrkal Miles. Naismith žije!

Gregor se ušklíbl. „Císařským. Myslím, že jim dlužíme trochu víc, než jen plat za jejich služby,

kteřé nám - a Nám - prokázali v Hegen Hubu. A rozhodně také prokázali, ehm, svoji užitečnost, tím že mohou operovat v místech, která jsou díky politickým bariérám pro naše jednotky nedosažitelná!”

Miles si výraz Illyanovy tváře raději vyložil jako hluboký smutek nad rozpočtem oddělení, než nesouhlas jako takový.

„Simon se tím bude zabývat a rozhodne, jak je nejlépe aktivně využít,” pokračoval Gregor. „Koneckonců, musíme tu zálohu nějak odůvodnit.”

„Myslím, že je využijeme spíš při špionážních než při tajných operacích,” dodal rychle Illyan. „Není to licence na dobrodružství, nebo v horším případě na nějaké odvety. Ve skutečnosti, první věc, kterou chci, abyste udělali, je posílit výzvědné oddělení. Víím, že pro to máte všechny předpoklady. Půjčím vám několik svých expertů.”

„Už žádní strážci - loutkaři?” zeptal se nervózně Miles.

„Mám se zeptat kapitána Ungariho, jestli se chce dobrovolně přihlásit?” zeptal se Illyan a očividně se přemáhal, aby se neusmál. „Ne. Budete jednat nezávisle. Bůh nám pomáhej. Koneckonců, pokud vás nepošlu někam jinam, budete přímo tady. Takže celé schéma je pro Dendarijce velmi výhodné, i kdyby nikdy nic neudělali.”

„Obávám se, že příčinou Simonovy nedůvěry je hlavně tvé mládí, zamumlal pětadvacetiletý Gregor. My se domníváme, že je čas, aby se vzdal své předpojatosti.”

Ano, bylo to ono císařské My, Milesovy barraryarsky naladěné uši ho neklamaly. Illyan to slyšel stejně jasně. Illyanova ironie teď měla nádech... souhlasu? „Aral a já jsme dvacet let dřeli, takže toho už můžeme nechat. Koneckonců, možná už je čas odejít na odpočinek.” Odmlčel se. „Tak tomuhle se říká úspěch v mých záležitostech, pánové. Ne protestoval bych. A,” dodal šeptem „... zbavte mě konečně toho zatraceného čipu v hlavě.”

„Ještě nepátrej po domku v ústraní,” řekl Gregor. Nechtěl přijít o Illyana, protože mu důvěřoval, a nijak se s tím netajil. Nic víc, nic míň. Pak Gregor pohlédl na Milesův... krk? Hluboké podlitiny od Metzovova stisku už téměř nebyly vidět, bezpochyby. „Udělal jsi něco v té druhé záležitosti?” zeptal se Illyana.

Illyan prohrabal zásuvku pod svým terminálem.

„My - a My - jsme si mysleli, že ti také dlužíme trochu víc, Milesi,” řekl Gregor. Miles váhal mezi větou starou belu a co jsi mi přinesl?! a rozhodl se pro ostražitý dotaz. Illyan se opět vynořil a hodil po Milesovi nějakým malým červeně se lesknoucím předmětem. „Tady. Jsi poručík. Se vším, co k tomu patří.”

Miles to zachytil. Plastikové límečkové obdélníčky jeho nové hodnosti. Byl tak překvapen, že vyslovil první věc, která ho napadla: „No, tak tohle je začátek řešení kázeňského problému.”

Illyan se na něj zamračil. „Neusni na vavřínech, během prvního roku služby je povýšeno pouze deset procent praporčíků. Vaše vorské společenské kruhy si stejně budou myslet, že je to protekce.”

„Já víím,” řekl Miles zachmuřeně. Ale shrnul si límec a začal si připínat insignie.

Illyan byl trochu naměkko. „Ačkoliv váš otec to bude vědět lépe. A Gregor. A ehm... já.”

Miles mu téměř poprvé pohlédl zpřímá do očí. „Děkuji.”

„Zasloužil sis to. Nedostaneš ode mě nic, co by sis nezasloužil. Včetně kázání.”

„Budu se na ně těšit, pane.”

Lois McMaster Bujold

VOROVA HRA

Z amerického originálu The Vor Game,

vydaného nakladatelstvím A Baen Books Original

v New Yorku v roce 1990,

přeložila Silvie Šustrová.

Technická redakce: Tomáš Kropáček.

Odpovědná redaktorka: Ivana Milotová.

Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r.o.,
Příčná 8, 110 00 Praha 1,
jako svou 282. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Lito obálky: Jams.
Vytiskla tiskárna S-tisk Vimperk.
První vydání, Praha 2001.